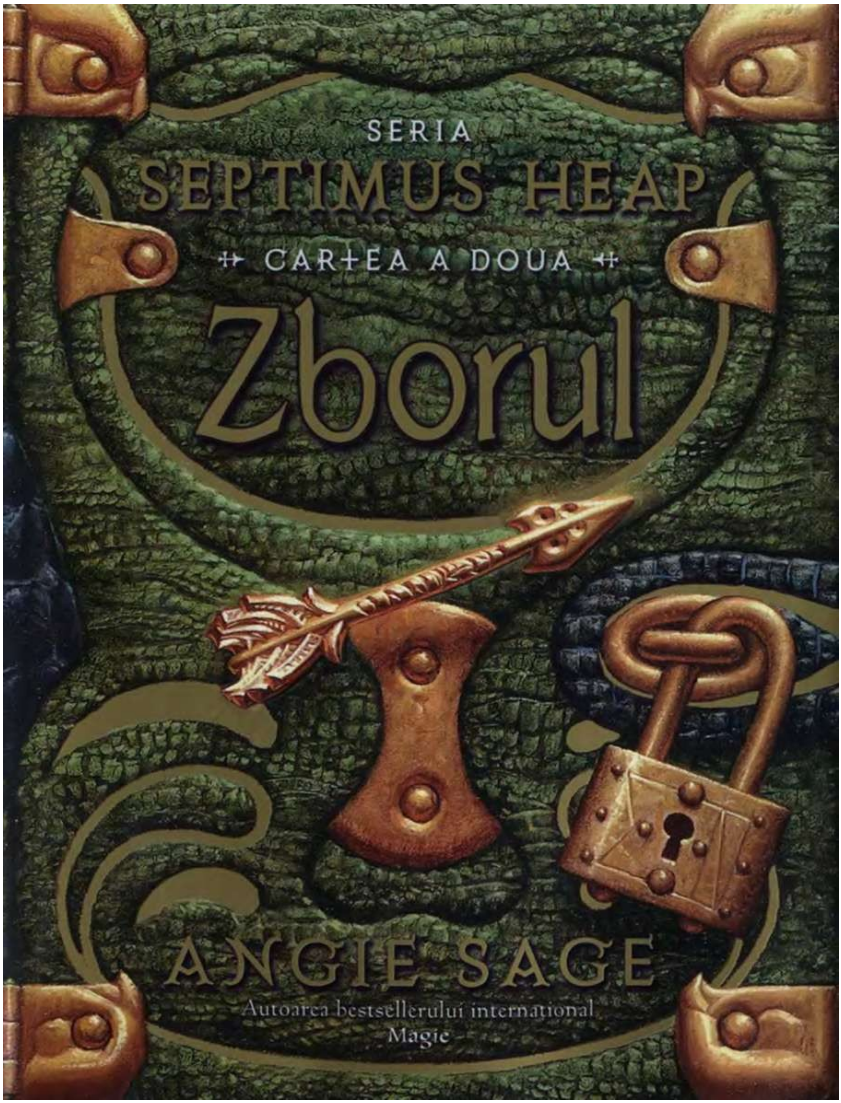

SEPTIMUS HEAP
CARTEA A DOUA – H-Zborul
SERIA SEPTIMUS HEAP A MAI APĂRUT:
Magie

SEPTIMUS HEAP
CARTEA A DOUA – II-Zborul

ANGIE SAGE
ILUSTRAŢII DE MARK ZOG TRADUCERE DE IRINA BOJIN
CORINT JUNIOR

Septimus Heap Book Two Flyte Copyright e 2006 by Angie Sage Illustrations e 2006 by Mark Zug

Published by arrangement with HarperCollins Children’s Books, a division of HarperCollins Publishers

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a GRUPULUI EDITORIAL CORINT.

ISBN: 978 – 973 – 128 – 056 – 1
Bucureşti, 2007

Editura CORINT JUNIOR.
www.editura corint.ro.
www.corint junior.ro
Format 16/bix86. Coli tipo 34 Tiparul executat la: UNIVERSUL S.A.
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
SAGE, ANGIE
Septimus Heap: Cartea a doua. Zborul / Angie Sage, trad Inna Bojin – Bucureşti Corint Junior,

2007
ISBN 978.97 vr28 Q56 i I. Bojin, Irina (trad)
821 rir-31 = 135 r

Ţie, Laurie, care mi-ai dat Magogii. Cu dragoste îţi dedic această carte.

+— CUPRINS

–+*

Cu un an înainte: S eara i 2 3 * 4 * 5 * 6 7 8 9 10 Îi Cinei Ucenicului Păianjeni Calea Vrăjitorilor Armăsarul negru Întoarcerea lui Simon Tunet Poarta de Miazănoapte Grădina de iarnă Laboratorul Numărul Treisprezece Pe picior de plecare Călătorie în necunoscut 1 5 2 6 3 7 4 4 5 2 6 1 8 1 9 4 1 05

1 Atelierul lui ii
2 Jannit Maarten o
!3 Pădurea 1
* 22
i4 Rătăciţi în
Pădure
* Copacul 1
42
1 Tărâmurile
6 Rele
!7 Vizuina *1*
* *59*

i8 Camera 1
Obscură 66
Ciocolata
2 Viermele-de- 1
0 Pământ 82.
2 Păşunile 1
1 92
2 Tabăra 2
2 băieţilor 02
2 Băiatul Lup
3
2 În Port 2
4 28
2 Casa 2
5 Păpuşilor 38
2 Potaia 2
6 48

2	Casa		z
7	Vrăjitoarelor din Port	55	
2	Drumul de		2
8	Piatră	69	
2	Luptă şi Zbor		2
9		76	
3	Mlaştinile		2
°	Ierboase	88	
3	Dragoni		3
1		04	
3	Scuipăfoc		3
2		*5	
3	Plecarea		3
3		25	
3	Aripa frântă		3
4		37	
3	Coborârea		3
5		50	
3	Întoarcerea		3
6		58	
3	În căutarea		3
7	unui *Draxx*	71	
3	Camera		3
»	Ermetică	86	
3	Tunelurile		3
9	de Gheaţă	95	
4	Cărăbuş în		4
°	Turn	08	
4	Reconstituir		4

1 ea 16
4 Recunoaşter 4
2 ea 3
4 Întâiul Zbor 4
3 34
4 Un ultim 4
4 Zbor 46
4 Turnul de 4
5 Pază 55
4 Carcera 4
6 64
4 Camera 4
7 Reginei 74
4 Tânăra 4
8 Regină 84
4 Zborul 4
9 97
C — A întâmplat 5
e’s înainte… i3

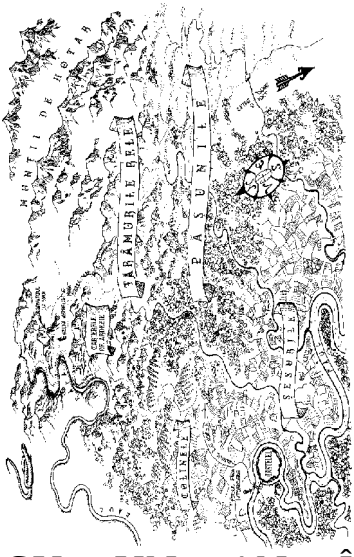

CU UN AN ÎNAINTE: SEARA CINEI UCENICULUI

Noaptea s-a lăsat peste Mlaştinile Ierboase; luna plină străluceşte peste apele întunecate şi luminează Creaturile nopţii care ies de prin ascunzători. Liniştea adâncă e întreruptă uneori de gâlgâiturile şi bolboroselile jivinelor Bulboanei, care se îndreaptă spre ospăţ. O corabie uriaşă, cu echipaj cu tot, s-a scufundat în Bulboană, şi Creaturile sunt înfometate – dar mai întâi vor avea de luptat cu Mărunţeii din Bulboană ca să le lase şi lor ceva. Din când în când, o bulă de aer aruncă la suprafaţă câte un obiect de pe corabie. Bulboana e deja acoperită de scânduri şi felurite

bucăţi de lemn vopsite cu un strat gros de catran.

În Mlaştinile Ierboase, noaptea nu e vremea potrivită să umbli pe afară, departe de casă. Numai că acum, în depărtare, se vede o canoe mică venind drept spre corabia scufundată. Părul blond, cârlionţat, al vâslaşului e ud din cauza ceţii, iar ochii lui privesc supăraţi în noapte. Vorbeşte singur, furios, amintindu-şi iar şi iar discuţia aprinsă din acea seară. Hi, dar ce îi mai pasă? îşi spuse el. Se îndreaptă spre o viaţă nouă, în care talentele sale vor fi recunoscute, şi nu date la o parte în favoarea unui neisprăvit.

Apropiindu-se de ceea ce a mai rămas la vedere din corabie – un singur catarg ieşind din Bulboană, în vârful căruia atârnă un stindard zdrenţuit, negru cu trei stele roşii –, îndreaptă canoea pe un canal îngust care ajunge chiar lângă catarg. Tremură, dar nu de frig, ci de spaimă, căci locul e cu adevărat înfricoşător; şi mai tremură gândindu-se că sub el zace scheletul corăbiei, bine curăţat acum de Mărunţei. Resturile care plutesc la suprafaţă îi stau în cale. Vâsleşte din toate puterile, până când nu mai poate înainta – sub apă e ceva care îl ţine pe loc. Se uită cu atenţie în apa nămoloasă. La început nu vede nimic, dar după un timp… după un timp zăreşte ceva în adâncuri, ceva lucind ca gheaţa în lumina lunii. Se mişcă… urcă prin apă… Deodată, un schelet, bine curăţat de Mărunţei, ţâşneşte din apă, împroşcându-l pe luntraş cu noroi.

Tremurând de teamă şi de bucurie, luntraşul

lasă scheletul să se urce în canoe, şi acesta se aşază în spatele lui, împungându-l în spate cu genunchii ascuţiţi. Luntraşul ştie, după inelele rămase pe degetele descărnate, că a găsit ceea ce căuta – scheletul lui DomDaniel, Necromantul, fost în două rânduri Vrăjitor Neobişnuit şi, după părerea lui, de departe superior oricărui Vrăjitor pe care l-a întâlnit până acum. Şi, în orice caz, mult deasupra celui cu care a fost obligat să împartă Cina Ucenicului.

Luntraşul încheie un târg cu scheletul. Va face tot ce îi stă în putinţă ca să îl readucă la viaţă şi să îşi poată relua locul cuvenit în Turnul Vrăjitorilor, cu condiţia ca scheletul să îl accepte ca Ucenic.

Târgul e pecetluit cu o încuviinţare din cap a scheletului.

Canoea îşi reia drumul, cârmită de scheletul care îşi înfige uneori, nerăbdător, arătătorul descărnat în spatele vâslaşului. Când, în cele din urmă, ajung la marginea Mlaştinii, scheletul coboară din canoe şi îl conduce pe tânărul înalt, cu plete aurii, în locul cel mai mohorât în care a fost vreodată. Potrivindu-şi pasul după mersul anevoios al scheletului, tânărul străbate locurile pustii şi, pentru o clipă, îşi aduce aminte de ceea ce a lăsat în urmă. Dar clipa trece repede, căci acum începe o nouă viaţă, şi le va arăta el lor.

Mai ales când va deveni Vrăjitor Neobişnuit.

PĂIANJENI

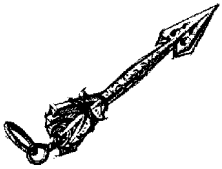

Septimus Heap aruncă şase păianjeni într-un borcan, înşuruba bine capacul şi puse borcanul afară, lângă uşă. Apoi luă mătura şi mătură mai departe prin Biblioteca din Piramidă.

Biblioteca era plină de cărţi dar întunecoasă, căci nu era luminată decât de câteva lumânări groase, care ardeau sâsâind şi pocnind, şi avea un miros ciudat, un amestec de smirnă, hârtie veche şi piele mucegăită. Septimus se simţea foarte bine aici. Era un loc magic, aflat sus de tot, în Turnul Vrăjitorilor, ascuns în adâncul Piramidei de aur din vârf. Afară, aurul cu care era placată Piramida strălucea în soarele dimineţii.

După ce termină cu măturatul, trecu agale printre rafturi, fredonând un cântecel în timp ce punea la loc cărţile de Magie, pergamentele şi vrăjile pe care Marcia Overstrand, Vrăjitorul Neobişnuit, le lăsase împrăştiate peste tot, ca de obicei. Cei mai mulţi băieţi de unsprezece ani şi jumătate ar fi tânjit să fie afară, sub soarele puternic al dimineţii, dar Septimus nu şi-ar fi dorit să fie în altă parte. Petrecuse destule dimineţi de vară afară – şi dimineţi de iarnă, dacă se gândea bine – în primii lui zece ani de viaţă, pe când era Băiatul 412, soldat în Armata Tânără.

Intra în îndatoririle lui Septimus, ca Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit, să pună ordine în

Bibliotecă în fiecare dimineaţă. Şi în fiecare dimineaţă Septimus găsea câte ceva nou, care îi captiva interesul. Deseori era ceva lăsat de Marcia special pentru el: fie un Descântec găsit de ea noaptea târziu şi despre care credea că l-ar interesa pe Septimus, fie o carte veche de farmece, luată de pe rafturile secrete şi lăsată la îndemâna lui, cu semne la anumite pagini. În acea zi însă, Septimus îşi dădu seama că găsise el singur ceva. Era lipit sub un sfeşnic greu de alamă şi nu prea era plăcut la vedere – în niciun caz genul de lucru cu care Marcia Overstrand şi-ar fi murdărit mâinile. Desprinse cu grijă de pe sfeşnic pătrăţelul cafeniu, lipicios, şi îl studie cu atenţie. Ceea ce văzu îl încântă: mai mult ca sigur că era o Amuletă de Gust. Pătrăţelul cafeniu *arăta* într-adevăr că o bucăţică de ciocolată şi chiar mirosea a ciocolată veche. Septimus era sigur că avea şi gust de ciocolată, deşi nu intenţiona să rişte să îl guste. Ar fi putut fi o Amuletă otrăvită, căzută dintr-o cutie mare pe care stătea scris TOXINE, VENINURI ŞI ESENŢE DE OTRĂVURI şi care se afla pe raftul de deasupra, într-o poziţie cam instabilă.

Septimus scoase o Lentilă măritoare din chimirul lui de Ucenic şi încercă să citească literele albe, fine, înşiruite pe Amuletă. Scria aşa:

Scutură-mă, şi pe dată Schimb orice în ciocolată.

Septimus zâmbi mulţumit. Nu se înşelase – de fapt, rar i se întâmpla să se înşele când era vorba

de Magie. *Era* într-adevăr o Amuletă de Gust, dar şi mai mult: era o amuletă cu gust de *ciocolată*. Ştia exact cui avea să o dea. Zâmbind acestui gând, puse Amuleta în buzunar.

Acum aproape terminase treaba în Bibliotecă. Se urcă pe scară să aranjeze cărţile de pe raftul de sus şi se trezi nas în nas cu cel mai mare şi mai păros păianjen pe care îl văzuse vreodată. I se puse un nod în gât. Dacă Marcia nu l-ar fi bătut la cap să arunce absolut toţi păianjenii pe care îi găsea în Bibliotecă, ar fi fost bucuros să îl lase în pace pe acesta. Era sigur că cei opt ochişori ai păianjenului, aţintiţi asupra lui, încercau să îl intimideze. În plus, nu îi plăceau deloc nici picioarele lungi, păroase, ale lighioanei. De fapt, păianjenul părea gata să o zbughească în sus pe mâneca lui, dacă nu îl prindea pe dată.

Septimus îl prinse însă cât ai clipi. Lighioana se zbătea furioasă în mâna lui prăfuită şi dădea din picioare cu o putere neaşteptată, încercând să îi desfacă degetele. Ţinând pumnul strâns, Septimus coborî în grabă scara şi ieşi prin chepengul care dădea pe acoperişul de aur al Piramidei. Chiar când ajunse la ultima treaptă, păianjenul îl muşcă de degetul mare.

— Au! ţipă Septimus.

Înşfăcă borcanul cu păianjeni, deşurubă capacul cu o singură mână şi îl aruncă înăuntru, spre groaza celorlalţi şase. Apoi, simţind că degetul mare începe să îi zvâcnească, Septimus înşuruba la loc capacul cât putea de strâns. Având

mare grijă să nu scape borcanul, în care cei şase păianjeni mici erau acum fugăriţi de păianjenul păros, Septimus coborî repede scara îngustă şi răsucită de piatră care ducea de la Bibliotecă la apartamentul Vrăjitorului Neobişnuit, Doamna Marcia Overstrand.

Trecu grăbit pe lângă uşa purpurie cu canaturi de aur care ducea spre dormitorul Marciei şi care era acum închisă, trecu de camera lui, coborî în fugă altă scară şi se îndreptă spre cămara cu poţiuni de lângă biroul Marciei. Puse jos borcanul cu păianjeni şi îşi privi degetul. Nu arăta deloc bine: degetul se înroşise tare, iar pe mână începuseră să îi apară nişte pete ciudate, albăstrui. Pe lângă asta, mâna îl durea destul de tare. Septimus deschise cu cealaltă mână Sipetul cu Leacuri şi luă un tub de Alifie pentru Păianjeni, pe care îl stoarse pe deget. Nu prea avea efect. De fapt, în loc să îi facă bine, parcă mai rău îi făcea. Septimus îşi privi speriat degetul, care se umflase atât de tare că părea gata să pocnească.

Marcia Overstrand, al cărei Ucenic Septimus era deja de aproape un an şi jumătate, găsise păianjenii aşteptând-o atunci când se întorsese triumfătoare în Turnul Vrăjitorilor, după ce îl izgonise pe Necromant, DomDaniel, care reuşise să redevină pentru scurtă vreme Vrăjitor Neobişnuit. Marcia curăţase bine Turnul de Magia întunecată şi readusese Magia, dar nu putuse să scape de păianjeni, lucru care o îngrijora foarte tare, căci ştia că sunt semn că Magia întunecată

încă dăinuia în Turn.

La început, după ce se întorsese în Turn, Marcia fusese prea ocupată ca să bage de seamă că ceva nu era cum trebuie – în afară de păianjeni. Pentru prima oară avea un Ucenic de care trebuia să se ocupe. Pe lângă asta, mai avea pe cap şi familia Heap, care locuia acum în Palat, plus o grămadă de Vrăjitori Obişnuiţi pe care trebuia să îi aducă înapoi în Turn şi să-i găsească fiecăruia câte o locuinţă, după rang. Cu toate acestea, spre sfârşitul verii, Marcia începu să vadă, cu colţul ochiului, o Negură care o urmărea. La început se gândise că doar i se pare, fiindcă, ori de câte ori întorcea capul şi se uita bine, nu vedea nimic. Dar într-o zi Alther Mella, fantoma Vrăjitorului Neobişnuit care fusese magistrul Marciei, îi spusese că şi el zărise ceva, iar de atunci Marcia ştia că nu e doar o părere, ci că era într-adevăr urmărită de o Umbră.

Aşa se face că, de un an de zile, Marcia construia bucată cu bucată o Capcană pentru Umbre, care era acum aproape gata. Capcana, o împletitură de bare şi vergi negre, lucioase, făcute din Amalgamul special al Profesorului Viezur Van Klampff, era aşezată într-un colţ al camerei. Capcana era învăluită într-un abur negricios şi din când în când printre bare ţâşneau mici fulgere portocalii. Era aproape gata, aşa că în scurtă vreme Marcia avea să pătrundă înăuntru, cu Umbra ţinându-se după ea, şi avea să iasă, lăsând Umbra acolo. Astfel, spera Marcia, urma să se

sfârşească cu Negura din Turn.

Septimus tocmai îşi privea lung degetul, care se umflase de două ori cât era şi începuse să capete o culoare vineţie, când Marcia deschise uşa.

— Am plecat, Septimus, zise Marcia tare. Mă duc să mai iau o bucată din Capcană. I-am spus bătrânului Viezur că vin în dimineaţa asta. Cred că e ultima piesă. Apoi mai trebuie să ne dea Opritorul şi gata, am terminat cu Umbră.

— Aaauu, gemu Septimus.

Marcia aruncă o privire bănuitoare pe după uşă.

— Şi, mă rog, ce faci în cămara cu poţiuni? întrebă ea enervată, văzând mâna lui Septimus. Vai de mine, ce ai făcut? Iar te-ai ars încercând Farmecul de Foc? Să nu mai văd papagali cu penele pârlite, Septimus! Miros îngrozitor şi, oricum, suferă şi ei.

— Aaau! Da, a fost o greşeală, mormăi Septimus. Voiam să fac un Farmec cu Pasărea de Foc. Se putea întâmpla oricui. Aau! M-a muşcat.

Marcia intră şi Septimus văzu un abur negru prin aer atunci când Umbra o urmă în cămara cu poţiuni. Marcia se aplecă să se uite mai atent la degetul lui Septimus, învăluindu-l în mantia ei purpurie. Marcia era o femeie înaltă, cu păr negru, lung şi ondulat, şi ochii verzi ai celor înzestraţi din naştere cu Puteri magice, culoare care se dezvăluia numai dacă aveau de-a face cu Magia. Şi Septimus avea ochi verzi, deşi înainte să

o întâlnească pe Marcia îi avea cenuşiu-închis. La fel ca toţi Vrăjitorii Neobişnuiţi care locuiseră în Turnul Vrăjitorilor înaintea ei, Marcia purta la gât Talismanul Akhu, făcut din aur şi lapislazuli. Era îmbrăcată într-o tunică de mătase purpurie, prinsă la brâu cu cingătoarea de aur şi platină de Vrăjitor Neobişnuit, iar pe umeri avea o mantie purpurie, tot magică. Era încălţată cu botine purpurii de piton, alese cu grijă în acea dimineaţă din cele aproape o sută de alte perechi pe care le adunase de când se întorsese în Turnul Vrăjitorilor. Cât despre Septimus, el purta singura lui pereche de cizme cafenii de piele. Îi plăceau mult cizmele şi, deşi Marcia îi propusese să îi comande altele, din piele verde de piton, ca să se asorteze cu roba lui verde de Ucenic, refuzase, lucru pe care Marcia nu îl putea înţelege.

— Asta e muşcătură de *păianjen*, zise Marcia, apucându-l de deget.

— Au! ţipă Septimus.

— Nu-mi place deloc cum arată, bombăni Marcia.

Nici lui Septimus nu îi plăcea. Degetul lui mare era acum vânăt bătând în negru. Celelalte degete arătau ca nişte cârnăciori înfipţi într-o minge şi durerea îl săgeta în sus pe braţ până în inimă. Se clătină pe picioare.

— Stai jos, stai jos, îl îndemnă Marcia, împingând nişte hârtii de pe un scăunel şi punându-l pe Septimus să se aşeze.

Apoi scoase repede din Sipetul cu Leacuri o

sticluţă pe care scria venin de păianjen, plină cu un lichid verde, tulbure. Pe capacul sipetului erau înşirate, ca tacâmurile într-un coş de picnic, tot felul de instrumente medicale arătând care de care mai înfricoşător. Marcia luă o pipetă subţire de sticlă şi trase veninul în pipetă, având grijă să nu îi ajungă la buze.

— E otravă! protestă Septimus şi îşi smulse degetul din mâna Marciei.

— În muşcătura asta e Magie întunecată, răspunse Marcia, punând degetul la capătul pipetei pline cu venin şi ţinând-o cât putea de departe de mantia ei. Alifia pentru Păianjeni îţi face şi mai rău. Uneori, cui pe cui se scoate. Venin pe venin. Ai încredere în mine.

Septimus avea încredere în Marcia. De fapt, în ea avea mai multă încredere decât în oricine altcineva. Întinse din nou degetul şi închise ochii; Marcia picură Venin de Păianjen pe rană şi murmură ceva – lui Septimus i se păru că era un Descântec Antivrajă. De îndată, durerea care îi zvâcnea în braţ se potoli, mintea i se limpezi şi teama că degetul îi va pocni îl părăsi.

Cu gesturi măsurate, Marcia puse sticluţa şi pipeta la loc în Sipetul cu Leacuri, apoi se întoarse şi îşi privi cu atenţie Ucenicul. Era palid, ceea ce nu era de mirare. „Pe de altă parte”, îşi zise Marcia, „l-am copleşit cu treburile în ultima vreme. I-ar prinde bine o zi în aer liber”. De fapt, altceva o îngrijora pe Marcia: nu voia să dea iar ochi cu mama băiatului, Sarah Heap.

Marcia ţinea bine minte vizita pe care Sarah l-o făcuse la scurtă vreme după ce Septimus îi devenise Ucenic. Într-o duminică dimineaţa, Marcia se dusese să deschidă cuiva care bătea foarte tare la uşă. Când deschisese, o zărise în prag pe Sarah Heap, în spatele căreia se adunaseră Vrăjitorii de la etajul de dedesubt, veniţi să vadă cine făcea atâta gălăgie, căci nimeni nu îndrăznise până atunci să bată cu atâta furie la uşa Vrăjitorului Neobişnuit.

Spre delectarea Vrăjitorilor adunaţi în faţa uşii, Sarah o luase pe Marcia la rost.

— Septimus şi cu mine am fost despărţiţi timp de zece ani, îi spusese Sarah pornită, şi să ştiţi, Doamnă Marcia, că nu am de gând să îl văd şi în următorii zece ani tot atât de puţin. Aşa că v-aş fi recunoscătoare dacă l-aţi lăsa pe băiat să vină acasă azi, de ziua tatălui său.

Ca şi cum situaţia nu ar fi fost destul de stânjenitoare pentru Marcia, Vrăjitorii salutaseră discursul lui Sarah cu o salvă de aplauze. Atât Marcia, cât şi Septimus rămăseseră cu gura căscată. Marcia, pentru că nimeni nu îi vorbise niciodată astfel. Nimeni. Iar Septimus pentru că până atunci nu îşi dăduse seama că aşa se poartă mamele şi pentru că vorbele lui Sarah îi făcuseră plăcere.

Este, deci, de înţeles de ce Marcia nu mai voia să primească vizita lui Sarah.

— Du-te, îi spuse lui Septimus, şi parcă se aştepta din clipă în clipă ca Sarah Heap să apară

în uşă şi să o întrebe de ce băiatul era atât de palid. N-ai mai petrecut de mult o zi cu ai tăi. Şi, dacă tot te duci, adu-i aminte mamei tale că Jenna trebuie neapărat să plece la Zelda mâine, pentru Vizita de Solstiţiu la Corabia-Dragon. Dacă era după mine, ar fi plecat de câteva zile deja, dar Sarah lasă totul pe ultima clipă. Ne vedem diseară, Septimus, cel târziu la miezul nopţii. A, să nu uit, Amuleta de Ciocolată e a ta.

— Mulţumesc, zâmbi Septimus. Dar acum mă simt bine, zău că da. Nu am nevoie de zi liberă.

— Ba ai, zise Marcia. Hai, du-te!

Septimus zâmbi din nou, fără voia lui. La urma urmei, o zi liberă i-ar prinde bine. Ar putea să o vadă pe Jenna înainte de plecare şi să îi dea Amuleta de Ciocolată.

— Bine, spuse. Mă întorc până la miezul nopţii.

Se îndreptă spre uşa masivă, purpurie, a apartamentului Marciei. Recunoscându-l pe Ucenicul Marciei, uşa se deschise singură la apropierea lui.

— Hei! strigă Marcia după el. Ai uitat păianjenii!

— Ce pacoste, mormăi Septimus.

CALEA VRĂJITORILOR

Septimus păşi pe scara spiralată de argint din vârful Turnului.

— Du-mă în Sala de jos, te rog, zise el.

Scara începu să coboare încet, rotindu-se ca un tirbuşon imens. Septimus ridică borcanul cu

păianjeni ca să îi vadă mai bine. Se uită la ei – erau doar cinci acum – şi se întrebă dacă nu cumva îl mai văzuse pe păianjenul cel păros.

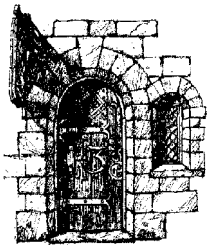

Păianjenul îl privea ţintă, cu ură în ochi. El ştia că îl mai văzuse pe Septimus. Mai exact, de patru ori, se gândea el înfuriat. De patru ori fusese prins, băgat în borcan şi aruncat afară.

Băiatul avusese noroc că nu îl muşcase până acum. Măcar de data asta, era ceva de mâncat în borcan. Cei doi păianjeni tineri, fragezi, îi picaseră tocmai bine, deşi fusese nevoit să îi fugărească destul până să îi prindă. Păianjenul păros se ghemui pe fundul borcanului şi se resemnă încă o dată.

Scara de argint se răsucea încetişor, coborându-l pe Septimus cu prada lui prin Turnul Vrăjitorilor. La diferite etaje, Vrăjitorii Obişnuiţi care plecau care încotro cu treburi îi făceau prieteneşte cu mâna.

Venirea lui Septimus în Turnul Vrăjitorilor stârnise senzaţie. Marcia Overstrand nu numai că se întorcea triumfătoare, după ce salvase Turnul, ca şi întreg Castelul, de Necromantul întunecat, dar mai şi aducea un Ucenic cu ea. Marcia fusese Vrăjitor Neobişnuit timp de zece ani, dar nu îşi

luase un Ucenic. După o vreme, unii dintre Vrăjitorii Obişnuiţi începuseră să murmure că prea era năzuroasă şi că nu va ieşi nimic bun din asta.

— Da oare ce aşteaptă Doamna Marcia să găsească? Pe cel de-al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu? O să aştepte mult şi bine!

Hi, dar Marcia găsise chiar ceea ce aştepta. Îl găsise pe Septimus Heap, cel de-al şaptelea fiu al lui Silas Heap, un Vrăjitor Obişnuit sărac şi fără har, el însuşi al şaptelea fiu al lui Benjamin Heap, care fusese la fel de sărac, dar cel puţin fusese un Formăschimbător talentat.

Când scara de argint se opri uşor la parter, Septimus coborî şi traversă Sala Mare sărind de colo-colo, încercând să prindă culorile care se aprindeau şi se stingeau pe podeaua ca de nisip. Podeaua îl văzuse venind şi cuvintele bună dimineaţa, ucenicule se compuneau cu felurite litere la picioarele lui, pe când se îndrepta spre uşile masive de argint de la intrarea Turnului. Septimus murmură parola şi uşile se deschiseră fără zgomot. Soarele năvăli în Sală, înecând toate culorile magice.

Septimus ieşi în căldura dimineţii de vară. Era aşteptat.

— Marcia ţi-a dat liber devreme azi, zise Jenna Heap.

Jenna stătea pe treapta de jos a scării monumentale de marmură care ducea la Turnul Vrăjitorilor, legănându-şi picioarele, bine dispusă.

Era îmbrăcată într-o tunică simplă, roşie, tivită cu fir de aur, la brâu era încinsă cu o eşarfă aurie, iar în picioarele prăfuite avea sandale rezistente. În părul negru purta o coroniţă subţire de aur. În ochii ei violeţi, aţintiţi asupra fratelui ei adoptiv, se vedea că e pusă pe ghiduşii. Cât despre Septimus, el arăta ca de obicei, adică neîngrijit. Părul lui auriu, cârlionţat, era nepieptănat, iar roba verde de Ucenic îi era plină de praf din Bibliotecă. Însă pe arătătorul mâinii drepte Inelul cu Dragon strălucea la fel de tare. Jenna se bucură să îl vadă.

— Bună, Jen, zâmbi Septimus, clipind din ochii verzi din cauza soarelui şi fluturându-i borcanul cu păianjeni prin faţă.

Jenna sări în sus, cu ochii la borcan.

— Să nu cumva să le dai drumul prin apropiere, îl avertiză ea. Septimus coborî ţopăind treptele, scuturând tare borcanul când trecu pe lângă ea. Se duse la Fântâna de la marginea curţii şi, cu mare grijă, răsturnă borcanul ca să cadă păianjenii. Cu toţii ajunseră în găleată. După ce îşi mai înfulecă la iuţeală unul dintre tovarăşi, păianjenul cel păros se căţără pe funie şi începu să urce spre suprafaţă. Ceilalţi trei îl priviră cum se duce şi se hotărâră să rămână în găleată.

— Ştii, Jen, zise Septimus aşezându-se lângă Jenna pe trepte, câteodată mi se pare că păianjenii ăştia se întorc imediat în Bibliotecă. Azi l-am recunoscut pe unul dintre ei.

— Hai, Sep, ce bazaconii spui? Cum poţi recunoaşte un păianjen?

— Oricum, sunt foarte sigur că el m-a recunoscut pe mine, spuse Septimus. Cred că de aceea m-a muşcat.

— Te-a muşcat? îngrozitor… Unde?

— În Bibliotecă.

— Nu, unde e muşcătura?

— Uite, aici, răspunse Septimus arătându-i degetul.

— Nu văd nimic, făcu Jenna, vrând să încheie discuţia despre păianjen.

— Fiindcă Marcia mi-a pus venin pe muşcătură.

— *Venin*?

— Da, aşa facem noi, Vrăjitorii, zise Septimus dându-şi aere.

— Aha, voi, *Vrăjitorii*, îl maimuţări Jenna, ridicându-se şi trăgându-l pe Septimus de tunică. Voi, Vrăjitorii, sunteţi cu toţii trăsniţi. Că veni vorba de trăsniţi, ce mai face Marcia?

Septimus izbi o pietricică cu piciorul, trimiţând-o spre Jenna.

— Nu e trăsnită, Jen, spuse el cu sinceritate în glas, numai că Umbra aceea o urmăreşte peste tot. E din ce în ce mai rău, fiindcă acum am început să o văd şi eu.

— Brr, mă ia cu fiori, făcu Jenna şi trimise înapoi pietricica spre Septimus.

Tot aşa, trimiţându-şi unul altuia pietricica, traversară curtea şi ajunseră în umbra arcului înalt de argint, decorat cu lapislazuli albastru-închis. Acesta era Marele Arc prin care se trecea

din curtea Turnului Vrăjitorilor spre drumul larg, cunoscut drept Calea Vrăjitorilor, care ducea până la Palat.

Septimus îşi scoase Umbra din minte şi alergă pe sub Marele Arc înaintea Jennei. Se opri, se întoarse pe călcâie şi spuse:

— Oricum, Marcia a zis că pot să îmi iau liber toată ziua de azi.

— O zi *întreagă*? făcu Jenna uimită.

— O zi întreagă. Până la miezul nopţii. Vin acasă cu tine ca să o văd pe mama.

— Şi pe mine. Ai să mă vezi şi pe mine toată ziua. Nici nu mai ştiu de când nu te-am mai văzut. Mâine plec la Mătuşa Zelda să văd Corabia-Dragon. Peste câteva zile e Solstiţiul, dacă ai uitat cumva.

— Hi, cum să uit? Marcia mi-a spus de nu ştiu câte ori cât de important este. A, am un dar pentru tine, adăugă el scoţând Amuleta de Ciocolată din buzunar şi întinzând-o Jennei.

— Vai, Sep, ce drăguţ din partea ta. Aăă… dar ce este?

— O Amuletă de Gust. Preschimbă orice în ciocolată. M-am gândit că îţi va prinde bine acasă la Mătuşa Zelda.

— A, da, aş putea preschimba mâncarea de conopidă cu sardele în ciocolată.

— Mâncare de conopidă cu sardele… repetă Septimus cu părere de rău în glas. Ştii, eu chiar duc dorul mâncărurilor gătite de Mătuşa Zelda.

— Eşti singurul, râse Jenna.

— Ştiu, răspunse Septimus. Tocmai de aceea m-am gândit că îţi va face plăcere Amuleta. Mi-aş dori să vin şi eu la Mătuşa Zelda.

— Da, dar nu poţi, pentru că eu sunt Regina.

— De când, Jen?

— Hi, *voi fi*. Iar *tu* nu eşti decât un umil Ucenic, zise ea şi scoase limba la Septimus, apoi o luă la fugă pe sub Marele Arc, urmărită de Septimus.

Când ieşiră de sub Arc, Jenna şi Septimus Heap văzură Calea Vrăjitorilor întinzându-se în faţa lor, pustie, strălucind în lumina soarelui de dimineaţă. Calea Vrăjitorilor era un drum larg, pavat cu dale uriaşe de calcar. La capătul ei se vedea lucirea aurie a Porţii Palatului. Pe ambele părţi se înşiruiau stâlpi înalţi de argint de care erau prinse torţele care luminau Calea pe timp de noapte. În acea dimineaţă toate torţele erau înnegrite după ce arseseră toată noaptea dinainte, dar seara aveau să fie înlocuite cu altele noi de Maizie Smalls, care lucra ca Aprinzător de Torţe. Lui Septimus îi plăcea să vadă cum se aprind torţele. Fereastra camerei lui din Turn dădea chiar spre Calea Vrăjitorilor şi Marcia îl găsise de multe ori privind visător pe fereastră, la ora când se aprindeau torţele, în loc să se pregătească de descântecul din seara aceea.

Jenna şi Septimus se traseră din bătaia soarelui, la umbra clădirilor joase de pe marginea drumului. Clădirile erau printre cele mai vechi din Castel; erau construite din piatră alburie, mâncată

de vreme, găurită şi zgâriată de mii de ani de ploaie, grindină, îngheţ şi uneori războaie. Acolo locuiau scribii şi tot acolo se tipăreau toate cărţile, broşurile, tratatele şi opusurile folosite de locuitorii Castelului.

Cărăbuş, care era Băiatul-Bun-la-Toate şi în acelaşi timp Inspector la Numărul Treisprezece, trândăvea la soare. Când îl văzu pe Septimus, dădu prietenos din cap. Numărul Treisprezece se deosebea de celelalte prăvălii. Nu numai că ferestrele erau atât de înţesate de hârtii că nu se vedea nimic înăuntru, dar clădirea fusese recent vopsită într-o culoare purpurie, în ciuda protestelor Societăţii de Protecţie a Căii Vrăjitorilor. La Numărul Treisprezece se afla Scriptoriul Magic şi Societatea Păstrătorilor de Farmece, unde Marcia şi majoritatea Vrăjitorilor veneau adesea.

Când aproape ajunseseră la capătul Căii Vrăjitorilor, Jenna şi Septimus auziră tropotul unor copite de cal răsunând din spate. Se întoarseră şi văzură în depărtare o siluetă întunecată, nedesluşită, călare pe un cal negru, uriaş, îndreptându-se spre Scriptoriu. Călăreţul descălecă grăbit, legă repede calul de un stâlp şi dispăru înăuntru, urmat de îndată de Cărăbuş, uimit să aibă un client la o oră atât de matinală.

— Mă întreb cine o fi, zise Septimus. Nu l-am mai văzut pe aici. Dar tu?

— Nu sunt sigură, răspunse Jenna gânditoare. Mi se pare cumva cunoscut, dar nu ştiu de ce.

Septimus nu răspunse. Durerea cauzată de muşcătura de păianjen îi săgetă braţul şi el se înfioră amintindu-şi de Umbra pe care o văzuse în dimineaţa aceea.

3
ARMĂSARUL NEGRU

Gudrun cea Mare stătea de pază la Poarta Palatului. Plutea la câteva picioare deasupra pământului, moţăind liniştită la soare. Gudrun, o fantomă Străveche, unul dintre primii Vrăjitori Neobişnuiţi, visa la zilele de demult, când Turnul era nou. În lumina puternică a soarelui era

aproape invizibilă, iar Jenna şi Septimus erau atât de prinşi în discuţia despre călăreţul misterios că trecură prin ea. Gudrun cea Mare înclină adormită din cap în chip de salut, convinsă că erau Ucenicii ei de demult, care fuseseră gemeni.

Cu un an în urmă, Alther Mella preluase sarcina administrării Palatului şi Castelului până când Venea Vremea ca Jenna să devină Regină. Hotărâse că, după ce timp de zece ani Gardienii Custozi tropăiseră în sus şi în jos prin faţa Castelului, terorizând oamenii, nu voia să mai vadă picior de soldat făcând de gardă în Palat. Prin urmare, Alther, el însuşi o fantomă, îi rugase pe Bătrâni să facă de gardă la Palat. Bătrânii erau fantome foarte în vârstă; mulţi dintre ei aveau cel puţin cinci sute de ani, iar alţii, ca Gudrun, aveau şi mai mulţi. Fiindcă fantomele devin din ce în ce mai transparente odată cu trecerea vremii, pe mulţi dintre Bătrâni era greu să îi vezi. Jenna încă nu se obişnuise să intre pe o uşă şi să descopere că tocmai trecuse prin cel de Al Doilea Paznic al Stâlpului de la Patul Reginei sau prin alt dregător bătrân. Nu îşi dădea seama decât când auzea o voce tremurată spunându-i „Bună să îţi fie dimineaţa, frumoasă domniţă”; era bătrâna fantomă care, trezită brusc din somn, încerca să îşi aducă aminte unde se află. Din fericire, Palatul nu se schimbase mult de când fusese construit, aşa că cei mai mulţi dintre Bătrâni se descurcau încă prin săli şi coridoare. Mulţi dintre ei fuseseră Vrăjitori Neobişnuiţi şi de aceea deseori se

întâmpla să vezi o mantie purpurie, decolorată, străbătând labirintul de coridoare şi camere.

— Cred că iar am trecut prin Gudrun, zise Jenna. Sper să nu se supere.

— Eu cred că e cam ciudat să pui fantome de pază la porţi, răspunse Septimus, cercetându-şi degetul care părea vindecat, spre marea lui uşurare. Poate intra oricine, nu-i aşa?

— Aşa şi trebuie, zise Jenna. Oricine să poată intra. Palatul e aici pentru cei din Castel. Nu mai e nevoie de o gardă care să împiedice oamenii să intre.

— Hm, făcu Septimus. Totuşi, s-ar putea ca pe unii să fie nevoie să îi ţii afară.

— Ştii, Sep, uneori prea eşti serios. Cred că petreci prea mult timp închis în Turnul ăla mucegăit. Ia să vedem cine ajunge primul!

Jenna o rupse la fugă. Septimus o privi cum aleargă pe pajiştea din faţa Palatului, acum prăfuită şi arsă de căldura soarelui. Pajiştea era foarte întinsă, tăiată în două de drumul lat care ajungea până la intrarea în Palat. Palatul era una dintre cele mai vechi clădiri din Castel. Fusese construit după moda timpului, cu ferestre mici, zăbrelite, şi creneluri în vârful zidurilor. În faţă era un şanţ de apărare ornamental, puţin adânc, unde trăiau nişte ţestoase clămpănitoare care muşcau rău. Fuseseră lăsate acolo de fostul ocupant al Castelului, Custodele Suprem, şi nimeni nu reuşise să le stârpească. Un pod lat, puţin înalt, unea malurile şanţului de apărare şi

ducea la porţile grele de stejar, larg deschise.

Lui Septimus îi plăcea Palatul aşa cum era acum: o clădire primitoare, cu pereţii de piatră galbenă lucind în soare. Când era soldat, stătuse adesea de pază în faţa porţii, dar pe atunci Palatul i se părea întunecos şi mohorât, aidoma celui care locuia acolo, temutul Custode Suprem. Chiar şi aşa, Septimus preferase să stea de gardă, căci, deşi se plictisea şi îi era adesea frig, cel puţin nu era o însărcinare înspăimântătoare, ca majoritatea celor pe care le primise în Armata Tânără.

Când era vară, Septimus îl privea pe Billy Pot, Cosaşul, care inventase un Dispozitiv pentru tuns iarba. Uneori o tundea, alteori nu, după cât de înfometate erau şopârlele dinăuntru. Şopârlele-de-pajişte erau secretul lui Billy, sau cel puţin aşa credea el, fiindcă mulţi îşi dăduseră seama cum funcţionează Dispozitivul. Când funcţiona era simplu: Billy împingea Dispozitivul, iar şopârlele mâncau iarba. Când nu funcţiona, Billy se aşeza pe iarbă şi ţipa la ele.

Billy Pot creştea sute de şopârle-de-pajişte în cuşti speciale, undeva, în josul râului. În fiecare dimineaţă alegea douăzeci, dintre cele mai înfometate, le punea în cutia de tuns a Dispozitivului şi pleca pe pajiştile Palatului. Billy spera că într-o zi va termina de tuns toate peluzele înainte să o ia iar de la capăt; i-ar fi plăcut să mai aibă şi el o zi liberă din când în când. Dar asta nu se întâmpla niciodată. Până când să termine el de tuns peluzele cu ajutorul şopârlelor, venea vremea

să o ia de la capăt.

Septimus o zbughi, vrând să o ajungă din urmă pe Jenna, care l-o luase cu mult înainte, când auzi zăngănitul bine cunoscut. O clipă mai târziu, Billy Pot apăru în depărtare, împingând încet Dispozitivul pe poteca lată din faţa şanţului de apărare şi îndreptându-se spre peluza pe care urma să o tundă în ziua aceea. Septimus iuţi pasul, hotărât să nu o lase pe Jenna să o ia prea mult înainte. Numai că ea era mai înaltă şi mai iute decât el, măcar că aveau amândoi exact aceeaşi vârstă.

În scurtă vreme, Jenna ajunse la pod. Acolo se opri şi îl aşteptă pe Septimus.

— Hai, Sep! Să vedem unde e mama.

Traversară podul şi ajunseră la intrarea în Palat. Bătrânul de la intrare era treaz. Stătea pe un scăunel de aur, aşezat cu grijă la soare, şi îi privise, cu un zâmbet drăgăstos, pe Jenna şi Septimus când se luaseră la întrecere. Îşi netezi mantia purpurie – căci şi el fusese Vrăjitor Neobişnuit la vremea lui – şi îi zâmbi larg Jennei.

— Bună dimineaţa, Prinţesă, spuse cu o voce subţire ce părea să vină de departe. Ce bine îmi pare să te văd. Bună dimineaţa şi ţie, Ucenicule. Cum merge cu Transformarea? Ţi-a reuşit Tripla Transsubstanţiere?

— Aproape, răspunse Septimus zâmbind şi el.

— Bravo ţie, zise fantoma aprobator.

— Bună, Godric, zise Jenna. Ştii pe unde e mama?

— Întâmplător, Prinţesă, chiar ştiu. Doamna Sarah mi-a spus că se duce în grădina de zarzavaturi să culeagă nişte ierburi. I-am spus că Ajutoarea de Bucătăreasă le poate culege în locul ei, dar a insistat să se ducă ea însăşi. Mama ta e o femeie extraordinară, zise fantoma zâmbind melancolic.

— Mulţumesc, Godric, răspunse Jenna. Ne ducem după ea. Hi, ce e? îl întrebă pe Septimus, care o prinsese de braţ.

— Uite, Jen, zise el, arătând spre un nor de praf care se apropia de Poarta Palatului.

Godric, rămânând în poziţia aşezat, se înălţă de pe scaun şi pluti până în prag, privind întinderea însorită de afară.

— Un cal întunecat. Şi un călăreţ întunecat, se auzi vocea lui subţire.

Septimus o trase pe Jenna în penumbra intrării, în spatele fantomei.

— Ce faci? se împotrivi Jenna. E calul pe care l-am zărit şi înainte. Hai să vedem cine e călăreţul.

Când Jenna ieşi la soare de sub arcada intrării, calul se apropia. Călăreţul îl mâna tare, aplecat în faţă şi dându-i pinteni. Mantia neagră îi flutura în vânt. Calul nu se opri la poartă, ci îşi continuă cursa, trecând chiar prin Gudrun cea Mare. Copitele lui făceau un zgomot tunător. Din nefericire pentru el, Billy Pot se îndrepta spre peluză. Tocmai voia să traverseze drumul, când se văzu nevoit să schimbe brusc direcţia ca să evite calul care venea drept spre el. Billy reuşi, dar

Dispozitivul nu. Neobişnuit să facă ceva repede, se desfăcu în bucăţi chiar în acel loc. Şopârlele-de-pajişte o luară la fugă care încotro, iar Billy Pot se trezi în faţa unei grămezi de fiare, în mijlocul drumului spre Palat.

Călăreţul trecu ca o furtună, fără să îi pese de paguba lui Billy şi de şopârlele eliberate. Copitele calului ridicau praful şi băteau înfundat pământul uscat, gonind spre Palat.

Jenna şi Septimus se aşteptau să îl vadă pe călăreţ luând-o pe drumul obişnuit, pe după grajdurile din spatele Palatului, dar, spre surprinderea lor, acesta dădu pinteni calului şi intră pe pod. Se vedea cât de colo că e un călăreţ priceput, căci îşi mână calul tot în galop peste prag şi trecu drept prin Godric. Jenna simţi aburul cald pe care îl răspândea calul atunci când galopă foarte aproape de ea, împroşcându-i tunica cu salivă. Se întoarse după călăreţ, ca să protesteze, dar acesta se şi îndepărtase, purtat în goană. Copitele calului alunecau pe dalele de piatră şi scoteau scântei. Ajuns la capătul sălii de la intrare, calul o luă brusc la stânga şi se afundă în semiîntunericul Pasajului Central, coridorul lung de o milă care traversa Palatul chiar pe la mijloc, asemenea unei coloane vertebrale.

Godric se ridică de pe jos murmurând:

— Un vânt rece… un vânt rece a trecut prin mine.

Se lăsă tremurând pe scaun şi închise ochii transparenţi.

— Te simţi bine, Godric? întrebă Jenna îngrijorată.

— Chiar aşa, răspunse fantoma cu voce abia auzită. Mulţumesc, înălţimea Voastră, ăăă… adică, mulţumesc, Prinţesă.

— Chiar te simţi bine? repetă Jenna întrebarea, dar fantoma adormise.

— Hai să mergem, Sep. Să vedem despre ce e vorba.

După lumina orbitoare de afară, Palatul părea cufundat în întuneric. Jenna şi Septimus trecură în fugă prin holul cel mare şi intrară în Pasajul Central. În faţa lor se întindea coridorul uriaş, care părea fără sfârşit, dar nici urmă de călăreţ.

— A dispărut, zise Jenna în şoaptă. Poate era o fantomă.

— Ce fantomă o mai fi şi asta? zise Septimus arătând cu mâna nişte urme de copite prăfuite pe covorul roşu care acoperea dalele uriaşe.

Luându-se după urme, Jenna şi Septimus intrară în aripa de răsărit. Demult, înainte ca Palatul să cadă pe mâna Custodelui Suprem, Pasajul Central fusese plin de comori nemaivăzute – statui minunate, splendide tablouri, tapiserii viu colorate – dar acum nu mai era decât un loc pustiu, tristă amintire a vremurilor de atunci. În cei zece ani cât fusese stăpânul Palatului, Custodele Suprem jefuise cea mai mare parte a bogăţiilor şi le vânduse ca să dea banchete fastuoase. Jenna şi Septimus treceau acum pe lângă câteva portrete ale unor foste Regine şi

Prinţese, puţinele tablouri care mai fuseseră găsite prin subteranele Palatului, şi câteva cufere de lemn, goale, cu lacătele sparte şi balamalele răsucite. După trei Regine, care păreau toate cam ţâfnoase, şi o Prinţesă saşie, urmele de copite o luau brusc la dreapta, spre marile uşi duble ale Sălii de Bal. Uşile erau deschise de perete, aşa că Jenna şi Septimus intrară şi ei. Nici aici nu îl văzură pe călăreţ.

Septimus fluieră de uimire:

— Chiar că e *mare* sala asta.

Sala de Bal era într-adevăr uriaşă. Când fusese construit Palatul, se spunea că toţi locuitorii Castelului încăpeau în sală. Deşi acum nu ar mai fi avut loc cu toţii, Sala de Bal rămăsese cea mai mare încăpere pe care o văzuse cineva vreodată. Tavanul era mai înalt decât o casă, iar prin ferestrele largi, din sticlă colorată, care coborau până la podeaua lustruită, lumina inunda camera cu toate culorile curcubeului. Fiindcă dimineaţa era foarte caldă, geamurile de jos fuseseră deschise. Dădeau spre pajiştile din spatele Palatului, care se întindeau până la râu.

— A plecat, zise Jenna.

— Sau poate a dispărut, murmură Septimus. Cum a spus Bătrânul: „Un cal întunecat şi un călăreţ întunecat”.

— Hai, Sep, nu fi caraghios. Nu *asta* a vrut să spună, zise Jenna. Petreci prea mult timp în vârful Turnului, alături de o Vrăjitoare speriată şi de Umbra ei. Oricum, a ieşit pe fereastra aia, uită-te

şi tu.

— N-ai de unde şti, răspunse Septimus, rănit în amorul propriu fiindcă Jenna îl făcuse caraghios.

— Ba da, răspunse Jenna, arătându-i o balegă aburindă, chiar pe prag.

Septimus se strâmbă şi ieşiră amândoi pe terasă. Atunci o auziră pe Sarah Heap ţipând.

ÎNTOARCEREA LUI SIMON

Măcar un Şobolan Mesager, cât de mic, spunea Sarah înlăcrimată călăreţului întunecat, când Jenna şi Septimus ajunseră la zidul grădinii de zarzavaturi.

Bărbatul descălecase şi stătea cu spatele spre ei. Se lăsa stânjenit de pe un picior pe altul, ţinând cu o mână hăţurile, iar cu cealaltă bătând-o pe spate pe Sarah, care îl strângea în braţe.

Sarah Heap părea mică şi neajutorată pe lângă el. Părul ei blond, cârlionţat, răsfirat pe umeri, şi tunica ei lungă, albastră, împodobită la mâneci şi pe poale cu însemnele Palatului, brodate cu fir de aur, nu puteau ascunde faptul că slăbise mult de când se întorsese la Castel. Cu toate acestea, în ochii ei verzi, strălucitori, îndreptaţi spre călăreţul întunecat, se citea bucuria.

— Măcar un mesaj ca să ştiu că eşti bine, îl mustra ea. Nici nu voiam mai mult. Doar de atât aveam nevoie *toţi*. Tatăl tău a fost bolnav de supărare. Credeam că nu o să te mai vedem niciodată. Ai plecat de mai bine de un an şi nu ne-ai trimis nicio *vorbă*. Eşti un copil rău, Simon.

— Nu mai sunt *copil*, mamă. Sunt bărbat acum. Am douăzeci de ani, dacă ai uitat cumva.

Simon Heap se desprinse din braţele lui Sarah şi făcu un pas înapoi, dându-şi brusc seama că cineva se uită la el. Se întoarse şi nu păru prea bucuros să îşi vadă fratele mai mic şi sora adoptivă, care rămăseseră la poarta grădinii neştiind ce să facă. Simon privi spre mama lui.

— În orice caz, n-ai nevoie de *mine*, spuse el posac. Nu mai ai, acum că, după atâta vreme, ţi-ai găsit cel de-al şaptelea fiu, la care ţii atât. Mai ales că s-a descurcat cum nu se poate mai bine… mi-a luat locul de Ucenic.

— Simon, te rog, făcu Sarah. Te rog să nu ne mai certăm din cauza asta. Septimus nu ţi-a luat nimic. Nu ai fost *invitat* să devii Ucenic.

— Hi, dar aş fi fost, dacă nu apărea puşlamaua asta.

— Simon! Nu îţi îngădui să vorbeşti aşa despre Septimus. E fratele tău.

— Dacă cumva crezi ceea ce a văzut băbătia de Zelda într-o băltoacă. Eu unul nu cred.

— Şi nici despre mătuşa tatălui tău nu ai voie să vorbeşti aşa, spuse Sarah cu voce joasă, acum supărată de-a binelea. Orice ai zice tu, eu ştiu că ceea ce am văzut – ceea ce am văzut cu toţii – e adevărat. Septimus este fiul meu. Şi este fratele tău. Trebuie să te împaci cu gândul ăsta, Simon.

Septimus se trase înapoi, în umbra intrării. Era necăjit de cele auzite, dar nu surprins. Îşi amintea foarte bine ce spusese Simon în seara

când avusese loc Cina Ucenicului, la căsuţa Mătuşii Zelda din Mlaştinile Ierboase. Fusese cea mai însemnată seară din viaţa lui, nu numai pentru că devenise Ucenicul Marciei, dar şi fiindcă aflase cine era cu adevărat – cel de-al şaptelea fiu al lui Sarah şi Silas Heap. A doua zi dimineaţă, înainte să se lumineze de ziuă, Simon se certase îngrozitor de tare cu părinţii lui. Plecase furios, pe întuneric, traversând

Mlaştinile Ierboase în canoe, ceea ce o înspăimântase pe Sarah (şi pe fratele lui mai mic, Nicko, care de-abia făcuse rost de canoe). De atunci nu mai ştiuseră nimic de el. Până acum.

— Ce zici, Sep, mergem să îl salutăm? îi şopti Jenna. Septimus clătină din cap şi se dădu înapoi.

— Du-te tu. Pe mine nu cred că vrea să mă vadă. Rămas în întunericul intrării, Septimus o urmări din priviri pe Jenna cum intră în grădină şi trece cu grijă printre salatele pe care calul lui Simon le zdrobise sub copite.

— Bună, Simon, spuse ea zâmbind timid.

— Aha, chiar speram să te găsesc aici, în *Palatul* tău. Bună dimineaţa, Maiestate, zise Simon pe un ton uşor zeflemitor când Jenna se apropie.

— Încă nu mi se spune aşa, Simon, răspunse Jenna, nesigură. Încă nu sunt Regină.

— Hi da, Regină… ce importantă vei fi atunci. N-o să mai vorbeşti cu alde noi, nu, când o să fii *Regină*?

Sarah oftă.

— Te rog să încetezi, Simon.

Simon se uită la mama lui, apoi din nou la Jenna. Supărarea de pe faţa lui lăsă locul unui sentiment mai întunecat. Cum privea în depărtare, dincolo de zidul grădinii, ochii lui verde-întunecat se plimbară de la frumoasele sculpturi ale străvechiului Palat la pajiştile care coborau domol spre râu. Ce diferit era peisajul acesta de vraiştea şi tărăboiul din camera unde crescuse alături de ceilalţi cinci fraţi şi surioara adoptivă, Jenna. De fapt, el însuşi se simţea atât de diferit că parcă nu mai avea nicio legătură cu familia lui, şi în special cu Jenna, care, oricum, nu îi era rudă de sânge. Nu era decât un pui de cuc ajuns într-un cuib străin şi, ca orice pui de cuc, pusese stăpânire pe cuib şi îl distrusese.

— Prea bine, mamă, spuse el cu asprime. Chiar că am să încetez.

Sarah zâmbi uşor, neştiind ce să creadă. Nici nu îşi mai recunoştea băiatul cel mare. Bărbatul înalt, înfăşurat într-o pelerină neagră, care stătea în faţa ei, i se părea un străin, ba chiar o persoană pe care nu prea îţi făcea plăcere să o întâlneşti.

— Aşa vasăzică, făcu Simon, străduindu-se să pară voios, ce ar zice surioara mea de o plimbare pe calul meu? îl cheamă Tunet, adăugă el mândru, bătându-l cu mâna pe spate.

— Nu ştiu ce să zic, Simon, răspunse Sarah.

— Cum adică, mamă? Nu ai încredere în mine?

Sarah şovăi un pic prea mult înainte de a răspunde.

— Ba da, cum să nu.

— Să ştii că mă pricep la călărie. Mi-am petrecut tot anul ăsta umblând călare prin văile şi munţii din Ţinutul de Hotar.

— Cum? Ai umblat prin *Tărâmurile Rele*? Ce ai căutat acolo? întrebă Sarah, cuprinsă dintr-odată de bănuieli.

— Hi, una, alta, răspunse Simon în doi peri.

În clipa următoare făcu un pas spre Jenna. Sarah căută să i se pună în cale, dar Simon ajunse primul la Jenna şi, dintr-o singură mişcare, o ridică uşor şi o aşeză pe cal.

— Ce zici, îţi place? o întrebă. Tunet e un animal straşnic, nu-i aşa?

— Da… răspunse Jenna, nu prea sigură pe ea, deoarece calul se tot foia pe loc, parcă de-abia aşteptând să plece.

— Facem o plimbare pe Calea Vrăjitorilor, da? spuse Simon.

Vocea îi suna aproape aşa cum l-o ştiau, dar când puse piciorul în scară şi se aruncă în şa în spatele Jennei, lui Sarah i se păru că fiul ei cel mare o privea de undeva, foarte de sus, şi că punea la cale ceva de la care nici măcar ea nu îl putea opri.

— Nu, Simon, nu cred că e bine ca Jenna…

Simon dădu însă pinteni calului şi trase de hăţuri. Calul se întoarse, călcând cu copitele cimbrul pe care Sarah voise să îl culeagă şi porni în galop, ieşi pe poarta grădinii şi dădu colţul Palatului. Sarah alergă după el strigând:

— Simon, Simon, întoarce-te…

Numai că Simon dispăruse, lăsând în urmă doar mici norişori de praf ridicaţi de copitele calului.

Lui Sarah i se făcu frică, nici ea nu ştia de ce. La urma urmei, ce se întâmplase? Fiul ei îşi luase sora la o plimbare cu calul. Ce putea fi rău în asta? Sarah se uită în jur, căutându-l pe Septimus. Era sigură că îl văzuse venind cu Jenna, dar acum nu îl vedea nicăieri. Sarah oftă. Probabil că văzuse ceea ce dorea să vadă; îşi închipuise doar că îl văzuse pe Septimus. Se hotărî ca, de îndată ce Simon şi Jenna se vor fi întors, să se ducă pe loc la Turnul Vrăjitorilor şi să îl ia pe Septimus acasă. A doua zi, Jenna urma să plece să viziteze Corabia-Dragon, aşa cum se cuvenea la fiecare miez de vară, şi ar fi fost potrivit ca Septimus să o vadă înainte de plecare. Era hotărâtă să nu cedeze, oricât s-ar fi împotrivit Marcia. Septimus trebuia să petreacă mai mult timp cu sora şi cu mama lui. Iar dacă Simon ar ajunge să îl cunoască mai bine pe Septimus, poate că situaţia asta neplăcută ar lua sfârşit.

Adâncită în gândurile ei, sub privirile atente a trei şopârle-de-pajişte care scăpaseră din Dispozitivul lui Billy Pot, Sarah îngenunche şi încercă să salveze ceva din cimbrul strivit sub copitele calului, aşteptând întoarcerea Jennei şi a lui Simon.

TUNET

Jenna se agăţase de coama aspră a calului

care traversa în galop pajiştile Palatului, speriind şopârlele pe care Billy Pot tocmai reuşise cu greu să le adune.

Jennei îi plăceau foarte mult caii. Avea şi ea unul, pe care îl ţinea la grajduri şi cu care făcea o plimbare în fiecare zi. Călărea bine şi era foarte curajoasă. Aşa că de ce îi era teamă acum? Poate, îşi zise ea în timp ce Tunet ieşea într-o goană nebună pe Poarta Palatului, poate din cauză că Simon mâna calul cu atâta furie şi asprime? Simon avea o pereche de pinteni ascuţiţi la cizmele lui negre, şi nu erau numai de frumuseţe: Jenna îl văzuse deja cum îi înfipsese de două ori în burta calului. Nu îi plăcea nici felul neîndurător în care trăgea de hăţuri.

Simon mâna calul în galop chiar pe mijlocul Căii Vrăjitorilor. Nu privea nici la stânga, nici la dreapta şi nici nu arăta că i-ar păsa de cineva care ar fi traversat tocmai atunci – ceea ce Profesorul Viezur Van Klampff şi făcea în acel moment. Profesorul, neştiind că Marcia plecase spre el, venea să îi spună ceva, ceva care trebuia spus departe de urechile deosebit de ascuţite ale menajerei lui, Una Brakket.

Pe când Profesorul Van Klampff trop ăia distrat pe drum, gândindu-se cum să îi explice Marciei că o bănuia pe Una Brakket că pune ceva la cale – măcar că nu ştia exact ce anume – ultimul lucru la care s-ar fi aşteptat era să fie trântit la pământ de un cal negru, uriaş. Însă, din nefericire pentru Profesor, exact aşa se şi întâmplă. Iar când

se adună de pe jos, plin de vânătăi şi tulburat peste poate, dar una peste alta teafăr, Profesorul Van Klampff nu îşi mai aminti de ce se afla acolo. Avea nevoie de nişte pergament… sau de un toc nou… de o livră de morcovi… ori de *două* livre de morcovi? Omuleţul bondoc cu ochelari şi bărbuţă încâlcită rămase o bună bucată de vreme în mijlocul Căii Vrăjitorilor, clătinând din cap şi încercând să îşi amintească de ce se afla acolo, în timp ce Cărăbuş şi alţi lucrători de prin prăvăliile din apropiere se învârteau îngrijoraţi în jurul lui. Gândul că era ceva important îl sâcâia, dar despre ce anume era vorba nu îşi amintea şi pace. Necăjit, Viezur Van Klampff clătină din cap şi o porni înapoi spre casă; pe drum se opri şi cumpără trei livre de morcovi.

În acest timp, Tunet gonea mai departe pe Calea Vrăjitorilor, trecând pe lângă prăvălii, tiparniţe şi biblioteci particulare ai căror proprietari se fâţâiau de colo-colo, scoţând la vedere manuscrise prezentate ca ofertă specială şi pergamente în curs de epuizare. Când vedeau calul cel negru apropiindu-se ca o furtună se opreau şi îl priveau câteva clipe, întrebându-se ce căuta Prinţesa cu călăreţul întunecat. Şi de ce atâta grabă?

Cât ai clipi, Tunet ajunse la Marele Arc. Jenna se aştepta ca Simon să încetinească şi să întoarcă armăsarul spre Palat, dar acesta smuci de hăţuri; calul o luă vijelios la stânga şi intră pe Scurtătura Pungaşilor. Spre deosebire de Calea Vrăjitorilor,

care fusese inundată de lumina şi căldura soarelui, străduţa aceasta era întunecoasă, rece şi mirosea a rânced. Era pavată cu bolovani, iar prin mijloc era străbătută de un canal deschis, prin care se prelingea un lichid vâscos, respingător.

— Unde mergem? strigă Jenna, care nu îşi mai auzea nici gândurile din cauza bocănitului de copite ce stârnea ecouri neaşteptate printre zidurile caselor dărăpănate. Simon nu îi răspunse, aşa că Jenna repetă întrebarea, strigând şi mai tare: Unde mergem?

Simon tot nu răspunse. Calul o luă brusc la stânga, ocolind în ultima clipă un cărucior încărcat cu plăcinte cu carne şi cârnaţi, şi alunecând pe mâzga din canal.

— Simon! protestă Jenna. Unde mergem?

— Ţine-ţi gura! i se păru că îl aude spunând.

— *Cum*?

— Cum ai auzit. *Ţine-ţi gura*. Mergi unde te duc eu.

Jenna se răsuci ca să îl privească, speriată de ura care îi răzbătea în glas. Spera că de fapt nu înţelesese vorbele lui, dar când îi văzu privirea rece îşi dădu seama că nu se înşelase. O trecu un fior şi inima i se strânse de o presimţire rea.

Pe neaşteptate, calul schimbă din nou direcţia, ca şi cum Simon se străduia să scape de orice posibil urmăritor. Acum smuci din nou de hăţuri, mânând cu brutalitate calul spre dreapta, iar Tunet se năpusti pe ulicioara Suge-Burta, un pasaj întunecat dintre două ziduri înalte. Simon

privea atent în faţă, cu ochii îngustaţi, iar calul gonea nebuneşte pe ulicioară, cu copitele scăpărând scântei pe pietrele pavajului. La capătul ulicioarei se vedea lumina zilei, iar Jenna, în timp ce goneau într-acolo, se hotărî: avea să sară jos de pe cal.

Când Tunet ieşi de pe ulicioară, Jenna trase aer adânc în piept, dar deodată, fără ca Simon să fi smucit de hăţuri, calul se opri atât de neaşteptat că alunecă pe pietre. Silueta fragilă a Ucenicului, îmbrăcat în roba verde, le ieşise în cale. Privirea acestuia, neclintită, era aţintită asupra calului. Tunet era ţintuit.

— Septimus! exclamă Jenna, bucuroasă, nevenindu-i să creadă. Cum ai ajuns aici?

Septimus nu răspunse. Era prea preocupat să îşi concentreze atenţia asupra lui Tunet. Nu mai ţintuise niciodată un animal atât de mare şi nu era sigur că poate vorbi şi ţintui în acelaşi timp.

— Dă-te la o parte din calea mea, neisprăvitule, ţipă Simon. Dacă nu vrei să te calce calul în copite.

Mânios, Simon dădu pinteni calului, dar Tunet nu se clinti. Jenna îşi dădu seama că acesta e prilejul aşteptat. Profitând de neatenţia lui Simon, dădu să sară jos, numai că Simon fu mai iute. O prinse de păr şi o trase la loc în şa.

— Au, dă-mi drumul! strigă Jenna, lovindu-l cât putea de tare.

— Asta s-o crezi tu! îi şuieră Simon la ureche, răsucindu-i părul.

Septimus nu făcu nimic. Nu îndrăznea să se mişte.

— Dă-i… drumul… Jennei, rosti el rar, ţinându-şi ochii verzi aţintiţi asupra ochilor lui Tunet, care erau atât de larg deschişi că li se vedea albul.

— Ce te amesteci, neisprăvitule? rânji Simon. Nu te priveşte. Nu are nimic de-a face cu tine.

Septimus rămase neclintit, cu ochii la Tunet.

— E sora mea, spuse el încet. Dă-i drumul.

Tunet se foia neliniştit. Era prins între doi stăpâni şi nu se simţea la largul lui. Vechiul lui stăpân era în şa, aproape că erau o singură fiinţă şi, ca întotdeauna, voia stăpânului era şi voia lui Tunet: stăpânul dorea să meargă înainte, aşa că Tunet dorea şi el să înainteze. Pe de altă parte, în faţa lui stătea un stăpân nou, iar acesta nu voia să îl lase pe Tunet să treacă, oricât l-ar fi împuns vechiul stăpân cu pintenii ascuţiţi în coaste. Calul încercă să îşi desprindă ochii din privirea lui Septimus, dar nu reuşi. Dădu capul pe spate, nechezând neajutorat, ţintuit de Septimus.

— Dă-i drumul Jennei. *Acum*, repetă Septimus.

— Şi dacă nu vreau, ce ai să faci? râse Simon batjocoritor. Ai să-mi faci un farmec de doi bani? Habar n-ai că eu am mai multă putere în degetul mic decât ai să ai tu vreodată în viaţa ta amărâtă. Şi dacă nu te dai la o parte *acum*, am să-l folosesc, ai priceput?

Simon îndreptă degetul mic al mâinii stângi

către Septimus, iar Jennei i se tăie respiraţia: purta pe deget un inel mare, cu un simbol pe Dos, un inel care le trezea amintiri pe care le-ar fi vrut uitate.

Jenna se zbătu să scape din mâna lui Simon.

— Ce e cu tine, Simon? strigă ea. Eşti fratele meu. De ce te porţi atât de urât?

În loc de răspuns, Simon apucă cingătoarea de aur a Jennei şi o răsuci cu putere în mâna stângă, în timp ce cu dreapta strânse tare hăţurile.

— Ca să ne înţelegem, Prinţesă, mârâi el. Nu sunt fratele tău. Tu nu eşti decât un copil nedorit cu care nătărăul de tata a venit acasă într-o seară. Asta e tot. Nu ne-ai adus decât necazuri şi ne-ai distrus familia. *Pricepi*?

Jenna se albi la faţă, ca şi cum ar fi primit o lovitură nemiloasă. Plecă privirea, cerând ajutorul lui Septimus şi, pentru o clipă, Septimus ridică ochii spre ea, uimit şi el de ceea ce auzise. Dar în momentul în care ochii lui Septimus îi întâlniră pe ai Jennei, Tunet ştiu că e liber. Nările îi fremătară de bucurie, muşchii i se încordară şi într-o clipă o porni în galop, năpustindu-se cât îl ţineau picioarele pe drumul pietruit care ducea la Poarta de Miazănoapte.

Uluit, Septimus îl privi cum dispare. Capul i se învârtea de efortul făcut ca să îl ţintuiască pe Tunet, care i se împotrivise tot timpul şi nu se putea nici pe departe asemui cu iepurele pe care îl folosea Septimus ca să se antreneze. Ştia că mai

are doar o şansă de a o salva pe Jenna. Scutură din cap ca să alunge ameţeala cauzată de vrajă. Apoi, tremurând, se teleportă la Poarta de Miazănoapte.

6
POARTA DE MIAZĂNOAPTE

În faţa Porţii de Miazănoapte, Silas Heap juca Contraofensiva Pedestraşilor cu Gringe Paznicul. Nu cu mult timp în urmă, Silas şi Gringe se împăcaseră după ce fuseseră certaţi o bună bucată de vreme. Atunci când Simon Heap, fiul cel mare al lui Silas, încercase să fugă în lume cu Lucy Gringe, unica fiică a lui Gringe, atât Silas, cât şi Gringe fuseseră scandalizaţi. Gringe o închisese pe Lucy în mansarda casei ca să o împiedice să mai plece de acasă. De-abia când Silas Heap îl anunţase că Simon fugise în Mlaştinile Ierboase în toiul nopţii şi că nimeni nu îl mai văzuse de atunci, se îndură Gringe să îi dea drumul lui Lucy din mansardă. Era lucru bine ştiut că rar se întâmpla ca cineva să scape cu viaţă după o noapte petrecută în Mlaştinile Ierboase.

Silas şi Gringe descoperiseră că aveau multe în comun. La început fusese doar povestea cu Simon şi Lucy, dar apoi apăruse Contraofensiva Pedestraşilor. Amândoi îşi aminteau cu mare plăcere cum jucau jocul când erau copii. În

momentul de faţă jocul era o raritate, deşi pe vremuri mai oricine avea unul, iar finala Campionatului de Divizia întâi era cel mai important eveniment al anului pentru locuitorii Castelului.

La prima vedere, jocul era simplu: o tablă pe care se mişcau pioni, numiţi Pedestraşi. Pe tablă se aflau două castele despărţite de un râu, care tăia tabla în două. Fiecare jucător avea un set de Pedestraşi de diverse forme şi mărimi, aşezaţi în jumătatea lui de teren, iar scopul jocului era să trimiţi cât mai mulţi Pedestraşi peste râu, în castelul adversarului. Jocul avea însă o chichiţă: Pedestraşii aveau idei proprii şi, mai ales, aveau picioare.

Aşa se explică popularitatea jocului, dar, din nefericire, şi raritatea lui. Amuletele cu care fuseseră creaţi Pedestraşii dispăruseră în timpul Marelui Foc, cu trei sute de ani în urmă. De atunci, majoritatea jocurilor se descompletaseră, căci Pedestraşii pur şi simplu plecaseră în căutare de aventuri sau măcar a unei cutii mai interesante de Contraofensivă. E drept că nimeni nu se supărase niciodată dacă, deschizându-şi cutia, găsea o întreagă colonie de Pedestraşi noi, stabiliţi acolo; era însă cu totul altceva să te trezeşti că toţi Pedestraşii ţi-au plecat fiindcă s-au plictisit de tine. Aşa se face că, la trei sute de ani după Marele Foc, majoritatea Pedestraşilor dispăruseră, aruncaţi la canal, călcaţi în picioare din greşeală sau ascunşi pe sub podele, unde petreceau de

minune în colonii nou fondate.

Cei mai mulţi Vrăjitori, printre care şi Silas, aveau varianta magică a Contraofensivei Pedestraşilor, în care castelele şi râul dintre ele erau adevărate, deşi, bineînţeles, de mici dimensiuni. Gringe îşi dorise de când era copil să aibă un joc magic. Când Silas îi spusese în treacăt că are un joc complet, încă sigilat, şi pe deasupra magic, pe undeva prin pod, printre vrafuri de cărţi, Gringe uitase ca prin minune de vrajba lui cu familia Heap şi îi propusese să joace o partidă, două când vor avea ceva timp. Nu mult după aceea asta deveni o obişnuinţă, pe care o aşteptau amândoi cu nerăbdare.

Dimineaţa devreme, Silas plecase de la Palat şi o luase pe scurtătura spre Poarta de Miazănoapte, ducând la subraţ preţioasa cutie. Mergea încet, căci alături de el tropăia voios – deşi cam scârţâind din încheieturi – o namilă de câine-lup cu blana zburlită. Maxie nu mai era chiar tânăr, dar îl însoţea peste tot pe stăpânul lui. Ca orice Vrăjitor Obişnuit, Silas purta o tunică albastru-închis şi era încins cu un brâu de argint. Ca toţi cei din familia Heap, avea păr blond, cârlionţat, deşi acum începuseră să îi apară fire cărunte, iar ochii îi erau verzi şi încă strălucitori. În dimineaţa aceea însorită, mergea pe străzile care nu se treziseră încă, fredonând un cântecel pentru sine, căci, spre deosebire de Sarah Heap, Silas nu îşi putea face sânge rău pentru multă vreme, fiind convins că lucrurile se termină

întotdeauna cu bine.

Silas şi Gringe se aşezaseră ca doi prieteni buni în faţa căsuţei portarului şi orânduiseră piesele pe tabla de joc, cercetându-i cu ochi de cunoscător pe Pedestraşi şi încercând să ghicească în ce dispoziţie se aflau în acea zi. Pedestraşii erau năzuroşi şi nu puteai şti cum se schimbau de la un joc la altul. Pe unii era uşor să îi convingi să se ducă unde voiai tu; alţii se lăsau greu. Unii păreau că fac aşa cum le spuseseşi, dar te trădau în ultima clipă. Unii adormeau tocmai când aveai nevoie să facă ceva important, alţii se apucau să alerge ca turbaţi pe tablă, făcând o harababură greu de descâlcit. Toată şmecheria era să-i înţelegi repede atât pe propriii tăi Pedestraşi, cât şi pe cei ai adversarului, iar apoi să ajungi în castelul acestuia, dincolo de râu. Nicio partidă nu semăna cu alta: unele sfârşeau printr-o debandadă de nedescris, altele erau agresive, iar la cele mai bune râdeai de te ţineai de burtă. Aşa era cea de acum, şi de aceea, primul lucru pe care îl auzi Septimus, când apăru la Poarta de Miazănoapte, fu hohotul de râs al lui Gringe.

— Ha, ha, văd că nu te aşteptai să facă un *dublu dribling*, Silas, nu? Grasul ăsta mic e grozav. Mă gândeam eu că o să încerce ceva de felul ăsta. Hi, atunci cred că-mi pot pune la loc Rezerva în joc, nu?

Gringe, un bărbat voinic, cam certăreţ, îmbrăcat într-un cojoc de piele, se aplecă şi scoase un Pedestraş mare, rotund, dintr-o găletuşă aflată

lângă tabla de joc. De bucurie, Pedestraşul dădea din picioruşele lui scurte şi, de cum fu pus pe tablă, o luă la fugă.

— Hei, protestă Gringe, îngrozit, când Pedestraşul se aruncă drept în râu şi dispăru în adâncuri, nu acolo trebuia să te duci, ne… hopa, ăla nu e băieţelul tău, Silas? De unde o fi apărut? Ce să zic, voi, alde Heap, sunteţi peste tot, pe onoarea mea.

— Nu mă păcăleşti tu pe mine, Gringe, chicoti Silas, preocupat să îl convingă pe unul dintre Pedestraşii lui, numit Tunelistul, să se furişeze în tunelul care ducea sub castelul lui Gringe. Ştiu eu ce cloceşti, Gringe. De cum îmi iau ochii de la tablă, Atacantul tău îl va împinge pe Tunelistul meu în râu. Nu sunt chiar copil.

— Ba nu, Silas, chiar e băieţelul tău, Ucenicul. Cred că face vreo vrajă.

Vraja de Teleportare a lui Septimus se ştergea destul de greu. Imaginea lui era încă ceţoasă. De sub masă, Maxie schelălăi şi părul i se zburli pe ceafă.

— Încercarea moarte n-are, făcu Silas, străduindu-se să îl convingă pe împingător să îl bage pe Tunelist sub castel, dar fără succes.

— Nu, el e, chiar *aci*. Sal’tare, băiete. Ai venit să-l vezi pe tata?

Până la urmă Silas lăsă jocul şi ridică privirea.

— A, bună, Septimus, spuse el surprins. Măi, măi, deja faci Teleportări? Ce isteţ e mezinul meu.

E Ucenicul *Vrăjitorului Neobişnuit*, cum cred că ştii, îi zise Silas lui Gringe, pentru a nu ştiu câta oară.

— Chiar aşa? Nu mai spune! făcu Gringe, care băgase mâna până la cot în râu, încercând să îşi scoată Pedestraşul de acolo. (Uitase că jocul lui Silas era varianta de lux, care includea şi minicrocodili.) Au! ţipă el.

— Tată, tată! strigă Septimus. Jenna! Simon a răpit-o pe Jenna. Vine încoace. Pune-l pe Gringe să ridice podul! Repede!

— Ce?

Silas îl vedea pe Septimus dând din buze, dar nu auzea nimic. Septimus nu era încă pe deplin acolo.

— Ridică podul, tată! ţipă Septimus, dar numai ultimul cuvânt se auzi.

— Da, ce este? Nu e nevoie să strigi, Septimus.

Din spate se auzi tropot de copite şi Septimus îşi dădu seama că e prea târziu. Sări în faţa calului, într-o încercare disperată de a-l opri, dar Silas îl înşfăcă şi îl trase înapoi.

— Ai grijă! O să dea peste tine.

Calul lui Simon trecu ca o furtună. Jenna strigă ceva către Septimus şi Silas, dar vorbele îi fură acoperite de ropotul copitelor şi şuierul vântului stârnit de cal când trecu pe lângă ei.

Septimus, Silas şi Gringe priviră cum calul, cu cei doi călăreţi, trece bocănind peste pod. Când ajunse pe malul celălalt, Simon trase tare de

hăţuri, calul o luă brusc la dreapta, alunecând cu copitele în praf, şi se îndreptă cu toată iuţeala spre Drumul de Miazănoapte. Septimus, care studiase hărţile pe vremea când era în Armata Tânără, ştia că drumul duce de-a lungul râului, peste Podul Fără întoarcere, iar după o zi de mers călare ajungea la Ţinutul de Hotar, sau Tărâmurile Rele, cum li se spunea adesea la Castel.

— Revoltător, exclamă Silas, uitându-se în urma calului. Câtă imprudenţă şi nepăsare! Şi de ce? Ca să se dea mare în faţa iubitei lui. Dacă ar fi după mine, nu le-aş da voie tinerilor să aibă cai de mare viteză. Doar atâta ştiu: viteză, viteză şi iar viteză. Nu le pasă de nimic…

— *Tată*! strigă Septimus, disperat că nu reuşeşte să spună şi el ceva. Acela era *Simon*!

— Simon? repetă Silas nedumerit. Cum adică? Simon *al nostru*?

— Da, el, şi a răpit-o pe Jenna!

— A răpit-o? De ce? Ce se întâmplă? De ce nu îmi spune nimeni nimic?

Silas se aşeză din nou, dându-şi seama că ceva nu era cum trebuie, dar neînţelegând ce anume.

— Asta şi încerc să fac, îi răspunse Septimus exasperat. Acela era Simon şi a…

Aici fu întrerupt din nou. Lucy Gringe, o fată frumoasă, cu ochi căprui şi păr castaniu, strâns în două cozi care îi atârnau până la brâu, apăruse în uşa casei. Avea o rochie albă de vară, lungă, pe care brodase ea însăşi o combinaţie ciudată de

flori. Era încălţată cu ghete groase, maro, legate cu funde roz. Lucy era binecunoscută pentru felul neobişnuit în care se îmbrăca.

— Simon? întrebă Lucy, palidă în ciuda pistruilor care îi acopereau faţa. Ai zis că acela era *Simon*?

— Lucy, *nu* îţi dau voie să pronunţi numele ăsta aici, mârâi Gringe, uitându-se la tabla de Contraofensiva Pedestraşilor şi întrebându-se cum de o dimineaţă atât de plăcută se transformase într-un coşmar.

Vina era doar a lui, se mustră singur. Parcă n-ar fi ştiut... Alde Heap nu îi aduseseră decât necazuri pe cap.

— Da, era Simon. A răpit-o pe Jenna, spuse Septimus calm, acum când îşi dădea seama că nu se mai putea face nimic.

— Bine, murmură Silas, dar nu înţeleg...

Lucy Gringe înţelegea. Înţelegea prea bine.

— De *ce*? strigă ea. De ce nu m-a răpit pe *mine*?

GRĂDINA DE IARNĂ

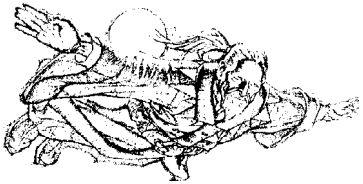

Călărea ca o furtună, Sarah, zise Silas pufăind.

O găsise pe Sarah împreună cu prietena ei, Sally Mullin, în grădina de iarnă a Palatului, la celălalt capăt al grădinii de zarzavaturi. Puneau în

ghivece răsaduri de felurite ierburi de leac.

— L-ar fi călcat pe Septimus în picioare dacă nu l-aş fi tras deoparte, iar Jenna ţipa de te asurzea. A fost îngrozitor.

— Nu! gemu Sarah. Nu te cred.

— Jenna nu ţipa, tată, spuse Septimus, încercând să nu o amărască şi mai tare pe Sarah. Jenna nu ţipă. A strigat ceva, doar atât.

— Ce? întrebă Sarah. Ce a strigat?

— Nu ştiu, zise Septimus posomorât. Nu am auzit-o. Calul făcea un zgomot asurzitor.

— Poate că spunea că se întoarce în scurtă vreme. Poate că Simon a luat-o pentru o mică plimbare pe malul râului, zise Sarah, vrând să se convingă singură dar nereuşind.

Sally, care locuia la Palat până când i se reconstruia birtul, puse mâna pe braţul lui Sarah, vrând să o liniştească.

— Nu-ţi face griji, Sarah. E un tânăr încăpăţânat care vrea să se laude cu calul lui în faţa surioarei. Toţi fac aşa. În scurtă vreme se vor întoarce.

Sarah o privi pe Sally cu recunoştinţă, deşi în adâncul sufletului simţea că ceva nu e cum trebuie. Cu Simon se întâmplase ceva. Ceva îl schimbase din Simon, băiatul ei, cel pe care îl ştia, în… în ce?

Silas încă nu reuşise să îşi recapete răsuflarea. Alergase împreună cu Septimus tot drumul de la Poarta de Miazănoapte, lăsându-l pe Maxie adormit sub masa de Contraofensivă, iar pe

Gringe luptându-se să o închidă pe Lucy în casă înainte să fugă în lume după Simon.

Alther Mella plutea neliniştit deasupra ghivecelor cu plante. Petrecuse noaptea dinainte în bodega „La Firidă”, locul preferat de întâlnire al fantomelor, iar dimineaţa nu plecase atât de devreme cât ar fi trebuit. Îi era necaz pe el însuşi. Dacă ar fi fost acolo, poate că l-ar fi oprit pe Simon, deşi nu prea ştia cum. Dar cel puţin ar fi încercat.

Sarah îşi dădu după ureche o şuviţă de păr care îi cădea în ochi, pe când îşi făcea de lucru distrată cu nişte răsaduri de pătrunjel.

— Sunt sigură că Simon nu ar fi luat-o pe Jenna împotriva voinţei ei, repetă ea, izbind pământul cu săpăliga.

— Sigur că nu, încuviinţă Sally ca să o liniştească.

— Ba chiar aşa a făcut, insistă Septimus. Jenna nu voia să meargă cu el. I-am ţintuit calul, dar el nu a vrut să îi dea drumul Jennei. S-a mâniat foarte tare.

— Da, era foarte mândru de calul lui, zise Sarah. Poate s-a enervat fiindcă l-ai ţintuit. Sunt sigură că se va întoarce în curând cu Jenna.

— A *răpit-o*, mamă, zise Septimus, începând să se supere.

Nu înţelegea de ce Sarah tot îi găsea scuză lui Simon. Numai că Septimus nu prea se obişnuise cu felul de a se purta al mamelor.

Alther Mella zbură posomorât chiar printr-o

grămadă de ghivece care trebuiau aruncate.

— Eu sunt de vină, Sarah, spuse el. Eu şi numai eu. Dacă aş fi pus paznici adevăraţi la Poarta Palatului, în loc de Bătrânii ăia care nu sunt buni de nimic, n-am fi ajuns aici.

— Nu te învinovăţi singur, zise Sarah străduindu-se să îi zâmbească. Chiar şi un paznic l-ar fi lăsat pe Simon să intre. La urma urmei, e un Heap.

— Da, dar nu l-ar fi lăsat *să iasă*, spuse Septimus cu năduf, în niciun caz nu l-ar fi lăsat dacă Jenna spunea că nu vrea să meargă.

— Septimus, nu trebuie să vorbeşti aşa cu Alther, îl dojeni Sarah. Trebuie să fii cuviincios cu un Vrăjitor Neobişnuit, mai ales că magistrul tău i-a fost Ucenic.

— Vai, Sarah, oftă Alther. Băiatul are dreptate.

Alther se ridică de pe bancă şi se învârti în jurul lui Septimus. În comparaţie cu ceilalţi Bătrâni din Palat, Alther era mult mai material. Roba lui purpurie de Vrăjitor Neobişnuit, deşi puţin decolorată, părea aproape reală, mai ales că se vedea gaura făcută de glonţ şi pata de sânge chiar sub inimă. Părul lui alb era strâns la spate într-o coadă, iar ochii verzi îi străluceau pe când îl privea pe Ucenicul Marciei.

— Deci, îi spuse Alther lui Septimus, ce propui să facem?

— *Eu*? Ce cred *eu* că ar trebui să facem?

— Da. Mă gândeam că, fiind Ucenic al

Vrăjitorului Neobişnuit, ţi-ar plăcea să îi ţii locul în situaţia asta.

— Mergem după Jenna şi o aducem înapoi. Asta *trebuie* să facem.

Sarah scăpă săpăliga cu care lucra la răsaduri. Săpăliga căzu cu un zdrăngănit drept în piciorul stâng al lui Alther, care se dădu repede înapoi.

— Septimus, spuse Sarah pe un ton ferm, *nu* pleci nicăieri. Şi aşa sunt supărată că JoJo, Sam, Edd şi Erik s-au sălbăticit stând în Pădure, îndeletnicindu-se cu cine ştie ce şi refuzând până şi să vină să-şi vadă mama. Apoi Nicko a plecat cu băiatul acela, Rupert Gringe, ca să facă proba unei bărci şi nu s-au întors nici până acum, măcar că mi-au promis că vin săptămâna trecută, ca să o ducă pe Jenna la Mătuşa Zelda. Cine ştie ce i s-a mai întâmplat şi lui. Sunt atât de îngrijorată… Iar acum Simon şi Jenna au plecat şi ei…

Sarah izbucni în hohote de plâns şi Silas o luă în braţe.

— Taci, iubito, nu mai plânge. O să fie bine, ai să vezi, murmură el blând.

— Mă duc să-ţi aduc o ceaşcă de ceai şi o bucată mare de turtă de orz; ai să vezi altfel lucrurile, zise Sally şi o porni grăbită spre bucătăria Palatului.

Dar Sarah nu se liniştea.

— De ce? De ce a făcut Simon aşa ceva? De ce să o ia pe Jenna de lângă noi?

Alther îl luă pe Septimus pe după umeri.

— Hai, băiete. Să îi lăsăm pe părinţii tăi singuri o vreme. Du-mă la Marcia.

Septimus şi Alther ieşiră din Palat şi o luară pe Drumul Vaselor, care ducea la şanţul de Apărare al Castelului.

Castelul era înconjurat de apă. În mare parte, chiar de râu, care făcea un cot mare pe lângă ziduri; restul era un şanţ de apărare, care fusese săpat atunci când fusese construit Castelul. Şanţul era larg şi adânc, plin cu apă de râu, căci ambele lui capete dădeau în râu. Era un loc foarte căutat de pescari mai tot timpul anului, iar vara, de cei care voiau să înoate. De la mal până în mijlocul şanţului fusese construit un debarcader mare de lemn, pe lângă care puteau înota copiii, iar întreprinzătorul Rupert Gringe începuse să închirieze noile lui invenţii, bărcuţele cu pedale, celor cărora le venea pofta să se plimbe o oră, două, pe apă. Debarcaderul şi bărcuţele deveniseră extrem de populare printre locuitorii Castelului, cu excepţia a doua persoane: Viezur Van Klampff şi menajera lui, Una Brakket, care aveau ghinionul de a locui lângă debarcader şi deasupra hangarului unde îşi ţinea Rupert bărcile.

Septimus ştia drumul spre casa Profesorului Van Klampff mult mai bine decât şi-ar fi dorit. La puţină vreme după ce devenise Ucenic, Marcia începuse să îl trimită în fiecare sâmbătă dimineaţa să bată la uşa Profesorului şi să ia în primire una dintre numeroasele şi complicatele componente ale Capcanei pentru Umbre. Dar chiar şi atunci

când Profesorul avea o piesă terminată – ceea ce rar se întâmpla – şi l-o dădea lui Septimus, Una Brakket îi ţinea calea la ieşire şi l-o lua înapoi. De fiecare dată îi spunea lui Septimus că nu avea încredere să lase pe mâna unui *băieţel* un obiect atât de preţios. Marcia trebuia să vină în persoană să îl ia. Intre Marcia şi Una a început o luptă la distanţă, în care Septimus era trimis de la una la alta ca o minge de tenis. În fiecare sâmbătă dimineaţă, Septimus stătea şi aştepta în faţa uşii Profesorului Van Klampff cât de mult putea să suporte batjocura şi strigătele unui grup de băieţi dintr-un cămin de reeducare al foştilor soldaţi din Armata Tânără, care se învârteau mereu pe lângă debarcader, îndemnându-se unul pe altul să sară în apă.

Până la sfârşit, spre marea uşurare a lui Septimus, Alther o sfătuise pe Marcia să cedeze şi să se ducă personal să ia piesele. S-ar putea ca Una Brakket să aibă întrucâtva dreptate, spunea el. Capcana pentru Umbre era într-adevăr un dispozitiv complex, de înaltă Magie, şi nu era corect să i se pună în cârcă lui Septimus o asemenea răspundere. Ca să o scoată din fire pe Una, Marcia venea uneori neanunţată, când încă nici nu se crăpase de ziuă.

Cu vreo jumătate de oră în urmă, băieţii de lângă debarcader o văzuseră pe Marcia coborând pe Drumul Vaselor şi trăgând furioasă de lanţul clopoţelului care atârna lângă uşa groasă de lemn a Profesorului Viezur Van Klampff. Marcia îşi

pierduse răbdarea aşteptând în drum. Enervată, bătea cu botinele purpurii de piton în pavaj, în timp ce din casă se auzeau bodogăneli şi târşâit de picioare. În cele din urmă, Una Brakket – care ştia după sunetul prelung şi insistent al clopoţelului că la uşă era Marcia – binevoi să deschidă.

Iar acum Septimus se afla din nou în faţa uşii. Alther nu îi era de niciun ajutor, căci el putea hotărî cui să se arate şi cui nu, şi e de înţeles că nu voia să se arate unei cete de băieţi puşi pe zeflemea. Septimus însă, cu tunica lui de un verde strălucitor şi cingătoarea lucitoare de argint, nu avea de ales. Cum şi era de aşteptat, corul de fluierături se porni în scurtă vreme:

— Eşti prea fudul ca să vorbeşti cu noi, ai?

— Burtă-verde, burtă-verde!

— Alo, băiatul-omidă! Iar ai venit?

Şi tot aşa. Septimus şi-ar fi dorit foarte mult să îi preschimbe pe toţi în omizi, dar ar fi încălcat Codul Magiei, şi băieţii ştiau prea bine asta.

— Am ajuns, îi spuse Septimus lui Alther, întinzând mâna şi trăgând zdravăn de lanţul clopoţelului.

Departe, în străfundul casei, neauzit de Alther sau Septimus, clopoţelul sună, spre marea iritare a menajerei. Septimus ştia că aveau de aşteptat, aşa că se întoarse spre fantoma care plutea pe deasupra lui, studiind casa.

— Crezi că vei putea intra? îl întrebă pe Alther, sperând că răspunsul va fi afirmativ.

— Hm… nu sunt sigur, răspunse Alther. Casa

mi se pare cunoscută. Îmi aduc aminte că am fost la o petrecere undeva pe lângă şanţul de Apărare. A fost o petrecere pe cinste – ne-am trezit cu toţii în apă. *Cred* că asta era casă, dar… mă rog, o să aflu îndată ce vom intra.

Septimus dădu din cap. Ştia că Alther, fiind fantomă, nu putea merge decât în locurile pe unde umblase cât era în viaţă. Alther bătuse toate drumurile şi străduţele din Castel, iar ca Vrăjitor Neobişnuit fusese în mai toate clădirile oficiale. Cu casele oamenilor era altă poveste. Alther fusese într-adevăr un tânăr foarte popular, dar nici măcar el nu reuşise să fie invitat în toate casele din Castel.

Brusc, uşa se dădu de perete.

— A, iar ai venit, zise Una Brakket, o femeie înaltă, slabă ca o scobitoare, cu părul negru tuns aproape la zero.

— Trebuie să vorbesc cu Vrăjitorul Neobişnuit, răspunse Septimus. Vă rog.

— E ocupată, îl repezi Una.

— E ceva urgent, insistă Septimus. O chestiune de viaţă şi de moarte.

Menajera îl măsură cu o privire bănuitoare. Rămase câteva clipe în uşă, cumpănind cele două perspective aproape la fel de neplăcute: să îl lase pe Septimus în casă sau să ţină piept furiei Vrăjitorului Neobişnuit fiindcă nu îl lăsase să intre.

— Bine, intră.

Menajera ţinu uşa deschisă şi Septimus intră,

urmat îndeaproape de Alther. Numai că, în clipa în care Alther trecu pragul casei, se stârni brusc un curent puternic de aer, iar fantoma fu aruncată afară, în mijlocul străzii.

— Phii, mormăi Alther ridicându-se de pe pietre. Acum îmi amintesc. Petrecerea a fost în casa de alături.

— Ce vânt s-a stârnit din senin, remarcă Una nedumerită. Trânti uşa supărată, lăsându-l pe Alther afară. Apoi se întoarse spre Septimus, care aştepta în holul întunecat, dorindu-şi să fi rămas afară cu Alther, la soare.

— Să faci bine să vii până în Laborator, zise Una.

8
LABORATORUL

Septimus păşi peste o pungă mare de hârtie, plină cu morcovi, şi o urmă pe Una pe holul întunecos. Până acum nu i se îngăduise să intre decât în camera strâmtă din faţă, care dădea spre stradă, ceea ce explică de ce acum, când mergea în urma Unei pe coridorul întortocheat, lui Septimus i se părea că nu va ajunge niciodată la celălalt capăt al casei.

Una Brakket se opri în faţa unei uşi joase şi aprinse o lumânare, după care îl conduse pe Septimus pe o scară de lemn, într-o pivniţă umedă care mirosea a mucegai. Pivniţa era lungă şi îngustă, cu un tavan boltit, iar zgomotul bărcuţelor cu pedale, pe care cineva le scotea din hangar, răsuna lugubru prin pereţi. Pivniţa era

plină de ceea ce păreau a fi vechituri bune de aruncat, adunate de-a lungul multor ani: grămezi de trepiede ruginite de la arzătoare cu gaz, maldăre de cutii de lemn pline ochi cu hârtii vechi, îngălbenite, mormane de instrumente ştiinţifice acum stricate, până şi o pereche veche de patine, atârnată pe perete.

Urmată de Septimus, Una se îndreptă spre partea din spate a pivniţei şi trecu pe sub o arcadă mică. Lumina lumânării pe care o ţinea dispăru de cum dădu colţul, iar Septimus se trezi într-un întuneric de nepătruns, neştiind în ce parte să o ia. Nu era îngrijorat însă, fiindcă Inelul cu Dragon pe care îl purta pe arătătorul mâinii drepte începu să lumineze, aşa cum făcea întotdeauna pe întuneric, şi în câteva clipe dădu atâta lumină că Septimus văzu unde se află.

— Unde eşti? Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine, îl luă Una la rost, apărând din întuneric ca să vadă unde era Septimus. Nu permit băieţilor să vină cu lumânări aici, se răsti ea când văzu lumina arzând în mâna lui Septimus.

— Dar… protestă Septimus.

— De fapt, nu permit niciunui băiat să intre aici. Dacă ar fi după mine, nici nu te-aş lăsa să intri în casă. Băieţii sunt o belea.

— Dar…

— Acum stinge lumânarea şi vino după mine.

Septimus îşi îndesă mâna în buzunar şi porni după Una pe un tunel îngust, ai cărui pereţi erau acoperiţi cu cărămidă. Tunelul era întortocheat şi

cobora pe sub străzile Castelului, pe sub casele şi grădinile din jur. Flacăra lumânării se zbătea şi deseori era gata să se stingă din cauza curenţilor reci de aer care suflau prin tunel, aducând miros de pământ reavăn şi de mucegai. Pe măsură ce înaintau se făcea tot mai frig. Septimus începu să tremure şi să se întrebe unde anume îl ducea Una.

Deodată, femeia se opri; în faţa lor, o uşă grea de lemn le bara calea. Menajera alese cea mai mare cheie din legătura care îi atârna la brâu şi o băgă în gaura cheii care – lucru cu totul neobişnuit – se afla chiar în mijlocul uşii. Septimus se uită peste umărul ei să vadă ce face, dar chiar atunci din spatele uşii se auzi un hârâit puternic.

Una Brakket sări iute înapoi şi se lăsă cu toată greutatea pe piciorul lui Septimus.

— Au!

— Dă-te înapoi! strigă ea şi îi dădu un brânci atât de zdravăn că îl aruncă înapoi în tunel cu o fracţiune de secundă înainte ca uşa de lemn să se prăbuşească în faţa lor, exact ca un pod mobil. Aşteaptă aici, spuse ea răstit. Să nu cumva să mergi mai departe. Am să mă duc eu să îi spun Doamnei Marcia că e căutată.

Cu acestea, Una Brakket trecu peste uşă ca şi cum chiar era un pod mobil. Septimus intră după ea în Laborator.

Laboratorul Profesorului Viezur Van Klampff era cel mai bizar loc pe care îl văzuse Septimus – şi chiar că văzuse destule locuri ciudate de când devenise Ucenicul Marciei.

Laboratorul era scăldat într-o lumină slabă, albăstruie. Era o cameră subterană lungă şi îngustă, cu tavanul boltit. Pe lângă pereţi se înşira o armată de fiole, flacoane, retorte şi pâlnii de sticlă care murmurau şi bolboroseau; toate erau legate printr-un tub de sticlă care se încolăcea şi se întindea pe toată lungimea Laboratorului. Pe la capătul acestui aparat se răspândea în aer un gaz albăstrui, despre care Profesorul Van Klampff credea că alungă Umbrele şi care avea un miros cu totul aparte, ceva ce aducea a dovleac ars, după cum i se păru lui Septimus.

Septimus se căzni să vadă ceva prin ceaţa albăstruie, sperând să dea cu ochii de Marcia. Într-adevăr, zări la celălalt capăt al Laboratorului silueta ei înaltă, alături de cea bondoacă a Profesorului. Marcia ţinea în mână o eprubetă plină cu un lichid negru, lucios. Se speriase când auzise uşa bufnind, iar acum se uita atentă, încercând să îşi dea seama ce se întâmplă.

— Ce cauţi aici? strigă ea, uimită să îl vadă pe Septimus în spatele Unei. Trebuia să îţi iei liber astăzi. Nu vreau să vină iar mama ta şi să mi se plângă.

— E vorba de Jenna! ţipă Septimus, ferindu-se cu dibăcie de Una, care întinsese mâna să îl prindă, şi pornind prin ceaţă spre Marcia.

— Cum? Cine vorbeşte de Jenna? întrebă Marcia nedumerită.

Simţea că încă i se învârteşte capul de atâtea formule matematice pe care Profesorul Van

Klampff i le explicase ca să îi arate de ce lua atât de mult construirea Capcanei pentru Umbre. Când Septimus sunase la uşă şi Una se dusese, de voie, de nevoie, să deschidă, Profesorul tocmai îi arăta Marciei matriţele extrem de complicate folosite pentru a construi fiecare bucată a Capcanei. Marcia se bucurase să o vadă plecând, fiindcă Una se învârtea de colo-colo ca o muscă enervantă, şi Marcia cu greu se abţinea să nu îi plesnească una.

— S-a dus! ţipă Septimus, ajungând la ea înainte ca Una să reuşească să pună mâna pe el.

Se ascunse în spatele Marciei, folosind-o ca un paravan între el şi menajera care spumega de furie.

— Mă bucur foarte tare, răspunse Marcia, zăpăcită de dansul pe care Septimus şi Una păreau că îl execută în jurul ei. Mi-era teamă că Sarah va amâna până în ultima clipă vizita ei la Corabia-Dragon. Mai sunt doar două zile până la Solstiţiul de Vară.

— Nu! strigă Septimus. Nu s-a dus la Mătuşa Zelda. A fost *răpită*.

— Ce? făcu Marcia şi scăpă eprubeta pe care o ţinea în mână.

Atât Profesorul, cât şi Una Brakket scoaseră un geamăt – în eprubetă se afla Amalgamul pentru Capcană.

— Îţi arde de glumă? întrebă Marcia, uitându-se la lichidul vâscos care se vărsase pe pantofii ei purpurii din piele de piton, şi la Profesorul Van Klampff, care se lăsase în genunchi şi se străduia

disperat să mai adune ceva din preţiosul lui Amalgam.

— Ar fi fost bine să fie aşa, răspunse Septimus mohorât.

— A, nu, trebuie să fie o glumă. Sau mai bine zis o gogoaşă umflată, zise Una Brakket, care se lăsase şi ea în genunchi şi încerca să răzuiască Amalgamul de pe pantofii Marciei cu o bucată de metal.

— Să nu te atingi de pantofii mei, zise aceasta pe un ton glacial. Nu vreau să rămână pătaţi, adăugă ea, uitându-se urât la Una. Şi în orice caz, Septimus spune întotdeauna adevărul.

— Hi, aş, zise Una înfuriată, râcâind mai departe. Vedeţi şi dumneavoastră ce dandana. Dacă laşi un băiat în Laborator, neapărat sparge ceva. Eram sigură că aşa va face.

— Jenna… *răpită*? făcu Marcia, încercând să se dea deoparte şi descoperind că picioarele îi erau lipite de podea. Cum… cine?

— Simon, răspunse Septimus, începând să îşi piardă răbdarea. Simon a plecat cu ea, pe calul lui. Trebuie să mergem după ea, să trimitem nişte Cercetaşi…

— Una, *încetează l* care Simon? întrebă Marcia.

— Simon. Fratele meu. Hai, Marcia, te rog, nu e timp de pierdut.

— Simon *Heap*?

— Da. Am încercat să îl opresc. I-am ţintuit calul, dar…

— Nu mai spune! Un cal întreg… făcu Marcia, încântată de Ucenicul ei. Bravo ţie. Dacă poţi ţintui un cal, atunci poţi ţintui orice. Te-a biruit, cu toate acestea?

— Nu… mă rog, într-un fel… dar asta nu are importanţă.

— Septimus aproape striga de disperare.

— Important e că Jenna a fost răpită şi că noi stăm cu braţele *încrucişatel*

Marcia îl luă pe după umeri.

— Liniştеşte-te, Septimus. Simon e fratele Jennei. Cât e cu el nu i se poate întâmpla nimic. Nu-ţi face atâta sânge rău. Cred că din cauza muşcăturii aceleia ţi-ai ieşit aşa din fire. Ştii că e unul dintre efectele secundare ale Veninului de Păianjen întunecat. Am face bine să plecăm.

Marcia se întoarse spre Viezur Van Klampff, care se uita îngrozit la lichidul negru şi vâscos pe care Una Brakket se căznea să îl adune într-un borcan:

— Am plecat, Viezur. Sper să fie gata până diseară.

— Diseară? repetă Profesorul uluit. Marcia, credeam că ai înţeles cât de complicat este. Ce greu e să faci matriţa şi…

— Matriţa e făcută, Viezur. Mi-ai arătat-o chiar tu adineauri. Nu trebuie decât să mai faci nişte Amalgam şi să îl torni în ea. Nu înţeleg de ce faci atâta caz.

Profesorul părea tulburat:

— Dar Una nu e acasă diseară. Merge la

cursurile de dansuri populare.

— Mă bucur pentru ea, răspunse Marcia iritată. Te rog să nu te mai agiţi atât, Viezur, şi să te pui pe treabă.

Viezur îi aruncă o privire îngrijorată Unei, care părea extrem de nemulţumită.

— D – dar, se bâlbâi el, dacă preparăm… ăăă, adică… prepar Amalgamul prea repede, e posibil ca o Umbră să apară aici. În Laborator… spuse el în şoaptă.

— Sunt sigură că Una îi poate veni de hac, spuse Marcia pe un ton categoric. Vin diseară să iau piesa.

— Şi cam pe la ce oră credeţi că veniţi, Doamnă Marcia? întrebă Una înţepată. Aşa, cu aproximaţie.

— Cu *aproximaţie* cam când ajung, răspunse Marcia atât de tăios că oricine cu nervii mai slabi decât ai Unei s-ar fi înspăimântat. Iar acum, doamnă Brakket, eşti atât de bună să ne conduci pe mine şi pe Ucenicul meu până la uşă?

Una Brakket zâmbi pentru prima dată, sau mai bine zis, colţurile gurii i se ridicară şi i se văzură dinţii, care păreau albaştri la lumina din Laborator.

— Cu *mare* plăcere, răspunse.

M
NUMĂRUL TREISPREZECE

*arcia şi Althe*r se *îndreptau* <spre Turn, unul pe jos şi celălalt prin aer, urmaţi de Septimus, care ciulea urechile să audă ce spun.

— Dacă aş fi în locul tău, Marcia, aş face o Cercetare rapidă a Şesurilor care se întind la nord de Castel. Simon nu are cum să fi ajuns foarte departe. Trebuie că acum străbate Şesurile, îndreptându-se spre Ţinutul de Hotar, şi pun rămăşag pe viaţa mea… ăăă… adică pe… codiţa mea, că într-acolo merge. Ai putea ajunge la Şesuri cât ai clipi. M-aş duce eu însumi, dar nu cred să fiu de mare folos. Nu prea mi-au plăcut gospodăriile ţărăneşti pe vremea când eram viu. Prea multe mirosuri şi animale cu coarne ascuţite, de la care nu ştiai la ce să te aştepţi. Dacă m-aş duce acolo ar fi o pierdere de vreme, fiindcă aş fi respins. Şi, cinstit să fiu, Marcia, e istovitor să fii

respins. Nici acum nu mi-am revenit.

Spre disperarea lui Septimus, Marcia nu se lăsa convinsă.

— Uite ce e, Alther, răspunse ea mergând atât de repede că Septimus abia putea ţine pasul cu ea. Nu am de gând să plec din Castel dacă Prinţesa nu e acasă. Ştii ce s-a întâmplat data trecută, când niciuna dintre noi nu era în Castel: DomDaniel pur şi simplu a venit şi s-a instalat. Cine poate şti dacă nu se va întâmpla la fel? Dar nu trebuie nimeni să se ducă după Jenna. Se va întoarce curând. Nu cred că avem vreo pricină de îngrijorare. Tot ce ştim cu siguranţă e că Jenna a plecat cu fratele ei…

— Fratele ei adoptiv, o întrerupse Alther.

— Bine, bine, dacă ţii neapărat, cu fratele ei adoptiv. Dar Jenna face parte din familia Heap în aceeaşi măsură ca oricare dintre băieţi, Alther. Ha îi consideră fraţii ei, iar ei o consideră sora lor.

— Toţi, în afară de Simon, zise Alther.

— N-ai de unde şti, îl contrazise Marcia.

— Ba da.

— Hai, Alther, nu-mi pune răbdarea la încercare. Cum ai putea şti aşa ceva? În fine, cum spuneam, Jenna a plecat să facă o plimbare cu fratele ei *adoptiv* şi tot ce ştim e că Simon nu a vrut să o lase să se dea jos de pe cal atunci când i-a spus Septimus. Eu cred că la mijloc e doar felul de a fi al lui Simon – să nu facă ceea ce îi spune fratele lui mai mic. Nici nu e de mirare. Îi e necaz pe Septimus fiindcă e Ucenicul meu. Bineînţeles

că nu o să îl asculte pe Septimus, eşti de acord cu mine?

— Marcia, Septimus e convins că Jenna a fost răpită, spuse Alther pe un ton grav.

— Alther, Septimus nu e în apele lui astăzi. A fost muşcat de un păianjen întunecat azi-dimineaţă. Ştii şi tu ce idei îţi vin când păţeşti aşa ceva: bănuieşti pe toată lumea de intenţii rele. Adu-ţi aminte că te-a muşcat şi pe tine unul pe când afumai locuinţa bătrânei Ghicitoare în Fum, care devenise un focar de infecţie, chiar deasupra plăcintăriei din Hardughie.

— A, vrei să spui nebuna aia de femeie-şoarece?

— Da, ea. Toată ziua ai crezut că vreau să îţi dau brânci pe fereastră.

— Chiar aşa?

— Da, asta credeai. Te-ai încuiat în camera ta de lucru şi ai zăbrelit ferestrele. Până seara ţi-a trecut şi sunt sigură că şi lui Septimus îi va trece până diseară. Jenna se va întoarce după o plimbare plăcută cu fratele ei şi o să ne mirăm cu toţii de ce ne-am zbuciumat atât.

Lui Septimus îi fu de ajuns cât auzise. Se îndepărtă pe furiş, supărat, dându-şi seama că va trebui să facă ceva de unul singur, fără ajutorul Marciei. Trebuia să stea de vorbă cu cineva.

Marcia şi Alther îşi continuară drumul, fără să-şi dea seama că Septimus nu mai era lângă ei.

— …iar în Simon Heap nu poţi avea încredere, spunea Alther.

— Asta e părerea ta, Alther. Nu poţi însă dovedi nimic, nu-i aşa? La urma urmei, e şi el un Heap. Ştiu, cu toţii sunt cam ciudaţi, iar unora chiar că le lipseşte o doagă, dacă nu chiar două, dar sunt o familie cinstită. Nu uita că se trag dintr-un străvechi trib de Vrăjitori.

— Nu toţi Vrăjitorii sunt buni, Marcia, după cum ai descoperit şi singură, din păcate, îi răspunse Alther. Ce n-aş da să ştiu ce a făcut Simon de vreun an încoace şi cum se face că a apărut din senin tocmai în ajunul Solstiţiului de Vară. Eu tot cred că Simon a fost cel care te-a trădat atunci, în Mlaştinile Ierboase.

— Nu te cred şi basta. Ce motiv ar fi avut? Şobolanul Mesager, cel care mă scotea din sărite, el m-a trădat. Nu poţi avea încredere într-un şobolan, Alther, mai ales dacă îi place să se audă vorbind. A, şi mai e cineva care mă scoate din sărite. E vorba de cel pe care mi l-ai recomandat, bătrânul Viezur Van Klampff. E un bătrân cu ifose şi hachiţe, iar menajera lui… când o văd mă trec fiorii. Tot timpul se învârteşte pe lângă noi şi trage cu ochiul. Nu ştiu când voi vedea Capcana pentru Umbre terminată, şi ori de câte ori mai primesc o piesă, e un chin să o montez. Pe ultima n-am izbutit nici până acum să o potrivesc.

— Capcanele sunt lucruri complicate, Marcia. În orice caz, nu ai de ales. Familia lui Viezur le fabrică de generaţii. Ei au inventat Amalgamul şi nimeni altcineva nu cunoaşte formula. Tatăl lui, Otto, m-a scăpat de un Spectru foarte îndărătnic,

dar i-a luat doi ani ca să îl izgonească. E nevoie de timp, Marcia. Trebuie să ai răbdare.

— Mda, făcu Marcia nemulţumită. Poate ar fi mai bine să găsesc ceva mai simplu în Scriptoriu.

— Nu, zise Alther pe un ton categoric. Numai cu o Capcană vei putea scăpa definitiv de Umbră. În Scriptoriu nu vei găsi nimic care să îţi fie de folos. Pe de altă parte, e ceva care nu îmi place la Scribul Ermetic Şef.

— Văd că azi bănuieşti pe toată lumea, Alther. Parcă te-ar fi muşcat şi pe *tine* un păianjen.

Alther îşi dădu seama că nu va izbuti să o convingă pe Marcia. Ştia prea bine cât de încăpăţânată putea fi uneori. Se contraziseseră de nenumărate ori pe vremuri, când el era Vrăjitor Neobişnuit, iar ea era Ucenic, şi nici măcar atunci nu câştigase întotdeauna. Iar acum, că era fantomă, nu mai avea nicio şansă. Acum Marcia era Vrăjitor Neobişnuit şi dacă ea credea că are dreptate – aşa cum credea întotdeauna – atunci Alther nu putea decât să îi dea ascultare.

— Ei, Marcia, eu am plecat, zise Alther puţin cam îmbufnat, apoi, văzând că Septimus nu mai era în urma lor, întrebă: Dar băiatul unde o fi?

— Ţi-am spus, Alther, e ziua lui liberă. Îmi închipui că s-a dus să o vadă pe maică-sa, răspunse Marcia înveselită. Acum iartă-mă, dar am ceva treabă. Ne vedem mai încolo, Alther.

— Poate, răspunse Alther îmbufnat.

Se uită după Marcia, care intră pe sub Marele Arc, cu roba purpurie fluturând în urma ei. Chiar

când intră în umbra de sub Arc, Alther văzu un fel de ceaţă care se ţinea după ea. Oftă: Umbra era din ce în ce mai puternică. Dacă îşi încorda privirea şi se uita cu colţul ochiului, zărea o siluetă înaltă care mergea anevoie după Marcia, dar ţinea totuşi pasul cu ea. Cu cât Capcana pentru Umbre era mai repede gata, cu atât mai bine.

Alther se ridică în aer şi îşi luă zborul cât putea de repede spre Calea Vrăjitorilor, încercând să scape de presimţirea rea care pusese stăpânire pe el. Când trecu ca o săgeată prin faţa Scriptoriului Magic şi a Societăţii Păstrătorilor de Farmece, era atât de adâncit în gânduri că nu îl observă pe Septimus care tocmai intra pe uşă.

Ajuns în Scriptoriu, Septimus zăbovi câteva clipe ca să i se obişnuiască ochii cu semiîntunericul. Se afla în biroul micuţ de la intrare, unde clienţii veneau să comande farmece noi, aduceau farmece vechi, instabile, ca să fie verificate, şi cereau copii de formule, descântece, incantaţii şi chiar câte o poezie.

Spre uimirea lui Septimus, biroul era gol, aşa că deschise uşa mică din spate şi aruncă o privire în Scriptoriu. Aici toată lumea era ocupată, dar nimeni nu scotea o vorbă. Nu se auzea decât scârţâitul peniţelor pe hârtie şi câteva tusete şi strănuturi înăbuşite, căci, deşi era vară, în Scriptoriu era destul de frig şi mai toţi sufereau din această pricină. În semiîntunericul din sală, cei douăzeci şi unu de scribi osteneau aplecaţi

peste pupitrele înalte, fiecare luminat de o lampă ce atârna din tavan.

— Cărăbuş? zise Septimus în şoaptă, dar destul de tare ca să fie auzit. Cărăbuş, eşti aici?

Scribul cel mai apropiat ridică privirea şi îi făcu semn cu tocul, arătând spre celălalt capăt al sălii.

— E în curtea din spate. A dat de un Schimbăcios şi încearcă să îl prindă şi să îl bage în cutie. Du-te acolo dacă vrei, dar nu te apropia prea tare de cutie.

— Mulţumesc, zise Septimus.

Trecu în vârful picioarelor printre şirurile de pupitre, urmărit de privirile plictisite ale câtorva scribi, şi se furişă în curtea din spate. Acolo era o tevatură de nedescris.

— Prinde-l! ţipa Cărăbuş. Să nu-l laşi să scape!

Cărăbuş, un băiat cu vreo trei ani mai mare decât Septimus, era îndesat, cu o chică neagră. În acel moment se lupta disperat cu ceva nevăzut, încercând să îl împingă într-o cutie mare, roşie, aflată în mijlocul curţii, pe care scria pericol! Nu deschideţi! Cărăbuş striga la doi scribi costelivi, palizi, atât de firavi că ziceai că până şi o boare de vânt i-ar pune jos.

— Vrei să te ajut, Cărăbuş? îl întrebă Septimus.

Cărăbuş ridică privirea şi pe faţă i se zugrăvi recunoştinţa.

— Dacă nu ţi-e greu, Sep. Fii cu băgare de

seamă, că e tare sălbatic. Cred că e un spiriduş nevăzut, fugit din mlaştină. Nu ştiu care deştept a dat peste el şi l-a adus la viaţă. Dormea liniştit într-un dulap, cine ştie de când. De ce nu şi-or vedea unii de treburile lor, nu mă duce capul. Hei, afuri…

Spiriduşul înşfăcase cutia şi o ridicase deasupra capului lui Cărăbuş, cu gura în jos, gata să o lase peste acesta. Septimus se repezi şi împinse cutia la o parte. Cărăbuş rămase descumpănit câteva clipe, rotindu-şi ochii prin curticică, încercând să îşi dea seama unde se ascunsese spiriduşul. Cei doi scribi, înspăimântaţi, se refugiaseră în colţul cel mai îndepărtat de cutie.

— Trebuie să îl băgăm în cutie, Sep, zise Cărăbuş gâfâind. Nu se poate să îl las să scape.

Septimus rămase nemişcat o vreme, aşteptând un semn că spiriduşul se mişcă. În clipa în care văzu un fel de creţuri apărând pe cărămizile zidului se repezi, apucă cutia şi alergă spre colţul în care stăteau ghemuiţi cei doi scribi.

Bang! Septimus trânti cutia pe pământ.

— Au! urlă unul dintre scribi, căci Septimus îi prinsese degetele de la picioare cu marginea cutiei.

— L-am prins! strigă Septimus triumfător.

— Au, au, *aul* ţipa scribul, sărind într-un picior şi ţinându-se cu mâna de celălalt.

— Iertare, Foxy, zise Septimus, lăsându-se cu toată greutatea pe cutie ca să fie sigur că

spiriduşul-de-mlaştină nu avea cum să scape.

Foxy plecă şchiopătând, sprijinindu-se de celălalt scrib, iar Septimus îl ajută pe Cărăbuş să împingă capacul sub cutie şi să o întoarcă cu gura în sus. Apoi Cărăbuş înfăşură cutia într-o plasă solidă, o legă bine şi o scoase în faţa porţii ca să fie luată a doua zi de Echipa de Curăţenie.

— Mulţumesc, Sep. Rămân dator, spuse Cărăbuş recunoscător. Orice, oricând, doar să îmi ceri.

— Păi, să ştii că ar fi ceva, răspunse Septimus.

— Atunci ce mai aşteptţi? îl întrebă Cărăbuş voios, luându-l de braţ şi conducându-l spre bucătărioara din curte, unde avea totdeauna un ceainic pe plită.

— Ceva mai devreme a venit aici fratele meu, Simon, zise Septimus. Ai putea să îmi spui ce voia?

Cărăbuş luă două căni de pe raft şi aruncă înăuntru câte un cub de Concentrat ca să facă Suc Spumos. Sucul era băutura preferată atât de el, cât şi de Septimus. Era făcută dintr-un Concentrat magic ce nu se termina niciodată. Cineva comandase la Scriptoriu farmecul pentru Concentrat, dar nu mai venise să îl ia. Băutura era rece ca gheaţa, dar era nevoie de apă clocotită ca să activezi farmecul.

— Poftim, zise Cărăbuş întinzându-i cana lui Septimus şi aşezându-se alături, pe un scăunel.

— Mulţumesc, Cărăbuş.

Septimus luă o înghiţitură de Suc şi un

zâmbet îi apăru pe faţă. Uitase cât de bun era. Marcia era pornită împotriva băuturilor spumoase, în special a celor create prin vrajă, iar Septimus nu avea voie să bea deloc. De aceea, ori de câte ori avea ocazia să se delecteze cu o cană de Suc de la Cărăbuş, i se părea că e cea mai bună pe care o băuse vreodată.

— N-am văzut pe niciunul dintre fraţii tăi pe aici, Sep, spuse Cărăbuş nedumerit. Pe cât ştiu eu, cei mai mulţi trăiesc în Pădure acum, nu-i aşa? Am auzit că s-au cam sălbăticit. S-au înhăitat cu Vâlvele-Pădurii şi s-au preschimbat în jderi, sau cam aşa ceva.

— N-au ajuns chiar atât de rău, Cărăbuş, spuse Septimus. Le place Pădurea, asta-i tot. Şi bunicul meu e acolo, preschimbat în copac. Aşa suntem noi, ne place pădurea.

— Cum ai zis? Bunicul tău e *copac*?

Cărăbuş se înecă cu Sucul şi trase o înghiţitură pe nas.

— Pfui! Te rog să nu îţi sufli nasul pe mine, Cărăbuş, zise Septimus râzând. Bunicul meu a fost un Formăschimbător. S-a transformat în copac, îi explică el, ştergându-şi mâneca tunicii.

Cărăbuş scoase un fluierat de uimire.

— Nu prea mai sunt Formăschimbători prin părţile astea. Şi ştii unde se află bunicul tău?

— Nu. Tata se mai duce câteodată să îl caute, dar până acum nu l-a găsit.

— De unde ştie?

— Ce să ştie?

— Dacă l-a găsit sau nu. Adică, de unde ştii dacă un copac e sau nu tatăl tău?

— Habar n-am, răspunse Septimus, care îşi pusese şi el de multe ori aceeaşi întrebare. Uite ce e, Cărăbuş, continuă, vrând să readucă discuţia la ceea ce îl interesa, nu se poate să nu îl şi văzut pe Simon. A venit dimineaţa devreme. Şi eu, şi Jenna l-am văzut. Jenna poate chiar ea să îţi spună…

Aici se opri, căci îşi aduse aminte de faţa speriată a Jennei, trecând în goana calului în drum spre… oare spre ce?

— Singura persoană care a venit azi-dimineaţă a fost Călătorul, zise Cărăbuş.

— Cine?

— Călătorul. Aşa îşi spune el. Toată lumea crede că e un pic scrântit la cap, dar pe mine mă sperie de-a dreptul, Sep. Cred că şi pe bătrânul Foxy, deşi n-ar recunoaşte nici în ruptul capului.

Călătorul vine adesea cu un pachet pentru bătrânul Foxy – îl ştii, e tatăl lui Foxy – care e Scribul Ermetic Şef. Stau vreme îndelungată închişi în Camera Ermetică, după care călătorul pleacă din nou. Nu spune niciodată vreo vorbă cuiva. E bizar, întotdeauna după ce pleacă, bătrânul Foxy e alb la faţă ca hârtia.

— Călătorul are ochi verzi şi părul cam ca al meu? întrebă Septimus. E îmbrăcat cu o pelerină lungă, neagră? Şi are un cal mare, negru, pe care îl leagă lângă uşă?

— Întocmai. Calul mi-a mâncat traista de mere pe care mi le adusesem pentru prânz, dar n-

am avut curaj să mă plâng. Dar să ştii că nu pare a fi fratele tău, Sep. Vreau să spun că nu pare a fi din familia *Heap*. De voi nu se sperie lumea. Oţi fi voi trăsniţi, dar nu *speriaţi* pe nimeni.

— Numai că Simon m-a speriat, zise Septimus. Chiar m-a speriat. Plus că a luat-o pe Jenna. A răpit-o.

Cărăbuş păru şocat.

— Pe Prinţesă? făcu el cu voce gâtuită. Călătorul a răpit-o pe Prinţesă? Nu pot să cred.

— Asta-i necazul, răspunse Septimus. Nimeni nu mă crede. Nici măcar Marcia.

10
PE PICIOR DE PLECARE

Septimus era în camera lui şi se pregătea de plecare.

Camera lui mică, circulară, din vârful Turnului Vrăjitorilor era curată şi ordonată, urmare a celor zece ani petrecuţi în Armata Tânără. Oricâte amintiri dureroase erau legate de aceşti zece ani, şi oricât de mari primejdiile prin care trecuse Septimus, acum, că Armata Tânără fusese desfiinţată, iar el se putuse întoarce la familia lui, nu mai dispreţuia tot ceea ce învăţase pe când era băiat soldat. Nu mai era dezordonat şi delăsător doar fiindcă nu îl mai bătea nimeni la cap. După o scurtă perioadă în care semănase cu

Groapa de Gunoi Municipală, camera lui sclipea acum de curăţenie. În cameră mai erau şi alte amintiri ale vieţii din armată: pereţii şi tavanul boltit erau acoperiţi cu constelaţii, pictate cu mare precizie de Septimus, care trebuise să le înveţe pentru exerciţiile de noapte care se făceau în Armata Tânără. Iar în dulap avea întotdeauna un rucsac pregătit pentru situaţii de urgenţă, după regulile învăţate în armată, în rucsacul de urgenţă al lui Septimus se aflau:

busolă (1) ochean (1) bidon de apă (1) pătură (1) şosete (3) gamelă (1) cutie cu iască (1) cremene (2)

muşchi uscat de aprins focul (un ghemotoc) briceag reglementar din Armata Tânără (1) praştie (1) sârmă (1 bucată) sfoară (1 bucată).

La acestea Septimus tocmai adăuga câteva lucruri legate de noua lui viaţă de Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit, adică:

Amuletă de in vizibilitate (i) Amuletă de Căutare (i) Amuletă de împietrire (i) Trusă de salvare ultrarapidă (i).

Pe lângă acestea mai puse câteva lucruri care, gândea el, ar fi putut să îi fie folositoare:

Cum să supravieţuieşti în sălbăticie, cărticică de Ram Seary (i) Vitavâj, pachet inepuizabil (i) Bombe cu Mentă, tuburi (3).

Nu prea mai era loc pentru nimic altceva, dar mai exista un lucru pe care Septimus ţinea morţiş să îl ia. Într-adevăr, era împotriva oricăror reguli, căci era un obiect inutil şi greu pe deasupra, dar

lui Septimus nu îi păsa. Într-un buzunar lateral al rucsacului, Septimus îndesă piatra lucioasă, cu irizaţii verzui, pe care Jenna i-o dăduse atunci când se ascunseseră în tunelul subteran. Nu fără greutate, Septimus închise cataramele rucsacului şi îl puse în spate. Era mai greu decât se aşteptase.

— Tu eşti, Septimus? strigă Marcia când îl auzi coborând scările şi îndreptându-se spre uşa ei.

Septimus tresări, surprins.

— Da, răspunse precaut.

Marcia stătea în genunchi pe podea lângă Capcana pentru Umbre. Avea în faţă o foaie uriaşă de hârtie pe care era desenată o schemă nemaipomenit de complicată. O clipă, Septimus fu cuprins de groază când zări o siluetă întunecată aplecată deasupra Marciei, privind şi ea atent la hârtie, dar, când se uită mai bine, Umbra dispăru. Băiatul ştia însă că Umbra e tot acolo, învârtindu-se în spatele Marciei, uitându-se tăcută la capcana în care urma să fie prinsă. Septimus puse jos rucsacul greu. Îl mustra cugetul că o lasă pe Marcia singură cu tovarăşul ei întunecat.

— Ce e aia flanşă? întrebă Marcia.

— Ce anume?

— *Flanşă*. Aici scrie să prind piesa Y de piesa verticală D, având grijă să potrivesc găurile P şi o cu găurile corespunzătoare N şi o de pe flanşa din stânga. Nu găsesc nicăieri blestemata de flanşă, zise Marcia, scormonind enervată printr-o cutie

mare de accesorii pe care Profesorul Van Klampff i le dăduse ca să construiască Capcana pentru Umbre.

— Nu se află în cutie, zise Septimus. Este partea asta ieşită în afară. Uite, aici, îi arătă el, trecându-şi degetul pe o creastă de-a lungul marginii Capcanei.

Amalgamul era ca sticla la pipăit: neted şi rece.

— Păi de ce nu spune aşa? făcu Marcia ţâfnoasă, punând piesa Y – o piesă triunghiulară, lungă şi curbată – la locul cuvenit, având grijă să potrivească găurile P şi Qcu găurile N şi O.

Când termină, îşi scutură tunica de praf, cu un aer mulţumit.

— Mulţumesc, Septimus. Arată bine, nu? Mai trebuie să adaug doar o piesă, aici, într-o parte, apoi Opritorul şi s-a terminat cu tine, creatură jalnică ce eşti, încheie Marcia întorcându-se şi încercând să dea cu ochii de Umbră.

Septimus se uită la Capcană. El nu ar fi zis că arată bine – poate straniu, sau pur şi simplu urât. Cuşca era făcută din bare negre, lucioase, şi avea o formă ciudată, care îi amintea lui Septimus de un copac noduros şi scorburos. Era atât de mare că părea să umple camera. Piesele turnate, pe care Profesorul Van Klampff le construise cu atâta osteneală, formau un fel de con, deschis în partea de sus; din vârf până la bază, pe dinăuntru, era un fel de tub prin care Marcia şi Umbra ei – fiindcă o Umbră trebuie să urmeze persoana, fie că vrea

sau nu – aveau să se strecoare când Capcana era terminată. Apoi cineva, probabil unul dintre Vrăjitorii de rang mai înalt (căci Marciei i se părea o răspundere prea mare pentru un tânăr Ucenic) avea să pună Opritorul în gaura din vârf, iar Marcia avea să iasă, liberă în cele din urmă, lăsând Umbra prinsă înăuntru, ca un peşte în oală. Ce mai rămânea de făcut era floare la ureche pentru Echipa de Curăţenie.

— Ia stai puţin, Septimus, făcu Marcia, amintindu-şi dintr-odată ce îi spusese mai înainte, ce faci aici? Ţi-am dat liber azi. Ar trebui să fii la Palat, cu mama ta.

— Mă duc după Jenna, răspunse Septimus, apucând rucsacul şi punându-l în spate. Văd că altcineva nu are de gând să o caute.

Marcia oftă.

— Septimus, îi explică ea răbdătoare, Jenna se va întoarce în scurtă vreme, ascultă-mă pe mine. Eşti încă tulburat din cauza muşcăturii de păianjen. E cât se poate de firesc.

— *Nu* sunt tulburat, răspunse Septimus indignat.

— Septimus, zise Marcia, ştiu că tu îţi închipui că eu nu te cred…

— Ştiu că nu mă crezi, o întrerupse Septimus.

— …dar, ca să fii liniştit, am făcut o Cercetare generală a Şesurilor de dincolo de râu şi am găsit un cal cu doi călăreţi care se îndreaptă spre Poarta de Miazănoapte. Trebuie că sunt Jenna şi Simon, întorcându-se după plimbarea de

dimineaţă. L-am trimis pe Boris…

— Boris?

— Boris Arcanu. A venit ieri în Turn. E Vrăjitor debutant. Cam bătrân, e adevărat, pentru un novice, dar e plin de entuziasm. A intrat în Programul „A doua şansă”. În Armată a fost Gonaci. Poate nu crezi, dar a ajuns chiar Vânător Adjunct.

— Bătrânul *Arcan*?

— Da, îl ştii?

— E o persoană îngrozitoare!

— Nu e chiar aşa rău. Mă rog, în afară de răsuflare, care e chiar neplăcută. Trebuie să discut cu el despre asta. În sfârşit, ce-a fost a fost. Trebuie să îi urăm bun venit. De fapt, îi vom ura chiar săptămâna viitoare, la Cina de Iniţiere, iar tu, ca Ucenic, vei fi cu siguranţă de faţă.

Septimus se posomorî.

— Sunt îndatoririle meseriei, Septimus, îi spuse Marcia zâmbind.

Îl privi mai atent, cum stătea abătut în uşă, încovoiat sub greutatea rucsacului. În ochii lui verzi se citea tristeţea. Sora lui se găsise să plece la plimbare tocmai într-una din zilele lui libere, iar el suferea din această cauză. Marcia ştia că Septimus era foarte apropiat de Jenna după toate prin câte trecuseră împreună în Mlaştinile Ierboase.

— Ştii ce, Septimus, dacă tu vrei să îţi iei traista de aventurier sau cum l-o zice şi să ieşi din Castel ca să o întâmpini pe Jenna, foarte bine. Du-

te. E o zi frumoasă şi poţi merge până la Podul fără întoarcere ca să o vezi când vine.

— Bine, zise el îndoit.

— Atunci, la revedere, spuse Marcia învăluindu-l într-o privire drăgăstoasă. Şi nu uita să o duci pe Jenna direct la Palat. Ce-ar fi să rămâi şi tu acolo la noapte? Ai avea mai mult timp de petrecut cu Jenna şi părinţii tăi şi, dacă mă gândesc bine, ai avea grijă ca Jenna să plece spre Mlaştinile Ierboase mâine. Barca o aşteaptă la Cheiul Palatului de o săptămână deja şi mi-e teamă că nu va pleca la timp. Mama ta cam lasă lucrurile pe ultima clipă, oftă ea. Sunt sigură că Regina, atunci când făcea Vizita de Solstiţiu, pleca *probabil* mult mai devreme, deşi, cât de ciudat ar părea, nu îmi aduc aminte că pleca. Sigur, trebuie că folosea gondola regală, dar eu nu îmi aduc aminte să o fi văzut, şi nici Alther. Oare cum traversa Mlaştinile? Ştii, Septimus, uneori îmi fac o mulţime de griji pentru Jenna. Sunt atâtea lucruri pe care ar fi trebuit să le afle de la mama ei, dar acum cine i le poate spune? De unde să ştie ce trebuie să facă o Regină?

— Cred că trebuie cu toţii să o ajutăm, zise Septimus. Asta şi încerc să fac.

— Bineînţeles, spuse Marcia împăciuitoare. Du-te şi simte-te bine. Îmbrăţişeaz-o pe Jenna din partea mea şi spune-i că sper ca Vizita de Solstiţiu să fie frumoasă.

Marcia vorbea atât de calm încât Septimus începu să se întrebe dacă nu cumva Jenna chiar

avea să se întoarcă.

— Da, zise el ceva mai înviorat. Foarte bine. Aşa am să fac. Pe mâine.

— Du-te, îi mai spuse Marcia o dată, în timp ce uşa masivă, purpurie, a apartamentului Vrăjitorului Neobişnuit se deschise singură în faţa Ucenicului.

— La revedere, zise Septimus şi păşi pe scara răsucită de argint, care începu să coboare, ducându-l spre sala de la intrare.

După ce uşa purpurie se închise încet în urma lui, Marcia făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată: urcă scările şi intră, fără să fi fost poftită, în camera lui Septimus. Aici se duse la fereastră şi aşteptă să îl vadă ieşind din Turn. Îl urmări din ochi cum traversează curtea Turnului Vrăjitorilor. Chiar şi de la etajul al douăzeci şi unul ea, silueta mică, încovoiată sub greutatea rucsacului, se distingea bine datorită robei verzi şi mai ales a părului blond, ciufulit. Când Septimus dispăru în umbra Marelui Arc, Marcia plecă de la fereastră şi ieşi din cameră, închizând cu grijă uşa în urma ei.

Septimus o luă pe scurtătura care ducea la Poarta de Miazănoapte. Scurtătura era o potecă săpată în piatra zidului care înconjura Castelul. Era o potecă îngustă, fără parapet, pe care cei cu teamă de înălţimi, ca Septimus, o evitau cât puteau. Pe partea dreaptă a potecii era o râpă de vreo douăzeci de picioare în fundul căreia se vedeau acoperişurile sau curţile dosnice ale caselor din Castel, iar pe o porţiune de-a dreptul

înspăimântătoare râpa cobora vreo cincizeci de picioare până la Drumul Hardughiei. Hardughia era o clădire cu coridoare întortocheate care forma zidul de răsărit al Castelului, întinzându-se cale de trei mile de-a lungul râului. Era un labirint de coridoare şi camere, un loc zgomotos, viermuind de oameni, unde sălăşluiau şi lucrau locuitorii Castelului. Aici locuise şi familia Heap înainte să se mute în Palat.

Pe partea stângă a potecii se înălţa zidul fortificat al Castelului. Cum mergea pe potecă, Septimus ţinea ochii aţintiţi la pietrele mari ale zidului mâncat de vreme, căznindu-se să nu se uite în jos.

O dată, făcuse greşeala să se uite spre dreapta tocmai când trecea pe deasupra Drumului Hardughiei. Simţise cum îl străbate un fel de şoc electric de la tălpi până în creştet şi se clătinase, gata să cadă. Fusese nevoit să se aşeze pe jos, să închidă ochii, apoi să se târască până la cea mai apropiată ieşire. Dar Septimus credea că trebuie să îţi învingi temerile şi de aceea, ori de câte ori avea prilejul, o lua pe această potecă, în loc să meargă pe pasajele şi ulicioarele mult mai liniştite care duceau la Poarta de Miazănoapte.

Acum, mergând grăbit pe potecă, nu prea avea timp să se uite în jos – era cu gândul la Jenna şi la ce avea de făcut. Deşi începuse să se întrebe dacă nu cumva Marcia avea dreptate când spunea că Jenna e în drum spre Castel, în adâncul sufletului lui era convins că Jenna era la ananghie.

Iar dacă Jenna era la ananghie, avea să o ajute, cu orice preţ.

11

CĂLĂTORIE ÎN NECUNOSCUT

Septimus nu se înşelase. Calul şi călăreţii pe care Marcia îi găsise prin Căutarea generală erau de fapt Jack şi Betty Jago, care locuiau în regiunea Şesurilor, unde aveau o grădină de legume, şi veneau acum la Castel ca să îi facă o vizită mamei lui Betty, care locuia în H ardughi e. D ep ar te, mult mai departe, mergând la trap prin livezile cu meri de pe

coline, mai era un cal negru, care ducea în spate două persoane: o fetiţă cu plete negre şi coroniţă de aur pe cap, şi un tânăr înalt, cu privirea rătăcită, cu părul lung, blond, fluturând în vânt, în timp ce dădea pinteni calului deja obosit, îndemnându-l să meargă mai repede.

Simon era adâncit în gânduri. Nu îi venea să creadă că totul mersese atât de uşor. Când intrase călare în Palat, Simon se aştepta ca măcar să îl oprească cineva şi să îl întrebe cu ce treburi se afla acolo. Nu îl oprise însă nimeni, aşa că vina era doar a familiei Heap, îşi spusese el cu un zâmbet nemilos. Fiindcă nu se aşteptase să o poată răpi atât de uşor pe Jenna, Simon era puţin speriat de reuşită. Îi era teamă ca Jenna să nu îi facă necazuri. Ştia că e destul de năzuroasă şi încăpăţânată şi îşi amintea că, fetiţă mică fiind, avea accese de furie, deşi el reuşea întotdeauna să

o facă să râdă şi să uite de ce se necăjise.

Supărat pe el însuşi, Simon scutură din cap ca să alunge amintirile plăcute legate de sora lui adoptivă, lângă care îşi petrecuse zece ani din viaţă şi care îi fusese atât de dragă. „Ce-a fost a trecut”, îşi zise el, înverşunându-se să uite acele amintiri. Marcia Overstrand dăduse buzna în viaţa lor în ziua când Jenna împlinea zece ani şi stricase totul. Acea zi fusese sfârşitul vieţii lor tihnite de familie. Iar picătura care umpluse paharul fusese faptul că tatăl lor se lăsase păcălit cum că un băiat din Armata Tânără ar fi cel de-al şaptelea fiu al lui, regăsit după atâta vreme, şi, ca şi cum asta nu ar fi fost de ajuns, veneticul pusese mâna pe singurul lucru după care tânjea Simon – devenise Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit. Lui Simon nu îi mai păsa de nimeni acum, în afară de Lucy Gringe.

Simon se gândise ca, dacă nu reuşea să o răpească pe Jenna în acea zi, cel puţin să o ia cu el pe Lucy Gringe. Însă mai întâi trebuia să îşi ducă la bun sfârşit misiunea. Simon era un Ucenic conştiincios şi nu ieşise cu o iotă din vorba Stăpânului lui în tot acel an de când erau împreună. Nu îi făcea plăcere să o răpească pe Jenna, dar ordinul trebuia îndeplinit. Altă cale nu era. Lucy va trebui să mai aştepte puţin, deşi în acea clipă Simon ar fi dat orice ca alături de el pe cal să fie Lucy, râzând în timp ce treceau în galop prin livezile de meri, în loc de Prinţesa Jenna, care stătea împietrită, cu dinţii încleştaţi.

Cu excepţia celor câteva luni petrecute în

Mlaştinile Ierboase, Jenna nu mai ieşise niciodată din Castel. Nu îi venea să creadă cât de înverzite şi plăcute la vedere erau Şesurile. Cu oricine altcineva decât Simon dacă ar fi fost alături, plimbarea i s-ar fi părut minunată. Soarele era puternic, dar nu atât cât să te toropească; după ce dimineaţa devreme cerul fusese de un albastru nepătat, câţiva nori se furişaseră acum pe cer şi mai domoliseră dogoarea soarelui. Simon îl lăsase pe Tunet să meargă la trap, şi din când în când, când terenul urca puţin, calul păşea agale chiar. Jenna nu se mai sătura să se uite în jur, minunându-se de frumuseţea peisajului.

Pe de altă parte, era speriată, dar nu voia ca Simon să îşi dea seama. Stătea dreaptă, nemişcată şi, fiind pricepută la călărie, urma mişcările calului. Străbăteau acum potecile colbuite care traversau Şesurile, şerpuind cale de multe mile de cealaltă parte a râului.

Se opriseră doar o dată, lângă un pârâu, la marginea unei pajişti înverzite, ca să adape calul şi să îl lase să pască o vreme. Simon o îmbiase pe Jenna să mănânce ceva, dar ea refuzase; nu îi era foame. Ca şi Tunet, Jenna băuse direct din pârâu, iar când Simon spusese că e vremea să plece o rupsese la fugă, traversând pârâul şi luând-o pe o potecuţă la capătul căreia se vedeau o colibă şi o bătrână aţipită la soare. Alergând, auzise în spate bocănitul copitelor lui Tunet şi o clipă mai târziu Simon o înhăţase şi o trântise lângă el, în şa. După aceea nu se mai opriseră nicăieri.

Spre sfârşitul zilei, trecură de pajiştile verzi şi începură să urce colinele domoale ale Podişurilor. Ogoarele, livezile şi grădinile de zarzavat de pe lângă ferme lăsaseră locul viilor care acopereau dealurile, dar Tunet nu încetini pasul nici când începură să urce dealurile din ce în ce mai înalte şi când Munţii de Hotar, învăluiţi în ceţuri albăstrui sau purpurii, apărură în faţa lor.

Jenna începu să îşi dea seama că Simon nu avea de gând să o elibereze. Cât mai fusese dimineaţă, sperase că Simon se va plictisi de farsa ciudată pe care o pusese la cale, că îl va întoarce pe Tunet şi o va lua înapoi spre Castel. Se gândise şi la ceea ce urma să îi spună când aveau să ajungă acasă, ba chiar fusese gata să îi spună pe loc ce gândea. Dar Tunet mergea mai departe, deşi nu la trap, căci dealurile erau din ce în ce mai abrupte şi aerul mai curat dar mai rece.

După-amiaza târziu, când ajunseră aproape de Tărâmurile Rele, la poalele dealurilor împânzite de turme de oi, şi apoi la sinistrele cariere de ardezie, Jenna se hotărî să rupă tăcerea grea.

— Unde mă duci, Simon? întrebă ea. Unde mergem?

Simon nu răspunse. Dar Jenna, privind la crestele Munţilor de Hotar care se ridicau ameninţători în faţa lor, ştia deja răspunsul la cea de-a doua întrebare. Acum nu mai era sigură că vrea să audă răspunsul la prima.

12

ATELIERUL LUI JANNIT MAARTEN

*S*eptimus se îndrepta spre Poarta de Miazănoapte când auzi glasuri certându-se.

— Nu mă poţi opri, tată! ţipa Lucy Gringe. Nu mai poţi să mă ţii încuiată în casă. Nu mai sunt copil. Dacă vreau să mă duc după Simon, apoi aşa am să şi fac. Aşa să ştii!

— Doar peste cadavrul meu! se auzi vocea răguşită a lui Gringe.

— Cu plăcere!

— Tăceţi amândoi. *Vă rog*! striga doamna Gringe. Sunt sigură că Lucy nu vrea să fugă de acasă, nu-i aşa, scumpa mea?

— Ba bine că nu. Am să fug, chiar acum!

— Ba n-ai să fugi! urla Gringe.

— Ba da!

— Ba nu!

Septimus ajunse la Poarta de Miazănoapte tocmai când Gringe se năpustea în gheretă. Îndată după aceea se auzi un zăngănit puternic, când lanţurile groase ale podului începură să se înfăşoare pe tamburii uriaşi. Gringe ridica podul.

Lucy cunoştea prea bine acest sunet. Îl auzise în fiecare zi a vieţii ei, la răsăritul şi la apusul soarelui. Făcu brusc un pas în lături, păcălind-o pe doamna Gringe – o femeie scundă dar voinică, semănând izbitor de tare cu soţul ei – şi se năpusti spre pod.

— Stai! ţipa doamna Gringe alergând după ea. Stai! Ai să mori!

— Parcă vă pasă vouă! îi aruncă Lucy peste umăr, alergând cât putea de repede pe panta din ce în ce mai înclinată a podului.

Era limpede că voia să sară peste marginea podului, pe malul celălalt, deşi distanţa se mărea văzând cu ochii. Pe neaşteptate, doamna Gringe se aruncă prin aer după ea, cu o dibăcie neobişnuită, şi o trânti pe scândurile groase ale podului.

În gheretă, zdrăngănitul asurzitor al lanţurilor acoperea orice alt sunet, aşa că Gringe nu auzea nimic din ce se întâmpla afară. Cu o hotărâre nestrămutată pe faţă, Gringe continua să învârtă la tamburi, nedându-şi seama că Lucy şi doamna

Gringe se luptau acum chiar pe pod. Lucy se zbătea să scape ca să ajungă la marginea podului, dar acesta se ridica tot mai mult şi în scurtă vreme fu atât de înclinat, că Lucy nu mai putu să înainteze. Rămase acolo unde era, cu degetele încleştate de un inel de fier prins de lemnul podului, în timp ce doamna Gringe o ţinea cât putea de strâns de gheata stângă.

În gheretă, Gringe, acum lac de năduşeală, mai învârti o dată manivela şi podul se mai ridică puţin; era aproape vertical acum. Lucy nu se mai putu ţine de inelul de fier, degetele i se descleştară şi alunecă, împreună cu mama ei, pe panta abruptă. Căzură amândouă grămadă pe pietrele pavajului, umplându-se de vânătăi, în timp ce deasupra lor podul se închise cu un zăngănit şi o bufnitură atât de puternică de se cutremură

pământul. Gringe, istovit de efort, se prăbuşi pe podea, hotărât ca de acum încolo să se poarte mai frumos cu Băiatul de la Pod, care avea de obicei sarcina să coboare şi să ridice podul. Căci el nu-şi dorea să mai aibă vreodată de făcut *această* manevră în graba mare.

Septimus se îndepărtă, neluat în seamă de nimeni. Nu avea timp să aştepte ca alde Gringe să se împace şi să coboare din nou podul. Se hotărî să se ducă la atelierul lui Jannit Maarten, care, în afară de construcţia de bărci, se ocupa şi de transportul de persoane peste şanţul de Apărare. Septimus spera să o găsească la atelier.

O jumătate de oră mai târziu, Septimus ajunse la tunelul care ducea pe sub Castel până la atelierul lui Jannit Maarten. Atelierul era pe chei, chiar pe malul şanţului de Apărare, sub Zidul Castelului. După ce străbătu tunelul care mirosea a mucegai, unde apa se prelingea din tavan pe pereţi, Septimus ieşi la lumină într-un talmeş-balmeş de bărci. Pe când îşi croia drum prin vălmăşagul de pânze, parâme, ancore şi nenumărate dispozitive şi unelte folosite la construcţia bărcilor, lui Septimus i se păru că atelierul era pustiu, până când auzi nişte voci venind chiar de pe malul şanţului de Apărare. Se îndreptă într-acolo.

— Sep! Salut, Sep! Ce cauţi *tu* aici? se auzi o voce bine cunoscută.

Nicko Heap recunoscuse pe dată tunica verde de Ucenic. Nicko stătea la prova unei bărci lungi

şi înguste. Era puţin mai înalt decât fratele lui, Septimus, şi mult mai vânjos şi, spre deosebire de obrajii palizi ai lui Septimus – urmare a lungilor săptămâni petrecute în Turnul Vrăjitorilor –, obrajii lui Nicko erau arşi de soare şi de vânt. Părul lui blond era năclăit de apa sărată a mării, iar printre buclele încâlcite se vedeau câteva codiţe, împletite cu şnur colorat. Codiţele erau la modă în vara aceea printre tinerii luntraşi din Port, iar Nicko era încântat să le poarte, împreună cu o colecţie întreagă de brăţări asortate. La fel ca Septimus şi toţi ceilalţi din familia Heap, Nicko avea ochii verzi ai copiilor de Vrăjitor care au făcut cunoştinţă cu Magia. Pe Nicko nu îl interesa să devină Vrăjitor, dar la nevoie ştia să facă vreo câteva vrăji, fiindcă, la fel ca toţi copiii familiei Heap (cu excepţia lui Septimus) părinţii îl învăţaseră Magia în copilărie.

Lângă Nicko stătea un tânăr înalt, cu păr roşu, ţepos, şi o expresie morocănoasă. Septimus îl recunoscu pe Rupert Gringe, fratele lui Lucy. Jannit Maarten, proprietara atelierului, era ceva mai încolo, legând o barcă la ponton.

— Nicko, te-ai întors! strigă Septimus bucuros.

Sări peste un maldăr de scânduri şi nişte găleţi vechi şi alergă spre fratele lui, bucuros şi uşurat să îl vadă. Nicko avea să îl înţeleagă şi să îl creadă, era sigur. Jannit Maarten îi zâmbi şi ea – îi îndrăgea pe toţi cei din familia Heap. Nu cu multă vreme în urmă, Nicko venise să lucreze la atelier,

alături de ea şi de Rupert, şi Jannit era foarte mulţumită de el.

Jannit era o femeie mică de statură dar puternică, cu faţa arsă de soare şi brăzdată de riduri adânci. Îşi purta părul lung şi cărunt legat la spate, la fel ca marinarii. Bărcile erau viaţa lui Jannit: dormea într-o colibă dărăpănată, alături de atelier, şi rareori pleca de acolo.

Deşi la Castel erau mai multe ateliere de construit bărci, al lui Jannit Maarten era cel mai bun. Îl luase pe Rupert Gringe ca ucenic tocmai în ziua în care acesta împlinea unsprezece ani şi era – după cum mărturisea cu mândrie oricui voia să o asculte – cel mai bun lucru pe care îl făcuse în viaţa ei. Rupert avea un talent înnăscut pentru construit bărci. Putea să aprecieze din ochi linia unei bărci şi ştia instinctiv cum se va aşeza pe apă şi cum va reacţiona la vânt.

Aproape la fel de mulţumită era şi de Nicko. Prima însărcinare pe care o primise Nicko fusese să îl ajute pe Rupert să construiască o nouă *Muriel* pentru Sally Mullin, care dăduse barca ei dragă familiei Heap cu un an în urmă, ca să îi ajute să scape de urmăritori. Jannit îşi dăduse seama că are ochi bun şi mâini îndemânatice.

Pe lângă acestea, Nicko mai era şi un marinar înnăscut, mai bun chiar decât Rupert. Aşa se face că, spre necazul lui Rupert, Jannit i se adresă lui Nicko:

— Hi, cum a plutit?

— Ca un câine într-o găleată, mormăi Rupert,

hotărât să nu îl lase pe Nicko să spună vreun cuvânt.

Jannit făcu o mutră lungă. Ţinea mult la barca aceea, dar porniseră cu stângul de la început. Se uită la Nicko, aşteptând să audă şi părerea lui.

— N-a mers bine, Jannit, recunoscu acesta. Ne-am răsturnat de două ori. Apoi s-a rupt catargul. Am fost nevoiţi să o reparăm în Port.

— Chiar aşa rău a fost? oftă Jannit. Înseamnă că am început să îmi ies din mână.

— Nici vorbă, făcu Rupert. Aşa e la prima ieşire la apă. Îi găsim noi buba.

— Mă rog, oftă Jannit din nou. Voi, băieţi, cred că vreţi să vă duceţi acasă, să vă vedeţi familiile. Duceţi-vă, mă descurc singură.

— Foarte bine, Jannit, zise Rupert. Am plecat. Tânjesc după un pic de linişte şi pace după atâta scârţâit de scânduri.

— Aăă… Rupert, spuse Septimus, simţindu-se dator să îl prevină. La voi acasă… nu e chiar *linişte*. Au fost ceva necazuri.

Rupert îl privi bănuitor. La fel ca tatăl lui, nu avea încredere în cei din familia Heap şi, deşi recunoştea că Nicko Heap nu era chiar precum ceilalţi, nu punea prea mare preţ pe Ucenicul Vrăjitorului, împopoţonat cu tunica de un verde ţipător şi cingătoarea cum doar fetele purtau, după părerea lui.

— Mda? făcu el. Ce necazuri?

— Păi… Simon…

— Hram sigur! izbucni Rupert. Eram sigur că

despre blestematul de frate-tău e vorba! Pun eu mâna pe el! De data asta nu îmi mai scapă!

— Nu mai…

Rupert Gringe deja traversa curtea în goană.

— …e aici, încheie Septimus abătut, pe când Rupert se împiedică de o găleată şi dispăru în tunel mai repede decât se aştepta.

— Ce s-a întâmplat, Sep? îl întrebă Nicko, văzând cât de amărât era.

— Simon a răpit-o pe Jenna şi nimeni nu vrea să mă creadă, nici măcar Marcia, bâigui Septimus.

— Cum?

— Simon a răpit-o pe Jenna şi…

— Stai, Sep. Am auzit ce ai spus. Hai să stăm undeva şi să îmi povesteşti totul.

Nicko se urcă pe mal şi îl luă pe după umeri. Se aşezară unul lângă altul pe malul şanţului de Apărare şi Septimus îi povesti ce se întâmplase. Pe măsură ce Septimus înainta cu povestirea, o îngrijorare crescândă se zugrăvea pe faţa lui Nicko.

Când sfârşi de povestit, Septimus încheie cu:

— Dar pun rămăşag că nici *tu* nu mă crezi.

— Ba sigur că te cred.

— Zău? făcu Septimus, nevenindu-i să creadă.

— Da. Ştiu că o caută cineva pe Jenna. Chiar aveam de gând să îi spun mamei să fie mai cu băgare de seamă. Se pare că e prea târziu…

— *Cineva*? se miră Septimus. Adică altcineva decât Simon?

— Hi, poate că are vreo legătură cu Simon.

Nu m-aş mira. Când am fost cu Rupert în Port să facem rost de un catarg nou – aoleu, trebuie să îi spun lui Jannit că cel nou nu face doi bani şi că n-o să ţină nici cinci minute – am petrecut mai multă vreme la taverna „Ancora albastră” de lângă docuri. Vin tot felul de oameni acolo. Am întâlnit-o pe fosta iubită a lui Alther, Alice Nettles. Acum lucrează la Vamă şi…

— Bine, şi…? îl întrerupse Septimus nerăbdător, întrebându-se unde voia să ajungă Nicko.

— Şi Alice ne-a spus că în Port era cineva care o căuta pe Jenna.

— Cine?

— Nu ştiu cine. Un străin misterios, aşa a spus Alice. Tocmai sosise din Ţările îndepărtate. Corabia lui era ancorată în larg, aşteptând să se elibereze o dană la Vamă, dar a venit la ţărm într-o barcă şi a pus tot felul de întrebări despre Prinţesă.

— Ce fel de întrebări? vru să afle Septimus.

— Hi, păi ştii ce fel de întrebări: dacă Prinţesa e în viaţă, şi unde poate să o găsească. Chestii de felul ăsta. Alice l-a îmbrobodit bine. Se pricepe.

Septimus se uita la apa mâloasă din şanţul de Apărare.

— Asta trebuie să fie. Sunt sigur că Simon o duce pe Jenna la străinul cel misterios, spuse el abătut.

— Trebuie că l-a plătit bine pe Simon, zise

Nicko, a cărui părere despre fratele lui cel mare nu era prea bună.

— Cred că ştiu cine e străinul cel misterios…

— Chiar aşa? îl întrebă Nicko surprins.

— DomDaniel, şopti Septimus.

— Bine, dar a murit.

— A *dispărut*. Mlaştina l-a tras la fund. Dar asta nu înseamnă că a murit, nu? Din câte ştiu eu, chiar *îi place* să stea sub pământ.

— Nu ştiu ce să zic, Sep. Nici măcar Simon nu ar face aşa ceva, nu crezi?

Septimus îl privi pe Nicko drept în ochi.

— Uite ce e, Nik. Nimeni nu mă crede că viaţa Jennei e în pericol, aşa că nu mă mir că nici tu nu mă crezi. Nu îmi pasă de ce spun ceilalţi. Eu mă duc să îi dau de urmă şi să o aduc înapoi, zise Septimus ridicându-se şi punându-şi rucsacul în spate. Ei, eu am plecat. Spune-i Marciei unde m-am dus. Şi mamei şi tatii. La revedere, mai adăugă el.

— Ia stai aşa, nesăbuitule, protestă Nicko. Te cred, aşa cum ţi-am spus. Şi să ştii că nu pleci nicăieri de capul tău, Sep. Cum ai de gând să îi dai de urmă?

— Văd eu cum, zise Septimus.

— Da, când o face plopul pere. Ştiu eu pe cineva care se pricepe cu adevărat să ia o urmă. E neîntrecut. Ne va duce drept la Jenna. Mă duc pe loc să iau o barcă de la Jannit şi plecăm după el. Aşază-te şi lasă jos rucsacul ăla, parcă e plin cu pietre.

Septimus nu se mişcă.

— Hai, Sep. Fă cum îţi spun. Sunt fratele tău mai mare şi trebuie să mă asculţi. Bine?

— Nu eşti *chiar* atât de mare, mormăi Septimus, dar se aşează totuşi la loc.

PĂDUREA

Nicko şi Septimus traseră barca la mal, pe o mică plajă cu prundiş, într-un loc unde râul făcea un cot. Nicko cunoştea foarte bine locul: întotdeauna îşi lăsa barca aici când venea în vizită fraţii lui.

De la Castel coborâseră vreo cinci mile în jos pe râu, duşi de reflux. Jannit insistase să le dea un mic lugher – o barcă foarte potrivită pentru navigaţia pe râu, care avea şi o cabină unde să poată dormi la nevoie. Nicko spera însă să ajungă imediat în Pădure şi să găsească tabăra băieţilor înainte de apusul soarelui. Nu voia să intre în Pădure pe întuneric, pentru că noaptea era primejdios să mergi pe acolo. Pe lângă haitele sălbatice de jderi, Pădurea era bântuită de spirite neliniştite sau răuvoitoare. Unii copaci erau carnivori şi noaptea se transformau în adevărate capcane: îşi lăsau ramurile în jos, prinzându-şi victimele, apoi le sugeau sângele; dimineaţa nu mai găseai decât un schelet uscat atârnând printre

crengi.

Ajunseră la plajă când după-amiaza era pe sfârşite. Nicko ştia că mai sunt vreo cinci ore până se întunecă, destul timp, după socoteala lui, ca să ajungă în siguranţă la tabăra băieţilor.

Septimus nu mai fusese în Pădure de pe vremea când era Tânăr Soldat de Sacrificiu. Petrecuse multe nopţi înfiorătoare acolo, în timpul exerciţiilor Scapă-Cine-Poate la care erau supuşi băieţii. Erau treziţi în tăria nopţii şi duşi într-un loc primejdios, de obicei în Pădure.

Două dintre nopţile petrecute în Pădure aveau să rămână pe veci în amintirea lui Septimus. Prima fusese când cel mai bun prieten al lui, Băiatul 409, îi salvase viaţa. Septimus fusese încercuit de o haită de jderi, care erau gata să sară la el. Băiatul 409 venise în goană, urlând atât de tare că jderul care era şeful haitei şovăise o clipă, iar în acea clipă Băiatul 409 îl trăsese afară din mijlocul haitei. În cealaltă noapte, dimpotrivă, lui Septimus nu i-ar fi păsat dacă o haită de jderi ar fi sărit pe el.

Erau cu bărcile pe râu şi se îndreptau spre Pădure. Râul curgea repede, valurile erau mari şi unul dintre ele a izbit o barcă. În barcă, şi aşa supra-încărcată, se afla Băiatul 409, care, luat pe nepregătite, a căzut peste bord, dispărând în apă. Septimus se rugase de Cadetul-şef să întoarcă barca şi să îl caute, dar acesta refuzase. Băiatul 409 era Soldat de Sacrificiu şi, la urma urmei, scopul exerciţiului Scapă-Cine-Poate era să îi

elimine pe „cei slabi, speriaţi sau zevzeci”, după cum spusese Cadetul-şef. De fapt, aceste exerciţii nu îi eliminau decât pe cei cu ghinion.

După ce se asigură că barca era bine legată, ca să poată urca şi coborî odată cu nivelul apei, şi că tot ce rămăsese la bord era în bună ordine, Nicko scoase o bucată zdrenţuită de hârtie din buzunar.

— Asta e harta, îi arătă el lui Septimus. Sam a desenat-o.

Septimus se uită la liniile întortocheate care şerpuiau pe bucata de hârtie ca urmele unor melci pe geam.

— Aha, zise el.

Harta nu prea îi inspira încredere, dar Nicko părea foarte sigur pe el.

— Să nu-ţi faci nicio grijă, spuse. Ştiu drumul. Mergi după mine.

La început, lui Septimus îi fu uşor să se ţină după Nicko. Se aflau la liziera Pădurii, unde copacii erau rari şi soarele îşi trimitea razele printre crengile de deasupra capetelor lor. Nicko, sigur pe el, o luă iute pe o potecă îngustă care şerpuia printre copaci. Dispărea la fiecare cot ca să reapară la cotul următor.

Pe măsură ce se afundau în Pădure, copacii erau mai înalţi şi mai deşi, lumina se pierdea printre umbrele de un verde întunecat şi o tăcere apăsătoare se lăsă deasupra lor. Poteca se îngusta, copacii se plecau deasupra ei, formând un fel de tunel. Septimus mergea acum chiar în spatele lui

Nicko, dar niciunul nu scotea o vorbă. Nicko încerca să îşi aducă aminte care este drumul, iar Septimus era cufundat în gânduri. Se întreba ce caută acolo, în Pădure, când el plecase de fapt spre Şesuri. Cu siguranţă Jenna era acum la multe mile depărtare, de cealaltă parte a râului, iar el mergea în direcţia opusă, doar fiindcă Nicko îl convinsese să vină aici. După o vreme, Septimus rupse tăcerea şi întrebă:

— Eşti sigur că or să vrea să ne ajute?

— Bineînţeles, răspunse Nicko. Doar sunt fraţii noştri. Fraţii se ajută între ei. Mă rog, cu Simon e altceva.

Septimus de-abia aştepta să îşi revadă fraţii. Petrecuse aproape un an şi jumătate împreună cu o parte din familia lui, dar în tot acest timp Sam, Edd, Erik şi JOJ0 stătuseră în Pădure. Silas îi promisese să meargă împreună în vizită la ei, dar nu mai apucaseră. Fie că Marcia avusese prea multă treabă şi nu îi dăduse voie să plece, fie că Silas încurcase zilele şi nu venise la data stabilită.

— Spune-mi ceva despre ei, îl rugă pe Nicko.

— Păi, Sam e un pescar neîntrecut. Poate prinde orice. Chiar mă întrebam dacă nu cumva o să îl găsim pe plajă – e unul dintre locurile lui preferate pentru pescuit. Edd şi Erik nu pot fi serioşi. Totdeauna sunt puşi pe şotii şi se dau unul drept celălalt. Chiar şi acum seamănă atât de bine că nici eu nu îi pot deosebi uneori. Jo-l o e tăcut, dar foarte deştept. Îi plac ierburile de leac şi alte lucruri de felul ăsta; o moşteneşte pe mama, cred.

— Aha, făcu Septimus.

Încercă să şi-i închipuie, dar fără succes. După ce în primii ani de viaţă nu avusese niciun fel de rude, îi era greu acum să se obişnuiască cu o familie atât de numeroasă.

— Dar, zise Nicko, aşa cum ţi-am spus, cel pe care trebuie să îl vedem neapărat e Băiatul Lup, cel care ştie să ia orice urmă.

— Cel pe care l-au găsit în Pădure?

— Da. Acum locuieşte împreună cu ei. Cred că a trăit o vreme printre jderi, dar probabil că l-au alungat când a crescut prea mult şi nu mai mirosea a pui. Când au dat băieţii peste el era sălbatic. Pe Sam l-a muşcat de picior, iar pe Erik l-a zgâriat destul de rău. Avea nişte unghii de te lua cu fiori: lungi, galbene şi curbate ca nişte gheare. S-a mai îmblânzit la ultimul Mare îngheţ, când Edd şi Erik i-au dat de mâncare. Nu mai arată atât de rău. Miroase cam tare, dar, de fapt, cu toţii miros. Te obişnuieşti repede. Băiatul Lup ştie să ia urma ca nimeni altul. Ne va duce drept la Jenna, să fii sigur.

— Are dinţi mari şi blană? întrebă Septimus cam speriat.

— Da, colţi lungi, galbeni, şi mâini acoperite cu blană.

— Chiar aşa?

Nicko se întoarse şi râse cu gura până la urechi:

— Păcăleală!

După o vreme ajunseră la un luminiş şi Nicko

propuse să se oprească puţin şi să mai studieze harta. Septimus dădu rucsacul jos şi se simţi atât de uşor că i se părea că pluteşte.

— Vrei un drops cu mentă? zise el întinzându-i lui Nicko tubul purpuriu de Bombe cu Mentă.

Nicko se uită bănuitor la tub.

— Astea ce fac? întrebă el precaut.

Nicko ştia prea bine ce gusturi stranii are Septimus în materie de dulciuri, iar pe deasupra, nu reuşise nici acum să scape complet de guma de mestecat cu banane reînnoibilă, care îi tot *reapărea* în gură, deşi o scuipase de nenumărate ori.

— Nu fac nimic, răspunse Septimus. Sunt doar dropsuri.

— Atunci e bine.

— Întinde palma.

Septimus îi puse câteva bobiţe verzi în palmă. Nicko dădu capul pe spate şi aruncă Bombele cu Mentă în gură de parcă era forţat să înghită o doctorie.

— Nu… încercă Septimus să îl prevină.

— Oooaaa!

— …toate odată.

— Oooaaa! Mi s-au dus pe nas, bolborosi Nicko şi trei Bombe mici îi ţâşniră din nas.

— Da, uneori aşa fac. Trebuie să le ţii în gură când explodează. Nu-i aşa că te-ai înviorat?

— Simt că îmi ies ochii din cap.

— *Mic* îmi plac, zise Septimus şi luă şi el câteva, după care puse tubul la loc în rucsac. Vrei

şi nişte Vitavâj?

— Cred că râzi de mine, zise Nicko cu ochii şiroind de lacrimi.

Apoi se şterse la ochi, despături harta şi se uită atent la ea, după care îşi roti privirea prin luminiş.

— Vezi pe undeva vreo piatră de hotar? îl întrebă el pe Septimus. Ar trebui să fie una pe acolo, spuse arătând cu mâna spre un pâlc de copaci Seamănă puţin cu o pasăre.

— Nu, răspunse Septimus, care se cam îndoise că harta era bună încă de când o văzuse. Nicko, nu cumva ne-am rătăcit?

— Nu, bineînţeles că nu, zise Nicko.

— Atunci unde suntem?

— Nu prea sunt sigur, mormăi Nicko. Mai bine mergem mai departe, până găsesc un loc pe care să îl recunosc.

Plecară, dar cu cât se afundau mai tare în Pădure, îngrijorarea lui Septimus creştea. Copacii erau tot mai deşi, parcă se strângeau unul lângă altul. Unii dintre ei aveau trunchiuri uriaşe şi păreau foarte bătrâni. Septimus simţea o schimbare în aer: copacii erau ciudaţi, fiecare în felul lui. Unii păreau binevoitori, alţii nu. O dată sau de două ori, lui Septimus i se păru că simte un copac mişcându-se puţin când treceau ei, ca şi cum s-ar fi întors şi i-ar fi urmărit cu privirea. Strălucirea soarelui nu se mai vedea deloc, fiind înlocuită de un fel de lumină verzuie, care răzbătea prin frunzişul des de deasupra capetelor

lor. Acum mergeau mai uşor, căci tufişurile erau mai puţin încâlcite şi, oricum, mai rare. De fapt, mergeau mai tot timpul pe un covor gros de frunze moarte. Septimus auzi în câteva rânduri foşnete grăbite, semn că vreo vietate mică fugea din calea lor. Nu se sperie, fiindcă ştia că sunt veveriţe sau viezuri, dar o dată sau de două ori auzi trosnete puternice, ca şi cum un animal mare se îndepărta de ei… sau poate se apropia?

Septimus era acum de-a dreptul îngrijorat. Erau în Pădure de multe ore, după cum i se părea lui, şi îşi dădea seama că lumina – câtă era – începuse să scadă. Mergea în urma lui Nicko, dar nu vedea nicio potecă şi începu să se întrebe dacă nu se rătăciseră de-a binelea. Nicko se încăpăţâna însă să meargă înainte, printre ferigile înalte, cu Septimus ţinându-se după el, până când ajunseră la un luminiş.

Septimus se opri. Acum era *sigur* că se rătăciseră.

— Nicko, zise el, am mai fost aici. Acum o oră. Uite, recunosc copacul ăla scorburos, acoperit de muşchi.

Nicko se opri şi se uită la harta lui Sam.

— Nu se poate să ne fi rătăcit. Uite, suntem aici, zise el arătându-i lui Septimus un punct de pe hartă cu degetul lui butucănos.

— Acolo unde e furnica aia storcoşită?

— Care furnică storcoşită? făcu Nicko, chiorându-se să distingă ceva pe harta mototolită în lumina înserării. A, furnica aia, zise el după

câteva clipe.

— Ne-am rătăcit, nu-i aşa?

— Nu, nu cred. Bine, sunt de acord că aia e o furnică, dar suntem pe cărare, uite aici. Iar dacă mergem mai departe... uite... ajungem la tabără. Mai avem puţin, Sep, zău că da.

Porniră din nou. Septimus mergea fără tragere de inimă în urma lui Nicko. După o vreme, zise:

— Nik, şi pe aici am mai fost. Ne învârtim în cerc. Nicko se opri şi se sprijini obosit de un copac.

— Ştiu, Sep. Îmi pare rău. Am pierdut drumul.

RĂTĂCIŢI ÎN PĂDURE

După ce *soarele apuse*, noaptea se lăsă foarte repede în Pădure. Septimus şi Nicko stăteau posomorâţi pe trunchiul unui arbore căzut. Septimus ţinea busola în palmă, încercând să îşi dea seama ce direcţie arăta acul. Nu mai era lumină aproape deloc şi Inelul cu Dragon începuse să strălucească, dar nu le era de mare folos fiindcă lui Septimus îi tremura mâna. Începuse să îl cuprindă un sentiment bine cunoscut de teamă, cum i se întâmpla oricui se afla în Pădure la căderea serii.

— Se lasă amurgul în Pădure, Nik, îi şopti el. Trebuie să stăm nemişcaţi o vreme. Nu e bine să plecăm de aici, măcar cât se mişcă alte vietăţi prin Pădure.

Departe de acel loc, în Castel, Silas şi Sarah

priveau şi ei apusul soarelui de pe acoperişul Castelului. În cele din urmă, înţeleseră că Simon nu avea să o aducă pe Jenna înapoi acasă. Tulburaţi, plecară spre Turnul Vrăjitorilor să o caute pe Marcia şi o întâlniră pe Calea Vrăjitorilor. Era în drum spre Laboratorul lui Viezur Van Klampff.

În adâncul Pădurii, de fapt chiar în inima ei, Septimus şi Nicko stăteau tăcuţi unul lângă altul. Septimus îşi dădea seama că soarele coboară după dealuri, simţea aerul cum se răceşte şi ziua cum se schimbă în noapte. Pe măsură ce se lăsa întunericul, Pădurea se schimba şi ea într-o creatură noptatică. Septimus simţea că aerul Pădurii devenea parcă mai dens odată cu venirea nopţii şi inima i se strânse de presimţiri sumbre.

— Îmi pare nespus de rău, Sep, îngăimă Nicko disperat.

— Şşş, şopti Septimus. Nu vorbi decât dacă e neapărată nevoie. Nicko tăcu şi încercă să îşi ţină firea. Nu-i plăcea Pădurea nici măcar în timpul zilei. Avea senzaţia că nu va putea să scape îndeajuns de repede, că e prins într-un hăţiş de trunchiuri şi ramuri împletite. Pe de altă parte, dacă mergea şi vedea încotro se îndreaptă, mai avea o fărâmă de curaj. Acum însă, când întunericul se lăsa peste ei ca o pătură groasă, simţea că îl cuprinde panica şi îi venea să ţipe de spaimă. Nu se mai simţise aşa decât o dată în viaţa lui, atunci când se aflase în jgheabul de gunoi al Castelului, numai că atunci era şi Marcia

cu ei şi ea îi eliberase repede. De data aceasta trebuia să se descurce singur.

— Când mergeaţi la exerciţii de noapte, ce vă învăţau? Adică, ce trebuia să faceţi? îl întrebă în şoaptă pe Septimus.

— Păi... ăăă... o dată, la un exerciţiu de luptă cu mâinile goale contra unui animal sălbatic, am săpat o groapă şi am aşteptat toată noaptea să cadă un jder înăuntru. N-a căzut, cel puţin nu în groapa noastră, dar într-o groapă de lângă noi trei băieţi au murit. S-au bătut din răsputeri, dar jderul a fost mai tare. Era un zgomot înfiorător... Alteori, la exerciţiile de orientare după busolă, legau un băiat de un copac şi noi trebuia să ajungem la el înainte să fie devorat. Nu ajungeam totdeauna la timp...

— Of, zise Nicko cutremurându-se. Mai bine nu te întrebam. Credeam că vă învăţau cum să rămâneţi în viaţă.

— Ne învăţau, încuviinţă Septimus. „Fereşte-te de orice fuge mai repede şi are mai mulţi dinţi decât tine” sau „Fii atent la copacii carnivori. Nu afli care sunt decât când e prea târziu”. A, da, şi cel mai important...

— Da?

— „Nu rămâne în Pădure după căderea nopţii”.

— Foarte nostim, mormăi Nicko.

— Eu zic, şopti Septimus, că ar trebui să ne găsim un loc sigur unde să ne petrecem noaptea. Cel mai bine ar fi într-un copac.

— Într-un arbore carnivor, poate?

— Nu mai vorbi aşa tare, nu pricepi?

— Iartă-mă, Sep.

— Cum ţi-am spus, ar fi bine să ne urcăm într-un copac. Dacă avem noroc, nu e carnivor.

— Cum adică, nu poţi şti de la bun început?

— Nu noaptea. Trebuie să îţi încerci norocul. Aşa e noaptea în Pădure, Nik. Oricum, dacă ne urcăm într-un copac, ştim că am scăpat de jderi, deşi va trebui să fim atenţi la liliecii-vampiri.

— Grozav.

— Iar unii dintre arborii bătrâni sunt plini de păduchi-decopac. Odată am stat o noapte întreagă într-un copac, împreună cu Cadetul-şef, iar când m-am trezit dimineaţă am crezut că se camuflase. Dar nu, era acoperit din cap până în picioare de păduchi. Bine i-au făcut, chicoti Septimus.

— Taci! şuieră Nicko. Să nu mai spui o vorbă! Hai să găsim un copac şi să sperăm că nu o să ne mănânce.

Septimus îşi puse rucsacul în spate şi porniră. De această dată, Nicko mergea în spate. Fiindcă Inelul cu Dragon strălucea prea tare, Septimus băgă mâna în buzunar. Ştia că lumina ar atrage toate jivinele din Pădure, chiar şi pe cele aflate la mile depărtare, şi în special pe Strigoii Pădurii. Septimus mergea încet printre copaci, păşind uşor, iar Nicko încerca să facă la fel, dar, oricât se străduia, călca pe câte o crenguţă sau o frunză prea uscată. Septimus ştia că nu va trece multă vreme până când o jivină sau o Arătare îi va auzi.

Trebuiau să găsească repede un copac şi să se pună la adăpost. Disperat, se uita la fiecare copac pe lângă care treceau, să vadă dacă avea ramuri de care s-ar fi putut agăţa ca să se urce. Nu găsea însă niciunul. Se aflau în partea cea mai bătrână a Pădurii, unde toţi copacii erau înalţi şi aveau ramurile mult deasupra pământului.

Deodată, Septimus simţi că ceva îi prinde braţul ca într-un cleşte.

— Au!

— Şşş!

Septimus se întoarse şi îl văzu pe Nicko ţinându-l strâns de braţ şi uitându-se cu ochii mari în întuneric.

— Sep… ce e acolo… am văzut ceva galben şi strălucitor.

Septimus se uită aşa cum fusese învăţat în Armată – privi în lături, nu direct. Ceea ce văzu îl făcu să se cutremure: erau înconjuraţi de o mare de ochi galbeni.

— Prinşi ca şobolanii în cursă, murmură el.

— Şobolani? întrebă Nicko în şoaptă. Ce bine! Mi-era teamă să nu fie jderi.

— Jderi sunt. O grămadă.

— Dar ai spus că sunt şobolani, se văietă Nicko.

— Taci, Nicko. Încerc să găsesc o soluţie. Poţi să îmi scoţi Amuleta de împietrire din rucsac? Repede…

— Dar fără Amuletă nu poţi să împietreşti?

— Nu. Grăbeşte-te!

Nicko încerca să deschidă rucsacul, dar mâinile îi tremurau atât de tare că nici măcar nu putea găsi catarama pe întuneric. Septimus era înfuriat pe el însuşi. Îşi dădea seama că ar fi trebuit să scoată Amuleta ca să o aibă la îndemână. Dar Pădurea îl înspăimântase şi pe el ca şi pe Nicko, şi nu mai reuşise să îşi adune gândurile.

— Nu pot să deschid afurisitul ăsta de rucsac, spuse Nicko gâfâind, din ce în ce mai speriat. Nu poţi să îi ţintuieşti, cum ai făcut cu calul?

— Adică ei să stea la coadă şi eu să îi ţintuiesc unul câte unul?

— Nu poţi pe toţi odată?

— Nu.

Septimus se uită la perechile de ochi ameninţători. Se apropiau şi se răsfirau. Ştia că jderii, după cum le e obiceiul, îşi încercuiesc prada. Dacă rămâneau pe loc, el şi Nicko ar fi fost prinşi în mijlocul haitei.

— Fugi! îl îndemnă Septimus. *Acum*!

Nicko nu aşteptă să i se spună de două ori. Septimus o luă la goană printre copaci. Nicko venea imediat după el, aplecându-se ca să nu se lovească de ramuri, ocolind trunchiurile groase, sărind peste crengile căzute, alunecând pe frunze ori de câte ori Septimus cotea brusc într-o parte. Dar de fiecare dată când se uita peste umăr, vedea ochii galbeni urmărindu-i, ţinând lesne pasul cu ei. Jderii ieşiseră la vânătoarea de noapte: hăituiau o vreme prada ca să o devoreze mai cu poftă.

Deodată Septimus îşi prinse piciorul într-o gaură de şobolan şi se prăbuşi la pământ.

— Hai, Sep, ridică-te, zise Nicko gâfâind şi îl trase în sus.

— Aau! Glezna mea!

Nicko nu părea înduioşat.

— Hai, Sep, hai. E o haită de jderi pe urmele noastre, dacă nu cumva ai uitat.

Septimus o porni şchiopătând dar degeaba, nu mai putea să alerge. Glezna nu îl mai ţinea. Se opri lângă un copac şi dădu jos rucsacul din spate.

— Ce faci? îl întrebă Nicko îngrozit.

— N-are rost, Nik, zise Septimus. Nu pot alerga. Tu du-te. Încerc să găsesc Amuleta de împietrire înainte să ajungă jderii la mine.

— Vorbeşti prostii, îl repezi Nicko. Nu te las aici.

— Ba da. Ne vedem mai încolo.

— Nu o să ne mai vedem niciodată. Jderii or să te mănânce, nesăbuitule.

— Te rog, pleacă, Nicko.

— Nu!

Chiar în acea clipă, ultimul jder închise cercul în jurul lor. Erau împresuraţi, fără putinţă de scăpare. Nicko şi Septimus se dădură înapoi până se lipiră cu spatele de trunchiul zgrunţuros al unui copac. Încet, încet, cercul înspăimântător de ochi galbeni se strângea în jurul lor. Rămaseră nemişcaţi, nevenindu-le să creadă. Ca toţi locuitorii Castelului, văzuseră un astfel de moment în visele lor rele, dar realitatea era mult mai

ciudată decât îşi închipuiseră. Priveliştea era aproape frumoasă – erau aproape hipnotizaţi. Se lăsase tăcerea, ca şi cum toate creaturile nopţii priveau spectacolul care, doar pentru o seară, se desfăşura în colţul lor de Pădure. Nicko rupse vraja. Dădu cu piciorul rucsacului, catarama se desfăcu şi toate lucrurile dinăuntru se rostogoliră pe jos. Se aplecară amândoi, răscolind printre lucruri, căutând disperaţi Amuleta de împietrire.

— Sunt tot felul de fleacuri aici, şopti Nicko. Cum arată Amuleta?

— Nu sunt fleacuri. E ca un ţurţure de piatră.

— Unde o fi? Unde, *unde*?

— Pfui, ce urât miros.

Răsuflarea jderilor avea într-adevăr un miros nesuferit, un amestec de carne putrezită şi gingii infectate, căci jderii din Pădure sufereau cu toţii de dinţi. Îngroziţi, Nicko şi Septimus ridicară încet capetele şi dădură cu ochii de jderul-şef, cel care avea să dea haitei semnalul de atac.

Din gâtlejul jderului ieşi un mârâit gros, prelung. Era începutul semnalului. În jur, ochii începură să strălucească mai viu, muşchii se încordară, saliva începu să picure din boturi. Uitând pentru moment de durerile de dinţi, jderii se lingeau pe bot şi rânjeau colţii lungi, galbeni sau înnegriţi.

Mârâitul deveni tot mai puternic, până când jderul-şef dădu capul pe spate şi scoase un urlet care le îngheţă sângele în vine. Haita se repezi la ei. Copacul se repezi la ei. Copacul fu mai iute.

COPACUL

[*cptimus şi Nicko se* treziră zburând prin aer. Două ramuri răsucite, care atârnaseră deasupra lor aşteptând momentul potrivit, îi înhăţaseră. La capătul fiecărei ramuri erau câte cinci rămurele ca degetele unei mâini. Mâinile îi prinseseră pe băieţi ca într-o cuşcă de lemn, strângându-i cu putere. După ce îi înşfăcase cu o iuţeală uimitoare, copacul îi ridică grijuliu, purtându-i în sus, printre crengi şi frunziş.

Cât timp urcară prin aerul rece, Septimus închise strâns ochii, în timp ce Nicko îi ţinu larg deschişi, speriat. Când ajunseră sus de tot, Nicko se uită în jos, la cercul de ochi galbeni care înconjurau copacul şi priveau, fără să clipească, la cina din acea seară – şi ce cină bună! – care le scăpase de sub nas.

Copacul, la fel ca toţi copacii, se mişca încet, cu gesturi măsurate. La ce bun să te pripeşti când

ai sute de ani de trăit? La ce bun să te pripeşti când ai peste trei sute de picioare în înălţime şi eşti regele Pădurii? După o vreme care li se păru nesfârşită, Septimus şi Nicko fură aşezaţi la îmbinarea dintre două crengi, aproape de vârful copacului. Ramurile care îi ţinuseră se desfăcură uşurel şi rămaseră atârnate deasupra lor, ca şi cum se gândeau ce să facă în continuare.

— Crezi că acum ne va mânca, Sep? întrebă Nicko, cu vocea tremurândă.

— Nu ştiu, mormăi Septimus, cu ochii închişi.

Simţea că e undeva foarte sus şi nu îndrăznea să privească.

— Dar ne-a dat drumul, Sep. Poate că reuşim să scăpăm, dacă încercăm…

Septimus scutură din cap, cu o figură nefericită. Îi era groază de locurile înalte. Dacă i-ar fi spus să zboare pe lună tot atât de greu i s-ar fi părut. Nicko mai aruncă o privire în jos. Printr-o deschizătură dintre ramuri vedea cercul de jderi, cu ochii lucind de foame, aşteptând, cu speranţa că poate totuşi prada le va cădea în gheare. Lui Nicko îi trecu prin minte că haita ştia de ce aşteaptă. Probabil că se mai întâmplase ca o biată victimă să fie ridicată în aer de un copac carnivor şi reuşise să scape din strânsoarea crengilor, trezindu-se apoi drept în mijlocul haitei de jderi. Chiar când se gândea ce soartă amară avusese acea victimă îşi dădu seama că, de fapt, era soarta care îi aştepta şi *pe ci*, şi nu putu să îşi înăbuşe un geamăt.

— Ce e cu tine, Nick? întrebă Septimus.

— A, mai nimic. Suntem pe cale de a fi mâncaţi fie de un copac carnivor, fie de o haită de jderi, şi nu mă pot hotărî ce mi-ar plăcea mai mult.

Mai de voie, mai de nevoie, Septimus deschise ochii. Nu era chiar atât de rău pe cât se temuse. Prea mult nici nu putea vedea, căci luna era ascunsă după nori şi prin frunzişul des nu se zărea până la poalele copacului.

— Până acum nu ne-a mâncat nimeni, zise el.

— *Încă*, făcu Nicko îmbufnat.

Chiar atunci, cele două ramuri care atârnaseră deasupra lor începură să coboare din nou spre ei. Nicko îl apucă pe Septimus de mânecă.

— Hai, Sep, şopti el. Acum ori niciodată. Trebuie să scăpăm de aici. Cred că putem – copacul se mişcă *greu*. Ne-a prins doar fiindcă eram prea atenţi la jderi ca să mai băgăm de seamă şi altceva. Dacă ne dăm jos repede, nu va putea să ne prindă.

— Dar atunci ne prind jderii, zise Septimus în şoaptă, convins că bătrânul copac auzea tot ce spun ei.

— Poate se lasă păgubaşi. N-ai de unde şti. Hai, e singura noastră portiţă de salvare, mai zise Nicko şi o porni târâş pe creanga unde se afla.

Lui Septimus nici nu i-ar fi trecut prin minte să plece undeva, ştiind că se află la vreo trei sute de picioare deasupra pământului. Pe de altă parte, ştiind că nu are de ales, Septimus închise pe

jumătate ochii, ca nu cumva să vadă cât de sus se aflau, şi, pe pipăite, porni în urma lui Nicko. Acesta ajunsese deja la trunchiul copacului şi era gata să înceapă coborârea. Se întoarse şi îi întinse mâna lui Septimus.

— Hai, Sep. Nici copacul nu se mişcă atât de încet. Hai, nu e greu.

Septimus nu răspunse. Palmele îi erau transpirate de frică şi se simţea rău.

— Nu te uita în jos, îl încurajă Nicko. Uită-te la mine. Hai, mai ai puţin…

Septimus se uită la Nicko şi deodată îl luă cu ameţeală, începu să audă un fel de zumzăit în urechi şi mâinile îi alunecară de pe creangă.

Septimus căzu, căzu atât de repede că Nicko nu avu timp să mai facă ceva. Acum era lângă el, târându-se pe creangă, iar în clipa următoare dispăruse. Cum stătea cu ochii la locul gol, auzea trosnetul ramurilor rupte de Septimus în cădere, iar de jos veni urletul unuia dintre jderi, care aştepta să îi pice prada în gheare.

Apoi se lăsă liniştea. În tăcerea Pădurii, Nicko nu mai auzea decât foşnetul frunzelor şi scârţâitul ramurilor bătrâne. Rămase înţepenit pe creangă, incapabil să mai facă vreo mişcare. Ştia că trebuie să coboare, să încerce să îl ajute pe Septimus, dar îi era teamă de ce avea să găsească jos. Încet, parcă împotriva voinţei lui, începu să coboare pe trunchiul copacului, dar nici nu pornise bine când o ramură lungă şi subţire se înfăşură în jurul lui şi îl prinse. Nicko se zbătu, încercând să scape din

strânsoare, dar ramura parcă era de fier. Înfuriat, începu să izbească în copac cu picioarele.

— Dă-mi drumul! ţipa el. Trebuie să îmi ajut fratele!

Orbit de furie, rupse toate rămurelele la care putea ajunge.

— Au, făcu o voce groasă, dar Nicko era atât de furios că nu auzi nimic.

— Te urăsc, copac *blestemat*! ţipa el, izbind cu pumnii şi picioarele. Să ştii că *nu* ai să mă mănânci. Şi nici pe Sep. Las că vezi tu!

Şi aşa, continuă să izbească, strigând şi ocărând copacul, aducându-şi aminte toate vorbele urâte pe care le învăţase de curând în Port de la Rupert Gringe. Chiar el era uimit de câte ocări ştia. Uimit era şi copacul, care nu mai auzise aşa ceva de când era el pe lume.

Cu toate acestea, copacul, răbdător, îl ţinu strâns, ca şi înainte, în timp ce Nicko îl lovea cu mâinile şi picioarele. Încă mai striga, înfuriat la culme, când ramurile se desfăcură şi Septimus apăru alături de el, înfăşurat în frunze şi crenguţe, ca într-un cocon. Nicko amuţi şi se înălbi la faţă. „Aşa fac păianjenii cu prada, după ce o înhaţă”, îşi zise. Chiar cu o săptămână în urmă, la atelier, văzuse cum un păianjen prinsese o muscă şi o înfăşurase într-un cocon de fire, iar apoi îi supsese sângele când aceasta încă se zbătea.

— Sep! zise el înfiorat. Ce ai păţit?

Septimus nu răspunse. Ţinea ochii închişi şi avea faţa palidă, ca de mort. Lui Nicko îi trecu un

gând înfiorător prin minte.

— Sep, şopti el. Sep, a început să te mănânce?

Se lupta să ajungă la Septimus, dar creanga îl ţinea strâns.

— Nicko, se auzi o voce groasă.

— Sep? făcu Nicko, întrebându-se de ce vocea fratelui său suna atât de neobişnuit.

— Nicko, te rog nu te mai zbate. Ai să cazi. E distanţă mare până jos şi jderii te aşteaptă. Te rog, stai cuminte.

Nicko se uita uimit la Septimus, întrebându-se cum de putea vorbi fără să îşi mişte buzele.

— Sep, nu te mai prosti!

— Nicko, ascultă-mă. Nu Septimus vorbeşte. Septimus s-a lovit la cap şi trebuie să se odihnească.

Pe Nicko îl trecu un fior rece şi, pentru prima oară de când era în Pădure, fu îngrozit de-a binelea. Înţelesese cum stau lucrurile cu jderii şi cu arborii carnivori: voiau să îi mănânce. Nu era frumos, dar cel puţin era de înţeles. Însă această voce groasă, de fantomă, era cu totul altceva. Părea că îl învăluie, iar ceea ce îl înspăimânta şi mai tare era că îi ştia numele.

— Cine eşti tu? întrebă cu voce pierită.

— Nu ştii? Credeam că pe mine aţi venit să mă vedeţi, spuse vocea, părând dezamăgită. Nu am mai văzut pe nimeni de multă vreme. Nimeni nu mai vine să mă vadă. Mă gândeam că măcar fiul meu va face un efort, dar nu, el nu poate fi

luat de la treburile lui. Aşa îi e felul. Prin urmare, când mi-am văzut cei mai mici nepoţi, mi-am zis…

— *Nepoţi*? repetă Nicko uimit.

— Da, tu şi Septimus, spuse vocea. V-aş fi recunoscut oricând, semănaţi atât de tare cu Silas când era copil.

Un sentiment de uşurare îl cuprinse pe Nicko. Nici nu îi venea să creadă că fuseseră atât de norocoşi.

— Nu cumva… eşti… Bunicu' Benji? întrebă el.

— Bineînţeles că da. Cine ai crezut că sunt? răspunse vocea.

— Un copac carnivor, zise Nicko.

— *Eu*? Un copac carnivor? Arăt eu a copac carnivor?

— Nu ştiu. Nu am văzut niciodată vreunul.

— Atunci îţi spun eu. Să ştii că nu seamănă deloc cu mine. Arată jalnic. Sunt plini de râie, fiindcă nu se curăţă niciodată. Duhnesc a carne împuţită. Frunzele le sunt înnegrite, şi acoperite de ciuperci. Fac Pădurea de ruşine.

— Phii… Nici nu îmi vine să cred! Bunicu' Benji… Nicko se lăsă pe spate, uşurat, şi copacul îi dădu drumul din ramura care îl ţinea să nu cadă.

— Sper că nu ai de gând să te dai jos, zise copacul. Jderii vor mai pândi câtăva vreme. Aşteaptă puţin şi vă fac un pat. Să nu te mişti.

— Nu, bunicule, fii pe pace, răspunse Nicko, cu o voce stinsă.

Rămase nemişcat, simţind că îl lasă puterile.

Şi, pentru prima oară de când pusese piciorul în Pădure, se simţi liniştit şi la adăpost.

Copacul împleti un fel de platformă din ramuri şi o acoperi cu un strat de frunze.

— Uite, zise el mândru când termină. Nu e greu deloc să faci un pat. Puteţi veni oricând să staţi aici. La fel şi tatăl vostru. Şi mama voastră, draga de ea. Oricând sunteţi bineveniţi.

Copacul îl ridică uşurel pe Septimus şi îl puse pe platformă, încă învelit în coconul de frunze şi crenguţe.

— L-am prins chiar la timp, să ştii, îi spuse copacul lui Nicko. O clipă dacă mai întârziam şi jderii puneau gheara pe el. De fapt, unul dintre ei chiar a sărit şi a clămpănit din fălci, cât pe ce să îl apuce.

Nicko se târî pe platformă lângă Septimus şi începu să desfacă crenguţele şi frunzele în care era înfăşurat. Atunci văzu că Septimus avea pe frunte o vânătaie mare, acolo unde se lovise de o creangă în cădere.

— Aau, mormăi Septimus. Lasă-mă în pace, Nik.

Nicko nu îşi mai încăpu în piele de bucurie când îl auzi.

— Hei, Sep, nu ai păţit nimic. Ce bine îmi pare.

Cu mintea încă înceţoşată, Septimus se ridică în capul oaselor şi se uită la Nicko. Cucuiul din frunte îi zvâcnea, dar nu avea nicio importanţă. Ştia că sunt în siguranţă. Atunci când căzuse,

Septimus se lovise la cap şi îşi pierduse cunoştinţa pentru o scurtă vreme, dar apoi, în timp ce copacul îl ridica uşurel la loc, auzise vocea profundă a acestuia şi îşi venise în fire. Ascultase discuţia copacului cu Nicko şi i se păruse că visează, dar când deschisese ochii şi văzuse expresia uşurată a lui Nicko îşi dăduse seama că e adevărat.

— Aăă… mormăi Septimus schiţând un zâmbet.

— E Bunicu' Benji. Suntem salvaţi! îi spuse Nicko bucuros. Dar acum trebuie să dormi, adăugă el, văzând cât de palid e fratele lui. Mâine n-o să mai ai nimic.

Nicko se întinse pe platformă lângă Septimus şi îl apucă strâns în braţe, de teamă să nu cadă din nou. Lumina stelelor pătrundea printre frunze, iar Bunicul Benji se legăna în bătaia uşoară a vântului. Băieţii adormiseră liniştiţi, legănaţi de bunicul lor, când de jos se auzi un urlet înfiorător.

— Auuu!

După aceea se auziră tusete şi fornăieli puternice.

— Hah, hah, hah!

Nicko îşi dădu seama că numai jderii puteau urla aşa.

— Jderii nu se pot urca în copaci, nu-i aşa, Sep? întrebă el.

Septimus clătină din cap şi se strâmbă de durere. Neliniştiţi, se târâră până la marginea platformei şi se uitară în jos. Haita parcă turbase.

Alergau înnebuniţi în jurul copacului, urlând şi schelălăind, frecându-şi disperaţi botul cu labele.

— Ce fac? întrebă Nicko.

Pe Septimus îl umflă râsul.

— Mi-au mâncat rucsacul…

— Nu credeam că are un gust *atât* de rău, făcu Nicko.

— …şi au dat de Bombele cu Mentă! spuse Septimus râzând.

TĂRÂMURILE RELE

În timp ce Septimus şi Nicko rătăceau prin Pădure, Simon o ducea pe Jenna tot mai departe, în Tărâmurile Rele. Ostenit, Tunet mergea poticnindu-se pe o potecă îngustă care străbătea nesfârşitele cariere de ardezie, unele vechi şi părăsite, altele arătând semne că se mai lucra în ele, dar nefiresc de pustii şi acelea. Pământul scobit şi stâncile sparte nu ofereau o privelişte prea îmbietoare şi Jenna simţea cum i se strânge inima de presimţiri rele. De sus, de pe vârfurile golaşe ale dealurilor, venea până la ei vaierul jalnic al vântului de răsărit, iar pe cer se adunau nori groşi de culoarea cenuşii. Lumina soarelui scădea şi se făcea frig. Simon se înfăşură în pelerina lui neagră, lungă, dar Jenna tremura, căci nu avea pe ea decât tunica uşoară de vară.

— Nu mai tremura, se răsti el la Jenna.

— Eu nu am pelerină, ca tine, îi întoarse Jenna vorba.

— Nici nu ai vrea o pelerină ca a mea, rânji Simon. E prea multă Magie întunecată în ea

pentru o domnişoară cumsecade ca tine.

— Să nu glumeşti cu astfel de lucruri, Simon, îl repezi Jenna.

— Da cine ţi-a spus că glumesc?

Jenna tăcu, dar nu se putea opri din tremurat.

— Bine, ia asta şi termină, zise Simon, ajuns la capătul răbdărilor.

Căută prin desagă şi scoase o pelerină, pe care l-o întinse morocănos Jennei. Jenna se aştepta ca Simon să îi dea o pătură pentru cal, dar rămase cu gura căscată când îşi dădu seama ce era: cea mai frumoasă pelerină pe care o văzuse vreodată, albastră ca cerul nopţii, împletită din cea mai fină lână de capră-de-munte şi căptuşită cu mătase aurie. Simon voise să i-o dea în dar lui Lucy Gringe. Se gândise să i-o lase în faţa casei, cu un bilet ascuns în căptuşeală, ca numai Lucy să îl citească. Dar când sosise la Poarta de Miazănoapte dimineaţa devreme, cu gluga neagră trasă peste ochi ca să nu fie recunoscut de Gringe, îl văzuse pe Silas trecând voios pe stradă, purtând în braţe cutia de Contraofensiva Pedestraşilor. Era ultima persoană cu care ar fi vrut să dea ochii, aşa că o cotise repede şi o luase pe o scurtătură spre Calea Vrăjitorilor. Silas nici măcar nu îl văzuse – era cu gândul la partida pe care urma să o joace cu Gringe. Aşa se face că acum, spre necazul lui Simon, frumoasa şi extrem de scumpa pelerină aleasă pentru Lucy îi ţinea de cald Prinţesei care îl scotea din sărite.

Jenna se înfăşură bine în pelerină. Acum îi

era cald, numai că se simţea foarte obosită, cum era de altfel şi calul care îi purta. Carierele de ardezie păreau că nu se mai sfârşesc, iar Tunet înainta cu greu pe panta abruptă. Poteca se îngustase; de o parte a ei se înălţa acum spre cerul întunecat un perete drept de ardezie, iar de cealaltă se căsca o râpă adâncă, în fundul căreia se zărea un râu negru ce spumega printre stânci ascuţite, plin de bulboane înşelătoare. Jenna se întreba dacă

Simon avea de gând să se mai oprească, fiindcă părea că nu se gândeşte deloc nici la ea, nici la calul lui. Tunet era din ce în ce mai obosit şi chiar alunecase de vreo două ori pe pietrişul care acoperea cărarea, cât pe ce să îi arunce în râul de dedesubt.

Deodată Simon prinse glas:

— Ptrr, Tunet. Stai pe loc, băiete.

Calul se opri şi scutură din cap, fornăind de oboseală. Jenna se uită împrejur, cuprinsă de nelinişte, acum că se opriseră. Simon descălecă repede şi apucă hăţurile.

— Poţi să cobori, îi spuse Jennei. Am ajuns.

Cu inima strânsă, Jenna se lăsă să alunece de pe cal şi rămase pe loc, neştiind dacă să o ia sau nu la fugă. Pe de altă parte, nici nu prea ştia unde ar putea fugi. Simon îi ghici gândul.

— Să nu faci prostia să fugi, îi spuse cu asprime. Nu ai unde să te duci, doar dacă vrei să o sfârşeşti în vizuina unui Viermede-Pământ.

— Nu încerca să mă sperii, Simon, zise Jenna.

Ştii prea bine că nu ies decât noaptea.

— I-auzi! Şi pe asta o ştii? Mda, uitasem, *Prinţesa* noastră ştie tot. Hi, atunci pot să te las aici la noapte, dacă vrei. Sunt o grămadă de Viermi-de-Pământ pe acolo, dacă te interesează.

Jennei nici nu îi trecea prin gând să cerceteze spusele lui Simon. Auzise prea multe poveşti despre Viermii-de-Pământ care trăiau în carierele de ardezie şi îi atacau pe cei care călătoreau noaptea. La Castel unii spuneau că sunt doar poveşti ale minerilor bătrâni, care nu voiau să mai vină şi alţii la carierele de ardezie, unde se găsea câteodată aur din cel mai pur. Jenna ştia însă care e adevărul. Aşa că rămase lângă Tunet, înfăşurată în pelerina lui Lucy, cu ochii ţintă în pământ, hotărâtă să nu îi dea lui Simon satisfacţia de a o vedea speriată.

Simon apucă hăţurile lui Tunet.

— Hai după mine, îi spuse Jennei şi porni pe o cărare abruptă, şerpuită, urmat de Jenna care se tot uita peste umăr să vadă dacă nu cumva se lua un Vierme-de-Pământ după ei. Inima îi spunea că Simon nu ar fi salvat-o dacă ar fi fost atacată.

Pe neaşteptate, cărarea se opri în faţa unui perete de piatră, gol.

— Ce bine e acasă, rânji Simon.

Jenna îl privi, întrebându-se dacă nu cumva Simon îşi pierduse minţile, ceea ce ar fi explicat de ce se purta astfel.

— Deschizi să ordonă, tău Stăpânul, Nomis, mormăi Simon.

Jenna ascultă cu atenţie vorbele şi se cutremură: era, îşi dădu seama îngrozită, un Descântec pe Dos. Se dădu cu un pas înapoi, nevrând să fie aproape de Magia întunecată.

Fără niciun zgomot, o parte a peretelui de stâncă se preschimbă într-o uşă enormă, care se deschise în faţa Stăpânului ei. Jenna aruncă o privire înapoi; o clipă îi trecu prin minte să se întoarcă şi să fugă, dar priveliştea văii pustii şi întunecate şi vaierul vântului peste culmile dealurilor nu o prea îmbiau. Apoi, pe când privea în sus, Jenna simţi că îngheaţă de frică: ceva mai sus, într-o gaură neagră, perfect rotundă, i se păru că vede ochii rozalii ai unui Vierme-de-Pământ îndreptaţi asupra ei.

— Hi, vii sau nu? o întrebă Simon nerăbdător, zgâlţâind hăţurile.

Avea de ales între Simon şi Viermele-de-Pământ. Cu inima îndoită, îl alese pe Simon. Jenna trase adânc aer în piept şi intră după Simon şi Tunet în tunelul de piatră.

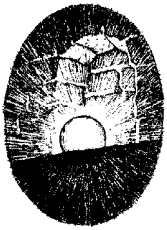

*U*şa de fier se închise cu o bufnitură şi rămaseră pe întuneric.

Jenna încercă să îşi ţină cumpătul, repetându-şi ceea ce îi spunea Silas ori de câte ori era

speriată de întuneric: „Ţine minte, dacă nu vezi nimic, înseamnă că nici pe tine nu te poate vedea nimeni”.

VIZUINA

Pe când Jenna îşi tot repeta cuvintele lui Silas, Simon scoase ceva din buzunar. Ţinu acel lucru în palmele făcute căuş, suflă peste el, murmură câteva cuvinte pe care Jenna nu le înţelese şi o lumină stranie, verzuie se aprinse în palmele lui.

— Acasă, Potaie, spuse el, şi aruncă obiectul jos.

O minge verde, luminoasă, începu să salte în faţa lui, luminând pereţii netezi ai tunelului îndeajuns ca să vadă pe unde mergeau.

— Vino după mine, îi spuse Simon aspru Jennei şi vocea lui trezi ecouri în tunel. Nu-ţi pierde vremea încercând să cauţi o ieşire. Nu există niciuna. Iar dacă vrei să ştii unde ne aflăm, ei bine, suntem într-o fostă Vizuină, zise Simon şi chicoti. Dar nu ai de ce să îţi faci griji, scumpă surioară, Viermele-de-Pământ care locuia aici s-a dus de multă vreme.

— Vierme-de-Pământ? făcu Jenna îngrozită.

— Chiar aşa. Dacă nu mă crezi, întinde mâna şi pipăie peretele. E neted ca mătasea de la minunatul acid al Viermelui, şi mai are încă un strat de mâzgă, cât se poate de plăcut la atingere. Hi, ce zici?

Pe Jenna nu o răbdă inima; trebuia să ştie dacă Simon spune adevărul. Atinse uşor stânca cu

degetul; era de-a dreptul scârboasă – rece ca gheaţa, netedă şi acoperită de o mâzgă groasă care îi rămase pe deget. Încercă să îşi stăpânească sila şi îşi şterse degetul pe pelerină. Îi fu însă imposibil să scape de mâzgă; parcă i se lipise pe veci de piele.

Ţinând degetul cât mai departe de ea, Jenna se luă după Tunet, ale cărui copite clămpăneau şi alunecau pe piatră. Pe când mergea prin galeria întortocheată, Jenna avea senzaţia oribilă că merge chiar prin burta Viermelui.

Viermele fusese într-adevăr o creatură foarte lungă, dar în cele din urmă ajunseră la capătul tunelului plin de mâzgă şi Tunet intră poticnindu-se într-o cavernă uriaşă, circulară.

— Aceasta este Hruba Viermelui; aici dormea ziua şi hiberna iarna, zise Simon, după care, văzând faţa îngrozită a Jennei în lumina verzuie a mingii, continuă încântat: Dacă te uiţi la pereţi poţi vedea urmele corpului lui când stătea încolăcit. Pereţii sunt şi aici perfect neteziţi de acid, bineînţeles.

Simon mângâie cu plăcere evidentă peretele şi Jenna îşi dădu seama că nu îi păsa deloc de mâzga cu care erau acoperiţi.

— Înţelegi, Viermele are nevoie de un loc unde să se întoarcă şi să poată ieşi cu botul afară din Vizuină, ca să nu îi scape o bucăţică gustoasă ca tine. Doarme aici până la apusul soarelui şi apoi iese la vânătoare. Ia gândeşte-te la toţi Viermii drăgălaşi care dormeau în vizuinile lor când

treceam prin cariere azi după-amiază.

Jenna se cutremură, deşi nu voia să arate cât îi era de frică.

— Iar acolo e ieslea lui Tunet, aşa-i, băiete?

Simon îl bătu drăgăstos pe spate şi îl duse spre celălalt capăt al Hrubei, unde se vedeau o grămadă de paie, o iesle fixată de perete şi o troacă scobită în piatră, în care picura un izvoraş.

Simon ridică de jos mingea verzuie şi o puse pe o policioară săpată în piatră. În lumina aceea calul părea şi el verzui, ireal.

— Simte-te ca acasă, *surioară*, cât îl pregătesc eu pe Tunet pentru noapte, îi spuse Jennei şi îi aruncă o pătură mică, scoasă dintr-una din desagi.

— A…aici *locuieşti*? întrebă Jenna.

Întinse păturica pe jos, cât mai departe de Simon, şi se aşeză, încercând să nu se atingă de mâzga Viermelui.

— Aşa crezi, că locuiesc *aici*, în mizeria asta? Ce crezi, că sunt vreun amărât, un vagabond? se răsti Simon la ea şi vocea lui supărată stârni ecourile Hrubei.

— N-nu, se bâlbâi Jenna.

Simon îi aruncă o privire dispreţuitoare, apoi, spre uşurarea Jennei, se întoarse spre cal şi începu să se îngrijească de el, lucru care părea că îl linişteşte. Îi scoase hăţurile şi şaua grea, le atârnă pe perete, apoi îl şterse bine pe Tunet de sudoare şi îl acoperi cu o pătură. După ce termină cu Tunet, Simon se întoarse spre Jenna şi se

apropie de ea.

— Ca să ştii şi tu, spuse apăsat, privind-o de sus, ăsta e doar *începutul* domeniului meu. Nici nu ai idee peste ce sunt stăpân. *Nici cea mai vagă idee*.

Jenna se uită în sus la el şi văzu în ochii lui aceeaşi lucire de nebunie pe care o zărise atunci când erau pe Scurtătura Pungaşilor.

— Ridică-te, îi spuse Simon răstit. A venit vremea să vezi cât de puternic e fratele tău.

Jenna se trase înapoi.

— Nu. Nu, te rog, Simon. Sunt foarte obosită.

— Doar nu crezi că am să îmi las oaspetele de onoare să doarmă în grajd? zise Simon, apucând-o de braţ şi ridicând-o de pe pătură.

— Hai! strigă el la mingea verzuie.

Potaie sări jos de pe policioara unde se afla şi începu să ţopăie printre picioarele lui Simon, ca un căţel jucăuş. Simon îi trase un picior mingii de o aruncă în tunelul care se deschidea la celălalt capăt al Hrubei. Apoi o smuci pe Jenna şi o împinse şi pe ea în tunel.

Jenna mergea poticnindu-se, alunecând pe fărâmăturile de argilă de pe jos. În cele din urmă, ajunseră la picioarele unei scări abrupte, săpată în peretele de ardezie.

— Sus! strigă Simon la Potaie, care sări pe prima treaptă şi începu să urce. Şi tu, îi spuse Jennei şi o împinse pe trepte.

Jenna o porni în sus. De perete era fixată o funie groasă, de care se putea ţine. Urca şi tot

urca, urmând mingea neobosită. Simon era chiar în spatele ei şi îl auzea cum gâfâie tot mai tare pe măsură ce ajungeau tot mai sus. În scurtă vreme aerul se împrospătă şi Jenna mai prinse curaj, gândindu-se că ieşeau din Vizuină. În cele din urmă, Potaia ajunse la treapta de sus. Simon o apucă pe Jenna de umăr.

— Aşteaptă aici, îi spuse.

Dădu un picior mingii şi se îndreptă spre o arcadă înaltă, unde dispăru în întuneric. Jenna rămase lângă ultima treaptă, tremurând de frig şi de oboseală. Se înfăşură mai bine în pelerină şi privi spre arcadă, dar nu putu vedea nimic, deşi simţea câteva picături rătăcite de ploaie căzându-i pe faţă. Scoase limba ca să le prindă şi să simtă mai bine aerul proaspăt.

Simon se întoarse după câteva minute cu o Lampă cu Licurici – un tub lung de sticlă, plin cu Licurici pe care îi pescuise din butoiul ţinut anume şi îi vărsase în tub. Bucuroşi că au ieşit din butoi, Licuricii viermuiau vioi prin tub şi luminau cât puteau ei de tare.

Simon îi făcu semn Jennei să îl urmeze, dar cum ea şovăia, îi spuse:

— Poţi să stai acolo toată noaptea, dar nu te-aş sfătui. La capătul de jos al scării e bârlogul unui Magog. N-ai băgat de seamă?

Jenna îi ţinea minte pe Magogi de când îi văzuse la bordul corăbiei lui DomDaniel. Deşi nici acum nu îi dădea inima ghes, hotărî că tot mai bine e să meargă cu Simon şi intră după el pe sub

arcadă.

18

CAMERA OBSCURĂ

Bine ai venit la Observator. Aici e casa mea, zise Simon, părând pentru o clipă acelaşi frate mai mare care face pe grozavul în faţa surorii lui. Intră şi aruncă o privire.

Jenna pătrunse în cameră pe sub arcadă şi o cuprinse o spaimă de nestăpânit. În camera cufundată în semiîntuneric era nefiresc de frig. Jenna simţi în aer o prezenţă întunecată. Deşi Licuricii se străduiau să dea cât mai multă lumină, Jenna nu putea zări prea mare lucru, în afară de un cerc mare, alb, care strălucea ca o lună şi părea să plutească deasupra podelei. Simon o împinse spre cercul acela, dar Jenna se împotrivi.

— Hai, hai, făcu Simon împingând-o şi părând încă o dată fratele mai mare care vorbeşte cu surioara lui. O să-ţi placă, tuturor copilaşilor le place.

— Eu nu sunt un copilaş, spuse Jenna. Sunt…

— Da, bine, bine, ştiu. Eşti Prinţesa mare şi tare. Oricum, o să îţi placă. Oricine ai fi tu. Descopăr lentila şi ai să vezi… Camera Obscură. E a mea.

Spaima săgetă prin inima Jennei. Unde mai auzise aceste cuvinte? Băiatul acela îngrozitor – Ucenicul lui DomDaniel – parcă el se lăudase că are o Cameră Obscură. Auzi un zgomot ciudat deasupra capului, ridică privirea şi zări undeva sus tavanul boltit în mijlocul căruia atârna un băţ

lung de lemn. Oare ce era?

— Hai, nu mai visa cu ochii deschişi, o luă Simon la rost. Uită-te la disc.

Jenna coborî privirea spre cercul alb din faţa ei şi, spre uimirea ei, văzu o imagine amănunţită a râpei prin care tocmai trecuseră.

— E grozav, ce zici? se umflă Simon în pene. Mult mai bun decât vrăjitoriile de doi bani pe care le făcea Zelda. Asta, surioară, e *adevărata* lume.

Jenna ştia că îi vorbeşte despre noaptea în care toţi membrii familiei Heap stătuseră pe podeţul de lemn şi îşi văzuseră imaginile reflectate în lumina Lunii pline, iar Mătuşa Zelda, Vrăjitoare Albă, îi ceruse Lunii să le arate familia unui băieţel soldat, Băiatul 412... Hotărî că era mai înţelept să nu spună nimic.

Simon apucă băţul şi începu să meargă încet în jurul discului alb. Băţul se mişca odată cu el, iar deasupra capetelor lor se auzea un scârţâit; lentila care reflecta scena pe discul alb al Camerei Obscure se rotea odată cu băţul. Pe măsură ce se rotea, imaginile de pe disc se schimbau şi, împotriva voinţei ei, Jenna nu îşi putea dezlipi ochii de la ele. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva; imaginile erau luminoase, clare până în cele mai mici amănunte, dar, lucru ciudat, nu se auzea niciun sunet.

— Vezi, zise Simon, mişcându-se încet ca Jenna să poată vedea scenele care se perindau prin faţa ochilor ei, nu poţi ţine nimic secret faţă de mine. Pot vedea *orice*. Pot vedea Castelul, pot

vedea scumpul tău Palat, pot chiar să o văd pe nebuna de

Marcia stând în Turnul Vrăjitorilor, alături de Ucenicul de pripas care crede că e fratele meu. Pot să văd absolut orice.

Jenna se uită la scena din faţa ei. Era într-adevăr frumoasă, dar toate lucrurile păreau mici şi îndepărtate. Chiar că nu înţelegea cum de *putea* Simon să vadă totul.

În depărtare, dincolo de Tărâmurile Rele şi de Şesuri, vedea Castelul profilat pe cerul roşiatic al apusului. Văzu pescăruşii zburând tăcuţi pe cer şi bărcile care urcau încet râul. Îşi dădu seama care e Palatul după pajiştile verzi care coborau până la râu şi dintr-odată o cuprinse un dor fierbinte de casă.

— Vrei să vezi mai bine? rânji Simon. Vrei să vezi cât de dor le e de tine?

Jenna nu răspunse, dar Simon deschise un sertar aflat sub disc şi scoase o lupă mare, prinsă într-un cerc de alamă. O puse deasupra discului, pocni din degete şi mormăi:

— Mare fă vedem ce tot…

Îndată, imaginea de pe disc se mări.

— Uite, acum se vede totul clar. O am de la Scribul Ermetic Şef, el colecţiona tot felul de obiecte pe Dos. Crede că această Lentilă măritoare a aparţinut primului Vrăjitor întunecat. Ştii cumva cine a fost, surioară? Ţi-au spus la orele de istorie pentru Prinţese?

Jenna nu răspunse. Ca şi Septimus, începuse

să urască până şi o referire la ceva ce era pe Dos. Septimus era încredinţat că, dacă îi spui numele, acel lucru îşi face apariţia.

— Lasă, îţi spun eu, zise Simon. Nimeni altul decât Hotep Ra. Chiar primul Vrăjitor Neobişnuit. Cel care a adus Corabia-Dragon, la care ţii atât. Nu face ochii mari. Înţelegi acum că noi – cei pe Dos – suntem adevăraţii moştenitori ai Castelului. Şi să nu crezi că vei mai vedea vreodată preţioasa ta Corabie-Dragon. Pentru că nu o vei mai vedea *niciodată*.

Simon chicoti, mulţumit de efectul vorbelor lui asupra Jennei, care se făcuse albă ca varul. Se ferea să se uite la Simon şi se încăpăţâna să privească discul.

Urmărindu-i privirea, Simon îşi concentră şi el atenţia asupra Camerei Obscure. Atunci, ca şi cum ar fi întors un buton, deveni din nou fratele ei mai mare.

— E grozav, nu? zise el mişcând Lentila măritoare peste disc, căutând scene pe care să le vadă în amănunţime. Uite, aici e Pădurea… a, e o barcă legată pe plaja unde pescuieşte Sam. Mi-e dor de Sam… Prea multe nu sunt de văzut în Pădure, e prea deasă. Totuşi, noaptea pot vedea ochii jderilor… Acum hai să mergem în sus pe râu până la Castel… uite atelierul bătrânei Jannit… dar unde e frăţiorul meu

Nicko? S-a întors azi împreună cu Rupert. Ştiai, Jenna? Nu, nu cred că ştiai. Dar eu ştiam. I-am văzut urcând pe râu înainte să plec. Şi… a, uite

Poarta de Miazănoapte şi pe idiotul de Gringe care se ceartă cu tâmpitul de fiu-său. Dar Lucy unde e? A, uite-o, stă lângă şanţul de Apărare. Aşteaptă. Va trebui să mă mai aştepte puţin. Aha, am ajuns la Turnul Vrăjitorilor. Uită-te pe fereastră. Marcia e în biroul ei, iar Umbra se ţine după ea, aşa cum trebuie să facă o Umbră conştiincioasă. Vezi cum îi urmăreşte fiecare mişcare? Hi, şi acum hai să mergem într-un loc pe care îl cunoşti bine… la Palat. Ţi-e dor de casă, nu? Acolo, pe acoperiş, dacă ochii nu mă înşală, sunt dragii mei părinţi, victime ale credulităţii lor. Crezi că admiră apusul soarelui, sau se întreabă dacă fiul şi moştenitorul lor le va aduce înapoi puiul de cuc?

— Taci, Simon, ţipă Jenna. Te urăsc, te *urăsc*!

Se întoarse şi se repezi spre scară. Simon fu însă mai iute. O înhăţă cât ai clipi şi o ţinu bine. Dar Jenna apucase să zărească, ascuns într-un colţ întunecat, ceva ce chiar nu şi-ar fi dorit să vadă – un craniu alb care rânjea către ea, aşezat pe un tron de lemn sculptat.

— Cred că v-aţi mai întâlnit, zâmbi Simon. Dă-mi voie să te prezint capului Stăpânului meu, DomDaniel.

1
CIOCOLATA

Jenna nu putea dormi. Nu din cauza frigului

din celulă, nici din cauza patului mic şi tare, a cuverturii subţiri şi aspre sau a hainelor ei care erau ude. Nu putea să doarmă fiindcă se gândea la craniul cu găvanele goale ale ochilor îndreptate spre uşa ei. Ori de câte ori închidea ochii, imaginea craniului care rânjea îi apărea în minte şi se trezea tresărind.

Renunţă să mai doarmă, se înfăşură în pelerina albastră şi începu să se gândească la cele întâmplate. Până când nu văzuse craniul nu îi venise să creadă că Simon i-ar fi vrut răul. În mintea ei era tot fratele mai mare, cel care o scăpa din fel de fel de încurcături şi o ajuta să îşi facă temele pentru şcoală. Aşa crezuse până când Simon luase craniul în braţe şi îi povestise cum salvase scheletul lui DomDaniel din Mlaştinile Ierboase în noaptea când avusese loc Cina Ucenicului, adăugând că el era acum Ucenicul lui DomDaniel.

— Hi, acum ce mai zici, domnişoară Prinţesă? Spre deosebire de Ucenicul pe care l-a avut înaintea mea şi care nu era bun de nimic, eu îi îndeplinesc absolut orice dorinţă şi nu mă abat nici atâtica de la vorba lui. Iar dorinţa lui cea mare a fost să cureţe Castelul de orice vlăstar regal, aşa cum eşti tu. E de părere că puterea Reginei e o piedică prea mare în calea oricărui Vrăjitor Neobişnuit. La fel cred şi eu. Prin urmare, dacă vrem să readucem o Magie ca lumea în Castel – nu vrăji ieftine, cum face Marcia –, atunci *cineva* trebuie să dispară, spusese Simon, privind-

o cu atâta răceală că şi acum o lua cu fiori.

Jenna se ridică şi se aşează pe marginea patului. Se întreba de ce Simon nu se descotorosise încă de ea. Ar fi putut să îi facă vânt în râpă sau pur şi simplu să o lase afară, pradă Viermilorde-Pământ. De fapt, ştia de ce. Orice ar fi zis el, Simon voise să facă pe grozavul în faţa surorii lui mai mici. Dar acum îşi satisfăcuse ambiţia, iar mâine avea să fie cu totul altceva. Poate că mâine *chiar* o să o lase afară, la cheremul Viermilor-de-Pământ sau al Magogilor.

Jenna se cutremură. Auzi un zgomot de cealaltă parte a peretelui şi îngheţă de frică. Era un zgomot ciudat, ritmic, hârâit. *Craniul* trebuie că făcea aşa. Zgomotul era din ce în ce mai puternic şi Jenna îşi astupă urechile ca să nu mai audă sunetul acela îngrozitor. Şi dintr-odată îşi dădu seama ce era: sforăitul lui Simon. Ceea ce însemna că Simon dormea iar ea era trează. *Trebuia* să încerce să fugă, cu orice preţ.

Încercă uşa de fier. Era zăvorâtă, dar între uşă şi perete era o crăpătură şi Jenna se gândi că ar putea vârî ceva printre uşă şi perete ca să deschidă zăvorul. Se uită în jur prin celulă dar bineînţeles că nu văzu niciun obiect care i-ar fi putut servi. Băgă mâinile în buzunare, sperând să găsească ceva care să îi fie de ajutor. Septimus ar fi avut exact ce îi trebuia; purta întotdeauna la el briceagul pe care îl avusese în Armata Tânără, cel cu o sută una întrebuinţări, în mare parte în legătură cu copitele cailor. Ce dor îi era de

Septimus!

Gândindu-se la Septimus, Jenna îşi aduse aminte de Amuleta de ciocolată pe care el l-o dăduse în dimineaţa aceea. Oare unde o pusese? O găsi, moale şi lipicioasă, în fundul buzunarului. O scoase, o ţinu în palmă şi se strădui să vadă ce scrie pe ea:

Scuturã-mă, şi pe dată Schimb orice în ciocolată.

„Merită să încerc”, îşi spuse ea.

Încercă să îşi aducă aminte ce o învăţase Septimus. Făcu palmele căuş şi scutură Amuleta în sus şi în jos, cât putea de tare, ca să o activeze. În acest timp murmura cuvintele scrise pe pătrăţelul cafeniu şi îşi concentra gândurile asupra a ceea ce voia să facă. Întocmai cum îi spusese Septimus, Amuleta începu să se activeze. Simţea cum se încălzeşte şi se moaie în palmele ei, ca şi cum ar fi fost ciocolată adevărată. Apoi, aşa cum îi spusese Septimus, începu să bâzâie ca o musculiţă. Jenna aşteptă până când Amuleta era atât de fierbinte că abia o mai putea ţine în mână şi o lipi repede de obiectul pe care voia să îl transforme în ciocolată – uşa celulei.

Jenna nu credea că Amuleta lui Septimus chiar putea preschimba o uşă groasă de fier în ciocolată. Dar, spre uimirea ei, când o lipi de uşă simţi metalul tare cum se transformă într-o suprafaţă netedă, răcoroasă la pipăit, dar nu rece ca gheaţa, cum fusese înainte. Şi mai era o schimbare. Jenna trase aer pe nas şi simţi un uşor

miros de cacao. Şovăind, luă de pe uşă Amuleta care acum se răcise şi o băgă la loc în buzunar. Uşa nu părea că se schimbase, doar că acum, când o privi mai atent, Jenna văzu că balamalele ruginite şi chiar şi clapa care acoperea gaura cheii erau făcute din ciocolată. Nu mai văzuse în viaţa ei atâta ciocolată la un loc, dar, din nefericire, niciodată nu avusese mai puţină poftă să o mănânce.

Jenna îşi dădu repede seama că o uşă de ciocolată groasă de trei degete, întărită bine de frigul nopţii, nu e uşor de mişcat, împinse cât putea de tare, dar uşa rămânea tot atât de nemişcată ca şi cum ar fi fost făcută din fier gros. Se hotărî să o râcâie cu unghiile ca să o mai subţieze, dar era o treabă anevoioasă şi i-ar fi luat toată noaptea.

Deznădăjduită, se aşează pe marginea patului şi mâncă din fărâmiţele pe care le desprinsese din uşă. Era nemaipomenit de bună, mai bună chiar decât Pastilele de Ciocolată de la cofetăria din capătul Căii Vrăjitorilor. Rămase aşa o vreme, întrebându-se ce să facă, dar după câteva minute ciocolata începu să o ajute să gândească mai limpede, şi Jenna îşi dădu seama că are nevoie de ceva ascuţit cu care să facă o gaură în uşă. Simon avusese grijă să nu rămână vreun obiect ascuţit prin celulă, dar când se apucă să caute bine, Jenna descoperi că nici măcar Simon nu se gândise la toate. Uitase de arcurile de la pat.

Jenna aruncă jos salteaua subţire, desfăcu

unul dintre arcurile care nu erau prea bine fixate şi, iată, avea o unealtă ascuţită de metal. Apoi se apucă de treabă. Voia să scobească în uşă o gaură prin care să se poată strecura afară. Acum era bucuroasă că Simon sforăia de se cutremurau pereţii.

O oră mai târziu, Jenna reuşise să decupeze un pătrat mare în partea de jos a uşii. Acum trebuia doar să îl împingă afară şi să spere că nu va face prea mult zgomot în cădere. Împinse încetişor una dintre margini şi, spre bucuria ei, pătratul se mişcă. Grijulie să nu facă vreun zgomot, Jenna puse bucata groasă de ciocolată pe jos şi, gândindu-se că s-ar putea să îi fie foame mai târziu, rupse clapa de la gaura cheii şi o puse în buzunar. Apoi se strecură afară prin gaură, se ridică în picioare şi îşi şterse de tunică mâinile murdare de ciocolată.

Simon sforăia foarte tare. Sforăiturile răsunau în camera circulară şi, lucru ciudat, o mai linişteau, căci erau zgomote umane. Jenna trecu în vârful picioarelor pe lângă discul alb al

Camerei Obscure şi nu se putu stăpâni să nu mai privească o dată. Atunci, observând că Simon lăsase Lentila măritoare pe disc, Jenna o luă şi o băgă în buzunarul tunicii. Acum nu îi va mai fi atât de uşor lui Simon să vadă unde plecase.

Apoi descoperi Butoiul cu Licurici, căci Simon nu pusese bine capacul la loc şi o lumină puternică, gălbuie, răzbătea prin crăpătură. Butoiul de lemn era plin aproape ochi cu sute de

mii de Licurici care se foiau de colo-colo. Jenna luă o lampă nouă dintre cele aşezate lângă butoi, apucă polonicul şi umplu tubul de sticlă cu Licurici. Nu îi plăcea să folosească Lămpile cu Licurici, dar acum nu avea de ales. Sarah Heap refuza să le folosească pentru că, odată puşi în tubul de sticlă, Licuricii nu mai trăiau decât câteva ore, şi ea credea că e îngrozitor să ucizi atâtea fiinţe doar ca să te simţi tu bine. De aceea Sarah folosea străvechile lumânări.

— Iertare, Licuricilor, şopti Jenna când îi scoase din butoi.

Umplu lampa şi lăsă capacul butoiului deschis, ca Licuricii să poată scăpa. Apoi ridică lampa şi, pentru prima oară, văzu locul în care trăia Simon Heap.

Observatorul era o cameră uriaşă, circulară. Pereţii, tăiaţi în ardezia muntelui, se ridicau şi se apropiau, până când se întâlneau acolo unde era lentila Camerei Obscure. În tavan era fixată o bucată groasă de sticlă alburie prin care pătrundea lumina lunii şi Jenna îşi dădu seama că mare parte din Observator era sub pământ. Trecu în vârful picioarelor prin faţa Camerei cu Fulgere nimicitoare şi pe lângă rafturile unde stăteau aliniate nenumărate cărţi întunecate, Descântece pe Dos, Vrăji şi Blesteme. Întoarse privirea de la sumedenia de baloane de sticlă, pline cu un lichid gălbui în care pluteau tot felul de creaturi schiloade. Din când în când, o bulă de gaz ieşea din câte un balon, umplând aerul de un miros

insuportabil. Într-un colţ îndepărtat era un dulap cu uşă de sticlă, prinsă cu o mulţime de piroane. Înăuntru, învăluit într-o lumină albăstruie, dormea încolăcit un şarpe mic, negru.

Jenna ajunse la o uşă mare de lemn, pe care Simon o vopsise în purpuriu şi o acoperise de simboluri întunecate. Ieşind pe uşă, Jenna călcă pe Potaie. Reuşi să-şi înăbuşe ţipătul de spaimă, dar un geamăt tot îi scăpă printre buze. Sforăiturile lui Simon încetară. Jenna îngheţă, ţinându-şi respiraţia. Oare se trezise? Să încerce să fugă cât mai putea? Şi dacă îi aude paşii? Ce să facă? apoi văzu cu groază că mingea începuse să sară pe loc. Fiecare bufnitură răsuna înăbuşit în Observator. Cât ai clipi, Jenna înhăţă mingea şi o cufundă în Butoiul cu Licurici. Închise capacul, trase încuietoarea şi le mai ceru o dată iertare Licuricilor.

Murmurând Farmecul ocrotitor pe care îl învăţase de la Marcia, Jenna se furişă pe lângă craniul care stătea de veghe, întrebându-se ce făcuse Simon cu restul de oase. Ar fi putut să jure că, atunci când trecuse prin faţa lui, o pereche de ochi îi urmărea mişcările din adâncul craniului, dar nu îndrăzni să privească într-acolo.

După ce trecu de craniu, Jenna o luă la fugă. Trecu în goană pe sub arcadă şi se repezi în jos pe scări, de parcă DomDaniel însuşi era pe urmele ei. Din când în când se uita înapoi ca să se asigure că nu venea după ea.

Când ajunse la piciorul scării, Jenna se opri şi

trase cu urechea, dar nu se auzea niciun zgomot de paşi. Prinzând puţin curaj, mai făcu un pas, dar piciorul îi alunecă şi se prăbuşi. Lampa cu Licurici îi scăpă din mână, căzu şi se sparse. Jenna se ridică şi îşi scutură tunica plină de mâzgă de Magog. Întâi o luă cu greaţă, apoi o cuprinse panica. Strânse repede câţi Licurici putu găsi şi, ţinându-i în palmă, porni repede prin tunel spre ieslea lui Tunet.

Ajunse cu bine la Hruba Viermelui. Din spate nu se auzea niciun zgomot, semn că Magogul ar fi venit după ea. Tunet stătea liniştit în iesle, mestecând fânul pe care i-l lăsase Simon. Când Jenna ieşi din tunel, înălţă capul.

— Hei, Tunet, şopti Jenna.

Tunet o privi o clipă, apoi îşi întoarse atenţia la fânul din iesle.

„E bine, mă recunoaşte”, îşi spuse Jenna.

Se îndreptă încet spre cal şi îl bătu pe coamă. Îi părea rău să îl scoată iar afară, în frigul nopţii, dar nu avea de ales. Luă hamul şi se apropie uşor de Tunet. Calul nu prea părea mulţumit: scutură din cap şi fornăi cu zgomot.

— Şşş, făcu Jenna. Stai cuminte, Tunet. N-ai de ce să te sperii.

Îl bătu uşor pe greabăn, apoi băgă mâna în buzunar, scoase bucăţica de ciocolată şi l-o întinse. Tunet o ronţăi fără să se grăbească, privind-o pe Jenna cu un aer uşor mirat. Jenna era cât se poate de sigură că Simon nu îi dăduse niciodată ciocolată. De fapt, aşa şi trebuia; nici ea

nu îi dădea calului ei ciocolată, dar uneori mituirea era singura soluţie.

Sperând să mai capete ciocolată, Tunet o lăsă pe Jenna să îi pună hamul şi şaua. Jenna tocmai voia să iasă când îi veni o idee. Luă un pumn de pietricele de pe jos şi, cu ajutorul Amuletei, le preschimbă în ciocolată. Apoi le puse în buzunar, păstrând una ca să i-o fluture lui Tunet pe la nas.

— Hai, Tunet, îl îndemnă cu blândeţe. Hai, băiete. Să mergem.

VIERMELE-DE-PĂMÂNT

Deschizi să ordonă, tău Stăpânul, Nomis, rosti Jenna cuvintele, cu mare greutate.

Nu mai spusese niciodată un Descântec pe Dos şi spera că nici nu va mai fi nevoită să spună vreodată; acum însă nu avusese de ales. Vizuina Viermelui era închisă tot cu o uşă de fier, dar aceasta era atât de groasă că, şi dacă ar fi preschimbat-o în ciocolată, nu ar fi putut-o găuri până dimineaţa. Îşi ţinu respiraţia, sperând că şi-a amintit bine Descântecul.

Aşa era. Spre marea ei uşurare, uşa grea de fier se deschise fără zgomot. Lumina slabă a lunii spre apus intră în Vizuina Viermelui, împreună cu o pală de vânt şi câteva picături de ploaie.

— Hai, Tunet, hai, băiete, îl încurajă Jenna

văzându-l că ezită şi îi întinse o pietricică de ciocolată.

Cariera cufundată în întuneric nu prea o îmbia să iasă. Vântul urla trist prin râpă, măturând pereţii de ardezie şi aducând cu el stropi reci de ploaie. Jenna strânse pelerina în jurul ei, dar începu să tremure de cum ieşi în aerul rece. Îl duse pe Tunet de hăţuri pe potecă, până la drumul care mergea pe lângă peretele râpei.

— Stai cuminte, Tunet, stai cuminte, zise ea, căci Tunet se uita în jur neliniştit şi ciulea urechile la sunetele nopţii.

Se aruncă în şa, întrebându-se cum se va purta Tunet cu un călăreţ necunoscut, dar calul nu se împotrivi deloc, poate fiindcă se obişnuise deja cu Jenna în lunga călătorie de cu o zi înainte. Când Jenna îl îndemnă să meargă şi îl apăsă uşor cu călcâiele în coaste, Tunet plecă la pas, îndreptându-se spre drumul pe care urcase cu câteva ore în urmă.

Jennei nu îi era teamă de calul uriaş. Deşi îi aparţinea lui Simon, Tunet părea a fi un animal blând. Mergea cu pas sigur, iar Jenna stătea dreaptă, plimbându-şi privirile pe peretele stâncos ca să vadă dacă era vreo mişcare.

„Cu cât ieşim mai repede din râpă, cu atât mai bine”, îşi zise ea şi îl îndemnă pe Tunet să grăbească pasul.

Calul se opri brusc când ajunseră la primul cot. Malul înalt se prăvălise şi le bloca drumul.

— Nu se poate, oftă Jenna.

Dincolo nu se putea trece. O grămadă de bolovani ascuţiţi şi bucăţi mari de ardezie căzuseră pe drum. În dreapta era peretele drept de piatră, iar în stânga, în fundul râpei, curgea râul cu ape repezi şi primejdioase.

Erau nevoiţi să se întoarcă. Jenna încercă să îl convingă pe Tunet să o ia înapoi, dar calul refuză să se mişte, ba chiar scutură din cap şi hăţurile zăngăniră îngrijorător de tare.

— Şşş, Tunet, îl potoli Jenna. Hai să facem cale întoarsă.

Fiindcă Tunet nu voia să se mişte, Jenna, cu inima strânsă, se dădu jos şi îl ademeni cu încă o pietricică de ciocolată. Apoi se urcă la loc în şa şi, cu inima grea, o luă înapoi spre Vizuină.

Nu era uşor să înaintezi. Tunet lua acum vântul în piept, dar era mulţumit că merge acasă. Când ajunseră la potecuţa care ducea la Vizuină, Tunet se opri, aşteptând ca Jenna să se dea jos şi să îl ducă înapoi, la căldura din iesle.

— Nu, Tunet, *nu* mergem acasă. Mergem mai departe.

Dar calul scutură din cap şi hăţurile zornăiră din nou.

— Şşş! Te rog, Tunet, mergi mai *departe*.

Jenna vorbea abia şoptit, îngrozită de gândul că Simon ar putea-o auzi. Îi dădu călcâie calului şi Tunet se puse în mişcare fără tragere de inimă. Jenna aruncă o privire în urmă, aproape aşteptându-se ca Simon să iasă din Hrubă, dar uşa de fier rămăsese deschisă şi dincolo de ea nu se

vedea decât întunericul gol.

Dincolo de Vizuină drumul era mai neted şi Tunet mergea mai uşor, deşi vântul se întărise şi, odată cu el, se înteţise şi ploaia. Cerul se acoperi de nori negri şi un fulger sfâşie tăcut cerul de deasupra râpei. Câteva minute mai târziu ajunse la ei huruitul tunetului.

Jenna îl îndemnă pe Tunet să grăbească pasul. Luna păli şi cariera se cufundă în întuneric, luminată doar, din când în când, de fulgerele care jucau pe cer. Vântul urla prin râpă şi picăturile de ploaie le înţepau feţele. Jenna şi Tunet închiseră ochii pe jumătate, uitându-se ţintă la drum, până când o mişcare undeva sus, spre vârful stâncii, atrase privirea Jennei. Ridică privirea, sperând că era doar un nor mânat de vânt. Dar nu, era ceva mult mai ameninţător decât un nor: era capul teşit şi cenuşiu al unui Vierme-de-Pământ.

Unui Vierme-de-Pământ îi trebuie multă vreme ca să iasă din Vizuina lui, iar Jenna îl zărise chiar când îşi scosese capul din bârlog ca să adulmece aerul nopţii. Ştia, din poveştile călătorilor pe care i le spunea Silas, că nu capul Viermelui era primejdios, ci coada. Coada unui astfel de Vierme era o armă rapidă şi mortală. Când punea ochii pe o victimă, Viermele îşi flutura coada ca un lasou pe care i-l arunca după gât. Apoi se încolăcea în jurul ei şi o zdrobea încet, foarte încet. Silas îi mai spusese că, dacă Viermele nu era foarte înfometat, îşi căra prada în Vizuină şi o ţinea acolo un timp, în viaţă, fiindcă îi plăcea

carnea proaspătă, caldă încă.

Jenna îşi aduse aminte de un bărbat care venea uneori pe la ei pe acasă şi căruia fraţii ei îi spuneau Dan Bălosu. Dan avea o privire sălbatică în ochi şi băgase spaima în cei mici, dar Silas le spusese să se poarte frumos cu el. Dan fusese un spărgător de piatră cât se poate de normal şi lucrase la carierele de ardezie până când fusese prins de un Vierme-de-Pământ care îl ţinuse prizonier trei săptămâni în Hruba lui. Supravieţuise lingând mâzgă de Vierme şi mâncând şobolani. Reuşise să scape într-o noapte când Viermele ieşise afară, ispitit de o turmă de 01 şi de un păstoraş nepriceput care se rătăcise prin carieră. Dar, după trei săptămâni petrecute în Hruba Viermelui, Dan nu mai fusese niciodată cel de dinainte.

Jenna nu avea nicidecum de gând să sfârşească astfel, sau poate chiar mai rău. Se uită în sus la Vierme, încercând să îşi dea seama dacă era mai bine să treacă în goană prin faţa lui sau să se întoarcă spre Hrubă. Dar dacă se întorcea, era prinsă între bolovanii căzuţi şi Vierme. Pe deasupra mai putea fi acolo şi Simon, care se trezise şi ieşise după ea. Nu avea de ales – trebuia să treacă de Vierme înainte ca acesta să îşi scoată coada din vizuină.

— Hai, Tunet, îl îndemnă ea în şoaptă dar apăsat, dându-i şi o lovitură cu călcâiele.

Degeaba. Tunet mergea cu acelaşi pas măsurat. Jenna se mai uită o dată la Vierme.

Vizuina lui era foarte sus şi încă departe, aproape de vârful peretelui de ardezie dintr-o parte abandonată a carierei. Viermele scosese bine capul din vizuină şi Jenna văzu că ochii lui roşiatici erau aţintiţi asupra ei şi a lui Tunet.

— Hai, Tunet, ţipă ea în urechea calului şi îl izbi tare cu călcâiele. Sau vrei să fim mâncaţi de Viermele-de-Pământ?

Îl plesni cu hăţurile şi Tunet dădu urechile pe spate şi porni ca o săgeată, galopând pe drum de parcă ar fi vrut să îi arate

Jennei că, dacă voia să meargă repede, atunci o să vadă ce înseamnă iuţeala.

În timp ce galopau spre Vierme, Jenna îşi dădu seama că şi el îi văzuse. Se prelingea afară cât putea de repede, asemenea unui şuvoi de mâzgă leşioasă.

— Fugi, Tunet, fugi! ţipă ea cât putea de tare, ca să acopere urletele vântului, iar calul galopa pe drum, apropiindu-se din ce în ce mai tare de Vierme.

Acesta încă nu ieşise pe de-a întregul din vizuină, dar aluneca atât de repede pe peretele de stâncă, încât Jenna începu să se teamă că Tunet nu va trece înainte ca Viermele să fi ajuns la drum. Se ghemui, cum fac jocheii ca să opună mai puţină rezistenţă vântului, şi îi vorbi la ureche, încurajându-l:

— Fugi, *Tunet*, *fugi*, *băiete*, *fugi tare*!

Tunet alerga acum cât putea de repede, de parcă ştia că viaţa amândurora depinde de el.

Când Viermele ajunse la poalele peretelui şi Tunet mai avea puţin până acolo, Jenna se uită în sus să vadă dacă scosese coada din bârlog. Vârful cozii nu se vedea, dar Jenna ştia că putea ieşi în orice clipă. Se uită din nou la drum şi văzu că Viermele ajunsese cu capul la drum.

— Repede, Tunet! ţipă ea, iar când Viermele întinse capul şi le blocă drumul, ţipă: *Sări*, *Tunet*!

Tunet făcu un salt. Se înălţă în aer, mult deasupra monstrului cenuşiu care le ţinea calea, ateriză dincolo şi galopă mai departe. Chiar atunci, coada Viermelui ieşi din vizuină şi se învârti prin aer ca un bici.

Jenna auzi şuieratul vântului şi pocnetul cozii izbindu-se de stânca din spatele lor, pe care o sparse. Se uită înapoi împotriva voinţei ei: coada izbise doar cu câţiva paşi mai încolo.

Ochii roşii, înceţoşaţi, ai Viermelui îi urmăreau cum se îndepărtează şi coada se ridică să izbească din nou, răsucindu-se prin aer. Dar când lovi a doua oară, Tunet coti după o stâncă şi Viermele îi pierdu din vedere.

Buf! Ceva ateriză în spatele Jennei.

Jenna se întoarse în şa, hotărâtă să îşi vândă scump pielea dacă erau atacaţi de Vierme, dar nu văzu decât stânca de piatră care se pierdea în noapte pe măsură ce se îndepărtau.

— Phii! auzi în spatele ei o voce subţire, plângăreaţă. Aţi scăpat… ca prin urechile acului. Era să fac… un atac de inimă… zău aşa.

— Ci-cine eşti? întrebă Jenna, parcă şi mai

îngrozită de vocea subţirică decât de Viermele-de-Pământ.

— Sunt eu, *Stanley*. Nu mă mai ţii minte?

Vocea părea întristată. Jenna se uită din nou la spate. Da, era *ava* acolo – un şobolan. Un şobolan cafeniu, întins pe crupa calului, agăţându-se cu disperare de şa.

— N-ai putea să opreşti o clipiţică, doar cât să mă urc şi eu? întrebă şobolanul, care sălta în sus şi în jos în galopul calului. Cred că… mi-am prins coada sub şa.

Jenna rămăsese cu ochii la şobolan.

— Un pic… mai încet… te-aş ruga, se milogea el.

— Ptrr, Tunet, zise Jenna trăgând de hăţuri. Mai încet, băiete.

Tunet încetini, mergând la trap acum.

— A, aşa e mult mai bine, făcu şobolanul şi, fără să dea drumul şeii, se aşeză pe spatele calului. Nu am talente de călăreţ şi nu mă pricep la cai, zise el, dar sunt sigur că sunt mult mai buni decât măgarii. Nu pot suferi măgarii. Şi nici pe stăpânii lor. Sunt cu toţii într-o ureche. Să nu mă înţelegi greşit, nu mă refer la cai, şi nici la stăpânii lor. Ăştia sunt absolut întregi la minte. Majoritatea lor, cel puţin, deşi, trebuie să recunosc, am cunoscut…

Dintr-odată Jenna îşi aduse aminte cu cine avea de-a face.

— Şobolanul Mesager! făcu ea uimită. Eşti Şobolanul Mesager. Cel pe care l-am salvat din

mâinile lui Jack cel Smintit.

— Absolut corect, rânji şobolanul. Dar subsemnatul nu mai este Şobolan Mesager. În vremurile rele m-am ciorovăit cam tare cu cei de la Biroul Şobolanilor Mesageri. M-am trezit într-o cuşcă de sub podele, unde am rămas săptămâni în şir. Nu a fost deloc plăcut. Am fost salvat şi instruit de… – aici şobolanul se opri şi se uită în jur, de parcă i-ar fi putut auzi cineva – Serviciul Secret Şobolănesc.

— Ce serviciu? întrebă Jenna.

Şobolanul duse o gheară la bot.

— Foarte secret, dacă înţelegi ce vreau să spun. Puţine vorbe, puţine păreri de rău, care vasăzică.

— Aha, făcu Jenna, care nu avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea şobolanul, dar nu voia să înceapă o discuţie pe acest subiect. Da, sigur.

— Mai bun lucru nici că puteam face, continuă şobolanul. Mi-am terminat pregătirea chiar săptămâna trecută. Şi apoi, să pic jos, prima misiune care mi se încredinţează e pentru Vrăjitorul Neobişnuit. Am dat lovitura, crede-mă. Băieţii au rămas cu gura căscată.

— Grozav, spuse Jenna. Şi ce misiune ai primit?

— Găseşte şi returnează. Prioritatea numărul unu.

— Aha. Şi pe cine trebuie să găseşti şi să returnezi?

— Pe tine, rânji Stanley.

21
PĂŞUNILE

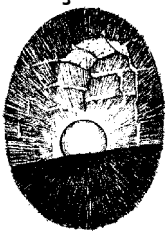

Când, în cele *din urmă*, Tunet *ajunse*, alunecând la fiecare pas, la capătul drumului acoperit cu fărâmături de ardezie şi dădu ultimul cot, Jenna realiză cu bucurie că ajunseseră la hotarul Tărâmurilor Rele. Stanley nu văzu nimic. Stătea agăţat de şa, cu ochii strânşi, încredinţat că din clipă în clipă vor aluneca peste marginea drumului şi se vor zdrobi de stâncile din vale.

Jenna se opri un moment şi se uită la întinderile Păşunilor care se desfăşurau în faţa ochilor ei. Era o privelişte frumoasă, care îi aducea aminte de prima dimineaţă când se trezise în casa Mătuşii Zelda şi stătuse în prag, ascultând zgomotele Mlaştinii. Departe, în zare, acolo unde urma să răsară soarele, se vedea un şir de norişori rozalii, dar câmpiile erau încă învăluite în lumina cenuşie de dinaintea zorilor. Vălătuci de ceaţă stăruiau deasupra pâraielor şi a terenurilor mlăştinoase şi o tăcere tihnită domnea peste tot.

— Am izbutit, Tunet, râse Jenna, bătându-l uşor pe gât. Am scăpat, băiete.

Calul scutură din cap şi fornăi, trăgând pe nas aerul sărat adus de vânt dinspre mare, de

dincolo de întinderea Păşunilor. Jenna îl duse pe Tunet pe o pajişte acoperită cu iarbă şi îl lăsă să pască în voie iarba fragedă, în timp ce Stanley dormea întins cât era de lung pe şa, sforăind tare, biruit de osteneala drumului.

Jenna se aşeză pe marginea drumului şi se sprijini de un perete de ardezie. Simţea că moare de foame. Scotoci prin desaga lui Simon şi găsi nişte pâine veche, o cutie cu fructe uscate şi un măr cam zbârcit şi bătut. Mâncă tot şi la sfârşit bău din izvorul rece ca gheaţa care bolborosea la poalele stâncii. Apoi rămase cu ochii la ceaţa care se ridica, dezvelind păşunile unde păşteau 01 cu blană lungă.

Tăcerea paşnică, întreruptă doar de ronţăitul lui Tunet şi de câte un ţipăt al unei păsări de baltă, o îndemna pe Jenna la somn. Încercă să se împotrivească dorinţei de a dormi, dar era imposibil. În scurtă vreme, căzu într-un somn fără vise, înfăşurată în pelerina lui Lucy Gringe.

Chiar în momentul când Jenna adormi, Simon se trezi din somn. Se ridică în capul oaselor; simţea dureri în tot corpul şi pe deasupra mai era şi prost dispus, fără să ştie de ce. Apoi îşi aduse aminte de Jenna. Da, o răpise pe Jenna, aşa cum i se ceruse. „Stăpânul va fi foarte mulţumit”, îşi zise Simon, dându-se jos din pat. Cu toate acestea îl încerca un sentiment nelămurit, un fel de greutate la stomac. Acum urma să îndeplinească a doua parte a misiunii: să o ducă pe Jenna în bârlogul Magogului. Intră în Observator şi băgă de seamă

că Potaia nu era la post lângă uşa dormitorului lui.

— Potaie! strigă Simon supărat, aşteptându-se ca mingea să vină ţopăind la el. *Potaie*!

Niciun răspuns. Simţind că se enervează şi mai tare, Simon se duse lipăind cu picioarele goale pe pardoseala de ardezie să îşi facă un pahar de Nekafea ca să se calmeze. Turnă cu grijă un lichid maroniu, tulbure, prin care pluteau firicele de mucegai, într-un pahar înalt, sparse un ou crud înăuntru şi dădu totul pe gât. Avea un gust oribil.

Simţind că s-a mai trezit, Simon făcu ochii roată prin cameră să vadă unde se putuse duce Potaia. „O să-i pară rău că a plecat din post. Îi arăt eu ei !, vorbea Simon cu el însuşi.

— Dar… ce… ce s-a *întâmplat*? bâigui el când dădu cu ochii de bucata de ciocolată care zăcea pe jos.

Se repezi la uşa celulei, dar ştia că Jenna nu mai era înăuntru. Deschise totuşi uşa, trântind-o atât de tare de perete că se sfărâmă îndată în mii de bucăţele de ciocolată de cea mai bună calitate.

Simon trânti o înjurătură. Toate speranţele i se năruiră când văzu celula goală. Se aruncă pe jos şi timp de câteva minute „îl apucară năbădăile”, cum spunea Sarah Heap. În cele din urmă, se ridică de pe jos şi se gândi la ce avea de făcut. Jenna nu putea fi departe. Va trimite Potaia după ea să o urmărească şi să o însemneze.

— Potaie! strigă el înfuriat, cât putea de tare. Potaie! Dacă nu vii imediat o să-ţi pară rău.

Groaznic de rău!

Nimic. Simon stătea în mijlocul Observatorului tăcut şi zâmbea. Acum ştia ce se întâmplase: Jenna o luase pe Potaie cu ea. Copila aceea netoată credea că Potaie este doar o lampă.

Ei, lasă, le va găsi pe amândouă în Hrubă. Şirul gândurilor îi fu întrerupt de un zgomot ciudat, care venea din Butoiul cu Licurici. Se duse până acolo şi văzu că butoiul avea capacul încuiat. Ciudat, nu îşi amintea să îl şi încuiat el. De fapt, nu îşi bătea niciodată capul să închidă capacul. Licuricii erau prea speriaţi ca să încerce să fugă. Dar ce făcuse cu cheia? Şi ce zgomot se auzea? Puse urechea lângă Butoi şi auzi nişte bufnituri. *Bufnituri*? Potaia!

Renunţând să mai caute cheia, Simon luă o rangă şi forţă capacul. Potaia ţâşni ca dopul dintr-o sticlă, împroşcându-l pe Simon cu sute de Licurici lipicioşi.

— Bine! strigă Simon. Atâta i-a fost. Urmăreşte-o, Potaie. Du-te după ea şi însemneaz-o!

Simon aruncă mingea verzuie spre capătul Observatorului şi plecă după ea. Mingea ţopăi pe lângă craniu, trecu pe sub arcadă şi îşi dădu drumul pe scară în jos. Ajunşi la poalele scării, Potaia şi Simon alunecară pe mâzga de Magog şi o luară la fugă pe culoarul care ducea la Hruba Viermelui.

— Acolo trebuie să fie, Potaie, spunea Simon gâfâind de alergătură. Acolo e, moartă de spaimă.

Sau poate că m-a scutit de oboseală şi şi-a găsit singură un Magog să se ocupe de ea. M-a scăpat de griji. Hei, Potaie, fii *atentă*! Ce minge idioată! exclamă

Simon, aplecându-se ca să se ferească de Potaia care sărise la el. Intră în Hrubă, m-ai auzit? N-avem timp de jocuri tâmpite.

Mingea încercă din nou să intre, dar sări înapoi şi îl pocni pe Simon drept în nas. Furios, Simon o înhăţă şi intră în Hrubă, unde se izbi de pielea groasă şi lipicioasă a unui Vierme-de-Pământ.

Simon se dădu speriat înapoi. Ce se întâmplase? Cum de intrase Viermele? apoi îl străfulgeră un gând îngrozitor.

— Calul meu! strigă el. Mi-a mâncat calul!

Jenna se trezi tresărind dintr-un vis urât. Se ridică cu greu; hainele îi erau umede şi o luase frigul. Se întinse să se dezmorţească şi descoperi că era înconjurată de câteva 01 care o priveau curioase, păscând alene iarba din jurul ei. Era îngrijorată că pierduse prea multă vreme dormind. Trebuia să plece, călare pe Tunet, şi să ajungă la Mătuşa Zelda. Stanley sforăia, adormit în şa.

— Stanley, zise Jenna, scuturându-l ca să îl trezească.

— Ceea? mormăi şobolanul, deschizând ochii doar pe jumătate şi uitându-se la Jenna cu o privire înceţoşată.

— Stanley, vreau să-i duci un mesaj Mătuşii Zelda. Ştii unde locuieşte şi…

Stanley ridică o labă a împotrivire.

— Opreşte-te aici, zise el. Să ne înţelegem bine: eu nu mai duc mesaje. Nu mai îndeplinesc îndatoriri de Şobolan Mesager, cu niciun chip. Autorizaţia mi-a fost retrasă după afacerea aceea tulbure cu Vrăjitorul Neobişnuit şi nu am nici cea mai mică intenţie să mă aventurez în zona de operaţiuni a Şobolanilor Mesageri. Cu niciun chip. Nu, dom'le. Adică, doamnă.

— Bine, Stanley, dar mâine e Solstiţiul de Vară şi trebuie… protestă Jenna.

— Iar dacă îţi închipui că mă mai duc vreodată în blestematele acelea de Mlaştini, atunci te înşeli amarnic. A fost o minune că am scăpat cu viaţă ultima oară: Pitonul-de-Mlaştină voia să mă devoreze la cină, Mărunţeii hăpăiau din dinţişorii lor ascuţiţi pe lângă labele mele, ca să nu mai spun de Bocitoarea care m-a urmărit, jelindu-se în urechile mele de am crezut că îmi pierd minţile. Un loc îngrozitor. Să mă pici cu ceară şi nu înţeleg de ce o persoană fină ca dumneata vrea să ajungă în groapa aia puturoasă. Dacă m-ai asculta, ai…

— Deci îmi spui „nu”? oftă Jenna.

— Da, adică nu. Adică e/a, îţi spun „nu”. E frumos locul ăsta, nu-i aşa? zise el ridicându-se în şa şi privind în jur.

Veneam aici cu mama când eram mic, la nişte rubedenii. Locuiau în şanţurile care ies din Mlaştină şi duc spre mare. Pe plajă erau dune frumoase de nisip şi puteai ajunge uşor în Port

dacă te urcai într-o căruţă trasă de un măgar… – aici Stanley se cutremură – sau mai bine de un cal. Ne distram bine în Port când eram adolescent. Erau o mulţime de şobolani. Nici nu ai idee câte făceam. Îmi aduc aminte că odată…

— Stanley, îl întrerupse Jenna, căci îi venise o idee. Asta înseamnă că ştii drumul spre Port?

— E de la sine înţeles, făcu Stanley indignat. Ca membru al Serviciului Secret Şobolănesc, poţi să contezi pe mine. Te pot duce oriunde. Ştiu totul, mai bine decât pe hartă. Am totul aici, se bătu el cu laba în tâmplă, pot să te duc oriunde.

— În afară de Mlaştinile Ierboase, îl corectă Jenna.

— Mda, mă rog. Asta e treaba Şobolanilor Speciali de Mlaştină. Alţi proşti. Cât despre mine, cum ţi-am spus, nu mai pun piciorul în mlaştina aia otrăvitoare.

— Bine. Atunci mergi la pas, zise Jenna şi îl atinse pe Tunet uşor cu călcâiele.

— Bine, oftă Stanley. Dacă aşa vrei…

Sări jos din şa şi aterizâ cam stângaci pe iarbă. Jenna opri calul.

— Stanley, ce faci? îl întrebă ea.

— Ce mi-ai spus, răspunse Stanley îmbufnat. Merg la pas.

Jenna izbucni în râs:

— Vorbeam cu *calul*, prostuţule. Hai, hopa sus!

— Credeam că eşti supărată că nu vreau să te duc în Mlaştini.

— Nu fi caraghios, Stanley. Hai, urcă pe cal şi arată-mi drumul spre Port. De acolo ştiu să ajung la Mătuşa Zelda.

— Eşti sigură?

— Da. Hai, Stanley, te *rog*.

Stanley se dădu înapoi ca să îşi ia avânt, sări în aer şi ateriză uşor în spatele Jennei.

Era o minunată dimineaţă de vară. Păşunile se întindeau în faţa lor până la orizont, iar în depărtare Jenna zărea o linie subţire, albă – marea strălucind în lumina soarelui de dimineaţă. Un drum de căruţe acoperit cu pietriş îi duse printre imaşuri, de-a lungul unor hotare nevăzute, pe lângă ţarcuri cu miei, pe lângă câte o baltă acoperită cu stuf şi peste podurile late de lemn de deasupra canalelor ce legau Mlaştinile de mare. Jenna lăsă calul să meargă în voia lui, să se oprească ori de câte ori voia să apuce un smoc de iarbă grasă şi să îl ronţăie din mers. Când ultimele rămăşiţe de ceaţă care stăruiau deasupra canalelor se topiră de căldura soarelui, Jenna simţi că şi hainele ei se usucă şi că nu îi mai este frig.

Când răceala care îi intrase în oase în Tărâmurile Rele o părăsi, Jenna începu să gândească mai limpede. Primul lucru care îi veni în minte fu Simon. Oare ce făcea acum? Cuprinsă de nelinişte, Jenna aruncă o privire peste umăr. Peretele negru al carierei de ardezie se ridica din mijlocul Păşunilor ca o stâncă din valurile mării. Deasupra carierei plutea un nor negru, adumbrind-o cu totul. Erau încă prea aproape de

carieră şi Jenna nu se simţea la largul ei. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede cu putinţă.

— Dii, Tunet, zise Jenna, îndemnându-l să meargă mai iute, dar nu o lăsă inima să îl mâne la trap.

Ştia că Tunet e obosit şi că mai aveau cale de o zi până ajungeau la Port. În spatele ei, şobolanul stătea mândru pe cal, ţinându-se de şa doar cu o labă, de parcă aşa călătorise de când era pe lume. Jenna se mai întoarse o dată să privească spre Tărâmurile Rele. Dintr-odată i se strânse inima şi ştiu sigur că fuga ei fusese descoperită.

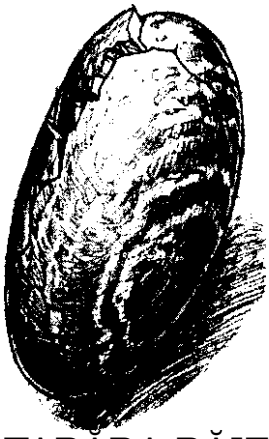

TABĂRA BĂIEŢILOR

A doua om îi găsiră pe Nicko şi Septimus la picioarele Bunicului Benji. Sau, mai bine zis, la poalele lui. Soarele puternic al dimineţii pătrundea printre ramurile bunicului lor, aruncând o lumină palidă, verzuie, pe covorul de frunze al Pădurii. Şi pe ce mai rămăsese din rucsacul lui Septimus după ce îl roseseră jderii.

— Trusa mea de urgenţă, se jeluia Septimus. Au mâncat tot.

— Totul, dar nu şi pe noi, îl corectă Nicko, ceea ce probabil că e cel mai important lucru. Septimus nu îl asculta.

Stătea în patru labe pe jos, căutând printre frunze.

— N-ar trebui să scociorăşti cu mâinile prin frunzele alea, îi zise Nicko strâmbându-se de scârbă.

— De ce? Caut ceva.

— Gândeşte-te şi tu, Sep. A fost aici o haită de jderi. Au stat sub copac, cu balele curgând, aşteptând să le picăm în gheare. Apoi au mâncat Bombele cu Mentă. Hi, ce crezi că au făcut pe urmă?

— Trebuie să fie pe aici. Nu cred că au mâncat-o… Habar n-am, Nicko, ce au făcut?

— Caca.

— Pfui! exclamă Septimus sărind în picioare.

— Şi apoi l-au ascuns sub frunze.

— Pfui! făcu Septimus din nou, ştergându-şi mâinile pe tunică. Se dădu repede înapoi şi călcă exact pe ceea ce căutase. A, am găsit-o. Aici era. *Super*.

— Ce? întrebă Nicko curios. Ce căutai cu atâta râvnă? Septimus ridică piatra cu irizaţii verzui pe care avusese grijă să o ia în rucsac.

— Ei, da, făcu Nicko, aducându-şi dintr-odată aminte de ce se aflau în Pădure. Am înţeles.

— Mi-a dat-o Jenna.

— Ştiu, îmi aduc aminte.

Tăcură amândoi. Deodată, Septimus, care se uita atent la piatră, izbucni:

— Uf, jderi afurisiţi! Uite ce au făcut. Mi-au spart-o. Uite, aici, spuse el arătându-i piatra lui Nicko.

Într-adevăr, o crăpătură străbătea piatra la mijloc.

— Lasă, Sep. Putea fi mai rău. Măcar nu s-a spart. Cred că un jder a încercat să muşte din ea. Nu cred că i-a făcut bine la dinţi.

— Aşa sper şi eu. Sper că şi i-a rupt pe toţi, zise Septimus, punând piatra în punguţa care atârna la cingătoarea lui de Ucenic.

Dură ceva timp până când Septimus şi Nicko îşi luară rămas-bun de la bunicul lor, după multe promisiuni că vor veni cu toată familia să îl revadă. În cele din urmă, porniră prin Pădure în căutarea taberei băieţilor.

Câtva timp mai târziu, când glezna lui Septimus începuse să zvâcnească dureros, iar el se întreba dacă nu cumva se rătăciseră din nou, ajunseră la o cărare bătătorită.

— Ştiu unde suntem! exclamă Nicko triumfător.

— Chiar aşa? zise Septimus, nu prea convins.

— Sigur. Hai după mine, Sep.

— Unde am mai auzit eu vorba asta? făcu Septimus.

— Nu fi răutăcios, zise Nicko plecând ochii în pământ. Uite… acolo… vezi tabăra?

Nicko şi Septimus se aflau în vârful unei coline. Cărarea cobora şerpuind printre copaci şi ajungea la o poieniţă. Un firicel de fum se ridica drept în aerul rece al dimineţii. Tocmai atunci, o siluetă deşirată ieşi din ceea ce părea a fi o grămadă de frunze, se întinse şi căscă. Septimus îl recunoscu pe unul dintre fraţii lui.

— Erik! strigă Nicko. Hei, Erik!

Băiatul înălţă capul şi îi privi cu ochii împăienjeniţi de somn.

— Hai, Sep, zise Nicko. Hai să faci cunoştinţă cu restul familiei.

Zece minute mai târziu, Septimus stătea singur lângă groapa în care ardea focul de tabără. De îndată ce Nicko i-i prezentase pe Sam, Jo-Jo, Edd şi Erik, mândru ca un prestidigitator care scoate iepuri dintr-o pălărie, dispăruseră cu toţii, luându-l şi pe Nicko. Îi spuseseră lui Septimus că se duceau să inspecteze plasele puse de Sam în râu ca să prindă peştii aduşi de fluxul de dimineaţă. Septimus putea să se facă util păzind focul, care era ţinut aprins zi şi noapte.

Acum, Septimus stătea cu ochii la foc, întrebându-se dacă toate reuniunile de familie sunt ca aceasta. Deşi avusese emoţii gândindu-se că îşi va reîntâlni fraţii, îşi închipuise că le va face plăcere să îl revadă. În schimb, băieţii se uitaseră la el de parcă era o broască ţinută într-un borcan. Apoi îşi dăduse seama că nici măcar nu se holbau la el, ci la frumoasa lui mantie şi la tunica verde, asortată, şi, mai presus de toate, la cingătoarea lui

argintie de Ucenic al Vrăjitorului Neobişnuit, care sclipea în soare făcându-l să se simtă stânjenit, de parcă era îmbrăcat nepotrivit cu situaţia. Se înfăşurase repede în mantie ca să ascundă cingătoarea, dar apoi îşi dăduse seama cu necaz că de-abia atunci arăta cu adevărat rău, aidoma cuiva care se simte prost pentru felul cum e îmbrăcat. Sau poate ca un bleg speriat de frigul dimineţii, sau poate că… Rămăsese aşa, înfăşurat în mantie, în timp ce fraţii lui trecuseră unul câte unul prin faţa lui, mormăind ceva ce Septimus crezuse că e „Fii bine-venit”, deşi putea foarte bine să fie „Fandosit”. De fapt, cu cât se gândea mai bine, cu atât era mai sigur că asta şi spuseseră. Septimus se luă cu mâinile de cap gândindu-se ce părere şi-or fi făcut fraţii lui despre el.

Pe când stătea cu ochii la foc, întrebându-se de ce oare îl adusese Nicko aici, când, de fapt, ar fi trebuit să o caute pe Jenna, Septimus simţi că se apropie cineva de el. Se întoarse şi văzu că era unul dintre fraţii lui – dar oare care era? Fusese atât de stânjenit când îi întâlnise că nu le reţinuse feţele.

— Salut, făcu băiatul zgândărind focul cu un băţ.

— Salut, răspunse Septimus, dorindu-şi să fi avut şi el un băţ.

— Vasăzică tu eşti cel care a murit? îl întrebă fratele.

— Poftim?

— Da, cel care a murit. Îmi aduc aminte că mama vorbea uneori cu tata despre tine când credea că noi nu auzim. Muriseşi. Dar nu erai mort. Ce ciudat, încheie el, împungând din nou tăciunii cu băţul.

— Ciudat, încuviinţă Septimus.

Trase cu coada ochiului la băiat. Precis nu era Sam, căci acesta, fiind doar puţin mai mic decât Simon, era aproape un bărbat acum, cu un puf blonziu pe faţă şi voce groasă. Iar Edd şi Erik, îşi aducea aminte, aveau amândoi păr lung încâlcit, cu şuviţe răsucite ca nişte bucăţi de funie. Septimus îşi dădu seama că trebuia să fie JOJ0. Era puţin mai mare decât Nicko şi puţin mai înalt, dar tot subţire, cu părul vâlvoi ca toţi cei din familia Heap, doar că buclele lui blonde erau prinse cu o bentiţă meşteşugit împletită din fâşii de piele de diferite culori. Băiatul ridică privirea.

— JoJo, zâmbi el. Eu sunt.

— Bună, spuse Septimus, apoi luă şi el un băţ de pe jos şi se apucă să aţâţe focul.

JoJo se ridică în picioare şi se întinse.

— Vezi tu de foc cât mă duc eu să aleg peştii. Sam a prins o groază azi-noapte. Iar Marissa a adus nişte pâine azi-dimineaţă.

— Marissa? întrebă Septimus.

— Da, e o Vâlvă. Ştii tu, o Vâlvă a Pădurii. Ea mi-a dat asta, zise JoJo arătând mândru spre bentiţa de piele de pe frunte.

Nu multă vreme după aceea, Septimus stătea lângă foc cu o frigare în mână şi prăjea un peşte

deasupra tăciunilor care sâsâiau şi pocneau când grăsimea peştelui picura peste ei. Sam tăia fiecare peşte în şase, îl punea pe o bucată de pâine de la Marissa şi îl împărţea băieţilor. Septimus nu mai mâncase niciodată ceva atât de gustos. Faptul că mâncau împreună îl făcu să se simtă de-al lor, aşa că Septimus se destinse în cele din urmă şi începu să se bucure de tovărăşia fraţilor lui. În afară de JoJo nimeni nu mai vorbise cu el, în schimb îi dăduseră ceva de făcut – devenise, se pare, bucătarul de serviciu pentru acea zi. După ce terminau un peşte, Sam îi întindea altul ca să îl frigă pe ţepuşă, aşa că, în scurtă vreme, Septimus se simţea de parcă de când lumea fripsese peşte la foc, alături de fraţii săi. De fapt, dacă nu şi-ar fi făcut griji pentru Jenna, totul ar fi fost perfect.

După ce terminară de mâncat, Nicko le spuse în sfârşit fraţilor lui despre Jenna şi Simon.

— Simon… a răpit-o pe Jenna? Nu pot să cred. Adică, doar fiindcă s-a dondănit niţel cu tata, acasă la Mătuşa Zelda, din cauză că nu a devenit el Ucenic… nu, chiar nu înţeleg de ce crezi că s-a schimbat atât.

— Mda, îi întăriră spusele Edd şi Erik.

— Pe de altă parte, el chiar voia să ajungă Ucenic, nu-i aşa? zise Edd după ce se gândi câteva minute.

— Da, îi răspunse Erik. Numai despre asta vorbea. Era foarte plictisitor.

— Mie mi-a spus odată că Marcia Overstrand nu avea Ucenic pentru că îl aştepta pe el, zise Jo-

Jo. I-am spus că nu e în toate minţile, iar el mi-a tras vreo două.

— Aşa e, dar el o ajuta întotdeauna pe Jenna la teme şi ori de câte ori avea nevoie. Se purta mult mai frumos cu ea decât cu oricare din noi. Ce i-a venit să o răpească? Nu mă taie capul.

Lui Nicko îi părea rău că nimeni nu voia să îl creadă pe Septimus când spunea că Simon o răpise pe Jenna.

Tăcură cu toţii, îmbufnaţi, cu ochii la foc şi la oasele de peşte împrăştiate prin cenuşă. În cele din urmă, Septimus rupse tăcerea.

— Unde e Băiatul Lup? întrebă el.

— Doarme, răspunse JoJo. Nu se trezeşte până nu se întunecă. La fel ca jderii.

— Trebuie să vorbesc cu el, insistă Septimus.

JoJo pufni pe nas:

— N-o să-ţi răspundă. Nu vorbeşte niciodată. Ce ai de vorbit cu el?

— Vrem să ne ajute, zise Nicko. I-am spus lui Sep că ne poate ajuta să dăm de urma Jennei.

— Uite, acolo e culcuşul lui, zise Jo-Jo arătând spre ceea ce părea a fi o grămadă mare de frunze.

— Hai, Sep. Să mergem să îl trezim, spuse Nicko ridicându-se. Îmi pare rău că trebuie să îţi spun, Sep, zise Nicko încet pe când mergeau spre adăpostul Băiatului Lup, dar Sam şi ceilalţi băieţi s-au cam lenevit de când locuiesc aici. Nu prea vorbesc mult, la fel ca toţi cei care locuiesc în Pădure, şi nu fac nimic în pripă. De fapt, nu prea le pasă de ce se întâmplă dincolo de hotarele

Pădurii. Sunt şi ei ca şi ceilalţi locuitori ai

Pădurii. Prin urmare, dacă vrei ceva – de exemplu, să dai de Băiatul Lup – atunci trebuie să te descurci singur.

Septimus dădu din cap. Ca şi Nicko, era obişnuit cu viaţa la Castel: ştia întotdeauna ce treabă anume are de făcut şi mai ştia că ceilalţi aşteaptă să o ducă la bun sfârşit. „Aş înnebuni să trăiesc în Pădure”, îşi spuse el.

Septimus şi Nicko traversară tabăra, în timp ce fraţii lor rămaseră tolăniţi în jurul focului, aruncând beţe şi frunze în flăcări, ca să le vadă cum se aprind. Tabăra nu era prea mare: într-o poieniţă, patru adăposturi erau aşezate în jurul unei gropi unde ardea focul. Adăposturile erau construite din nuiele subţiri de salcie, din cele care se găseau lângă râu, îndoite şi înfipte în pământ. Stând în pământ, nuielele prindeau rădăcini şi creşteau, aşa că vara aveau propria lor coroană de frunze. Băieţii mai adăugaseră alte nuiele împletite, smocuri de iarbă şi ce mai găsiseră prin Pădure. Dormeau înăuntru, pe un strat gros de frunze acoperite cu pături de dimie ţesute pentru ei de Galen Vindecătoarea – bătrâna învăţătoare a lui Sarah Heap, care locuia prin apropiere, într-o căsuţă din copac – în primul an când îşi stabiliseră tabăra. Pe lângă pături mai aveau felurite blănuri şi velinţe moi, în culori vii, dăruite de tinerele Vâlve ale Pădurii.

Adăpostul lui Sam era cel mai mare şi mai solid construit. Edd şi Erik locuiau împreună într-

un adăpost cam improvizat, iar JoJo stătea într-un adăpost foarte îngrijit, cu vârf ţuguiat, acoperit de împletituri de ierburi făcute cu ajutorul Marissei.

Adăpostul Băiatului Lup arăta ca o grămadă de frunze. Se afla chiar la marginea taberei, cu faţa spre Pădure. Nicko şi Septimus îi dădură târcoale de două ori, căutând intrarea, când, deodată, Septimus zări printre frunze o pereche de ochi strălucitori aţintiţi asupra lui.

— Hii, făcu el şi îl trecu un fior.

— Ei, Sep, ce te sperii aşa? E Băiatul Lup. Aşa face tot timpul. Nu se arată niciodată de la început. Cred că e cu ochii pe noi încă de când am sosit.

Septimus pălise. Inima îi bătea cu putere. Ochii Băiatului Lup, aţintiţi asupra lui, îl speriaseră aproape tot atât de tare ca ochii jderilor, cu o seară înainte.

— Mda, mormăi el, aşa cum făcuseră şi fraţii lui.

Deodată grămada de frunze se clătină şi din ea ieşi un băiat scund, subţire dar vânjos, acoperit de praf şi frânturi de rămurele. Băiatul Lup stătea încordat, aruncând priviri furişe în jur, ca un alergător gata să pornească în cursă. Nicko şi Septimus se traseră înapoi instinctiv.

— Nu te uita direct la el, cel puţin pentru început. E foarte temător, îi şopti Nicko lui Septimus.

Septimus nu se putu abţine să nu arunce o privire şi răsuflă uşurat când văzu că Băiatul Lup

semăna mai mult a băiat decât a lup. Nici măcar nu mirosea prea urât – mai degrabă a pământ reavăn decât a jder. Băiatul Lup era fără nicio îndoială o fiinţă umană. Purta o tunică de culoare nedefinită, încinsă la brâu cu o curea veche de piele; părul castaniu îi atârna în şuviţe lungi, încâlcite, cum se vede că se purta în Pădure. După ce termină de inspectat împrejurimile, ochii lui negri, strălucitori, se îndreptară către Nicko şi Septimus – în special spre Septimus, pe care îl măsură din cap până în picioare cu un aer uşor mirat. Septimus se simţi din nou stânjenit din cauza hainelor lui frumoase şi, nu pentru prima oară, îşi dori să se fi tăvălit în noroi înainte să ajungă la tabăra băieţilor.

— Salut, făcu Nicko. Toate bune?

Băiatul Lup dădu din cap dar rămase cu ochii la Septimus.

— Am venit ca să te rugăm să ne ajuţi, spuse Nicko blând şi rar.

În sfârşit, Băiatul Lup îşi luă ochii de la Septimus şi îndreptă spre Nicko o privire gravă.

— Avem nevoie să ne ajuţi să găsim pe cineva. O persoană care a fost răpită.

Băiatul Lup nu făcu niciun gest.

— Înţelegi? întrebă Nicko. E foarte important. E vorba de sora noastră. Sora noastră a fost răpită.

Băiatul Lup făcu ochii mari, surprins. Acum era rândul lui Nicko şi al lui Septimus să tacă, aşteptând un răspuns.

Şi răspunsul veni. Încet, foarte încet, Băiatul Lup încuviinţă din cap.

Ar trebui să vorbiri cu Morwenna înainte să plecaţi, le spuse JoJo lui Septimus şi lui Nicko.

Se întorseseră lângă foc şi îşi luau rămas-bun de la Sam, JoJo, Edd şi Erik. Băiatul Lup stătea în

spatele lor, cu ochii

la Septimus, care nu îşi găsea locul, fiindcă ştia întotdeauna când îl privea cineva fix.

— Mi-e teamă de Morwenna, zise Nicko. Şi oricum, ce să vorbim cu ea?

JoJo se ridică alene în picioare, dar ceilalţi rămaseră întinşi pe iarbă, privind într-o doară la peticul de cer albastru care se zărea printre frunze.

— E Vâlva Mamă, zise JoJo. Ştie tot. Pun rămăşag că va şti şi unde s-a dus Jenna.

— Poate că ar trebui să o vedem, spuse Septimus. Tata spune că Morwenna are darul ghicitului.

— Pe mine tot mă sperie, zise Nicko. Unde mai pui că te strânge în braţe de zici că te stoarce.

— Hai, zise Jo-Jo. Vă conduc eu până acolo. Oricum e în drumul vostru.

Un cor de zeflemele se auzi dinspre foc.

— Se duce să o vadă pe Mariiissaa, se duce să o vadă pe Maariiissaa, se duce…

— Ia mai tăceţi din gură, se burzului Jo-Jo, după care ieşi cât putu de repede din poieniţă şi se afundă în Pădure.

— Ei, atunci rămâneţi cu bine, le spuse Nicko celor trei fraţi rămaşi lângă foc.

— La revedere.

— Mda.

— La bună vedere.

— Hm, cu bine, făcu Septimus.

— Mda.

— Cu bine.

— Pe curând.

Nicko şi Septimus îl prinseră din urmă pe JoJo, care îi aştepta ascuns după un copac, să nu fie văzut de fraţii lui. Plecară împreună, cu Băiatul Lup după ei, urmărindu-i tăcut pe când treceau printre copaci. JoJo ştia bine drumul. Îi duse pe o cărare îngustă dar bătătoritică, iar după vreo jumătate de oră de mers ajunseră la Sălaşul de Vară al Vâlvelor Pădurii.

Sălaşul era de fapt un pâlc de corturi aşezate în cerc; toate erau înalte şi ascuţite, semănând foarte bine cu al lui JoJo. Fiindcă Sălaşul era aşezat în vârful unui deal – singurul din Pădure – de acolo se putea vedea bine în jur. Dealul nu era chiar atât de înalt, nici măcar nu trecea de vârful copacilor, dar era îndeajuns ca Vâlvele să îşi poată da seama ce se petrece prin preajmă.

Când cei patru băieţi o luară pe cărarea ce urca în spirală dealul, îndreptându-se spre corturi, un zumzet de voci şi chicote ajunse până la ei. Deodată se auzi o voce:

— Joby Jo! Hei!

— Marissa! răspunse JoJo, zâmbind cu gura până la urechi.

— Aşa îţi spune, Jofcy-Jo? pufni Nicko.

Chiar atunci, o fată înaltă, cu păr lung, castaniu, apăru în vârful dealului, făcându-le semne cu mâna şi râzând.

— Hi şi? făcu JoJo. Ce dacă îmi spune aşa?

— Şi *nimic*. Am întrebat şi eu, aşa… răspunse Nicko mustăcind.

Marissa coborî în fugă dealul şi le ieşi în întâmpinare.

— Marissa, îi spuse JoJo, aceştia sunt fraţii mei, Nicko şi Septimus.

— Cum? *Alţi* fraţi, Joby? râse Marissa. Câţi fraţi îţi trebuie ţie?

— Câţi am îmi sunt de ajuns. I-am adus la Morwenna.

— Haideţi. Vă aşteaptă. Vă duc eu la ea. E sus, în Sălaş.

Morwenna Mould, Vâlva Mamă a Soborului Vâlvelor, stătea pe un covor în faţa celui mai frumos cort din Sălaş. Era o femeie mare, impozantă, îmbrăcată într-o tunică verde, subţire, legată la brâu cu o eşarfă albă. În părul lung, încărunţit, avea o bentiţă verde de piele. Ochii ei de vâlvă, albaştri, pătrunzători, erau aţintiţi asupra Băiatului Lup, a lui

JoJo, Nicko şi Septimus – în special asupra lui Septimus – pe când aceştia traversau cercul de corturi.

— Mulţumesc, Marissa, spuse ea, şi se întoarse spre băieţi. Fiţi bine-veniţi în Pădure, Septimus şi Nicko. Am auzit atâtea despre voi de la tatăl vostru, dragul de Silas. Semănaţi amândoi foarte tare cu el. De fapt, ori de câte ori mă plimb prin Pădure, dau de câte un mic Silas, deşi unii dintre ei nu mai sunt atât de mici. Şi toţi au aceiaşi ochi verzi, minunaţi. Haideţi, băieţi,

aşezaţi-vă lângă mine. Nu am să vă ţin mult, pentru că vă aşteaptă o călătorie plină de peripeţii.

Nicko îi aruncă o privire lui Septimus, parcă voind să spună: „Cum *adică*, *plină de peripeţii*?”

Septimus îi răspunse cu o ridicare din sprâncene, dar rămase cu ochii aţintiţi la Morwenna. Lui Septimus îi plăcea Vâlva Mamă, dar ştia că sub aparenţa blândă a Morwennei se ascundea o mare putere şi o fire schimbătoare. Înainte ca Morwenna să preia conducerea Soborului Vâlvelor, locuitorii Castelului erau de-a dreptul îngroziţi de ele. Dar de când Morwenna devenise Vâlva Mamă lucrurile stăteau cu totul altfel – nimeni nu ştia de ce, cu excepţia lui Silas Heap. Într-o noapte, cu mulţi ani în urmă, pe când Silas era tânăr şi avea doar un fiu, iar Morwenna era o Vâlvă tânără şi frumoasă, Silas o salvase din ghearele unei haite de jderi. În schimb, Morwenna îi promisese să îi îndeplinească orice dorinţă şi, spre marea ei dezamăgire, Silas îi ceruse ca Vâlvele să nu îi mai atace pe locuitorii Castelului. Câţiva ani mai târziu, după ce devenise Vâlva Mamă, Morwenna se ţinuse de cuvânt, deşi nimeni nu ştia cât vor fi lăsaţi în pace şi, în general, oricine se ferea să le supere cu ceva pe Vâlvele Pădurii.

Morwenna începu să vorbească – avea o voce joasă, melodioasă – şi toată lumea o ascultă, într-o tăcere respectuoasă.

— Mergeţi într-o călătorie lungă şi văd că nu

va fi lipsită de unele necazuri. Trebuie să ştiţi trei lucruri. Întâi, că o veţi căuta şi găsi pe sora voastră în Port. Apoi, că un bărbat înalt şi negricios, un străin pentru mulţi dar nu pentru toţi, o va căuta şi el pe sora voastră în Port.

Morwenna se opri. Băieţii aşteptară într-o tăcere respectuoasă să le spună care era al treilea lucru, dar Morwenna rămase tăcută, pierdută în gânduri, privind dansul frunzelor pe cer.

În cele din urmă, Septimus zise:

— Iertare, Vâlvă Mamă, dar care e cel de-al treilea lucru pe care trebuie să îl ştim?

— Cum? tresări Morwenna, ieşind din starea de reverie. Al treilea lucru? A, da: să nu mergeţi la circ.

Nicko izbucni în râs. Septimus îl înghionti cu cotul şi îi spuse:

— Nik, fii cuviincios. Nu e nimic de râs.

— Ba da, pufni Nicko, scuturat de râs.

Se rostogoli în iarbă şi se întinse pe burtă, acoperindu-şi capul cu mâinile şi râzând cu sughiţuri.

— Îmi cer scuze pentru fratele meu, Vâlvă Mamă, zise Septimus necăjit. Azi-noapte era cât pe ce să fie mâncat de un jder şi de aceea a cam luat-o razna.

Septimus îl înghionti din nou pe Nicko, dar fără rezultat. Nicko nu se mai putea stăpâni – guiţa ca un porc la troacă.

Morwenna zâmbi:

— Nu-ţi face griji, Septimus. M-am învăţat cu

ciudăţeniile tinerilor Heap. Poate că înainte să vină fraţii tăi să stea în Pădure nu aş fi înţeles, dar acum, crede-mă, nu mă mai mir de nimic dacă e vorba de un Heap. Sunt cu toţii fiii tatălui lor. Iar Nicko nu face decât să râdă. Nu e nimic rău în asta.

Morwenna se ridică în picioare. Respectuoşi, Septimus, Jo-Jo, Marissa şi Băiatul Lup săriră şi ei în picioare. Nicko era tot întins pe iarbă, scuturându-se de râs.

— Băieţi, spuse Morwenna, ne vom mai întâlni. Uite, zise ea punând în palma lui Septimus câteva frunze uscate, acestea îţi vor vindeca julitura pe care ţi-ai făcut-o azi-noapte când ai căzut şi umflătura de la gleznă.

— Mulţumesc, Vâlvă Mamă, spuse Septimus.

Îl ridică pe Nicko de pe jos. Lacrimile i se prelingeau pe obraz şi de-abia mai putea să se ţină pe picioare de atâta râs.

— Am să îl iau pe fratele meu de aici, Vâlvă Mamă. Îmi cer iertare pentru purtarea lui necuviincioasă. Mulţumesc pentru sfaturi.

— Urmează-le, Septimus, şi vei găsi ceea ce cauţi, zâmbi Morwenna. Mergeţi cu bine, băieţi. Drum bătut! încheie ea, apoi se întoarse şi dispăru în cort.

Nicko ieşi cât putea de repede dintre corturi şi se aruncă la pământ. Se tăvăli prin iarbă şi se rostogoli pe panta înverzită a dealului, tot cutremurat de râs. Septimus îl ajunse din urmă.

— Nicko, îl mustră el. Nu se poate să râzi de

o Vâlvă Mamă. Pentru nimic în lume.

— Îmi… îmi pare rău, Sep, dar n-am putut… eraţi toţi atât de serioşi… şi ea… cu aerul ei de vrăjitoare… noi stăteam, şi *aşteptam*… şi când am zis că ne spune ceva *cu adevărat* important… ea a zis… a zis…

— *Nu mergeţi la circ*! cedă Septimus şi, înăbuşindu-se de râs, se rostogoli şi el după Nicko.

— V-aţi purtat foarte necuviincios cu Vâlva Mamă, zise JoJo îmbufnat când ajunse şi el împreună cu Băiatul Lup la poalele dealului. Marissa e neagră de supărare. Zice că nu ar fi trebuit să vă aduc aici.

— Hai, JoJo… *hî*, *hî*… nu fi caraghios, zise Nicko printre sughiţuri.

— Acum plecaţi? întrebă JoJo pe un ton care însemna că asta şi spera. Vă duc la barcă.

Nicko şi Septimus dădură din cap. Amândoi voiau să iasă din Pădure şi să o găsească pe Jenna înainte să se însereze.

JoJo aruncă o privire înspre Băiatul Lup:

— Îl mai luaţi cu voi sau rămâne aici?

Septimus se uită spre Băiatul Lup şi văzu că acesta îl fixa cu ochii lui adânci, negri. Nu se simţea deloc bine sub privirea aceea. Gândea că Băiatul Lup ar fi trebuit să se obişnuiască până acum cu roba lui de Ucenic, doar nu era *chiar* atât de ciudată.

— Rămâne aici, zise Septimus.

— Dar, Sep, avem nevoie de el. De asta am şi venit aici, zise Nicko. Fără el nu o putem găsi pe

Jenna. Urma are mai mult de o zi. Doar Băiatul Lup poate găsi o urmă atât de veche.

— Acum ştim unde e Jenna, răspunse Septimus. E în Port.

Nicko tăcu o clipă.

— Să nu îmi spui că o crezi pe vrăjitoarea aia nebună!

— Nicko! Nu e nebună.

— Dar e o vrăjitoare. Ba mai rău, o Vâlvă a Pădurii. Ştii că aveau obiceiul să fure copii. Iar dacă era un băieţel, îl lăsau pradă jderilor. Dacă te rătăceai prin Pădure şi le întrebai care e drumul, sfârşeai într-o Capcană a Vâlvelor, o groapă adâncă. Mătuşa lui Bo Picioruş a petrecut două săptămâni într-o astfel de groapă şi…

— Bo şi *mai cum*?

— Picioruş, cel mai bun prieten al Jennei. Nu se poate să nu îl ştii. Un băiat simpatic, cu păr roşu.

— Nik, fii atent. Noi vrem să o găsim pe Jenna. Ai uitat? De asta am venit. Iar pe Morwenna o cred. Chiar şi Marcia recunoaşte că Morwenna are darul ghicitului, iar Marcia e din cei care cred că Vâlvele fac degeaba umbră pământului. Eu cred că Jenna e în Port.

— Nu văd de ce s-ar fi dus acolo. Portul e o groapă de gunoi.

— Trebuie că Simon a dus-o acolo, ca să o predea străinului care spuneai că întreabă de ea şi despre care Morwenna a zis că e în căutarea Jennei. Trebuie să ajungem acolo cât mai repede

cu putinţă.

— Bine, oftă Nicko. Să mergem în Port.

JoJo îi conduse până la plaja unde era priponită barca lor, iar Băiatul Lup, în ciuda celor spuse de Septimus, veni după ei. Apoi, după ce Nicko dezlegă barca şi JoJo îi împinse în apă, Băiatul Lup făcu pe neaşteptate o săritură şi ateriză în barcă, tocmai când curentul o purta spre mijlocul râului.

— Hei! strigă Nicko văzând că barca se leagănă periculos. Ce e cu tine?

Băiatul Lup se ghemui pe punte, ca un animal sălbatic, şi îl privi atât de atent pe Septimus că acesta nu mai putu suporta.

— Nu te mai holba la mine! ţipă el.

Băiatul Lup nici nu clipi. Îl privea fix pe Septimus făcându-l să se înfioare. Amintiri vechi îi reveneau în minte. Mai fusese o dată aici. Într-o barcă. Pe râu. La marginea Pădurii. Cu Băiatul Lup.

Îl trecu un fior rece. Se lăsă jos lângă Băiatul Lup şi îl privi şi el cu atenţie.

— Patru-zero-nouă? şopti.

Băiatul Lup dădu din cap şi vorbi pentru prima oară după patru ani.

— Tu, zâmbi el, eşti patru-unu-doi.

Apa care se retrăgea îl purtă în jos pe râu. Băiatul Lup şi Septimus stăteau pe punte, ţinându-se pe după umeri şi zâmbind cu gura până la urechi.

— La fel arătai şi tu când te-am găsit, zise

Nicko gânditor. Nu scoteai o vorbă. Ne priveai cu ochi de nebun, de mi se făcea pielea de găină.

— Îmi pare rău, spuse Septimus. Nu mi-am dat seama.

— Nu ne-am supărat. De fapt, ne plăceai, dar nu înţelegeam de ce nu vorbeşti. Probabil că din cauza Armatei. Trebuie că a fost *îngrozitor*.

— A fost, spuse Băiatul Lup încet, încă neobişnuit cu sunetul vocii lui. Nu te puteai încrede în nimeni. Dar eu aveam încredere în Băiatul 412…

În barcă se lăsă liniştea. Nicko îşi făcu de lucru cu pânzele, iar Septimus stătea cu ochii la râu. După o vreme, Septimus îi spuse Băiatului Lup:

— Am încercat să îi conving să ne întoarcem după tine, crede-mă. Dar *nu au vrut*. Cadetul-şef râdea. Ne-a spus că aşa sunt exerciţiile Scapă-Cine-Poate. Iar tu ai fost prima victimă. Era foarte bucuros. Am încercat să sar după tine, dar Cadetul-şef mi-a ars una de am leşinat. Mi-am revenit doar când barca a tras la mal şi m-au aruncat în apă. Îmi cer iertare, ar fi trebuit să te salvez.

Băiatul Lup rămase tăcut o bucată de vreme, apoi răspunse:

— Nu, *cu* ar fi trebuit să te salvez. Eu scăpasem Jin Armată şi tu rămăseseşi acolo. În dimineaţa următoare te-am zărit în Pădure, dar mi-a fost frică să nu fiu văzut, aşa că am stat ascuns. Dacă te-aş fi salvat am fi fost amândoi

liberi. Nu doar eu.

— Nu are importanţă, spuse Septimus. De fapt, dacă m-ai fi salvat nu aş fi aflat cine sunt. Iar acum suntem amândoi liberi.

— Liberi... murmură Băiatul Lup, privind visător cum barca tăia apa verde, îndreptându-se spre Port.

ÎN PORT

FFusese o zi lungă şi fierbinte. Jenna, Stanley şi Tunet mergeau pe plajă. Marea era calmă, cu sclipiri albastre sub soarele de vară, iar dunele de nisip se întindeau cât vedeai cu ochii Jenna tocmai îi dăduse lui Tunet apa care mai rămăsese în plosca umplută la izvor în dimineaţa aceea. O întoarse cu gura în jos ca să vadă dacă mai era

ceva pentru ea şi Stanley, dar nu se mai scurseră decât câteva picături de apă cu rugină, coclită.

Supărată, puse plosca la loc în traistă întrebându-se – nu pentru prima oară – dacă ideea lui Stanley de a ajunge în Port mergând de-a lungul plajei fusese într-adevăr bună.

Jenna descoperise repede că pentru un cal e foarte obositor să meargă prin nisipul moale. Îl dusese pe Tunet până la marginea apei care se retrăgea, unde nisipul ud era mai tare. Dar spre sfârşitul după-amiezii veni fluxul. Apa acoperi o bună parte din plajă, şi Tunet înainta cu greu prin nisipul fin adus de vânt dinspre dune.

Soarele coborâse aproape de linia orizontului şi Tunet era obosit de mersul îndelung prin nisip, când Jenna zări cu bucurie Portul, profilat pe cerul roşu al apusului. Era obosită, cu pielea arsă de soare, dar nu înceta să îl încurajeze pe Tunet, îndemnându-l să meargă mai departe.

Stanley era treaz de-a binelea.

— Totdeauna mă simt bine când dau cu ochii de Port, spuse el, ridicându-se în şa în spatele Jennei şi privind vioi în jur. Sunt atâtea lucruri de făcut, atâţia şobolani de revăzut. Sigur, nu de data aceasta. Acum am treabă. Cine ar fi zis? Şobolan Secret trimis într-o misiune Găseşte-şi-Adu pentru *Casa regală*. Ce debut în noua mea carieră! Am să îi arăt eu lui Dawnie. Şi proastei de soră-sa. Îhî!

— Dawnie? întrebă Jenna, aplecându-se şi bătându-l pe Tunet pe gât.

— Consoarta mea. Adică fosta mea consoartă.

Acum stă la sora ei, Mabel. Între noi fie vorba, îi cam pare rău. Ha! Nu e uşor să trăieşti cu o şobolăniţă precum Mabel. De fapt, dacă vrei să ştii, e o şobolăniţă imposibilă.

Stanley aruncă o privire spre Jenna, întrebându-se dacă ar fi dispusă să audă câteva istorioare despre firea lui Mabel şi notări că nu e cazul, pentru că Jenna părea obosită şi preocupată.

— Nu mai avem mult până în Port, zise el în schimb.

— Bine, spuse Jenna, arătându-se mai încrezătoare decât era de fapt.

Judecând după umbrele dunelor care se lungeau văzând cu ochii şi briza rece care adia dinspre mare, nu avea cum să ajungă la căsuţa Mătuşii Zelda înainte de căderea nopţii. Va fi nevoită să petreacă noaptea în Port, dar unde? Jenna auzise de la Nicko multe povestiri despre viaţa deocheată din Port – era plin de contrabandişti, tâlhari, hoţi de buzunare şi borfaşi, haimanale şi cerşetori, care pândeau cu toţii clipa potrivită ca să sară pe orice străin, luându-l prin surprindere la căderea nopţii. Ce să facă?

— Hai, Tunet, zise ea. Trebuie să ajungem înainte să se lase noaptea.

— Peste putinţă, chiţăi Stanley satisfăcut. Mai avem de mers cel puţin o oră, dacă nu mai mult.

— Mulţumesc, Stanley, zise Jenna, privind neliniştită înapoi, căci simţise brusc că e cineva pe urmele ei.

Când Tunet ajunse pe plaja plină de pietre a oraşului se făcuse noapte. O luară în sus pe drumul dinspre sud, care mărginea Portul. Copitele lui Tunet bocăneau pe pietrele pavajului şi Jenna era speriată de cât zgomot făceau. Mahalalele Portului erau cufundate în întuneric şi nefiresc de tăcute. De-o parte şi de alta a străzilor înguste se ridicau depozite dărăpănate, atât de înalte că străzile semănau cu nişte defileuri, aducându-i aminte Jennei de Tărâmurile Rele. Majoritatea clădirilor erau părăsite, dar când zgomotul copitelor lui Tunet se izbea de zidurile de piatră şi răsuna pe stradă, Jenna zărea ici şi colo, în câte o fereastră, o siluetă care îi privea de sus şi le urmărea paşii.

Stanley o înghionti pe Jenna în spate.

— Au! ţipă ea.

— Ce sari aşa? Eu sunt.

— Îmi pare rău, Stanley. Sunt obosită şi locul ăsta îmi dă fiori. Nu ştiu unde o să dorm la noapte. N-am mai stat niciodată singură aici, zise Jenna, dar apoi îşi dădu seama că nu mai stătuse *nicăieri* singură.

— Hi, păi de ce nu ai spus aşa? Credeam că vom sta la Marele Staroste sau la altă persoană sus-pusă.

— Nu, mormăi Jenna.

— Sunt sigur că i-ar face mare plăcere să afle că o persoană de rangul tău e în ograda lui, ca să zic aşa. Nu încape îndoială că ar fi onorat să…

— Nu, Stanley, îl întrerupse Jenna hotărâtă.

Nu vreau să ştie nimeni că sunt aici. Nu ştiu în cine pot avea încredere.

— Câtă dreptate ai, zise Stanley. Îmi dau seama că domnul Heap te-a speriat oleacă. Nici nu e de mirare. E o persoană foarte neplăcută. Ei, în acest caz îţi propun să mergem la Florrie Bundy. Are o casă ceva mai departe de locurile umblate, lângă docuri, iar în spate sunt nişte grajduri unde poţi să laşi calul. Te duc acolo, dacă vrei.

— O, mulţumesc, Stanley, spuse Jenna, simţind că i se ia o piatră de pe inimă.

De-abia atunci îşi dădu seama cât de îngrijorată fusese că nu va avea unde stă. Acum nu mai voia decât să găsească o cameră şi să doarmă.

— Să nu crezi că e ceva de soi, o avertiză Stanley. Nu e chiar curat lună. De fapt, e chiar murdar, aş putea zice. Şi nici nu e un loc tocmai onorabil, aşa cum o ştiu eu pe Florrie. Dar e o fată destul de bună la suflet.

Jenna era atât de obosită că nu îi mai păsa de nimic.

— Să mergem acolo, Stanley, zise ea.

Stanley o conduse pe Jenna prin labirintul de depozite vechi până ajunseră la docurile din partea comercială a oraşului, unde activitatea era în toi. Aici ancorau corăbiile înalte, venite după luni întregi pe mare, încărcate cu ierburi exotice şi mirodenii, cu mătăsuri şi ţesături fine, cu lingouri de aur sau argint, smaralde şi rubine şi perle din Insula Mării de Sud. Pe când Tunet se apropia de

docuri, Jenna văzu o corabie uriaşă, cu etrava frumos sculptată în chip de femeie cu plete negre. O grămadă de oameni se învârteau pe acolo, descărcând marfa. Cheiul era luminat cu torţe care aruncau umbre jucăuşe peste mulţimea de marinari, hamali şi ajutoarele lor, ce viermuiau ca furnicile, urcând şi coborând pasarela, încărcaţi cu fel şi fel de lucruri.

Tunet se opri când ajunse la mulţimea de oameni, nemaiputând să înainteze, iar Jenna trebui să aştepte până când mulţimea se risipi, ca să poată merge mai departe. Privea fascinată cum patru marinari se căzneau să coboare un cufăr de aur masiv. În spatele lor venea clătinându-se un hamal care căra o vază aproape de două ori mai mare ca el, din care săreau bănuţi de aur la fiecare pas. După el alerga un băieţel care culegea bănuţii şi îl băga fericit în buzunare.

Când bogăţiile ajungeau pe uscat erau cărate la capătul docului, unde dispăreau în spatele uşilor masive ale unui depozit uriaş, luminat de torţe. Uitându-se la mulţimea de bogăţii care intrau în depozit, Jenna văzu la uşă o femeie impozantă, îmbrăcată într-o tunică lungă, albastră, la mâneci cu tresele galbene de Vameş-şef. În dreapta şi în stânga ei, doi funcţionari stăteau la nişte pupitre înalte, fiecare având în faţă o listă lungă, care creştea văzând cu ochii. Când un obiect preţios intra în depozit, Vameşa le spunea funcţionarilor ce să scrie. Din când în când, un bărbat înalt, negricios, îmbrăcat într-o robă roşu-

închis, de croială străină, o întrerupea. Vameşa părea enervată de sâcâiala bărbatului şi nu îl lăsa să oprească şirul de instrucţiuni pe care le dădea funcţionarilor. Jenna îşi dădu seama că bărbatul era proprietarul corăbiei, care contesta evaluarea încărcăturii.

Într-adevăr, aşa era. Ori de câte ori o corabie ancora în Port şi încărcătura era pusă la păstrare în depozit, o listă era dată proprietarului, iar Alice Nettles, Vameşul-şef al Portului, o păstra pe cealaltă – împreună cu cheia depozitului – până când cădea la învoială cu proprietarul cu privire la taxele ce trebuiau plătite. Negocierea putea dura câteva minute, dar putea şi să nu se încheie niciodată, totul depinzând de cât de repede dorea proprietarul să preia încărcătura. Sau de cât de încăpăţânat era. Chiar în seara aceea, Jenna trecuse pe lângă vreo duzină de depozite pline ochi de mărfuri care putrezeau şi care fuseseră aduse de corăbii cu sute de ani în urmă.

După cât se părea, majoritatea bunurilor fuseseră descărcate; pe chei, un supraveghetor începu să-i plătească pe unii dintre lucrători. Acum, că lucrurile se mai liniştiseră şi lucrătorii aveau timp să se uite înjur, unele priviri se îndreptară spre Jenna. În faţa depozitului, străinul înalt care stătea lângă Alice Nettles îşi luase ochii de la mărfuri, spre uşurarea lui Alice. Îşi întorsese atenţia spre fata spre care se îndreptau ochii tuturor. Coroniţa de aur din părul ei negru, tunica de un roşu viu, brodată cu fir de aur care sclipea

în lumina torţelor, felul în care se ţinea pe cal, cu pelerina albastră căzându-i pe umeri, nu puteau să nu atragă privirile. Bărbatul îi spuse ceva lui Alice Nettles. Ha păru surprinsă şi dădu din cap, fără să îşi ia însă ochii de la un elefant mare de aur care tocmai era adus în depozit. Omul plecă de lângă ea.

Între timp, Jenna îşi dădu seama de privirile care se îndreptau spre ea. Se dădu repede jos pe cal, îl luă de hăţuri şi porni prin mulţimea de lucrători. Stanley, care rămăsese în şa, îi arăta pe unde să o ia.

— Puţin la stânga. Nu, nu, puţin la dreapta. *Dreapta* am vrut să zic. A, uite acolo un loc mai liber. *Acolo*. Ai trecut de el. Acum trebuie să te întorci.

— Of, taci odată, Stanley, îşi pierdu Jenna răbdarea.

Dintr-odată o cuprinse neliniştea. Era sigură că e urmărită.

Nu îşi dorea decât să iasă din mulţime, să sară pe cal şi să fugă de acolo.

— Nu voiam decât să te ajut, se bâlbâi Stanley.

Jenna nu îl mai luă în seamă, încercând să îşi croiască drum singură.

— Mă scuzaţi… îmi pare rău, nu pot să trec… mulţumesc… mă scuzaţi…

Aproape că ieşise din mulţime, căci vedea în faţă un loc liber. Nu mai trebuia decât să treacă prin grupul de marinari care se străduiau să

descâlcească o parâmă şi după aceea era liberă. Dar oare de ce rămânea Tunet în urmă tocmai acum, când avea nevoie să meargă mai repede?

— Hai, îl îndemnă Jenna arţăgoasă.

Simţi că cineva trăgea de hăţuri, se întoarse să vadă cine e şi i se tăie respiraţia. O mână mare apucase hăţurile. Ridică ochii, aşteptându-se să vadă un marinar supărat că Tunet călcase pe parâmă, dar se trezi faţă în faţă cu străinul pe care îl văzuse stând lângă Vameşul-şef.

— Dă drumul, îi spuse ea supărată. Dă drumul hăţurilor. Străinul ţinea mâna pe hăţuri şi nu o slăbea pe Jenna din ochi.

— Cine eşti? întrebă el în şoaptă.

— Nu te priveşte, îi tăie Jenna vorba, hotărâtă să nu arate cât îi e de frică.

Străinul dădu drumul hăţurilor, dar rămase cu ochii la Jenna. O privea atât de atent că Jenna se simţi stânjenită. Fâstâcită, se uită în jur, sări repede în şa şi îl îndemnă pe Tunet la trap, îndepărtându-se de străin cât putea de repede.

— Aici la stânga. Am spus *stânga*! ţipă Stanley, agăţându-se cu toată puterea de urechile lui Tunet.

Tunet o luă la dreapta.

— Nici nu ştiu de ce îmi mai bat capul, făcu Stanley. Jennei nu îi păsa însă în care parte merge. Oriunde era bine, atâta vreme cât se îndepărta de străinul cel înalt.

25

CASA PĂPUŞILOR

Nu m-am *rătăcit*, spunea Stanley indignat. Un membru al Serviciului Secret Şobolănesc nu se rătăceşte *niciodată*. Pur şi simplu reexaminez situaţia.

— Atunci dă-i bătaie şi reexamineaz-o mai repede, zise Jenna, privind înapoi pe stradă, până nu ne ajunge din urmă bărbatul care era la docuri. Sunt sigură că vine după mine.

Stanley şi Jenna se aflau în mijlocul Uliţei Frânghierilor, în apropiere de Fundătura Tavernelor, cel mai rău famat cartier din Port. Jenna se dăduse jos de pe Tunet la insistenţele şobolanului, care susţinea sus şi tare că dărăpănătura din faţa lor e casa cu camere de închiriat a lui Florrie Bundy. Din păcate, lucrurile nu stăteau deloc aşa. Casa aparţinea vestitului Sobor al Vrăjitoarelor din Port, care erau orice, numai Vrăjitoare Albe nu. În plus, nu le pica bine să le bată un şobolan la uşă în toiul nopţii. Stanley scăpă ca prin urechile acului să nu fie preschimbat în broască râioasă. De fapt, doar iuţeala Jennei – care scosese o jumătate de coroană şi răscumpărase de la vrăjitoare farmecul de preschimbare în broască – îl salvase.

— Nu înţeleg, mormăia Stanley cu glas tremurat, trecându-şi laba pe faţă ca să se asigure

că are încă blană de şobolan şi nu negi de broască. Hram *sigur* că asta e casa lui Florrie.

— Poate că a fost, îi răspunse Jenna, dezamăgită. Poate că vrăjitoarele au transformat-o şi pe ea în broască.

Pe stradă era un du-te-vino neîntrerupt. Un circ dădea spectacol pe un tăpşan aflat chiar lângă Port şi o mulţime de oameni se îndreptau într-acolo, flecărind şi împingându-i pe Jenna, Tunet şi Stanley într-o parte sau alta.

Din hărmălaia de voci, două anume îi atraseră atenţia Jennei.

— Dar a zis *să nu mergem la circ*.

— Hai, lasă. O să ne distrăm. Doar nu ai de gând să iei în serios toate prostiile pe care ni le-a zis?

Jenna cunoştea bine acele voci. Se uită prin mulţime, dar nu văzu nimic.

— Septimus? Nicko? strigă ea.

— Ce ciudat, Sep, se auzi o voce venind din spatele unei femei grase, care se apropia de Jenna, în mână cu două coşuri mari pentru picnic. Mi s-a părut că ne-a strigat cineva.

— Probabil că mai sunt şi alţii cu aceleaşi nume.

— Nimeni nu are nume atât de ciudate ca noi, Sep. Mai ales ca al *tău*.

— Dacă vrei să ştii, şi Nicko e un nume ciudat. Al meu măcar înseamnă ceva.

Acum Jenna era sigură. Deodată văzu părul bălai al lui Septimus apărând de după unul dintre

coşuri. Se repezi şi îl apucă de haină.

— Septimus! ţipă ea. Tu eşti… oh, Sep!

Septimus o privea şi nu îi venea să îşi creadă ochilor.

— Jen? făcu el uimit. Bine, dar… Jen, nu ţi s-a întâmplat nimic. Eşti aici. Nu pot să cred.

Jenna îl strânse pe Septimus în braţe, cât putea de tare. Apoi Nicko sări pe ei, cât pe ce să îi strivească.

— Hei, hei! Te-am găsit, te-*am găsit*. Ce faci, Jen? Ce s-a întâmplat?

— Vă spun mai târziu. El e cu voi? adăugă ea când îl văzu pe Băiatul Lup, care se ţinuse deoparte, stânjenit.

— Da. Îţi povestim mai târziu, rânji Nicko.

— Vă supăraţi dacă vă rog să luaţi piciorul de pe coada mea? îl întrebă Stanley pe Nicko, fiindcă acesta, de bucuros ce era, nu se uitase pe unde merge şi îl călcase pe coadă.

Nicko se uită în jos, iar Stanley îl privi furios.

— Mă doare, zise el. Ai picioare foarte grele.

— Scuze, spuse Nicko şi îşi trase piciorul. Ia uite, Jen! Asta e Şobolanul Mesager.

— Şobolan *Secret*, îl corectă Stanley. Merg oriunde. Fac orice.

— Dar nu găseşti casa lui Florrie Bundy, zise Jenna.

— Ba am găsit-o, se îmbăţoşă Stanley, arătând spre o clădire bătătoare la ochi, aflată chiar lângă casa Vrăjitoarelor.

Nu se putea să nu o vezi, căci fiecare

cărămidă de pe faţadă era vopsită în altă culoare, iar pe uşă era o firmă pictată de mână pe care scria:

CASA PĂPUŞILOR CAZARE ŞI MASĂ PENTRU MUŞTERII FINI NU SE DĂ CREDIT

— A vopsit-o de când nu am mai fost pe aici. I-a schimbat şi numele. Haideţi după mine.

Zece minute mai târziu, rândaşul îl dusese pe Tunet în grajdul din spatele casei, iar Sora Meredith – o femeie mătăhăloasă, cu părul vâlvoi şi ochi tulburi de nebun – le spunea că preluase casa de la Florrie nu cu mult timp în urmă. Sora Meredith numărase cu grijă, şi încă de trei ori, banii pe care i-i dăduse Jenna, după care îi vârâse într-un buzunar adânc al şorţului de o curăţenie îndoielnică.

Acum, Jenna, Septimus, Băiatul Lup şi Stanley urcau scările pline de praf în urma Surorii celei corpolente.

— Va trebui să mergeţi în mansarda alăturată, le spuse, strecurându-se pe după un colţ deosebit de strâmt. E ultima cameră rămasă. Aveţi noroc. Astă-seară hanul e plin, mai ales că a venit circul în oraş. Foarte mulţi spectatori trag aici, da, da.

— Într-adevăr? spuse Jenna politicoasă, călcând cu grijă peste o păpuşă foarte mare, întinsă pe o treaptă a scării.

Casa era plină de sus până jos cu păpuşi de toate formele şi mărimile. Unele erau închise în curii de sticlă, altele înghesuite unele peste altele

în hamacuri atârnate de tavan, altele prinse în cuie pe pereţi. Şi scările erau pline de păpuşi, iar Nicko reuşise deja să calce pe vreo două. Septimus se căznea să nu se uite la ele, căci îl lua cu fiori. Aveau ochi de mort, iar când trecea pe lângă ele simţea că privirea lor îl urmărea totuşi.

— Fii atent la copilaşii mei! se răsti Sora Meredith la Nicko, văzându-l cum calcă pe încă o păpuşă. Dacă se mai repetă, ai zburat afară de aici, băiete.

— Mă scuzaţi, mormăi Nicko, întrebându-se de ce voia Jenna să stea într-un loc atât de ciudat.

În cele din urmă, ajunseră la ultimul etaj, dar chiar atunci se auzi o bătaie puternică la uşa de la intrare. Sora Meredith se aplecă peste balustradă şi strigă la servitoarea care locuia în dulapul de sub scară.

— Nu mai sunt locuri libere, Maureen. Spune-le să spele putina.

Maureen se repezi să deschidă uşa. Jenna se uită peste balustradă, curioasă să vadă cine ar fi putut dori să stea în Casa Păpuşilor. Când slujnica slabă şi timidă deschise uşa, Jenna se sperie şi se trase înapoi. Acolo, în prag, stătea chiar persoana de care se temuse – străinul de la docuri.

— Ce s-a întâmplat, Jen? şopti Nicko.

— O... omul de la uşă. E cel care m-a urmărit de la docuri încoace. Vrea să pună mâna pe mine.

— Cine e, Jen?

— Nu ştiu, dar cred că se cunoaşte cu Simon.

— Puţin îmi pasă cu cine se cunoaşte,

don’şoară, îi tăie Sora Meredith vorba. În seara asta nu stă aici.

De jos se auzea vocea piţigăiată a lui Maureen.

— Îmi pare rău, domnule. Astă-seară nu avem locuri.

Străinul vorbea gâfâind, agitat:

— Nu vreau să stau peste noapte, domnişoară. Voiam numai să întreb de cineva. Mi s-a spus că o domnişoară cu un cal stă…

— *Spune-i să îşi ia tălpăşiţa, Maureen*! urlă Sora.

— Aăă… mă scuzaţi, domnule. Vă rog să vă luaţi tălpăşiţa, spuse Maureen cu voce plângăcioasă şi trânti uşa.

Îngrozită, Jenna văzu că străinul continua să bată la uşă, dar Sora Meredith nici nu voia să audă.

— Du-te şi aruncă-i în cap o găleată de apă murdară de la vase, Maureen! ţipă ea înfuriată.

Maureen plecă după găleată, iar Sora Meredith se întoarse spre oaspeţii ei.

— Veniţi după mine, vă rog, spuse ea, şi ieşi pe o fereastră înaltă.

Jenna, Nicko şi Septimus schimbară priviri pe furiş. Să iasă după ea pe fereastră? De ce?

Capul Surorii Meredith apăru în cadrul ferestrei.

— Da’ haideţi odată, că nu o să stau toată noaptea aici, bombăni ea. Veniţi sau nu? Dacă nu veniţi, îi dau camera domnului care tocmai a bătut

la uşă. Ce copii nerecunoscători!

Jenna ieşi repede pe fereastră.

— Nu, nu i-o daţi. Venim.

Un podeţ îngust de lemn ducea până la mansarda alăturată, trecând de la Casa Păpuşilor la casa vecină. Septimus nu reuşi să treacă decât ţinându-se de Băiatul Lup şi ferindu-se să se uite în jos, ca să nu vadă cât de sus se aflau. La capătul podeţului, Sora Meredith deschise o altă fereastră.

— Aici e. Treceţi pe lângă mine şi intraţi. Nu pot să îmi pierd noaptea intrând şi ieşind pe ferestre.

După părerea lui Septimus, era mult mai cumplit să te strecori pe lângă Sora Meredith, pe un podeţ îngust care se legăna la fiecare pas, decât să fii înconjurat de jderi. Jenna îl trase, Nicko îl împinse, până când, cu picioarele moi, căzu pe fereastră în mansardă şi rămase întins pe podea, tremurând, cu ochii la tavanul pătat de igrasie.

„Asta a fost”, îşi zise el. „Am să rămân aici pe vecie. Nici vorbă să mai trec podeţul înapoi”.

După ce intrară cu toţii, Sora Meredith aruncă o privire înăuntru.

— Regulile de comportare sunt afişate pe uşă, le spuse ea. Dacă nu le respectaţi vă treziţi în stradă. S-a înţeles?

Dădură cu toţii din cap.

Sora Meredith continuă în stil negustoresc:

— Micul dejun se serveşte doar între şapte fix şi şapte şi zece. Apa caldă curge între patru şi

patru jumătate după-amiaza. Nu aveţi voie să aprindeţi focul, să cântaţi şi să dansaţi. Chiriaşii din mansardă trebuie să nu uite că, deşi sunt oaspeţii Casei Păpuşilor, se află de fapt pe proprietatea Soborului Vrăjitoarelor din Port şi rămân aici pe riscul lor. Direcţia Casei Păpuşilor nu poate fi trasă la răspundere pentru urmările acestei învoieli. A, să nu uit. Vreţi să vă gătesc şobolanul pentru cină? Nu cred că iese decât puţină supă, dar Maureen o poate pregăti pentru voi, dacă vreţi. Eu şi Maureen ne dăm în vânt după supa de şobolan. Îl iau cu mine, da?

— Nu! ţipă Jenna, punând mâna pe Stanley. Adică, mulţumesc, sunteţi foarte amabilă, dar nu prea ne e foame.

— Păcat. Poate mâine, la micul dejun. Noapte bună. Sora Meredith trânti fereastra şi plecă înapoi spre Casa

Păpuşilor pe podeţul care se legăna periculos.

— Mmm, ce loc plăcut, Jen, rânji Nicko.

POTAIA

A doua zi dimineaţă, chiar kpe când o lumină rozalie începu să bată dinspre răsărit pe Uliţa Frânghierilor, o mingiuţă verde fosforescentă veni de-a dura pe mijlocul străzii, fără să facă niciun zgomot, şi se opri în faţa casei Soborului Vrăjitoarelor din Port. Potaia se opri o clipă, sărind pe loc şi cântărind situaţia. Era mulţumită de ea, fiindcă ştia că aproape ajunsese la destinaţie. Din momentul în care Stăpânul ei o aruncase afară împreună cu Semnul, urmaşe întocmai nu numai paşii Jennei, ci şi ritmul călătoriei ei, mergând mai repede sau oprindu-se, exact cum făcuse ea.

În acea clipă, mingea verde se oprise chiar în locul unde, nu cu mult timp în urmă, Jenna îl întrebase pe Stanley dacă nu cumva s-a rătăcit.

Acesta era modul de a acţiona al Mingii de urmărire, şi era extrem de eficient, deşi uneori mai apăreau şi probleme. De exemplu, în după-amiaza aceea, drumul pe care o luase Jenna fusese acoperit de un val înalt de zece picioare, odată cu venirea mareei. Potaia pierduse multă vreme, şi mai pierduse încă o dată pe atât până se despotmolise din nisip. Ştia că întârzierea îl va înfuria pe Stăpân şi de aceea se grăbea să ducă la bun sfârşit sarcina încredinţată. Se duse ţopăind până la uşa casei Vrăjitoarelor din Port, dar ceva îi spunea că ar face mai bine să plece de acolo. Tocmai când se pregătea să se îndepărteze, uşa se deschise brusc, o mână ieşi afară şi o înhăţă.

— Am pus mâna pe ea! ţipă un glas triumfător de vrăjitoare.

Furioasă, Potaia se zbătu să scape, dar vrăjitoarea o ţinea bine.

— Pe ce ai pus mâna, Linda?

Atunci Potaia văzu că mai era o vrăjitoare, ceva mai bătrână, care făcu o mutră speriată când prima îi arătă ce prinsese.

— Pe Soborul meu, vrei să ne bagi în mormânt pe toate?

— Ce palavre îndrugi acolo? se răsti vrăjitoarea cea tânără. Crăpi de ciudă că ţi-a scăpat şobolanul ăla ceva mai devreme. Oricum, asta e mingea *mea*. Aşa că valea!

— Linda, de dragul Soborului, dă-i drumul. E a Stăpânului. E o Minge de urmărire plecată în misiune. Dă-i drumul pe loc!

Vrăjitoarea dădu drumul Potaiei de parcă ţinuse în mână un cartof fierbinte. Mingea se scutură şi sări înapoi pe stradă, de unde se îndreptă ţopăind spre Casa Păpuşilor. Vrăjitoarele o priviră fascinate cum sare puţin pe loc, iar apoi, la al treilea salt, cum se strecoară prin cutia de scrisori şi dispare înăuntru.

— Ce păcat că nu era pentru una din noi, zise vrăjitoarea cea bătrână. Am fi păstrat-o pentru Stăpân. Ne-ar fi ţinut minte de bine.

— Nu suntem niciodată la locul potrivit şi la timpul potrivit, oftă Linda cătrănită şi trânti uşa cât putea de tare.

— Nicko, şopti Jenna. *Nicko*!

— Cee?

— Nicko, bate cineva la fereastră.

— E Sora cea nebună, Jen. Culcă-te, mormăi Nicko somnoros din celălalt capăt al camerei murdare, unde adormise pe o saltea plină de cocoloaşe.

Jenna se aşează pe marginea patului ei, la fel de plin de cocoloaşe, şi îşi trase pelerina pe umeri. Se uită în întuneric, cu inima bătându-i tare, şi trase cu urechea. După zgomot, s-ar fi zis că Sora se juca cu o minge în faţa ferestrei. Ce o fi apucat-o? Nu părea că face prea multă mişcare. Apoi, când ceaţa somnului se risipi, Jenna înţelese: *Potaia*.

Jenna sări din pat şi se împiedică de Septimus, care dormea pe jos învelit într-o pătură. Se duse de-a buşilea până la fereastră, ţinând capul cât mai jos, cu speranţa că Potaia nu o va vedea, deşi bănuia că nu avea nicio importanţă dacă Mingea de urmărire o vedea sau nu. *Ştia* că e acolo.

Apoi Jenna călcă pe ceva moale şi viu. Vru să ţipe, dar o mână îi astupă gura. Simţi miros de pământ reavăn şi văzu doi ochi mari privind-o.

— Şşş, făcu Băiatul Lup, care era întins sub fereastră şi o asculta pe Potaie de câteva minute bune. E Ceva afară. Am mai văzut-o o dată prin Pădure.

— Ştiu, răspunse Jenna în şoaptă. A venit după mine.

— Vrei să o prind? întrebă Băiatul Lup, cu

ochii lucind în lumina verzuie care străbătea prin geamul soios.

Afară, Potaia lumina din ce în ce mai tare. Găsise vânatul, iar acum îşi aduna energia ca să îl însemne. Odată ce îl însemna, se putea întoarce la Stăpân, cu misiunea îndeplinită. Din acel moment vânatul era însemnat şi Stăpânul ştia unde să îl găsească.

— Chiar poţi să o prinzi? se minună Jenna, gândindu-se că Potaia era prea iute pentru Băiatul Lup.

— Cât ai zice peşte, zâmbi Băiatul Lup şi dinţii îi sclipiră verzi în lumina pe care o arunca Potaia. Ia să vezi.

Mai iute chiar decât vrăjitoarea, Băiatul Lup deschise fereastra şi o prinse pe Potaie dintr-o singură mişcare. Apoi trânti fereastra la loc.

— Prinde-l! strigă Septimus ridicându-se de pe jos, cu ochii larg deschişi, dar încă visând.

— Ce? mormăi Nicko. Ce… ce… e? Jen? Cine s-a făcut verde?

Băiatul Lup arăta foarte ciudat. Lumina verde a mingii pulsa în mâna lui, făcând-o să pară transparentă, roşie-verzuie, şi arătându-i oasele de sub piele. Şi restul corpului băiatului începu să capete o culoare verde, îngrozitoare, pe măsură ce Potaia îşi aduna energia ca să scape.

Mingea de urmărire era furioasă. Era atât de aproape şi totuşi atât de departe, căci, dacă nu însemna vânatul, nu îi era de niciun folos Stăpânului. Ar fi fost tot atât de folositoare ca şi o

minge veche de tenis, şi tocită pe deasupra. Potaia ştia totul despre mingile vechi de tenis, fiindcă fusese ea însăşi o astfel de minge. Îi datora totul Stăpânului ei, Simon, şi nici prin cap nu îi trecea să îl dezamăgească. Nimic nu o putea opri să însemneze vânatul. *Absolut nimic*.

Băiatul Lup se străduia să o ţină. Mâinile lui puternice, vânoase, prinseseră Potaia într-o strânsoare de fier. Numai că Potaia îşi aduna toată energia şi, încet dar sigur, începu să se încingă. Era riscant, dar Mingea de urmărire ar fi riscat mai degrabă să se transforme în cauciuc topit decât să nu îi dea ascultare Stăpânului.

— De ce ţi-s mâinile verzi, 409? întrebă Septimus, care nu se trezise de tot şi mai credea că e încă în dormitorul Armatei Tinere, alături de 409.

— Nu ştiu. De la Ceva. Jenna mi-a spus să o prind şi am prins-o. Dar se cam încinge.

— E Potaia, spuse Jenna în şoaptă. Mingea de urmărire a lui Simon. A trimis-o să mă găsească. Ce facem cu ea?

Septimus se trezi într-o clipă.

— Să nu cumva să te atingă, Jen. I-a pus Semn. Ai grijă să *nu* te atingă, ai înţeles?

— Nici nu îmi doresc, zise Jenna cutremurându-se. Ce lucru îngrozitor…

— Dacă nu te atinge, nu va putea să se întoarcă la Simon să îi spună unde eşti. Poţi fi liniştită. Ai înţeles?

Dar Jenna numai liniştită nu putea fi. Era

palidă, tremura şi căpătase şi ea o culoare verzuie.

— Au… mormăi Băiatul Lup. *Vai*!

— Ce e cu tine? îl întrebă Nicko.

— Au… se încinge, nu mai… pot să o ţin… Aaauuu! strigă el şi dădu drumul Mingii de urmărire, arătându-le palmele arse până la carne vie.

Potaia ardea atât de tare că te dureau ochii să o priveşti – era roşie ca fierul scos din foc. Cât ai clipi, se repezi la Jenna, sări în sus şi îi atinse braţul. Jenna ţipă de durere şi spaimă. Mingea se izbi de geam, îl sparse, ţâşni afară, pe podeţul de lemn, lăsând flăcări în urmă, apoi sări jos, pe grămada de gunoi a vrăjitoarelor, de unde se auzi un fâsâit puternic. Stătu acolo, afundată într-o grămadă de frunze de ceai, oase de iepure şi capete de broască, aşteptând să se răcească.

După care ieşi voioasă afară din grămada de gunoi, se scutură de frunzele de ceai care i se lipiseră de blană şi plecă ţopăind înapoi la Stăpânul ei, Simon Heap.

e*

CASA VRĂJITOARELOR DIN PORT

În mansardă se lăsă liniştea; cu toţii erau încă buimăciţi. Câteva clipe după aceea, Septimus şopti îngrozit: – Podul! A luat foc! Nicko întoarse ochii de la Jenna, care se ţinea cu mâna de locul unde

Potaia îi lăsase o arsură rotundă, ca un bănuţ, şi urmări privirea lui Septimus. Prin gaura pe care Potaia o făcuse în podeţ ieşeau flăcări şi, chiar sub ochii lor, podeţul vechi de lemn fu cuprins de flăcări şi se prăbuşi la pământ cu o bufnitură

puternică.

— Aoleu… murmură Septimus.

— O să ardem ca şobolanii, zise Nicko.

— Mă rog, ce au a face *şobolanii* aici? întrebă Stanley revoltat. Dacă vreţi să ştiţi, numai domnul Heap e de vină. Mă întreb ce o să zică băbătia când o vedea că i-a luat foc podul.

— Mă doare în cot de ce o să zică băbătia, îi răspunse Nicko. Asta să ne fie grija! Ai uitat unde suntem?

— Prizonieri, fără putinţă de scăpare, la mansarda cartierului general al Vrăjitoarelor din Port, zise Septimus posomorât.

— Întocmai, făcu Nicko.

Se lăsă din nou liniştea. Băiatul Lup îşi îndesă mâinile arse la subraţ ca să îi mai treacă durerea. Se muta de pe un picior pe altul, încercând să nu se gândească la cât de tare îl dureau. Jenna îşi lăsă grijile ei deoparte şi se duse lângă el.

— Te doare tare? îl întrebă ea.

Băiatul Lup dădu din cap scrâşnind din dinţi.

— Ar trebui să îţi facem un bandaj, zise Jenna. Ca să nu te răneşti şi mai tare. Dă mâinile încoace.

Îşi scoase cingătoarea de mătase aurie de la brâu şi o rupse cu dinţii în două.

Septimus şi Nicko o priveau cum înfăşoară cu grijă mâinile arse ale Băiatului Lup în fâşiile de mătase aurie, dar gândul le era în altă parte. Îşi băteau capul cum să scape din casa vrăjitoarelor.

— Ia ascultaţi, zise Septimus în şoaptă.

— Ce? răspunse Nicko la fel.

Jenna şi Băiatul Lup ciuliră şi ei urechea. Ce auzise Septimus?

— Auziţi ceva? murmură Septimus.

Tăcură cu toţii, încordaţi, aşteptând să audă… ce? Paşi în faţa uşii? Pe Simon Heap la fereastră? Pe Sora Meredith care descoperise că podul ei se făcuse scrum? După câteva minute, Nicko şopti:

— Nu aud nimic, Sep.

— Tocmai. Nimic.

— Of, Sep. Credeam că ai auzit ceva. Să nu mai faci asemenea glume.

— Dar tocmai despre asta vorbesc, nu înţelegi? Podul s-a prăbuşit cu zgomot chiar în spatele casei lor, dar vrăjitoarele nici nu s-au mişcat. Nici măcar nu au aruncat o privire pe fereastră. S-a făcut ziuă şi trebuie că s-au dus la culcare. Marcia mi-a spus că Vrăjitoarele întunecate dorm în timpul zilei şi nu se apucă de treabă decât noaptea. Asta înseamnă că putem ieşi. E foarte simplu.

— Ce spui? E oare aşa *simplu* să treci printr-o casă veche, unde podelele scârţâie, care e împânzită de capcane şi pe deasupra plină de vrăjitoare care abia aşteaptă să pună mâna pe tine şi să te preschimbe într-o broască? E chiar aşa simplu să ieşi pe uşa din faţă, mai mult ca sigur încuiată cu cine ştie ce vrajă rea? Floare la ureche!

Jenna, care tocmai termina de bandajat

palmele Băiatului Lup, ridică ochii:

— Nu fi atât de răutăcios, Nik. Oricum, nu avem de ales. Suntem nevoiţi să trecem prin casa vrăjitoarelor. Doar dacă nu vrei să faci o săritură de vreo douăzeci de picioare până în casa aceea înfiorătoare, plină de păpuşi.

Câteva minute mai târziu erau cu toţii în coridorul întunecos, plin de pânze de păianjen. Nicko era invizibil. Făcuse

Farmecul de Dispariţie şi Tăcere, care îi reuşise cu ajutorul lui Septimus. Acesta îi repetase de nu ştiu câte ori:

— Nik, fii atent. E aşa: Nevăzut, neauzit, neşoptit şi nerostit. Şi trebuie să îţi şi închipui că aşa se întâmplă. Dacă doar repeţi ca un papagal e degeaba.

Până acum vraja funcţiona – reuşiseră cel puţin să iasă din cameră fără să stârnească Scârţâitul uşii. Jenna şi Septimus aveau şi ei câte un Farmec de Dispariţie, care nu era tăcut, dar se hotărâseră să nu îl folosească, pentru că nu li se părea cinstit să îl lase pe Băiatul Lup pradă vrăjitoarelor.

Acum rămăseseră nehotărâţi în prag, neştiind încotro să o apuce, fiindcă era greu de spus pe unde ar fi putut urca sau coborî. Vrăjitoarelor din Port le plăcea la nebunie să îşi reamenajeze casă, deşi cei mai mulţi nu ar fi zis că ce făceau ele se numea reamenajare. De-a lungul anilor, Soborul schimbase casa într-un labirint de coridoare care nu duceau nicăieri sau de scări răsucite care de

obicei se sfârşeau înainte să ajungă la alt etaj sau se opreau la o fereastră. Unele uşi dădeau în camere din care vrăjitoarele scoseseră planşeul şi nu mai apucaseră să pună altul la loc. Din pereţi ieşeau fel de fel de ţevi care picurau, iar la fiecare pas scândurile podelei păreau gata să cedeze şi să te arunce la etajul de dedesubt. Pe lângă „amenajări”, casa era plină de Belele, Pocinogi şi Băgăcioşi, al căror singur scop era să pună beţe în roate oricărui străin intrat acolo.

Un Băgăcios mic, albastru, stătea atârnat de o sfoară prinsă în tavan, chiar în faţa uşii pe care ieşiseră. Băgăciosul era o lighioană cât se poate de dezagreabilă, cu un singur ochi, acoperită cu ţepi şi solzi de peşte; singurul lui scop în viaţă era să împiedice pe oricine să facă ceea ce îşi propusese, dar ca să reuşească, trebuia ca persoana respectivă să îl privească, fie şi o clipă. Jenna nu băgase de seamă că e acolo şi se lovise cu fruntea de el. Se dăduse îndată înapoi dar era prea târziu: ridicase privirea şi văzuse ochişorul albastru ca o mărgică al Băgăciosului uitându-se la ea. Băgăciosul se puse pe treabă, mulţumit peste poate. Începu să sară de colo-colo prin faţa ei, bolborosind ca un copilaş.

— Sălu mâna, fetiţo. Te faţă? Te-ai pieldut? Uuu, te azuut, da, da.

— Taci din gură, se răsti Jenna la el cât îndrăznea de tare şi încercă să se ferească.

— Uuu, nu e *mumos*. Eu te azuut, da, da. Uuu…

— Sep, nu poţi să faci ceva să nu mă mai pisălogească? Dacă nu, îl strâng de gât.

— Mă gândesc. Stai liniştită şi nu îi da atenţie, Jen.

— Uuu. Te băiat tău. Lăăău…

— Sep, făcu Jenna scoasă din sărite. Ce aştepţi? Scapă-mă de el! Acum pe loc!

— Nuu scăpa, eu te *azuut*, uuu.

— Taci odată!

— Jen, Jen, nu-i face jocul. Asta şi vrea: te scoate atât de tare din fire că nu mai poţi face nimic. Lasă-mă o clipă, mi-a venit o idee.

— Uuu. Te băiat tău. Ale o idee, uuu.

— Sep, să ştii că îl omor, *zău* aşa.

— Uuu, te fetiţă *le-a*. Nu e mumos. Uuu. Septimus scotocea prin chimirul lui de Ucenic.

— O clipă, Jen, să îmi găsesc Amuleta pe Dos. A, uite-o. Scoase o Amuletă mică, triunghiulară, şi o ţinu în palmă, cu vârful ascuţit spre Băgăcios. Acesta o privea bănuitor.

— Te ale băiatu’ tău acolo? întrebă cu voce plângăcioasă. Septimus nu răspunse. Trase aer în piept şi îngână rar şi încet, ca să nu le trezească pe vrăjitoare:

Băgăcios plicticos, te lasă de glume, Să uiţi chiar acum de ce eşti pe lume.

— Vai de mine, zise Băgăciosul cu voce pierdută. Parcă mă furnică…

— Bun, spuse Septimus. Cred că are efect. Ia să vedem.

— Ai grijă, Sep, zise Jenna, care se mai

liniştise acum că nu mai era pisălogită.

Septimus murmură un Farmec Scut simplu şi îşi îndreptă privirea spre Băgăcios.

— Bună dimineaţa, zise acesta pe un ton vesel. Cu ce vă pot fi de folos?

— Da’ ştii că ai început să fii priceput la Magie? zise Jenna admirativ.

Septimus zâmbi. Se simţea bine când vedea că îi iese un farmec. Băgăciosul atârna de tavan, aşteptând răbdător un răspuns.

— Ai putea să ne arăţi pe unde e ieşirea? îl întrebă Septimus politicos.

— Cu plăcere, răspunse Băgăciosul. Vă rog să mă urmaţi.

Se desprinse de sfoară şi aterizâ uşor în faţa lor, pe cele patru picioare ca de păianjen. Apoi o luă la fugă şi, spre mirarea tuturor, sări printr-o trapă deschisă.

— Hai, repede după el, zise Septimus. Tu ia-o înainte, Nik, aşa vom fi cu toţii tăcuţi.

Coborâră în urma Băgăciosului pe o scară lungă de lemn, cam şubredă, dar care ducea până la parterul casei. Scara se hâtâna şi se legăna, neobişnuită cu greutatea – căci niciuna dintre VTăjitoare nu avusese curajul să o încerce – dar ajunseră cu bine jos, deşi Septimus tremura din toate încheieturile.

Când păşiră jos de pe scară, din întuneric îi întâmpină un cor de şuierături care nu prevesteau nimic bun. Băiatul Lup şuieră şi el.

— Ce a fost asta? întrebă Jenna.

— Pisici, răspunse Septimus. Sunt o groază. Şşş, 409, nu le stârni.

Băiatul Lup ştia însă mai bine ce face. Pisicile tăcuseră, speriate de şuieratul celei mai mari şi grozave pisici pe care o văzuseră vreodată.

Băgăciosul aşteptă până când coborâră toţi de pe scară:

— După cum vedeţi, doamnelor şi domnilor, ne aflăm acum în bucătăria Soborului, în jurul căreia se învârt toate activităţile casnice. Urmaţi-mă, vă rog, şi vă voi conduce spre ieşire.

Bucătăria Soborului mirosea a untură râncedă prăjită şi a mâncare pentru pisici. Era prea întunecoasă ca să se poată vedea ceva, în afară de licărul cărbunilor în sobă şi lucirile verzi ale ochilor unei armate de pisici care îi urmăreau cum traversau în Tăcere camera.

Ieşiră din bucătărie ţinându-se după Băgăcios, care mergea iute pe un coridor îngust. Era greu de văzut încotro mergeau, căci casa era foarte întunecoasă şi mohorâtă. Ferestrele erau acoperite cu pânze negre, iar pe pereţii vopsiţi în cafeniu-închis atârnau câteva tablouri prăfuite şi crăpate reprezentând vrăjitoare, broaşte râioase şi lilieci. Chiar când dădeau colţul, se auzi un scârţâit, o rază de lumină în care dansa praful căzu pieziş pe podea, se deschise o uşă şi o vrăjitoare ieşi cu pas şovăielnic.

Nicko rămase ca de piatră, iar Septimus, care nu îl văzuse, se izbi de el, urmat imediat de Jenna şi Băiatul Lup. Stanley, care alerga în faţa lui

Nicko, fu prins în raza de lumină.

Vrăjitoarea făcu ochii mari văzându-l, iar Stanley rămase şi el cu ochii la ea.

— Hopa! Tu trebuie că eşti şobolanul meu, zise vrăjitoarea cu o voce cântată, neobişnuită. Ia să te preschimb eu într-o broască grasă.

Stanley deschise şi închise gura, dar nu putu scoate niciun sunet. Vrăjitoarea clipi încet, apoi se întoarse şi privi la

Septimus, Jenna şi Băiatul Lup, care se trăseseră înapoi, la întuneric.

— Ţi-ai adus şi prietenii… mmm… mi-am, mi-am. Copii… Nouă ne plac copiii, da, da. A, şi uite-l şi pe Băgăciosul meu, pe care l-am atârnat aseară…

— Bună, Veronica, zise Băgăciosul cu mustrare în glas. Iar umbli în somn prin casă?

— Mmm, murmură vrăjitoarea. Umblu în somn… ce frumos…

— Hai, acum du-te în pat, zise Băgăciosul supărat, înainte să cazi iar prin trapă şi să trezeşti toată casa.

— Daaa… mă duc la culcare… noapte bună, Băgăciosule, mormăi vrăjitoarea şi plecă târşâindu-şi picioarele, cu ochii larg deschişi, aţintiţi ea ştia spre ce.

Jenna şi Băiatul Lup se lipiră de perete ca să îi facă loc.

— Pfui, făcu Septimus când îndrăzni să respire din nou.

— Pe aici, vă rog, dacă nu vă supăraţi,

doamnelor şi domnilor, zise Băgăciosul cu vioiciune şi dispăru după o perdea groasă, neagră, întinsă de-a latul coridorului.

Septimus, Jenna, Băiatul Lup şi nevăzutul şi tăcutul Nicko trecură şi ei dincolo de perdea şi scoaseră un oftat de uşurare: se aflau în faţa uşii de la intrare.

Băgăciosul se urcă pe uşă ca o şopârlă pe perete şi se apucă grăbit să desfacă mulţimea de zăvoare, lacăte şi lanţuri cu care era închisă uşa. Jenna îi zâmbi lui Septimus: în scurtă vreme vor fi afară.

Deodată se dezlănţui o hărmălaie asurzitoare.

— Au! Ajutor! *Ajutor*! Sunt atacat! Lasă-mă! Lasă-mă! se auzi un glăscior subţire, metalic. (Unul dintre lacăte avea Alarmă.)

— Şşş, Donald, îi spuse Băgăciosul enervat. Nu mai face atâta gălăgie. Eu sunt.

Dar lacătul nu se lăsă convins, ci se văietă mai departe:

— Auu, uuu, uuu, *ajutori* Aaauuu, *ajutori*

Deasupra capetelor auziră paşi alergând şi zgomot de voci agitate. Soborul Vrăjitoarelor din Port se trezise. Câteva clipe mai târziu se auzi un bufnet de paşi coborând scara, după care un trosnet de lemn rupt şi un ţipăt.

— Daphne, tâmpito ce eşti! De-abia pusesem treapta aia şi acum uite, ai rupt-o.

Daphne gemu în chip de răspuns.

Apoi se auzi o altă voce ţipând:

— Simt miros străin aici. Miros de şobolan.

Fuga, fuga! Să ieşim prin spate!

Se auzi un zgomot ca şi cum o turmă de elefanţi tropăia la etajul de sus. Casa se cutremura sub picioarele lor. Soborul Vrăjitoarelor din Port se pusese în mişcare.

— Aaauu… aauuu… se jeluia lacătul.

— Sep, se întoarse Jenna speriată spre el. Nu poţi face nimic?

— Nu ştiu. Mă gândesc. Ia stai puţin.

Septimus scormoni prin chimirul lui de Ucenic şi scoase un pacheţel pe care scria Praf de Grăbit. Turnă puţin în palmă şi îl aruncă peste Băgăcios. Acesta tuşi, bolborosi, dar apoi se apucă de treabă cu atâta viteză că părea doar o pată albăstruie zvâcnind încoace şi încolo pe uşă, trăgând zăvoarele, descuind lacătele şi desfăcând lanţurile. Iar în tot acest timp lacătul urla de le spărgea urechile:

— Aaauuu… aaauuu… *ajutooor*… Aaauuu… aaauuu… *ajutooor*… Aaauuu… aaauuu… *ajutooor*…

Jenna auzi paşii vrăjitoarelor răsunând pe pardoseala bucătăriei, dar chiar în acel moment uşa se deschise larg, turtindu-l pe Băgăcios de perete. Cât ai clipi, Jenna, Septimus, Nicko, Băiatul Lup şi Stanley fură afară şi o luară la fugă pe Uliţa Frânghierilor, de-abia îndrăznind să arunce o privire înapoi, de teamă să nu vadă un şir de vrăjitoare alergând după ei.

În casa Soborului Vrăjitoarelor din Port, podeaua holului de la intrare cedă în sfârşit, după

ce fusese roasă ani de zile de colonia de care uriaşi pe care o ţinea Daphne, şi întreg Soborul se prăvăli la subsol, unde avu norocul să aterizeze în balta făcută de o ţeavă de canal care picura de multă vreme.

28
DRUMUL DE PIATRĂ

Jenna, *Septimus*, *Nicko*, *Băiatul Lup* şi Stanley o luară pe Drumul de Piatră care ducea din Port spre Mlaştinile Ierboase. Jenna mergea înainte, iar în spatele ei venea Tunet, scuturând din cap şi pufnind pe nări în aerul rece al dimineţii, bucuros că în sfârşit scăpase din grajdul urât mirositor din spatele Casei Păpuşilor, în care îşi petrecuse noaptea.

Jenna stăruise să se ducă să îl ia şi pe Tunet cu ei. Îi era teamă că, dacă îl lasă acolo, Sora Meredith ar fi fost în stare să îl dea pe un preţ bun la prăvălia din port care vindea plăcinte cu cafne. Aşa că, ajungând la capătul Uliţei Frânghierilor şi văzând că vrăjitoarele tot nu ieşeau după ei, Jenna se furişase pe aleea de pământ bătut din spatele caselor şi îl luase pe Tunet de acolo.

Drumul de Piatră mergea de-a lungul digului înalt care mărginea câmpurile în partea dinspre Port. Prin ceaţa dimineţii, Jenna vedea cortul

decolorat al circului şi îi venea în nări mirosul ierbii călcate în picioare de mulţimea îngrămădită la circ în seara dinainte. Priveliştea era tihnită, dar Jenna nu se putea bucura de ea: rana făcută de Potaie pe braţ o înţepa şi îi amintea că Simon îi lăsase un Semn; tresărea la cea mai mică mişcare sau zgomot neaşteptat. De aceea, când văzu cu coada ochiului ceva mic şi negru, care scotea un fel de zăngănit şi se îndrepta spre ea, se sperie şi îl apucă pe Septimus de braţ.

— Au! ţipă Septimus. Ce s-a întâmplat, Jen?

Jenna se ascunse în spatele lui. Ceva venea drept spre ea.

— Au, au, daţi-o jos de pe mine! Daţi-o jos de pe mine! ţipa Jenna, căznindu-se să scape de o insectă mare, cu ţepi, care i se aşezase pe umăr.

Băieţii se aplecară şi se uitară curioşi la gângania care căzuse pe spate în praf şi acum flutura încet din picioare, scoţând un bâzâit slab.

— Credeam că a murit, zise Septimus, împungând-o cu degetul.

— Cum o fi ajuns aici? întrebă Nicko clătinând din cap. Băiatul Lup se uita şi el la gânganie. Nu prea era bună de mâncat. „Are carapacea prea groasă”, se gândea el. „Şi mai are şi ţepi. Nu m-aş mira dacă ar avea şi un ac otrăvit”. Jenna aruncă o privire peste umerii lor.

— Ce e? întrebă ea.

— E Gângania ta Protectoare, zise Septimus.

— Nu se poate!

Jenna îngenunche, ridică binişor gângania şi

o puse în palmă. O şterse de praf cât putu de bine şi după câteva clipe, sub ochii lor uimiţi, gângania se ridică şi se apucă, destul de nesigură, să îşi cureţe aripile, bâzâind şi foindu-se de colo-colo. Apoi, deodată, izbindu-şi aripile de carapacea verde cu un clămpănit triumfător, gângania îşi luă zborul şi se aşeză la locul cuvenit ei, pe umărul Jennei, exact aşa cum făcuse cu mai bine de un an în urmă, când fusese creată în căsuţa Mătuşii Zelda. Jenna simţi că îi mai vine inima la loc. Acum avea cu ce să se apere dacă – sau poate când – va veni Simon după ea.

* * *

Calul cel mare, cu şobolanul cocoţat în şa şi cei patru copii mergând alături, înainta agale pe Drumul de Piatră. Trecuseră acum de câmpiile din jurul Portului şi ajunseseră la întinderile de stuf din care locuitorii Portului făceau acoperişuri, coşuri, rogojini şi tot felul de alte lucruri trebuincioase. Când soarele se ridică, ultimele scame de ceaţă dispărură de deasupra întinderilor de stuf care creşteau aproape cât vedeai cu ochii. Dincolo de ele se aflau Mlaştinile Ierboase, învăluite încă într-o ceaţă groasă.

Stanley voia să treacă cât mai nebăgat în seamă. Nu prea era în apele lui, căci recunoscuse drumeagul care ducea la cocioaba lui Jack cel Smintit unde, cu un an în urmă, petrecuse cele mai nenorocite şase săptămâni din viaţa lui, prizonier într-o cuşcă. Nu reuşise să scape decât după ce slăbise într-atât că putuse să se strecoare

printre gratii.

După câteva ceasuri, când văzu că pădurea de stui se rărea şi vântul îi aduse în nas mirosul jilav al Mlaştinilor Ierboase, Stanley îşi mai veni în fire. Ştia că acum era departe de Jack cel Smintit. Puţin după aceea Drumul de Piatră se sfârşi. Mai departe era un drum plin de bălţi şi noroi. Se opriră cu toţii.

Jenna duse mâna la ochi să se apere de soare şi privi spre Mlaştini. Inima i se strânse: nu avea nici cea mai vagă idee unde s-ar putea afla cărarea spre căsuţa Mătuşii Zelda. Ultima oară când fusese aici cu Nicko, în timpul Marelui îngheţ, totul era acoperit de gheaţă şi locurile arătau complet altfel.

Septimus veni lângă ea.

— Credeam că ne va aştepta Smârcanul, zise el nedumerit. Sunt sigur că Mătuşa Zelda ştie unde suntem.

— Hm, nu, nu cred că ştie, Sep, îi răspunse Jenna. Nu mai aude chiar atât de bine şi îi e greu să asculte. O să-l trimit pe Stanley să-i spună unde ne aflăm.

— Poftim? Am auzit bine? spuse şobolanul, nevrând să îşi creadă urechilor.

— Da, Stanley, m-ai auzit cât se poate de bine, răspunse Jenna. Vreau să te duci la Căsuţa Păzitoarei şi să îi spui Mătuşii Zelda că suntem aici.

— Mă scuzaţi, Maiestate, dar, cum v-am mai spus, eu nu merg în mlaştini…

— Dacă eu îţi cer să mergi în mlaştini, Stanley, te duci. Ai înţeles?

— Aăă… făcu Stanley, luat pe nepregătite.

— Iar dacă nu faci ceea ce îţi cer, vei fi dat afară din Serviciul Secret Şobolănesc.

— Dar…

— E limpede?

Lui Stanley nu-i venea să creadă ce aude. Nici lui Septimus sau Nicko, de altfel. Niciodată nu o văzuseră pe Jenna atât de pornită.

— E limpede, Stanley?

— Ca lumina zilei, răspunse Stanley, uitându-se amărât spre Mlaştini şi recunoscând cu admiraţie, deşi îi venea greu, că Jenna le va da mult mai mult de furcă decât fosta Regină, mama ei.

— Atunci p-aci ţi-e drumul, zise Jenna. Vezi să îi spui Mătuşii Zelda să îl trimită pe Smârcan înspre Port, cu o canoe. Şi nu pierde vremea pe drum. Simon m-a însemnat, sau nu cumva ai uitat?

Îl urmăriră cu toţii pe şobolan, care o luă la fugă pe drumul plin de noroi, făcu o săritură în rogozul de la marginea mlaştinii şi dispăru.

— Sper să se descurce, zise Jenna, privind cu mâna streaşină la ochi în direcţia în care dispăruse Stanley.

Nu îi făcuse plăcere să îl ameninţe pe Stanley, dar îşi dăduse seama că e singura cale. Ştia că, din momentul când Potaia o însemnase, nu era decât o chestiune de timp până să o găsească Simon, şi dorea să fie în siguranţă, în Căsuţa

Păzitoarei.

— E un şobolan priceput, zise Septimus. Se va întoarce în scurtă vreme cu Smârcanul, ai să vezi.

Se aşezară pe marginea Drumului de Piatră. Tunet păştea mulţumit iarba grasă, iar Jenna trecu din mână în mână bidonul cu apă pe care îl umpluse la izvorul din Port, înainte de plecare. Nicko se întinse pe iarbă şi privi cerul. Era fericit să petreacă o dimineaţă întreagă fără să aibă mai nimic de făcut. Băiatul Lup nu se putea odihni; mâinile îl dureau atât de tare că după o vreme se ridică şi începu să se plimbe încolo şi încoace ca să nu se mai gândească la durerea care îl chinuia.

Jenna şi Septimus, încordaţi, cercetau din ochi întinderea de stuf, căutând să desluşească vreo mişcare. Când şi când vântul trecea foşnind printre trestii, un şoarece-de-mlaştină sărea în baltă cu un plescăit surd ori o pasăre ţipa jalnic, strigându-şi perechea, şi de fiecare dată Jenna şi Septimus tresăreau. La amiază aerul deveni înăbuşitor, vântul căzu şi se lăsă tăcerea. Pe Jenna şi Septimus îi cuprindea somnul şi pleoapele li se lăsau grele. Nicko adormi de-a binelea. Chiar şi Băiatul Lup se opri, se întinse pe jos şi îşi afundă mâinile arse în iarba răcoroasă.

Deasupra lor, soarele ardea pe cerul fără niciun nor – iar departe, dincolo de Mlaştinile Ierboase, un punct negru se ivi la orizont.

LUPTĂ şi Zbor

Septimus fu primul care îl zări. Simţi ceva întunecat în aer şi părul i se ridică pe ceafă. Sări în sus.

— Ce e? întrebă Jenna, trezindu-se brusc. Au, se strâmbă ea, simţind că arsura de pe braţ începuse să zvâcnească.

— Uite, acolo, îi arătă Septimus punctul negru de pe cer. Nu îmi place cum arată. E mult prea mare ca să fie o pasăre.

Jenna îşi frecă braţul şi se uită spre cer, în direcţia arătată de Septimus. Departe, deasupra Mlaştinilor Ierboase, văzu un fel de pasăre mare,

neagră.

— Poate că e un uliu-de-mlaştină… spuse ea nesigură. Septimus clătină din cap şi se ridică în picioare ca să vadă mai bine, punându-şi palma streaşină la ochi. Era palid şi încordat.

— Cee ce? întrebă Nicko deschizând ochii, încă buimăcit de somn.

Fără să scoată un cuvânt, Jenna arătă cu degetul spre forma neagră care se apropia de ei. Băiatul Lup se ridică şi el ca să se uite mai bine.

— Curios… mormăi el ca pentru sine.

— Ce vezi? îl întrebă Nicko, cuprins de îngrijorare; ştia că Băiatul Lup avea ochi de şoim.

— Arată ca un liliac foarte mare, dar… ia staţi… phii, ce repede zboară… e… nu, nu se poate…

— Ce? întrebă Septimus cu sufletul la gură. Ce nu se poate?

— Un nebun, zboară prin aer.

— Eşti sigur, 409?

— Cât se poate de sigur, 412.

— Dar e imposibil. Nimeni nu poate zbura aşa… adică… aşa, ca o pasăre, spuse Jenna îngrozită.

— Pe vremuri puteau, aşa se povesteşte, zise Septimus mai mult pentru sine.

Forma cea neagră se apropia cu repeziciune şi în scurtă vreme îşi dădură seama că era într-adevăr un bărbat, cu o pelerină neagră fluturând în urma lui, care se învârtea deasupra Mlaştinilor, luând-o încolo şi încoace, privind cu atenţie

pământul de sub el. Se îndrepta spre Semnul pe care îl făcuse Potaia.

— Da, e Simon, spuse Jenna, nevenindu-i să creadă ce vedea.

— Trebuie să ne ascundem! spuse Septimus. Hai, Jen, repede, în stufăriş!

— Eu nu prea înţeleg de ce vă agitaţi atât, zise Nicko uitându-se la cel care se apropia. La urma urmei, noi suntem patru, iar el e unul singur – Simon, fratele nostru mai mare, care se crede cel mai deştept. Ei da, a învăţat să zboare, şi ce-i cu asta? Pun rămăşag că şi Sep poate zbura. Nu-i aşa, Sep?

— Nu, Nik, nu-i aşa. Simon chiar *zboară*. Stăpâneşte Zborul.

— Dar şi tu te poţi ridica în aer. Înseamnă că poţi zbura.

— Nu mă pot ridica decât câteva picioare de la pământ, Nik. N-aş putea zbura aşa nici peste un milion de ani. Nici nu credeam că poate cineva.

Jenna se refugiase lângă Tunet şi se ţinea de hăţurile lui. Se simţea mai în siguranţă lângă el şi parcă ceva din calmul lui i se transmitea şi ei. Septimus stătea lângă ea, hotărât ca de această dată să o apere. Dintr-un buzunar secret al cingătorii de Ucenic scosese cea mai preţioasă Amuletă: o pereche de aripi mici de argint, dăruite lui de Marcia atunci când îl rugase prima oară să îi devină Ucenic. Aripile sclipeau în soare, iar pe ele erau încrustate cu litere de aur cuvintele „Zboară slobod cu mine”.

Septimus încercă să îşi aducă aminte ce făcuse în dimineaţa aceea când o dusese pe Marcia să vadă băltoaca Smârcanului, când ţinuse pentru prima oară în palmă Amuleta şi simţise cum îl străbate o undă de Magie. Ce mult i se părea că trecuse de atunci! îşi amintea că spusese cuvintele în gând şi îşi închipuise că zboară. Atât. Dar asta nu putea fi totul.

— Vezi, ştiam eu că poţi zbura, Sep, spuse Nicko admirativ când Septimus se ridică de-o palmă de la pământ.

Septimus se uită în jos şi căzu cu o bufnitură.

În tot acest timp, Jenna nu îşi luase ochii de la silueta întunecată de pe cer. Acum era îndeajuns de aproape ca să îi vadă părul blond fâlfâind în vânt în timp ce cobora tot mai jos deasupra stufărişului, căutând Semnul. În ultima clipă, chiar când părea că se va izbi de parapetul Drumului de Piatră, Simon se ridică repede în aer, cu o expresie de concentrare încordată pe faţă. Era prima lui încercare de Zbor. Căzuse de trei ori încercând să îşi ia zborul din vârful Observatorului şi fusese cât pe ce să se zdrobească de una dintre insuliţele din mlaştină, care fusese invadată de găini. Nu era nicidecum atât de uşor pe cât îi spusese Hugh Fox.

Simon zbura acum cu oarecare dificultate, parcă s-ar fi luptat cu vântul, şi se uita surprins la cei de jos. Văzuse ceva ce nu se aştepta să mai revadă, ceva ce, credea el, fusese devorat de Viermele-de-Pământ care locuia acum în Hrubă (şi

care urma în curând să dea naştere la zece pui, drept care era foarte prost dispus şi tot timpul înfometat).

— Mi-ai luat calul! strigă el la Jenna. *Hoaţă de cai* ce eşti!

Rămăseseră cu toţii nemişcaţi, cu ochii la Simon, care plutea prin aer, şi se întrebau ce avea să facă.

— Pleacă şi lasă-ne în pace, Simon! strigă Jenna cât putea de tare.

— Atunci să îmi dai calul înapoi! răspunse Simon şi, pierzându-şi concentrarea, coborî spre pământ.

De fapt, căzu chiar lângă Jenna şi îşi suci glezna. Jenna sări într-o parte, trăgându-l pe Tunet după ea.

— Pleacă, Simon, îi zise Septimus supărat.

Simon râse:

— Crezi că o să plec de frica ta, un mucos din Armata Tânără? Nu prea cred.

Cu o iuţeală surprinzătoare, Simon smulse hăţurile din mâna Jennei şi în acelaşi timp o apucă de braţ, răsucindu-i-l la spate până când fata ţipă de durere.

— Dă-i drumul, nemernicule, îi spuse Nicko pe un ton poruncitor.

Se năpusti la Simon, dar acesta avea un Fulger năucitor pregătit şi îl aruncă la picioarele lui Nicko. Fulgerul îl trânti pe Nicko la pământ şi îl atinse şi pe Băiatul Lup când ţâşni în lături. Nicko încercă să se ridice dar nu putu; simţea că e

ţintuit la pământ. Închise ochii, căci lumina îi făcea rău, iar bâzâitul din capul lui îi făcea greaţă.

— Norocul tău că îmi eşti frate, îi spuse Simon, privindu-l cum zăcea, alb la faţă, în praful drumului. Eu nu îmi vatăm rubedeniile. Mă rog, cel puţin nu le lichidez. Dar alte rubedenii nu văd pe aici. Văd doar doi copii care ne-au furat numele ca să se împăuneze cu el. Aşa cum unul dintre ei mi-a furat şi calul.

Simon o strânse şi mai tare de braţ pe Jenna.

— Dă-mi drumul, Simon, gemu Jenna. Mă doare.

— Nu zău?! *Au*! făcu Simon şi duse mâna la gât. Blestemaţii Tăuni-de-Mlaştină! se văietă el, uitându-se la dâra de sânge care îi rămăsese pe mână.

Nu îşi dădu seama că Gângania Protectoare a Jennei se aşezase pe umărul lui şi fusese cât pe ce să îi taie vena jugulară cu sabia ascuţită ca un brici. Acum, Gângania se pregătea pentru o nouă lovitură. Din păcate, îşi pierduse îndemânarea căci, de când fusese despărţită de Jenna în timpul a ceea ce oamenii numeau acum Marea Furtună, nu mai avusese pe cine să ocrotească şi îşi petrecuse majoritatea timpului fugărind un vechi duşman, pe Vânătorul care ajunsese bufon la circ. Dar Gângania nu o uitase nicio clipă pe Jenna, iar când o văzuse trecând pe lângă cortul circului ştiuse că viaţa ei avea de acum un scop: să o protejeze pe Jenna de duşmani.

Acum ridică din nou sabia ca să îl lovească pe

Simon.

— Nu! strigă Jenna, care nu avea inima să o lase să ucidă pe cineva pe care ea îl considera frate.

Gângania se opri, nemaiînţelegând nimic. De ce nu era lăsată să ducă treaba la bun sfârşit? Mica lighioană îmbrăcată în platoşă stătea pe umărul lui Simon cu sabia ridicată, cu ochii la gâtul lui, abia aşteptând să îl lovească.

— De ce să-ţi dau drumul, Prinţesă? Nu cred că te doare. De fapt, cred că eu sunt cel care are de suferit, ca de obicei, zise Simon plângându-şi singur de milă.

Privi în jur, posomorât. Gâtul îl durea tare de la ceea ce credea el a fi o muşcătură de Tăun-de-Mlaştină, glezna îl săgeta de durere când se sprijinea pe piciorul lovit şi, pe lângă toate astea, mai trebuia şi să o ducă pe fata cea îndărătnică înapoi în Tărâmurile Rele. De astă dată chiar o să îi facă plăcere să o lase în seama Magogilor.

— Urcă-te pe cal, îi spuse el cu asprime Jennei. Plecăm.

— Nu, nu mergem nicăieri, îi răspunse Jenna cu voce stăpânită.

— Nu o să îmi spui tu mie ce facem şi ce nu. Urcă-te pe cal, spuse Simon şi o smuci de braţ.

— Dacă mai faci aşa ceva, Simon, îi spun Gângăniei Protectoare să termine ce a început. N-aş vrea, dar aşa voi face.

— Ce Gânganie Protectoare?

Simon se uită precaut în jur şi abia atunci îşi

dădu seama ce îl înţepase. Duse repede mâna la gât, prinse Gângania, îi făcu un Farmec pe Dos şi o făcu cocoloş, după care o aruncă în stufăriş.

— *Asta* îţi era Gângania Protectoare? rânji el dispreţuitor. Hai, sus pe cal.

— Urcă-te *tu* pe cal, se auzi vocea lui Septimus. Apoi pleacă de aici şi să nu te mai întorci.

Jenna şi Simon ridicară ochii, uimiţi. Septimus plutea la vreo zece picioare deasupra lor.

Cât ai clipi, Simon îi dădu drumul Jennei şi se ridică în aer ca să dea piept cu Septimus. Jenna îi văzu pe cei doi fraţi cum se măsoară din ochi, plutind deasupra pământului. Faptul că Septimus era mai mic de înălţime nu mai avea importanţă acum, fiindcă îl privea pe Simon drept în ochi, sfidându-l.

— Las-o pe Jenna în pace, Simon, spunea Septimus, concentrându-se să vorbească şi să plutească prin aer în acelaşi timp, lucru mult mai anevoios decât îşi închipuise, căci, ori de câte ori se gândea ce să spună, vedea că se lasă în jos fără voia lui. Du-te înapoi… hopa… de unde ai venit şi… ah… ia-ţi Magia întunecată cu tine.

Ochii lui Simon se întunecară de furie. Septimus văzu că se făcuseră aproape negri şi că în ei se aprindeau luminiţe verzui, ca fulgerele care străbat cerul pe furtună.

— Pe mine nu mă păcăleşti; eşti un şarlatan, râse Simon batjocoritor. Un pungaş care a furat

numele de Heap şi titlul de Ucenic. Ştiu despre ce e vorba: ai dat de una din Amuletele înaripate. Nişte flecuşteţe, le iei cu duzina pe doi bani. Nu poţi să te mişti uşor, nu ai viteză şi nu te ridici mai sus decât hornul unei cocioabe.

Ca să-şi dovedească spusele, Simon ţâşni în sus, mult deasupra lui Septimus, apoi coborî şi se învârti în jurul lui, bâzâind ca o albină înfuriată.

— Zborul, continuă Simon, rotindu-se în jurul lui Septimus şi ţinându-l captiv în aer, Zborul, după cum ar trebui să ştie protejatul Vrăjitorului Neobişnuit, este Arta Pierdută supremă, pe care eu, şi numai eu, am redescoperit-o.

Simon se simţi cât se poate de mulţumit de sine când văzu uimirea de pe faţa lui Septimus. Ştia că îl băgase în sperieţi. În cele din urmă, avea parte de distracţia mult aşteptată.

— N-ai vrea să ştii unde am descoperit-o, vierme?

Septimus rămăsese cu ochii la Simon, hotărât să nu îi facă jocul şi străduindu-se să se menţină în aer.

— Bineînţeles, continuă Simon, mi-ar plăcea să te trimit acasă la *scumpa* de Marcia şi la credincioasa ei Umbră, ca să le povesteşti cum următorul Ucenic Neobişnuit a descoperit Arta Pierdută a Zborului, numai că, din nefericire pentru tine şi încântătoarea domnişoară Overstrand, nu te vei mai întoarce. Vei rămâne aici, printre trestii, alături de Gângania Protectoare. *Pe vecie*.

Simon se opri din învârtit şi se propti în faţa lui Septimus. Cu o mişcare leneşă băgă mâna în buzunar, în timp ce Septimus nu îl scăpa din ochi, întrebându-se ce va face. Apoi, cu o mişcare iute din încheietură, Simon aruncă un Fulger nimicitor spre Septimus. Acesta reuşi să se ferească, iar Fulgerul, cu un bubuit asurzitor, îi trecu pe lângă ureche, pârlindu-i părul şi obrazul. Arzând cu o lumină albă, orbitoare, se prăbuşi în stufăriş, unde explodă cu un zgomot de tunet, ridicând un jet uriaş de apă mâloasă, care căzu pe Băiatul Lup şi Nicko, trezindu-i din Năuceală.

Vibraţiile care urmară după trecerea Fulgerului nimicitor îl scuturară atât de tare pe Septimus că, spre groaza lui, îşi pierdu echilibrul şi se trezi proptindu-se de Simon. Într-o clipă, Simon îşi scoase pelerina şi o înfăşură în jurul fratelui lui mai mic, prinzându-i braţele în ea. Septimus se zbătu cât putu dar, la o Comandă murmurată de Simon, pelerina întunecată se preschimbă într-un şarpe negru, uriaş, care se încolăci în jurul lui. La fiecare expiraţie a lui Septimus şarpele îl strângea mai tare, aşa că de fiecare dată putea să inspire mai puţin aer. Încet, încet, şarpele îl secătuia pe Septimus de puteri şi acesta nu se putea nicicum împotrivi.

Simon se învârtea în jurul lor şi privea jubilând scena, până când o piatră ascuţită îl izbi în mână şi îl făcu să se rostogolească pe spate.

— L-ai nimerit! se auzi vocea Jennei de jos. Repede, mai trage-i una!

Băiatul Lup nu aşteptă să i se spună de două ori; îşi pregătea deja praştia. Îndată, o pietricică rotundă îl izbi pe Simon în ochiul drept şi îl aruncă la pământ, unde căzu urlând de durere, cu o bufnitură puternică. Şarpele se desprinse din jurul lui Septimus şi îşi urmă Stăpânul. Căzu şi el cu o bufnitură, după care se târî până la stufăriş şi dispăru acolo. Septimus, ameţit din cauză că nu mai avea aer, pluti încet în jos, până când Jenna, Nicko şi Băiatul Lup îl prinseră în braţe şi îl aşezară pe iarbă. Erau prea preocupaţi de Septimus, care era palid ca un mort, cu buzele vinete, ca să mai observe că Simon reuşise să se ridice în picioare. Doar când auzi tropotul copitelor lui Tunet pe Drumul de Piatră, Jenna ridică privirea.

Simon Heap, acoperindu-şi cu o mână ochiul drept lovit iar cu cealaltă strângând hăţurile calului, se întorcea în Tărâmurile Rele.

MLAŞTINILE IERBOASE

Chiar acum? *repeta Stanley* nevenindu-i să creadă. Vrei să mă duc înapoi chiar *acum*?

— Exact aşa am spus, se răsti la el Mătuşa Zelda, care tocmai desfăcuse bandajele de pe mâinile arse ale Băiatului Lup şi nu era mulţumită de ceea ce văzuse.

Stanley stătea în pragul Căsuţei Păzitoarei, uitându-se afară, la Jenna, la Nicko şi la Septimus, care se aflau lângă

Corabia-Dragon. Jenna avea braţul înfăşurat într-un bandaj curat, iar lui Septimus îi mai venise culoarea în obraji după ce mâncase una dintre turtiţele Antişarpe pregătite de Mătuşa Zelda. Nicko îşi bălăcea fericit picioarele în apă.

Stanley privi Corabia-Dragon. Era cea mai frumoasă corabie pe care o văzuse vreodată – iar el văzuse o groază de corăbii. Prova era un gât arcuit de dragon, lung şi subţire, acoperit cu solzi verzi, fosforescenţi, capul sclipea ca aurul, iar ochii erau verde-închis, culoarea ochilor de dragon. Corpul mare al corăbiei, de aur lucitor, sclipea în lumina dimineţii. De-a lungul corăbiei, de o parte şi de alta, erau aripile verzi de piele, strânse acum. La pupă, unde se afla cârma masivă din lemn de mahon, coada dragonului se ridica în aer, cu vârful ascuţit ca o săgeată aruncând sclipiri în lumina soarelui. Era o privelişte frumoasă, tihnită, iar Stanley se simţea în siguranţă pe insula Mătuşii Zelda. Nu voia să plece, dar Mătuşa Zelda avea alte planuri.

— N-are rost să zăboveşti, îi spuse ea. Dacă pleci acum poţi trece Mlaştina înainte de căderea nopţii. Azi e cea mai lungă zi a anului şi cea mai prielnică pentru traversarea Mlaştinii. E mult prea cald, aşa că toate lighioanele stau ascunse în mâl, la răcoare.

— În afară de Ţânţarii Cap-de-Mort, zise

Stanley, scărpinându-şi supărat o ureche. Un nor întreg m-a urmărit tot drumul până aici. Am mâncărimi pe tot corpul. Ce insecte urăcioase!

— Ţi-au intrat pe nas? întrebă Jenna venind lângă el.

— Poftim? făcu Stanley.

— Ţânţarii Cap-de-Mort. Ţi-au intrat pe nas? Aşa fac. Îţi intră pe nas şi îţi curăţă tot…

— Jenna, Jenna, te rog. Nu e nevoie de atâtea amănunte. Ştim cu toţii ce obiceiuri au Ţânţarii Cap-de-Mort.

Vocea Mătuşii Zelda venea de sub scară, de dincolo de o uşă întredeschisă deasupra căreia scria POŢIUNI INSTABILE ŞI OTRĂVURI SPECIALE. Mătuşa Zelda era în dulapul cu otrăvuri, căutând un Unguent pentru Arsuri.

— Dar Stanley nu ştie, răspunse Jenna.

— Nici nu are nevoie, zise Mătuşa Zelda ieşind din dulap cu un borcan mare de unguent rozaliu. Ţânţarii Cap-de-Mort nu se ocupă de şobolani. Tocmai încercam să îl conving să se întoarcă la Marcia şi să îi spună bietei de ea – ca şi mamei şi tatălui tău – că sunteţi teferi şi în siguranţă. Nu e nevoie să îl sperii cu Ţânţarii Cap-de-Mort şi altele asemenea.

— Şi nu vrea să se ducă? întrebă Jenna.

Şobolanul ridică o labă, protestând:

— Mă iertaţi, zise. Sunt încă aici. Şi nu am spus că *nu vreau* să mă duc, Maiestate, ci doar că *aş prefera* să nu mă duc. Dacă nu vă deranjează.

— Ba sigur că mă deranjează, spuse Jenna. La

fel şi pe Mătuşa Zelda.

— Da, cam aşa îmi închipuiam şi eu. Hi, atunci am plecat. Aveţi ceva anume de transmis Vrăjitorului Neobişnuit? întrebă el fără chef.

— Spune-i Marciei – şi părinţilor mei – că am ajuns cu bine la căsuţa Mătuşii Zelda, tocmai la timp pentru vizita de Solstiţiu.

— Perfect. Aşa voi face, Maiestate.

— Bine. Mulţumesc, Stanley. Nu am să uit ce ai făcut, îţi promit. Ştiu că nu îţi plac Mlaştinile.

— Nu, deloc, zise Stanley şi sări peste prag.

— Stai o clipă, îl strigă Mătuşa Zelda şi Stanley se întoarse, sperând că ea se răzgândise. Nu vrei să iei un sandviş cu tine? Mi-au mai rămas câteva de la prânz.

— Mm… şi cam ce fel de sandviş? întrebă Stanley precaut.

— Cu varză. Am fiert-o toată dimineaţa, e fragedă şi grozav de gustoasă.

— Sunteţi foarte amabilă dar nu, mulţumesc. Am plecat. Cu aceste cuvinte, Stanley o luă la fugă pe cărare, trecu podul peste şanţul de Apărare şi se afundă în Mlaştini.

— Hi, zise Mătuşa Zelda, sper să se descurce.

— Şi eu, spuse Jenna.

Spre seară, Băiatul Lup făcu febră. Zăcea pe canapeaua Mătuşii Zelda, cu mâinile acoperite cu Unguent pentru Arsuri şi bandaje curate, murmurând vorbe fără şir, neştiind ce e cu el. Septimus îi stătea alături, ţinându-i o bucată de pânză udă pe frunte, în timp ce Mătuşa Zelda

răsfoia o carte mare, care se vedea că fusese citită de sute de ori, *Farmacopcca Vracilor şi Vrăjitoarelor*.

— E o arsură întunecată, asta e sigur, mormăia ea. Nici nu vreau să mă gândesc cu cine s-a înhăitat Simon Heap. Dacă a reuşit să facă o Minge de urmărire – şi încă una foarte eficientă – atunci cine ştie câte mai poate să facă.

— Zboară, zise Septimus posomorât, dorindu-şi din tot sufletul ca lui 409 să îi scadă febra.

— Zboară? repetă Mătuşa Zelda înălţând privirea din carte, cu sprâncenele ridicate şi o expresie de uimire şi neîncredere în ochii ei albaştri de vrăjitoare. Zboară cu *adevărat*?

Eşti sigur, Septimus? Nu cumva doar plutea prin aer şi restul era o iluzie? întunecaţii sunt foarte pricepuţi la iluzii.

— Sunt sigur. Altminteri nu ar fi putut ajunge la noi. Nu ar fi avut cum să traverseze Mlaştinile Ierboase.

Mătuşa Zelda răsfoia gânditoare paginile foşnitoare ale *Farmacopcii*, căutând poţiunea potrivită.

— Eu tot nu cred, zise ea, cercetând cu atenţie scrisul mărunt de pe pergament şi încercând să găsească un simbol anume. Adică, de unde are amuleta?

— Marcia spune că Amuleta Zborului nu există. Spune că a fost aruncată în cuptor de Ultimul Alchimist. A sacrificat-o ca să fabrice aurul cel mai pur.

— Poate că da, poate că nu, zise Mătuşa Zelda.

— Cum aşa? întrebă Septimus.

Întotdeauna îl interesase să audă părerile Mătuşii Zelda despre Magie. Îi plăcea că părerile Zeldei erau diferite de ale Marciei şi nu rareori Mătuşa Zelda ştia lucruri despre care Marcia nu avea habar.

Mătuşa Zelda ridică ochii de pe carte şi îl privi gânditoare pe Septimus.

— Rămâne între noi, spuse ea încet.

Septimus dădu afirmativ din cap.

— Unii spun că Alchimistul nu a sacrificat Amuleta Zborului. A păstrat-o pentru el. Era făcută din cel mai frumos aur care s-a găsit vreodată – din fire de aur pur ţesute de Păianjenii din Aurum. Ţinea atât de mult la Amuletă că nu s-a putut despărţi de ea. Aşa că a ascuns-o.

— Unde? întrebă Septimus.

Mătuşa Zelda ridică din umeri.

— Cine ştie? în vârful celui mai înalt copac din Pădure? Sub saltea? în ciorapi?

— A, făcu Septimus dezamăgit, căci se aşteptase să afle mai mult.

— Însă… continuă Mătuşa Zelda.

— Da?

— …eu am crezut dintotdeauna că Amuleta Zborului e aici.

Septimus rămase cu gura căscată:

— Aici? În Căsuţa Păzitoarei?

— Şşş! Da, zise Mătuşa Zelda întorcând o

pagină şi uitându-se cu atenţie la formulele scrise pe ea. Desigur, am căutat peste tot, dar problema e că Amuletele străvechi provin din Epoca întunecată a Magiei şi că adesea nu reacţionează decât la Magia întunecată, iar asta, Septimus, e ceva ce nu stă în puterea mea şi nici nu îmi doresc să stea.

Pânza de pe fruntea Băiatului Lup se încinsese. Cu gândul la Amuleta Zborului, Septimus se ridică, luă bucata de pânză şi se duse în bucătărie. O muie într-o găleată cu apă rece de izvor, o stoarse, se întoarse şi i-o puse cu grijă pe frunte Băiatului Lup. Acesta nu se mişcă.

— Dar… începu Septimus.

— Mă gândeam eu că urmează un „dar”, zise Mătuşa Zelda zâmbind.

— Dar de ce ai crezut că Amuleta Zborului e aici? Trebuie să fi avut un motiv.

— Păi… ştii, Septimus, că Păzitoarele nu au voie să se căsătorească?

— Da.

— Aşa şi e potrivit, pentru că nu se cuvine ca o soţie să aibă secrete faţă de soţul ei, iar Păzitoarea are multe secrete de păstrat. Dar Broda Pye, una dintre primele Păzitoare, s-a căsătorit în taină cu Ultimul Alchimist. Sunt convinsă că soţul ei a ascuns Amuleta Zborului aici. Şi mai cred că Broda a păstrat o parte din ea – dacă e să ne luăm după Jurnalul ei de Păzitoare – aşa că se poate ca Amuleta să nu fie întreagă.

— Dar…

— Ce spui? A, cred că am găsit ceva, spuse Mătuşa Zelda uitându-se prin ochelari la o pagină înnegrită din *Farmacopeea Vracilor şi Vrăjitoarelor*.

— Nu înţeleg de ce nu a ascuns-o în Castel, spuse Septimus. Era primejdios să călătoreşti cu o Amuletă atât de preţioasă asupra ta. Ştiu că Mlaştinile erau mult mai rele pe vremea aceea – pline de peşti carnivori şi tot felul de Creaturi întunecate. Crezi că ar fi riscat să piardă Amuleta Zborului într-o Bulboană?

Mătuşa Zelda ridică ochii şi îl privi pe Septimus peste ochelari.

— Există mai multe feluri de a jupui o pisică, zise ea criptic şi, înainte ca Septimus să poată spune ceva, îi aruncă *Farmacopeea* pe genunchi. Ia uită-te la asta, zise arătându-i o pagină scorojită. Cred că am găsit ce trebuia. Include Remediul pe Dos al lui Boris Apotecarul, deci are şi ceva întunecat în compoziţie. Ce zici?

— „*Fiertură pentru Arsuri negre – Decocţia din Gheară de Pisică*, citi Septimus. *Pentru eficacitate sporită în presupuse cazuri de contaminare* întunecată se *recomandă amestecarea cu Remediul* pe Dos *nr*. III *al lui Boris Apotecarul*. *Atenţie*: *NU SE FIERBE*.

Vezi Formula Finală la pag. *XXXV*. *Resturile vor fi aruncate cu deosebită grijă*" Phii, fluieră el, pare foarte complicată.

— Chiar este foarte complicată, zise Mătuşa Zelda. Îmi va lua o oră întreagă doar ca să o

amestec. Dar ştiu că am toate ingredientele. Ţin întotdeauna o sticluţă cu Otrava Apotecarului în dulap, iar Gheară de Pisică am cumpărat anul trecut de la iarmarocul care se ţine la un an şi o zi.

Zicând acestea, se ridică şi dispăru în dulapul cu poţiuni.

Septimus rămase lângă Băiatul Lup, care zăcea nemişcat, palid, arzând pe dinăuntru de febra întunecată. Se uită neliniştit spre uşa bine închisă a dulapului. Îşi amintea bine dulapul de data trecută când stătuse la Mătuşa Zelda. Era un dulap mic, întunecos, pe rafturile căruia erau înghesuite cele mai preţioase şi delicate poţiuni; printr-o trapă din podea ajungeai în tunelul care ducea la străvechiul templu unde fusese zidită Corabia-Dragon timp de multe sute de ani. Pereţii tunelului fuseseră luaţi de ape în timpul Marii Furtuni, iar tunelul dădea acum în grădina cu verze. Mătuşa Zelda îl şi folosea adesea pe post de scurtătură.

Silueta Jennei apăru în cadrul uşii.

— Cum îi e? întrebă ea îngrijorată.

— Nu prea bine, cred, răspunse Septimus încet. Mătuşa Zelda îi pregăteşte o poţiune foarte complicată.

— Tu ce zici, se va face bine, Sep? întrebă Jenna aşezându-se lângă el.

— Nu ştiu… ah, dar ce repede…

Mătuşa Zelda ieşise grăbită din dulap, părând foarte tulburată.

— Limbă-de-Baltă. Am nevoie de Limbă-de-

Baltă proaspătă, nu uscată. Dacă puteţi crede… *proaspătă*! Ce reţetă! Du-te şi roagă-l pe Smârcan. Neîntârziat, te rog.

Septimus sări în picioare.

— Nu, Sep. Tu stai cu el. Mă duc eu, zise Jenna.

— Spune-i Smârcanului că e urgent, strigă Mătuşa Zelda după ea. Nu-l lua în seamă dacă face mutre.

Smârcanul chiar făcu mutre. Întâi că Jenna trebui să îl strige de trei ori înainte să iasă din băltoaca de noroi, stârnind un val de băşici de aer.

— Bine, da un Smârcan nu mai poate dormi în pace nici măcar în cea mai fierbinte zi a anului? se răsti el, clipind supărat din ochii negri, căci îl deranja lumina. *Acu* ce mai vrei?

— Îmi pare rău, Smârcane, se scuză Jenna, dar Mătuşa Zelda are nevoie urgentă de Limbă-de-Baltă şi…

— Limbă-de-Baltă? Tre’ să plec să cât *Limbă-de-Baltă*?

— Te rog, Smârcane, îi explică Jenna. E pentru băiatul cu mâinile arse. E foarte bolnav.

— Mda. Păi, sigur, îmi pare rău de el. Da şi de mine, că iar ies să mă ardă soarele şi pierd şi ora de somn. Ca să nu mai zic că tre’ să mai şi scurm pe sub melcii ăia *scârboşi*.

Smârcanul se cutremură de silă şi scoase o bulă mare de aer pe nasul lui turtit, ca de vidră. O boare din vestita Răsuflare de Smârcan ajunse la nasul Jennei, care se dădu înapoi, simţind că o ia

cu ameţeală. Răsuflarea avea efect şi mai puternic pe căldură.

— Spune-i Zeldei că-i aduc de-ndat ce găsesc, zise Smârcanul şi se dădu la fund.

Câteva minute mai târziu Jenna îl văzu ieşind în şanţul de Apărare care înconjura insula. Smârcanul înotă repede prin canalele care duceau de la şanţul de Apărare spre Mlaştini, până când ajunse la Groapa de o Sută de Picioare, unde creştea Limba-de-Baltă. Jenna îl mai văzu cum scoate capul din apă, trage aer adânc în piept şi dispare în adânc.

Smârcanul îşi închise urechile şi nările şi se scufundă ca piatra în Groapa de o Sută de Picioare. Era un scufundător foarte priceput şi putea să îşi ţină respiraţia cel puţin o oră, aşa că nu partea cu scufundatul îi era nesuferită. Ce nu îi plăcea erau vietăţile pe care ştia că le va găsi pe fundul gropii. Smârcanul nu era scârbos din fire, dar până şi el se cutremura când se gândea la Marii Melci Albi de Mlaştină, care erau veşnic pe jumătate putreziţi. O grămadă de asemenea, melci uriaşi trăiau pe fundul Gropii şi sub ei creştea Limba-de-Baltă, hrănindu-se chiar din carnea lor în putrefacţie. Limba-de-Baltă era folosită pentru a mări puterea poţiunilor, dar Limbă-de-Baltă *proaspătă*… Smârcanul clătină din cap dezaprobator. „O fi ştiind ea Zelda ce face. Cu aşa ceva nu e dejoacă”.

Jenna se aşeză pe marginea şanţului de Apărare, aşteptându-l pe Smârcan să iasă la

suprafaţă. Ca să îi mai treacă timpul, culese câteva pietricele şi le mângâie uşor, sperând că una dintre ele ar putea fi Pietricica Drumeţica a ei. Când împlinise zece ani, Silas îi dăduse în dar o pietricică domestică, dar aceasta plecase la plimbare în timpul Vizitei de Solstiţiu a Jennei şi nu se mai întorsese. Jenna încă mai spera să o regăsească, dar niciuna dintre pietricelele pe care le mângâiase nu scosese patru picioruşe, cum făcea Pietricica ei. Oftă şi le aruncă una câte una în şanţul de Apărare, sperând că Smârcanul nu va întârzia foarte mult.

Jenna nu era singura care îl aştepta. Aproape de Groapa de o Sută de Picioare, întins pe un petic de iarbă, se afla un băiat slăbuţ. Era îmbrăcat într-o pereche de pantaloni făcuţi din petice, care nici nu îi veneau bine, şi o tunică largă din pânză groasă, ţesută în casă. Oricât se străduise Mătuşa Zelda să îl mai îngraşe, Merrin Meredith, fostul Ucenic al lui DomDaniel, rămăsese tot piele şi os. Trecuse mai bine de un an de când Mătuşa Zelda îl readusese la viaţă după ce fusese consumat de Stăpânul lui, dar amintirile acelei întâmplări i se mai perindau încă prin faţa ochilor şi privirea lui rătăcită arăta că le retrăia din când în când. În zilele bune, pe Merrin nu îl supăra tovărăşia Mătuşii Zelda, dar în zilele rele – cum era chiar aceasta – nu suferea să fie în preajma ei, şi de fapt a nimănui altcuiva. În zilele rele, Merrin simţea că nici nu există, ca şi cum ar fi fost consumat.

Merrin era prost dispus. Fusese prost dispus

încă de când sosise şobolanul cel limbut cu solicitarea urgentă ca Smârcanul să se ducă într-o canoe până la marginea dinspre Port a Mlaştinii, să o aducă pe Prinţesa cea nesuferită. Merrin se învârtise pe lângă canalul care venea dinspre Port, iar când se ivise canoea simţise că i se urcă sângele la cap.

După cum se aşteptase, Prinţesa cea năzuroasă stătea ţanţoşă la provă. Dar nu era singură. Mai erau şi alţii cu ea – încă *trei*. Unul dintre ei nu arăta chiar atât de rău. Era un băiat pricăjit şi murdar, aducând oarecum cu puiul de lup pe care fostul lui Stăpân îl ţinuse ceva vreme. Dar ceilalţi doi erau ultimii oameni din lume pe care şi-ar fi dorit Merrin să îi vadă. Primul era Nicko, băiatul urâcios cu care se bătuse odată, care îl făcuse „nemernic” şi îi sucise braţul până ţipase de durere, însă lovitura cea mai grea o primise când îl văzuse pe celălalt: era chiar Septimus Heap, băiatul care îi furase numele. Numele lui. Degeaba îi spunea Mătuşa Zelda că numele lui e Merrin Meredith – ce ştia ea? Toată viaţa lui i se spusese Septimus Heap. Poate că era un nume caraghios, dar pe ăsta îl ştia.

Scos din sărite, Merrin se dusese la locul lui de lângă Groapa de o Sută de Picioare. Ştia că acolo nu îl va tulbura nimeni până la apusul soarelui, când Mătuşa Zelda avea să îl cheme în casă. Acum însă, spre necazul lui, liniştea îi fusese tulburată de Smârcanul cel puturos.

Supărat, Merrin tot înfigea un băţ ascuţit în

pământ, aşteptând ca Smârcanul să plece şi să îl lase în pace. După o vreme care i se păru nesfârşit de lungă, auzi un bolborosit lângă el şi văzu capul Smârcanului ivindu-se din apa noroioasă. Merrin nu spuse nimic; îi era cam teamă de Smârcan, după cum îi era teamă de mai toate vietăţile. Smârcanul scutură din cap şi scuipă un jet de apă rău mirositoare, împroşcându-l şi pe Merrin.

— Ce scârbă mi-a fost, îi spuse el lui Merrin. Lighioane greţoase… niciodată nu au fost atât de multe. A trebuit să scurm pe sub ele. O să am carne de melc pe sub unghii zile în şir. Ptiu! se scutură el. Măcar am găsit Limba-de-Baltă.

Ridică mulţumit pumnul în care ţinea strâns un fel de panglici albe, răsucite. Cum dădură de soare, acestea începură să se zgârcească.

— Hopa, făcu Smârcanul şi băgă mâna la loc în apă. Nu trebuie să se usuce.

Apoi o luă înot pe canale spre şanţul de Apărare. Jenna îl văzu şi fugi să îi iasă în întâmpinare la pod.

Merrin o urmări din ochi, apoi înfipse băţul ascuţit într-un gândac-de-mlaştină care fusese destul de necugetat să îi iasă în cale.

DRAGONI

Din dulapul cu poţiuni se auziseră două mici explozii şi un val de fum verde, puturos, ieşise pe sub uşă când Mătuşa Zelda adăugase Limbade-Baltă proaspătă, dar în sfârşit, după ce îi dăduse treisprezece picături din Decocţia de Gheară de Pisică, Băiatul Lup adormise liniştit.

Soarele de-abia apusese. Jenna, Nicko şi Septimus stăteau în prag, privind cum dispar ultimele raze de soare şi cum luceafărul de seară se aprinde tot mai tare pe cer. Merrin se ţinea cât putea de departe. Îşi făcea de lucru în celălalt capăt al casei, hrănind şi numărând furnicile pe care le colecţiona; Mătuşa Zelda îi dăduse voie să le ţină în casă, închise în felurite borcane.

Cu câtăva vreme înainte de miezul nopţii, Mătuşa Zelda aprinse o lampă pentru întâlnirea anuală a Jennei cu Corabia Dragon. Merrin era deja în camera de sus, înfofolit în plapumă, dar, cu toate că îşi tot repeta că nu îi pasă ce făceau

proştii ăia lângă corabia nepământeană, nu putea adormi. Până la urmă se ridică, parcă împotriva voinţei lui, şi se duse la fereastra care dădea spre şanţul de Apărare, acolo unde era ancorată Corabia-Dragon.

Merrin nu avea habar – căci Mătuşa Zelda, ştiind prea bine cât îi plăcea să facă rău oricărei vieţuitoare, se ferise să îi spună – că acea Corabie-Dragon era într-adevăr, deşi doar în parte, un dragon viu. Cu multe sute de ani în urmă, Corabia Dragon fusese un dragon adevărat. Hotep-Ra, primul Vrăjitor Neobişnuit, izbutise ceea ce puţini izbutiseră: să scoată un pui dintr-un ou de dragon. Asta se întâmpla cu mult timp înainte ca el să se fi gândit măcar că va ajunge la Castel şi va construi Turnul Vrăjitorilor. Anii trecuseră şi într-o noapte îngrozitoare, când Hotep-Ra fugise din ţara lui, îndreptându-se spre nord, dragonul se preschimbase într-o frumoasă corabie, ca să îl scape de urmăritori. Era un dar nepreţuit, pentru că un dragon nu se poate preschimba decât o dată în viaţă. Dragonul lui Hotep-Ra ştia că va rămâne corabie până la sfârşitul zilelor.

La prova corăbiei erau capul şi gâtul viu al dragonului, iar la pupă coada cu ţepi. Pânzele erau chiar aripile dragonului, pe care le ţinea strânse pe lângă cocă, corpul navei. Când Dragonul se preschimbase, coastele lui deveniseră coastele cocii, pe care se sprijineau scândurile curbate, iar şira spinării era acum carena. Într-o cămăruţă încuiată, ascunsă în străfundul corăbiei – în care

nu umbla nimeni, nici măcar Mătuşa Zelda – inima dragonului bătea rar, liniştit.

La lumina lămpii, Merrin le văzu pe Mătuşa Zelda şi pe Jenna îndreptându-se spre Corabia-Dragon. Se opriră în faţa provei, uitându-se în sus la capul verde-auriu al dragonului. Apoi, spre uluirea lui Merrin, capul dragonului se mişcă. Jenna stătea neclintită, învăluită în lumina lămpii, în timp ce prova corăbiei se apleca spre ea, până când capul dragonului ajunse lângă faţa ei. Ochii de smarald ai dragonului priveau drept în ochii Jennei şi aruncau o lucire verde pe părul ei negru. Lui Merrin i se păru că îşi vorbesc fără cuvinte. Jenna întinse mâna şi mângâie dragonul pe bot, iar Merrin, fără să ştie cum, simţi că botul era cald şi moale. Şi-ar fi dorit şi el să atingă dragonul, dar îşi dădea seama că o astfel de onoare nu era de nasul lui. Fu însă mulţumit când băgă de seamă că nici Septimus Heap, nici băiatul care îl făcuse nemernic nu aveau parte de ea: amândoi rămăseseră deoparte, urmărind scena din umbră, aşa cum făcea şi el.

Merrin văzu că Jenna îşi apropie urechea de capul dragonului. I se păru că zâmbetul îi dispare de pe buze şi că o cută i se iveşte între sprâncene, şi se întrebă ce oare îi spusese dragonul. Lui Merrin îi plăcea să ştie despre ce vorbesc oamenii. Se obişnuise să tragă cu urechea la discuţiile celorlalţi, să audă ce mai puneau la cale, de pe vremea când era Ucenicul lui DomDaniel, în mare parte fiindcă nimeni nu voia să îi adreseze vreo

vorbă şi fiindcă numai aşa putea auzi voci omeneşti care nu ţipau la el. Intrigat de ceea ce se întâmpla lângă şanţul de Apărare, ţopăia de nerăbdare la fereastră, murind de curiozitate să audă măcar câteva cuvinte.

Desigur, nu îşi dădea seama că *nimeni* nu putea auzi o vorbă. Prima lui impresie era corectă: Jenna şi dragonul vorbeau fără cuvinte, aşa cum vorbiseră de sute de ani toate Reginele cu Corabia-Dragon. În fiecare an, la Solstiţiul de Vară, atunci când dragonul avea puterea cea mai mare, Regina Castelului venea să îl vadă. Prima vizită de acest fel se petrecuse cu multe sute de ani în urmă, când marangozii lui Hotep-Ra se căzneau să repare Corabia-Dragon, eşuată la gura râului. Erau vizite pline de bucurie, iar Corabia-Dragon îşi recăpăta puterile văzând cu ochii în aerul înviorător al Mlaştinii. Dar pe măsură ce Hotep-Ra începu să îmbătrânească şi puterile i se împuţinau, treburile îi mergeau tot mai anapoda, iar el începu să se teamă pentru Corabia-Dragon, şi puse să fie zidită într-un străvechi templu subteran, aflat pe insula unde locuia acum Mătuşa Zelda. După cum hotărâse Hotep-Ra, Corabia-Dragon fu îngrijită de un şir întreg de Păzitoare, iar la fiecare Solstiţiu de Vară Reginele veneau să o vadă. Nimeni nu mai ştia de ce, căci manuscrisele lui Hotep-Ra se pierduseră demult. Păzitoarele şi Reginele ştiau doar că două lucruri aveau puterea de a ocroti Castelul: Corabia-Dragon şi prezenţa Reginei.

Întrevederea se încheie. Merrin o văzu pe Jenna luându-l pe dragon de gât în chip de rămas-bun, apoi, când îi dădu drumul, văzu dragonul ridicând încet capul până în poziţia obişnuită şi redevenind doar o corabie frumoasă. Jenna o mai privi o clipă, după care ea şi Mătuşa Zelda o luară înapoi pe cărare. Când se apropiară de căsuţă, Merrin nu le mai văzu. În schimb, scena tăcută la care asistase avu un efect ciudat asupra lui: dintr-odată simţi că i se face somn. De această dată, în loc să stea pitit în capul scării, trăgând cu urechea, se duse drept în pat şi adormi. Pentru prima oară de când se ştia, somnul nu i-a mai fost tulburat de vise urâte.

În camera de jos, Mătuşa Zelda aprinse nişte lemn de măr şi, ca să sărbătorească evenimentul, turnă în pahare suc de păstârnac şi varză. Noaptea Solstiţiului de Vară era importantă pentru toate Vrăjitoarele Albe, dar mai ales pentru Păzitoarele Insulei Dragonului. Mătuşa Zelda avea în spate un şir lung de Păzitoare, dar ea era prima în vremea căreia Corabia-Dragon stătea ancorată în faţa căsuţei, ca o barcă obişnuită. Până acum, în noaptea Solstiţiului de Vară, Păzitoarele o conduceau pe Regină prin trapa din dulapul cu poţiuni, apoi prin tunel, până la vechiul templu unde Corabia-Dragon fusese lăsată de primul Stăpân al Dragonului, Hotep-Ra.

Cel de-al doilea Stăpân al Dragonului stătea acum în faţa focului, sorbind din sucul de păstârnac şi varză şi învârtind pe arătătorul mâinii

drepte Inelul cu Dragon. După câteva clipe de tăcere o întrebă pe Jenna:

— Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a zis? Spune-ne, Jenna.

Jenna nu răspunse. Rămăsese cu ochii la foc, adâncită în gânduri.

Mătuşa Zelda veni şi se aşeză lângă ei.

— Nu se cuvine să o întrebi pe Regină – mai bine zis, pe viitoarea Regină – ce a spus dragonul. Chiar şi în vremurile de demult, când Vrăjitorii Neobişnuiţi încă mai ştiau de

Corabia-Dragon, nu ar fi îndrăznit niciodată să întrebe, îi spuse ea cu asprime lui Septimus.

— Hi, dar Jenna nu se supără şi ne va spune, nu-i aşa, Jenna? Iar dacă e vorba de ceva rău, nu ar trebui să se frământe singură.

Jenna ridică ochii.

— Nu m-am supărat pe Septimus că m-a întrebat.

— De asta sunt sigură, zise Mătuşa Zelda. Dar trebuie să afli care e rânduiala lucrurilor, aşa cum a fost dintotdeauna. Fiindcă… vai de mine… fiindcă mama ta nu e aici să îţi spună… m-am gândit că ar trebui să îţi spun eu tot ce ştiu.

— Aşa… făcu Jenna şi căzu pe gânduri. De fapt, chiar *vreau* să vă spun ce a zis dragonul, adăugă ea după o vreme. Mi-a spus că se apropie o Prezenţă întunecată. Că nu mai e în siguranţă aici…

— Bineînţeles că e în siguranţă aici, sări Mătuşa Zelda, indignată. E cu *mine*. Eu sunt

Păzitoarea. Eu îl păzesc.

Jenna continuă, vorbind încet dar limpede, cu ochii îndreptaţi spre foc, pentru că nu avea inimă să se uite la Mătuşa Zelda în timp ce îi spunea atâtea lucruri supărătoare.

— Dragonul zice că, de când templul a fost luat de ape şi el stă afară, se tot aşteaptă ca o Prezenţă întunecată să îl găsească aici.

— Păi de ce nu ţi-a spus aşa când ai venit aici anul trecut? întrebă Mătuşa Zelda cam arţăgoasă.

— Nu ştiu, răspunse Jenna. Poate că nu a vrut să îl îngropăm din nou sub pământ. E şi el un suflet de om… adică, de dragon. Îi plac soarele şi aerul răcoros ai mlaştinii.

— Chiar aşa, făcu Mătuşa Zelda. Am fi fără suflet dacă am îngropa din nou corabia sub pământ. E atât de frumoasă… Îi vorbesc mai tot timpul de când e ancorată aici.

Jenna se codea să îi spună Mătuşii Zelda ce o rugase Corabia-Dragon să facă.

— Spune că trebuie să plece, zise ea bâlbâindu-se.

— *Poftim*? spuse Mătuşa Zelda, nevenindu-i să creadă ce auzise.

— Vrea să îl pun pe noul Stăpân al Dragonului să o ducă într-un loc unde să fie în siguranţă, aşa cum a făcut celălalt Stăpân când a închis-o în templu. Îmi pare rău, Mătuşă Zelda, dar asta a spus – că i-a Venit Vremea să ducă la bun sfârşit călătoria spre Castel.

— Bine, dar eu sunt Păzitoarea, protestă

Mătuşa Zelda. Întotdeauna au fost Păzitoare aici… Am făcut Legământul Păzitoarei – să o păzesc întotdeauna. Nici nu mă gândesc să fac altcum. Nu o pot lăsa să plece. Nu pot.

Spunând acestea, se ridică oftând de pe scăunel.

— Mă duc să îmi fac un sandviş cu varză. Mai vrea cineva?

Jenna şi Nicko clătinară din cap, doar Septimus ezită o clipă. De când devenise Ucenic dusese dorul sandvişurilor Mătuşii Zelda. De ziua lui, ca să îl răsfeţe, Marcia îi făcuse şi ea unul, dar nu avea acelaşi gust bun. Acum însă clătină şi el din cap; nu avea poftă să mănânce.

Cum stătea pe jos, lângă foc, întrebându-se ce ar putea face el pentru Corabia-Dragon – ca să nu mai spunem ce ar fi zis Mătuşa Zelda dacă într-adevăr ar fi făcut – Septimus simţi că îl ciupeşte ceva. „Trebuie să fie Berta”, îşi zise el şi întinse mâna să o dea la o parte.

Berta era pisica Mătuşii Zelda care se preschimbase în raţă şi îşi luase obiceiul să ciupească pe oricine se aşeza pe locul ei preferat din faţa focului.

Dar acum, nici urmă de Berta.

— Ce s-a întâmplat, Sep? îl întrebă Nicko.

— M-a ciupit ceva. Dar văd că Berta nu e aici… Au! Iar m-a ciupit, strigă el sărind în picioare. Au! Am ceva în buzunar. Mă muşcă!

— Pfui, făcu Jenna. Pun rămăşag că e un Hăpăitor-de-Mâl. Era plin de ei pe mal, când îl

aşteptam pe Smârcan. Scapă de el, Sep. Aruncă-l afară pe uşă! Repede!

— Ce e agitaţia asta? întrebă Mătuşa Zelda întorcându-se din bucătărie, în mână cu un sandviş cât toate zilele.

— Are un Hăpăitor-de-Mâl în buzunar, răspunse Jenna. Îl muşcă.

— Afurisite lighioane, zise Mătuşa Zelda. Ai grijă să îl arunci pe malul celălalt al şanţului, Septimus, să nu ne trezim că vine înapoi în casă.

Septimus deschise uşa şi întoarse uşurel pe dos buzunarul tunicii, dar, spre surprinderea lui, nu era nimic înăuntru. Apoi, când duse mâna spre cingătoare, ceva scoase capul printr-o gaură mare a punguţei pe care o purta la brâu. Pe de o parte, punguţa nu fusese găurită până atunci, iar pe de alta, acel ceva îl muşcă tare de deget şi rămase cu dinţii înfipţi în el.

— Aaauuu! ţipa Septimus ţopăind de colo-colo, scuturând din mână ca să scape de vietatea micuţă, verzuie, ai cărei dinţi ascuţiţi erau înfipţi în degetul lui arătător, chiar deasupra Inelului cu Dragon.

— Vai de mine, zise Mătuşa Zelda. Ce ai acolo?

— Luaţi-l de pe mine! ţipa Septimus, dar nu îndrăznea să se uite.

Şi atunci, vietatea (care încă nu ştia cum să muşte şi să respire în acelaşi timp) trase aer în piept. Dădu drumul degetului şi, cum Septimus scutura cu putere mâna, zbură sus prin aer, cât pe

ce să se lovească de colecţia de mături a Mătuşii Zelda, atârnată de căpriorii acoperişului. Sub privirile uimite ale celor din cameră, vietatea deschise două aripioare, bătu din ele fără niciun folos şi… căzu drept în poala Jennei.

Jenna făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată: în poala ei se afla un puişor de dragon.

SCUIPĂ

Te-cri *pricopsit cu el*, zise Mătuşa Zelda bandajând degetul lui Septimus. Te-a învăţat atunci când te-a muşcat de deget. Să vezi ce bătaie de cap o să-ţi dea când va creşte. Ar fi bine să cauţi un manual de dresaj. Eu, una, nu am idee unde ai putea găsi unul în zilele noastre.

Septimus se uita la bucăţelele sparte rămase din piatra pe care Jenna i-o dăduse cu un an înainte, când stătuseră la Mătuşa Zelda. O găsise pe când fugeau de Vânător, în tunelul care ducea la templul unde era ascunsă Corabia-Dragon. Septimus păstrase cu grijă piatra, căci era primul lucru care îi fusese dăruit vreodată. Acum privea la bucăţile groase de coajă de ou din palmă şi nu îi venea să creadă că piatra lui frumoasă fusese de fapt un ou de dragon. „Cine ar fi crezut?” se gândea el.

Într-adevăr, era greu de crezut. Septimus nu ştia că pe lume mai erau cam cinci sute de ouă de

dragon şi că trecuseră foarte mulţi ani de când un om reuşise să scoată un pui de dragon. De obicei, ouăle de dragon se găsesc în străvechi bârloguri de dragon, de a căror existenţă nu mai ştie nimeni. Dintre cei care dau peste ele, mulţi le iau şi le păstrează pentru culoarea lor frumoasă. Nu toate ouăle de dragon sunt verzi; multe sunt albastre şi, rar de tot, se mai găseşte şi câte unul roşu. În general, sunt ţinute în vitrine sau, mai rău, rămân uitate într-o cutie veche de pantofi. Nu ies niciodată pui din ele, pentru că oul trebuie să treacă mai înainte printr-o succesiune complicată de evenimente, petrecute într-o anumită ordine. Ultimul pui de dragon ieşise din ou cu vreo cinci sute de ani în urmă, pe o insuliţă pustie. Un marinar naufragiat acolo se trezise într-o dimineaţă şi văzuse că piatra albastră la care ţinea atât de mult se crăpase şi din ea ieşise un tovarăş, de a cărui prezenţă se bucurase la început, dar care mai apoi se dovedise extrem de supărătoare.

La fel ca marinarul naufragiat, Septimus îndeplinise fără să ştie tot ceea ce trebuia făcut ca să ajute puiul de dragon să iasă din ou. Întâi, pornise incubaţia lăsând oul lângă foc în casa Mătuşii Zelda cu prilejul vizitei precedente. Pentru început, oul de dragon are nevoie de o temperatură de 27 de grade timp de cel puţin douăzeci şi patru de ore. Apoi are nevoie de un an şi o zi de căldură şi mişcare neîntreruptă.

După ce luase oul de lângă foc, Septimus se hotărâse să îl ţină în buzunar, dându-i astfel

puiului de dragon căldura de care avea nevoie, dar şi senzaţia de mişcare. Puii de dragon nu ies din coajă doar fiindcă le este cald; ei trebuie să fie convinşi că mama lor îi poartă pretutindeni cu ea şi că va fi în preajmă atunci când vor ieşi din ou. Pentru un pui de dragon lipsa mişcării înseamnă lipsa mamei. Fără voia lui, Septimus îi oferise timp de un an şi o zi suficientă căldură şi mişcare, aşa încât puiul era convins că mama lui e în viaţă. După un an şi o zi, puiul era aproape gata, dar chiar şi în acest moment ceva putea să nu meargă cum trebuie. Era nevoie de o lovitură îndeajuns de puternică încât să crape piatra. Dacă acest lucru nu se întâmpla în următoarele şase luni, puiul murea. În cursul acestor luni, mama dragon căuta un loc adăpostit în care puiul să iasă din ou şi apoi să crească. Atunci când găsea un loc potrivit, muşca uşor coaja oului. Din fericire pentru oul lui Septimus, jderii făcuseră ceea ce ar fi trebuit să facă mama dragon, când îşi rupseseră dinţii încercând să spargă piatra. Din acea clipă, puiul de dragon era pregătit să iasă. Mai lipsea însă ceva, ceva care nu venise de la Septimus, ci de la fratele lui, Simon. Oul de dragon avea nevoie de atingerea Magiei întunecate.

Mamele dragon aveau feluri diferite de a îndeplini această ultimă cerinţă. Unele prindeau o Arătare care se întâmpla să treacă pe acolo şi o arătau oului; altele lăsau oul în faţa casei unei Vrăjitoare întunecate, sperând că îl vor regăsi a doua zi. Unii dragoni aveau ei înşişi destulă Magie

întunecată ca să nu mai fie nevoiţi să caute altundeva. Când pelerina lui Simon se transformase în şarpe şi se încolăcise în jurul lui Septimus, ultima condiţie fusese îndeplinită. Începuse ieşirea din ou, care avea să se încheie douăsprezece ore mai târziu. Exact aşa se şi întâmplase.

— Nu mă prea pricep la dragoni, cel puţin nu la cei abia ieşiţi din ou, spuse Mătuşa Zelda, terminând bandajatul degetului lui Septimus şi sandvişul cu varză în acelaşi timp. Ştiu însă că trebuie să le dai un nume cât mai repede. Dacă aştepţi prea mult, rămân Fără Nume şi nu mai vin niciodată când îl chemi. Mi s-a spus că, oricum, e foarte greu să le captezi atenţia. A, să nu uit: în primele douăzeci şi patru de ore trebuie să îi ţii pe lângă tine, aşa că, Jenna, dă-i puiul înapoi lui Septimus.

— Atunci ia-l, Sep, zise Jenna, nu fără regret, ridicând binişor micuţa şopârlă înaripată şi dându-i-o lui Septimus. E drăguţ, nu?

Septimus se uită la dragonul adormit, care se făcuse colac în palma lui. Era surprinzător de greu, dacă judecai după mărime, şi rece şi neted ca oul din care ieşise.

Nicko căscă tare şi se întinse.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn, făcu el.

Ceilalţi se molipsiră de la căscatul lui.

— Întâi îi dai un nume, apoi mergi la culcare, spuse Mătuşa Zelda. Ei, cum îi zici?

Septimus nu avea nicio idee. Ba încă se mai şi

molipsise de căscatul lui Nicko. Era prea obosit ca să se gândească la nume de dragoni. Deodată dragonul se ridică, tuşi şi scuipă nişte resturi de pieliţă de ou. Două fuioare mici de foc îi ieşiră pe nări, pârlind mâna lui Septimus.

— Au! ţipă acesta. Scuipă foc pe mine. Ia stai… am găsit! Aşa am să îi spun: *Scuipăfoc*.

— Atunci, hai, zise Mătuşa Zelda.

— Hai ce? întrebă Septimus, sugându-şi degetele arse.

— Cu dragonii trebuie să faci totul ca la carte, spuse Mătuşa Zelda. Trebuie să spui… cum era… ah, da: Tovarăş credincios, prieten curajos, să-mi fii cu folos. Te numesc Scuipăfoc… sau Faţă-de-Mops sau Derek sau… cum îţi vine să îi spui.

Septimus se uită la micuţul dragon şi murmură obosit:

— Tovarăş credincios, prieten curajos, să-mi fii cu folos. Te numesc Scuipăfoc.

Dragonul îl privi fix cu ochişorii lui verzi, fără să clipească, şi mai scuipă un pic de pieliţă de ou.

— Pfui! făcu Septimus.

În noaptea aceea, Septimus nu prea avu parte de somn. Scuipăfoc se foia fără încetare. Ori de câte ori pe Septimus îl fura somnul, dragonul fie îl ciupea de degete, fie îl râcâia cu gheruţele lui ascuţite. Până la urmă, scos din fire, Septimus îl băgă la loc în punguţa în care ţinuse oul şi dragonul se linişti şi adormi.

Dimineaţa fură treziţi din somn devreme, mult prea devreme, de zgomotul aripilor lui

Scuipăfoc. Se tot izbea de geam, bătând din aripi ca un fluture care încearcă să iasă afară.

— Spune-i să stea cuminte, Sep, zise Nicko buimăcit de somn, după care îşi trase perna peste cap, încercând să adoarmă din nou.

Septimus se ridică şi îl înhăţă pe Scuipăfoc. Acum începea să înţeleagă la ce se gândea Mătuşa Zelda când îi spusese că un pui de dragon îţi dă multă bătaie de cap. Puiul de dragon se zbătea în palma lui şi îl zgâria cu gheruţele lui ascuţite, aşa că Septimus îl îndesă la loc în punguţă.

Soarele de dimineaţă era sus pe cer, iar razele lui pătrundeau prin perdeaua de ceaţă care învăluia mlaştina. Lui Septimus îi pierise somnul. Aruncă o privire spre Jenna, Nicko şi Băiatul Lup, dar aceştia adormiseră deja, înfăşuraţi în plăpumioare. Nevrând ca Scuipăfoc să le tulbure somnul, Septimus se hotărî să scoată puiul de dragon afară, să ia o gură de aer proaspăt.

Închise cu băgare de seamă uşa grea şi o porni pe cărare spre Corabia-Dragon. Cineva i-o luase însă înainte.

— Ce dimineaţă frumoasă, spuse Mătuşa Zelda gânditoare. Septimus se aşează lângă ea, pe podul de lemn de peste

Şanţul de Apărare.

— Mă gândeam că puiul ar trebui să îşi cunoască mama. Adică, îmi închipui că Scuipăfoc a ieşit din oul Corabiei-Dragon. Nu crezi?

— Aşa o fi, deşi cu dragonii nu poţi fi niciodată sigur, răspunse Mătuşa Zelda. Numai că

Scuipăfoc te-a învăţat pe tine şi ar însemna să complicăm prea mult lucrurile. Uite, am ceva pentru tine. Ştiam eu că o aveam pe undeva.

Mătuşa Zelda îi dădu o cărticică verde, îmbrăcată în ceva ce semăna suspect de tare cu o piele de dragon. Era intitulată *care pe care – Ghid practic pentru crescătorii de dragoni*.

— Desigur, cel mai de folos ţi-ar fi *Almanahul puilor de şopârlă cu aripi*, îi spuse Mătuşa Zelda. Mă îndoiesc însă că mai există vreun exemplar, chiar şi în Biblioteca Piramidei. Din nefericire au fost scrise pe un pergament foarte inflamabil şi nu mai sunt de găsit. Oricum, ghidul ăsta îţi va fi de ajutor.

Septimus luă cartea care mirosea a mucegai şi se uită într-o doară la cele scrise pe coperta din spate.

jyAceastă carte mi-a salvat viaţa. Niciun dinte de dragon nu poate pătrunde prin copertă. Purtaţi-o întotdeauna cu voi”.

„Pe vremea când îl creşteam pe Colţişor nu am pierdut decât un e/eget, şi asta mulţumită sfaturilor practice din acest ghid nepreţuit

„După ce Truli m-a învăţat de stăpân, toţi prietenii m-au părăsit, şi o luasem razna şi eu, până când am citit această carte. Acum mi se dă voie să ies din Azil la sfârşitul săptămânii, iar prietenii – cine are nevoie de ei?”

— Mulţumesc, Mătuşă Zelda, spuse Septimus, deprimat.

Rămaseră alături, fiecare cu gândurile lui,

ascultând sunetele mlaştinii. Căldura zilei de vară pătrundea acum prin ceaţă şi le trezea pe jivinele mai vioaie. Ca şi Jenna, Septimus se pricepea să recunoască diferite sunete, iar acum era sigur că auzea plescăitul ventuzelor a doua Ştime ale Apelor, urmat de clămpănitul scurt al unui Hăpăitor-de-Mâl şi de clipocitul câtorva pui de ţipar. În scurtă vreme, ultimele rămăşiţe de ceaţă dispărură în căldura soarelui şi cerul se limpezi; ziua promitea să fie de-a dreptul înăbuşitoare.

Mătuşa Zelda privea atentă spre cer, atât de încordată că Septimus îşi dădu seama şi întoarse capul spre ea. Pe faţa ei rotundă, zbârcită, încadrată de părul cărunt, creţ şi destul de zburlit, se citea îngrijorarea, iar ochii albaştri de vrăjitoare îi scânteiau, aţintiţi asupra a ceva aflat în înaltul cerului. Deodată se ridică de pe pod şi îl apucă pe Septimus de mână.

— Nu te uita în sus, îi zise. Nu o lua la fugă. Mergi încet spre casă alături de mine.

Când intrară în căsuţă, Mătuşa Zelda închise încet uşa grea de la intrare şi se sprijini de ea. Era palidă, cu o expresie de deznădejde în ochi.

— Jenna are dreptate, şopti ea, mai mult pentru sine. Corabia-Dragon… va trebui să plece.

— De ce? Ce… ai văzut? întrebă Septimus, deşi ghicise răspunsul.

— Simon. E acolo, sus. Ca un vultur în aşteptare. Septimus trase adânc aer în piept ca să se liniştească. Simţea un nod în stomac.

— Nu-ţi face griji, Mătuşă Zelda, îi spuse.

Corabia-Dragon va fi în siguranţă la Castel. O duc eu acolo.

Dar nu avea nici cea mai vagă idee cum va face asta.

PLECAREA

Corabia-Dragon prin ochean. Îl găsise pe jumătate îngropat în vizuina unui Mărunţel, într-una din expediţiile prin Mlaştină, în care pleca singur, după cum îi era obiceiul. Era micul lui secret, bine

păzit de Mătuşa Zelda. Lui Merrin îi plăcea să aibă secrete, deşi nu reuşea să le ţină prea multă vreme, căci Mătuşa Zelda le descoperea fără greş. Era însă sigur că de această dată reuşise, fiindcă ascunsese ocheanul sub o piatră mare, pe movila înverzită de lângă Groapa de o Sută de Picioare. Merrin ştia că, atâta vreme cât Mătuşa Zelda nu îl vedea uitându-se prin ochean, secretul lui nu putea fi descoperit, pentru că ea nu ar fi putut

nicicum trece fără să se scufunde prin mocirla din jurul gropii, pe când Merrin era uşor şi iute şi putea sări pe pietrele ascunse în apă.

Merrin nu se înşelase presupunând că ocheanul aparţinuse odată fostului său Stăpân, DomDaniel. Se simţea în el o urmă de Magie întunecată care îi făcea bine lui Merrin şi îi aducea aminte de vremurile trecute. Poate că nu fuseseră vremuri fericite, dar cel puţin erau interesante, iar el nu zăcea pe o insulă, într-o Mlaştină plină de miasme, în tovărăşia unei vrăjitoare bătrâne care îşi băga nasul peste tot şi îl îndopa cu varză. Puse ocheanul la ochi, având grijă ca soarele să nu bată în lentilă şi să îl dea de gol, şi zâmbi gândindu-se că el era în viaţă, pe când din DomDaniel nu mai rămăsese decât o grămadă de oase bine curăţate de Mărunţeii din Mlaştină. „Aşa îi şi trebuie”, îşi spuse Merrin înveselit. Bătrânul

Necromant nu ar fi trebuit să se poarte atât de rău cu credinciosul lui Ucenic.

După-amiaza era pe sfârşite, apa se înălţase – deoarece cu o zi înainte fusese lună plină – şi umplea canalele din Mlaştină. Movila verde unde îi plăcea lui Merrin să îşi treacă timpul era acum înconjurată din toate părţile de apa neagră, mâloasă, a Mlaştinii. Se lăsase tăcerea şi căldura după-amiezii te trăgea la somn, iar Merrin lenevea întins pe movilă. Îşi petrecuse după-amiaza urmărind neîncetatul du-te-vino între căsuţă şi Corabia-Dragon, dar nu reuşise să îşi dea seama

despre ce era vorba. Mătuşa Zelda, care de obicei se purta ca un zbir, părea acum descumpănită şi se învârtea întristată în jurul Corabiei-Dragon, în timp ce fata Prinţesă şi băiatul cel netrebnic îşi făcuseră de lucru ridicând catargul şi ţinând-o de vorbă pe Mătuşa Zelda. Băiatul care îşi spunea Septimus Heap stătuse vreme îndelungată pe corabie, ceea ce îl călca pe nervi pe Merrin, fiindcă lui nu i se dăduse niciodată voie să se urce pe punte. Merrin se străduia să vadă ce face Septimus, dar, pe cât îşi dădea el seama, stătea pur şi simplu, uitându-se la cârmă, în timp ce băiatul cel netrebnic stătea pe marginea şanţului de Apărare, vorbind cu el. „Ce băieţi tâmpiţi”, îşi spuse Merrin.

— Hai, Sep, spunea Nicko, ai mai zburat cu ea. Poţi zbura şi acum. E floare la ureche.

— Dar nu ştiu ce am făcut atunci, Nik. Adică, eu nu am făcut nimic, ci corabia.

Septimus se uita la cârmă, o bucată mare, curbată, de lemn de mahon. Îi era teamă să o atingă, pentru că data trecută când o atinsese, Corabia-Dragon prinsese viaţă şi pornise spre mare.

— Păi, înainte nu aveai Inelul cu Dragon, dar acum îl porţi, aşa că ar trebui să îţi fie mai uşor, îi explică Nicko. Nu văd de ce te zbuciumi atât. Nu e deloc greu să fii cârmaci.

Septimus privi Inelul cu Dragon. Ţinea la el, dar în acest moment ar fi dat orice să nu îl aibă. De ce trebuise să ajungă el Stăpânul Dragonului?

De ce nu a fost Nicko, fiindcă ştia totul despre bărci?

— Hai, Septimus, se auzi vocea Mătuşii Zelda de pe cealaltă parte a corăbiei. Anumite lucruri pur şi simplu trebuie făcute. Eu nu vreau să las Corabia-Dragon să plece, iar tu nu vrei să o iei de lângă mine. Cu toate acestea, eu trebuie să o las, iar tu trebuie să o duci de aici – nu avem ce face. Corabia trebuie să plece acolo unde vrea ea, ca să fie în siguranţă. E spre binele tuturor.

— Dar ce vei face fără ea? întrebă Septimus ridicând ochii.

— Am să vindec mâinile Băiatului Lup şi am să fiu cu ochii pe băiatul acela fără minte care ne pândeşte de lângă Groapa de o Sută de Picioare, crezând că nu îl văd – pe el şi blestematul de ochean întunecat pe care l-a găsit.

— Cum adică? 409 rămâne aici? Cu Ucenicul acela îngrozitor?

— Băiatul Lup e prea bolnav ca să facă o călătorie. În orice caz, Merrin nu va rămâne multă vreme aici. Vreau să îl duc înapoi la mama lui.

— Mama lui? Are o *mamă*? întrebă Septimus uimit.

— Da, zâmbi Mătuşa Zelda. Până şi Merrin are o mamă, cred. Bănuiesc că este chiar fosta voastră proprietăreasă.

— Poftim?

— Cea la care aţi stat în Port.

— Una dintre vrăjitoare? Aşa mai înţeleg. Pun rămăşag că e cea mai afurisită, Veronica. Dacă mă

gândesc bine, chiar semăna un pic cu el.

Mătuşa Zelda clătină din cap.

— Poate nu îţi vine să crezi, dar am o bănuială cum că e Sora Meredith.

— Pfui! Cea cu bebeluşii morţi. E mai *rea* decât o vrăjitoare. Şi când ai de gând să îl duci la Casa Păpuşilor?

— De îndată ce îl pot lăsa pe Băiatul Lup singur o zi întreagă, după ce îi trece febra. Arsurile se vor vindeca greu – e multă Magie întunecată în ele. Voi mai avea nevoie de Limbă-de-Baltă proaspătă.

Septimus era îngrijorat.

— Dar se va face bine, nu?

— Da, se va face. Îl voi aduce înapoi când se va simţi mai bine.

— Ai să vii la Castel? întrebă Septimus surprins.

— Păi, nu mai am de ce să stau aici, răspunse iute Mătuşa Zelda. Şi-apoi, toate Păzitoarele au făcut când şi când o vizită la Castel. Sunt sigură că Marcia mă va invita la ea, după ce a petrecut atâtea săptămâni aici.

Septimus zâmbi din colţul gurii, gândindu-se cum i-ar sta Mătuşii Zelda în apartamentul Marciei.

— Aşa mai merge, spuse Mătuşa Zelda când îl văzu că zâmbeşte.

Zece minute mai târziu, Septimus îşi luă rămas-bun de la Băiatul Lup, promiţându-i că îl va revedea în curând. Băiatul Lup schiţă un zâmbet:

— Poate că te văd eu primul, spuse şi închise ochii, după care adormi.

Septimus ieşi în vârful picioarelor din căsuţă şi îl vârî pe Scuipăfoc într-o traistă rezistentă la dragoni, pe care l-o dăduse Mătuşa Zelda. Puiul de dragon dormise tun toată ziua, dar Septimus nu voia să rişte să se trezească şi să facă vreo năzbâtie în timp ce el era la cârma corăbiei.

Scuipăfoc era acum pus bine într-o ladă, lângă cârmă. Septimus, Jenna şi Nicko erau pe punte, gata de plecare. Mătuşa Zelda se uita neliniştită la un norişor cenuşiu, care plutea sus pe cer, chiar deasupra căsuţei. Zărise norul îndreptându-se spre ei pe când pregăteau Corabia-Dragon şi i se păruse ciudat, fiindcă norul venea dinspre miazănoapte, iar Mătuşa Zelda era sigură că vântul bătea dinspre apus. Acum era îngrijorată de-a binelea, căci norul nu se mişcase din loc de vreo jumătate de oră, ceea ce nu era deloc firesc pentru un nor.

Corabia-Dragon era gata. Venise vremea de plecare.

— Jenna, spuse Mătuşa Zelda, am ceva pentru tine.

Se ridică pe vârfuri şi puse ceva în palma întinsă a Jennei.

— E cheia de la Camera Reginei, din Palat. S-ar putea să ai nevoie de ea.

Era o cheie grea de aur, împodobită cu un smarald rotund care îi amintea Jennei de ochii dragonului. Cât priveşte camera, Jenna era

nedumerită. De când se mutase în Palat cu Sarah şi Silas explorase toate cotloanele, dar nu dăduse niciodată peste o Cameră a Reginei.

— Dar… unde este Camera Reginei? întrebase.

— Nu ştiu să îţi spun, Jenna. Dar o vei găsi la Timpul Potrivit. Să nu te îndoieşti că aşa va fi.

— Şi când… când va fi asta, Mătuşă Zelda?

— Când vei deveni Tânăra Regină.

— Aăă… bine. Mulţumesc. E o cheie foarte frumoasă, zise Jenna, deşi nu era nicicum mai lămurită.

Mătuşa Zelda se îndepărtă de corabie.

— Acum plecaţi, spuse ea făcând eforturi să pară veselă. Nu mai pierdeţi vremea.

Privi în sus spre nor, care arunca acum o umbră pe provă.

— Duceţi-o pe şanţul de Apărare, cât mai departe de pod, strigă Mătuşa Zelda. Trebuie să îşi ia avânt ca să poată zbura.

— S-a făcut, Mătuşă Zelda, răspunse Stăpânul Dragonului.

— Nu uitaţi să mergeţi spre nord, cu soarele în spate.

— Da, Mătuşă Zelda.

— Şi nu zburaţi prea repede, vă rog, decât dacă e neapărată nevoie.

— Nu, Mătuşă Zelda.

— Şi nu faceţi *tot* drumul până la Castel în zbor, că va obosi. Când ajungeţi la râu, coborâţi pe apă.

— Aşa vom face, Mătuşă Zelda.

— Şi…

— Mătuşă Zelda, ne vom *descurca*. Nu-ţi face griji.

— Îmi pare rău. Ştiu că vă veţi descurca.

Mătuşa Zelda se îndepărtă de corabie şi se mai uită o dată la coca de aur strălucitor, la sclipirile verzui ale capului şi cozii dragonului. Nu-şi mai dezlipea ochii de la corabie, vrând să o păstreze în minte cât mai bine pentru zilele goale care aveau să urmeze.

Septimus trase aer în piept şi se uită la Nicko.

— Gata?

— Da, căpitane, răspunse Nicko, zâmbind cu gura până la urechi.

— Dragonul e gata, Jen?

Jenna stătea la provă, cu braţele încolăcite de gâtul dragonului. Îi şopti ceva dragonului şi apoi îi făcu semn lui Septimus că da. Inima lui Septimus bătea cu putere: nu mai putea amâna plecarea. Era timpul să îşi ia zborul.

Dragonul întoarse capul şi îşi aţinti ochii asupra cârmaciului. Îl recunoscu pe cel care îl eliberase din închisoarea subpământeană. Era puţin schimbat. Nu mai avea boneta roşie, care îi plăcuse destul de mult, era mai mare, mai voinic, iar Magia lui îi apărea mult mai limpede acum. Dar, de fapt, era acelaşi băiat, tot puţin speriat, care voia să facă totul aşa cum trebuie. Dragonul era mulţumit. Îl va duce oriunde va voi să meargă.

Septimus se uită în ochii dragonului,

nedându-şi seama că tocmai trecuse examenul. Îşi simţea mâna umedă pe cârmă şi se întreba ce să facă.

— Vrea să ştie unde îl duci, strigă Jenna.

— Spune-i… spune-i că îl duc acolo unde vrea să meargă. Îl duc la Castel, răspunse Septimus.

Dragonul înclină din cap a încuviinţare. Apoi îşi întoarse ochii verzi, strălucitori, spre Mătuşa Zelda şi lăsă gâtul în jos, până când capul îi ajunse pe iarbă, la picioarele Mătuşii Zelda. Aceasta îngenunche şi cuprinse cu braţele capul verde-auriu.

— La revedere, stăpână, îi şopti ea cu lacrimi în ochi Corabiei-Dragon. Ne vom revedea.

Mătuşa Zelda se întoarse la căsuţă şi Corabia-Dragon se puse în mişcare. Fluxul umpluse şanţul de Apărare până la buză cu apă mâloasă şi Corabia-Dragon plutea bine. Scârţâind şi gemând, se îndepărtă de pod, făcându-şi loc printre malurile verzi de-a lungul porţiunii drepte a şanţului care trecea prin faţa Căsuţei Păzitoarei. Ajungând la primul cot al şanţului, Corabia-Dragon nu mai putu da înapoi şi se opri. Bucata de şanţ din faţă era prea scurtă ca să îşi poată lua avânt. Dragonul stătea în cumpănă: niciodată nu îşi mai luase zborul dintr-un loc atât de strâmt. Pe vremea când străbătuse cele şapte mări cu Hotep-Ra pornea uneori în zbor din mijlocul oceanului, de obicei din cauză că Stăpânul lui se plictisea de lungile zile petrecute pe mare şi voia să călătorească mai repede. Dar dintr-un loc precum

acesta…

Cu oarecare greutate, dragonul îşi trase aripile din strânsoarea malurilor şi le ridică până când ajunseră mult mai sus decât catargul. Pielea verde, care stătuse strânsă timp de două veri fierbinţi şi o iarnă îngheţată, era ţeapănă şi uscată. Când dragonul îşi deschise aripile se auziră un scârţâit şi un geamăt înfiorător, apoi un trosnet ce nu părea să prevestească nimic bun. Septimus, Nicko şi Jenna îşi acoperiră urechile cu mâinile, privind cum se desfac cutele aripilor – încet, parcă dureros, ca două mâini uriaşe care se întind după un somn lung şi greu. Îşi ţineau cu toţii respiraţia, temându-se că pielea dintre nervurile aripilor ar putea să se crape. Dar când creţurile se neteziră şi solzii verzi străluciră în soare, îşi dădură seama că nu se întâmplase nimic şi Corabia-Dragon stătea mândră, cu pânzele ridicate.

Era gata de plecare.

Pieptul dragonului se umflă. Cei aflaţi pe punte simţiră că se cutremură, apoi aripile uriaşe începură să se mişte, vânturând aerul fierbinte şi suflându-le părul în ochi. Corabia aurită începu să înainteze. Aripile băteau rar dar cu putere, coborând până la pământ şi ridicându-se din nou. Corabia îşi luă avânt şi, cu o zvâcnitură pe care o simţiră până în stomac, se năpusti înainte.

— *Staţi*! strigă Mătuşa Zelda cât o ţineau puterile.

Nu o auzi însă nimeni.

Bătând înverşunat din aripi, cu capul întins înainte, cu gâtul încordat, corabia de aur se repezi pe şanţul de Apărare, împroşcând apa în jur şi, în ultima clipă – în zgomot de lemnărie ruptă – se ridică în aer, luând cea mai mare parte a podului cu ea. Se înălţă repede, aproape drept în sus. În timp ce rămăşiţele podului cădeau lângă Groapa de o Sută de Picioare, băgându-l pe Merrin în sperieţi, corabia se răsuci în aer şi se îndreptă spre râu, pe deasupra Mlaştinilor Ierboase.

În sfârşit, după atâta vreme, Corabia-Dragon îşi încheia călătoria spre Castel.

ARIPA FRÂNTĂ

Mătuşa Zelda urmărea cu inima la gură Corabia Dragon înălţându-se la cer. Era o privelişte de neuitat. Deşi o mai văzuse zburând atunci când se luptase cu *Răzbunarea*, corabia lui DomDaniel, nu o zărise decât când şi când, la lumina fulgerelor. Acum corabia plutea pe cerul albastru al serii de vară; coca aurită strălucea în lumina soarelui, aripile uriaşe aruncau sclipiri verzi-albăstrui. Corabia de care avusese grijă atâţia ani era atât de frumoasă aşa, cum plutea prin aer, că Mătuşii Zelda i se tăie respiraţia şi simţi că i se strânge stomacul de emoţie.

Mai era însă un motiv pentru care Mătuşii Zelda i se tăiase respiraţia: atunci când Corabia-Dragon îşi luase avânt ca să poată să se ridice în aer, norul cenuşiu care o îngrijorase atât se apropiase în viteză, iar din el ţâşnise un glob strălucitor de lumină care se îndreptase spre corabie. Mătuşa Zelda strigase „Staţi!” dar nimeni nu o auzise şi, oricum, Corabia-Dragon nu s-ar fi putut opri.

Mătuşa Zelda ridică de pe jos o bucată de lemn, singura care căzuse pe malul unde se afla ea. De ce se temuse se adeverea: lemnul era ars şi încă fierbinte – fusese lovit de un Fulger nimicitor.

Mătuşa Zelda se uita spre cer, neîndrăznind nici să respire. Vedea bine Corabia-Dragon, care nu zbura repede; era făcută pentru călătorii lungi, aşa că zbura încet, fără să se grăbească, pentru a-şi cruţa puterile. Plutea maiestuos deasupra

Mlaştinilor Ierboase, bătând ritmic din aripi, cu capul ridicat, iar în urma ei venea în viteză un norişor întunecat. Mătuşa Zelda simţi că o lasă picioarele. Căzu în genunchi şi începu să îşi roadă unghiile. Nu i se mai întâmplase aşa ceva de pe vremea când dăduse examenul pentru Certificatul de Vrăjitoare şi aştepta rezultatele.

Cei de pe puntea Corabiei-Dragon încercau să îşi revină după spaima pe care o trăseseră în momentul când se ridicaseră în aer. De fapt, fuseseră cu toţii atât de speriaţi că nici nu văzuseră Fulgerul nimicitor şi nici nu le trecea prin cap că Simon e pe urma lor. Jenna stătea la probă, Septimus ţinea cârma, iar Nicko, pe care bărcile zburătoare îl speriau, abia deschisese ochii. Se uită la aripile dragonului care se mişcau ritmic, trimiţând şuvoaie de aer pe punte; corabia se mişca în sus şi în jos, iar Nicko se mai linişti, simţindu-se ca într-o barcă adevărată, pe mare. Deodată ceva îi atrase atenţia.

— În spatele nostru e un nor ciudat, Sep, zise el. Septimus, care nu îndrăznea să se uite decât drept înainte, simţi îngrijorarea în vocea lui Nicko şi privi peste umăr. Într-adevăr, un nor întunecat se ţinea după ei, aşa cum niciun nor obişnuit nu ar fi putut face.

— Simon, murmură Septimus.

— Hi, drăcie, făcu Nicko, uitându-se la soarele care coborâse foarte aproape de orizont. Aşa crezi?

— E un nor întunecat. Adineaori mi s-a părut

că simt ceva, dar mi-am zis că e doar teama mea de a zbura. E cam aceeaşi senzaţie, să ştii.

— Ce-o fi având de gând să facă, Sep?

— Habar n-am, făcu Septimus uitându-se din nou peste umăr. Dar nu cred că a venit să ne spună „Salut, ce barcă frumoasă aveţi”.

— Hmm, mormăi Nicko. Poate că ar trebui să mergem mai repede.

— Nu prea ştiu cum. S-o întreb pe Jenna…

Dar, până să rostească el vreun cuvânt, dragonul începu să bată mai repede din aripi; acum vântul le şuiera pe la urechi.

Norul nu rămase însă în urmă, ci se ţinea după ei neostenit, de parcă era legat cu o aţă de corabie.

— Uite-l! strigă Nicko deodată, atât de tare că acoperi vuietul aripilor.

Septimus se întoarse, chiar când Simon ieşi zburând din nor. Acum plutea deasupra lor, urmărindu-le fiecare mişcare. Septimus se uită la fratele lui. I se părea schimbat, dar nu îşi dădea seama din ce pricină. Apoi înţelese. Simon purta o apărătoare peste ochiul drept, cel în care 409 îl lovise cu o piatră. „Ce băiat de ispravă”, îşi spuse Septimus şi zâmbi.

— O să-ţi şterg zâmbetul într-o clipă dacă nu cobori pe pământ cu… cu *mutantul* ăsta caraghios, urlă Simon.

— Ce a zis, Nik? strigă Septimus.

— Nu ştiu. N-am auzit. Prostii de-ale lui, cred, răspunse Nicko.

— Daţi-mi-o pe Odrasla Reginei şi vă las să plecaţi! strigă Simon.

— Tot mai ţipă, zise Nicko.

— Da. Fii cu ochii pe el, Nik. Vezi dacă vrea să mai scoată un Fulger nimicitor.

— Nu cred că îndrăzneşte aici, sus.

— Ba bine că nu.

— Dacă nu coborâţi chiar acum pe pământ o să vă pară rău! îi ameninţă Simon.

Nici Septimus, nici Nicko nu băgaseră de seamă că Jenna venise lângă ei, la pupa Corabiei-Dragon. Era încruntată la faţă.

— M-am săturat să mă tot urmărească, strigă ea atât de tare că acoperi vuietul aripilor care se lăsau în jos, suflându-i părul peste obraji şi ochi. Chiar m-am *săturat*.

Din buzunarul tunicii, Jenna scoase Lentila măritoare pe care o luase din Camera Obscură.

— Ce e aia, Jen? întrebară Septimus şi Nicko într-un glas.

— Staţi să vedeţi. Ia uitaţi-vă!

Jenna ridică Lentila măritoare în aşa fel încât razele soarelui se strânseră într-un punct luminos, apoi mişcă încet lupa până când punctul ajunse pe obrazul lui Simon. La început nu se întâmplă nimic, dar apoi Simon duse mâna la obraz, urlă şi ţâşni într-o parte, uitându-se înjur ca să vadă ce îl arsese. Jenna încercă să îl urmărească, dar Simon se ferea şi o lua când într-o parte, când într-alta, căutând forţele întunecate care îl urmăreau – căci Simon simţise Puterea întunecată a Lentilei.

Îşi dădu însă repede seama ce se întâmpla.

— Tu erai! urlă Simon când o văzu pe Jenna cu Lentila măritoare în mână.

Tremurând de furie, Simon scoase un Fulger nimicitor din chimir.

— E *ultimul* lucru pe care ai apucat să îl faci, zbieră el.

De această dată îl auziră, şi, câteva clipe mai târziu, auziră şi Fulgerul nimicitor. Un glob strălucitor de lumină albă ţâşni din mâna întinsă a lui Simon şi văzduhul se cutremură de o bubuitură. Globul luminos se îndrepta spre Corabia-Dragon.

Fără să pregete o clipă, se aruncară cu toţii pe punte, deşi ştiau că atunci când îi va lovi Fulgerul nimicitor nu va avea nicio însemnătate unde se aflau. În aceeaşi clipă, o lovitură teribilă zdruncină corabia. Dragonul lăsă capul pe spate, corabia se învârti pe loc, puntea se înclină tare şi cu toţii alunecară la vale. Se auzi un zgomot înfiorător de pânză sfâşiată şi oase sfărâmate, şi atunci se întâmplă lucrul de care se temuseră – Corabia-Dragon începu să cadă.

Deşi îi era teamă de ce va vedea, Jenna se uită în sus. O dâră de fum negru ieşea din aripa dreaptă a dragonului, care atârna ruptă, neputincioasă acum. În aer se răspândise miros de carne arsă. Dragonul bătea disperat din aripa bună, încercând să îndrepte corabia ca să nu cadă în Mlaştina de dedesubt. Jenna se agăţă de marginea punţii, dorindu-şi din tot sufletul ca

dragonul să mai poată zbura. Atunci văzu cum dragonul, în ciuda durerii chinuitoare, întinse aripa beteagă şi o ţinu orizontal, domolind căderea. Încet, încet, puntea se mai îndreptă, deşi era încă foarte înclinată. De căzut însă tot cădeau. Lăsându-i pe băieţi la cârmă, Jenna se târî pe puntea aplecată până ajunse din nou la gâtul dragonului.

Atunci se auzi un sunet nefiresc: râsul lui Simon, mulţumit de sine. Deşi lovitura nu fusese atât de izbutită – din cauză că nu vedea decât cu un ochi, ceea ce îl enerva peste măsură – reuşise să îl rănească pe dragon. Următoarea lovitură avea să pună capăt acestui joc plicticos. Simon scoase cel de-al treilea şi ultimul Fulger nimicitor.

— *Acum*! îi şopti Jenna dragonului.

Coada dragonului zvâcni. Când Simon se apropie în zbor, ceva luci cu putere: coada cu ţepi şfichiui prin aer şi îl izbi din plin pe Simon, aruncându-l cât colo. Simon se înălţă sus în aer, ca o minge lovită cu putere, descriind o curbă perfectă; apoi se opri o clipă şi începu să coboare, pe o curbă la fel de perfectă, până când se prăbuşi drept în Groapa de o Sută de Picioare.

Merrin tocmai se luase la harţă cu Mătuşa Zelda, când Simon Heap trecu glonţ pe lângă ei şi se afundă în Groapă împroşcând un val de apă înjur. Faptul că fu murat până la piele în apă împuţită de mlaştină nu îl bine dispuse câtuşi de puţin pe Merrin. Se săturase până peste cap să îi tot spună Mătuşa Zelda ce să facă şi, pe deasupra,

ce o interesa pe ea dacă el avea un ochean? Nu avea voie să aibă *nimic* al lui? Era la fel de rea ca DomDaniel. Ba nu, era *mai rea*. DomDaniel cel puţin îl lăsa să păstreze unele lucruri – e adevărat, lucruri pe care nu le voia nimeni.

Cearta izbucnise tocmai când Simon arunca cel din urmă Fulger nimicitor. Când bubuitura zgâlţâise căsuţa, Mătuşa

Zelda privise speriată în jur şi văzuse ceva sclipind lângă Groapa de o Sută de Picioare. Merrin urmărea bătălia prin Ocheanul lui, rânjind fericit. Mătuşa Zelda era oricum enervată de Ochean, dar ceea ce o scoase cu adevărat din fire fu expresia de pe figura lui Merrin – băiatul nu păruse niciodată mai fericit. Părea fericit, îşi spuse Mătuşa Zelda, că cele trei fiinţe la care ea ţinea cel mai mult pe lume erau gata să se prăvălească şi să moară în Mlaştină.

— Să arunci pe loc Ocheanul! strigase ea înfuriată.

Merrin sărise în sus, luat prin surprindere, dar apoi se prefăcuse că nu o bagă în seamă. Doar nu avea să rateze cel mai interesant spectacol pe care îl văzuse în ultimii ani.

— Să nu te mai prind cu Ocheanul acela întunecat! îl arunci în Groapă chiar în clipa asta! ţipa Mătuşa Zelda.

— Nu îl arunc! răspunsese Merrin înţepat, dar, fiindcă întorsese capul, nu mai văzu cum îl izbise dragonul pe Simon cu coada.

Dar nici el şi nici Mătuşa Zelda nu ratară

momentul când Simon se prăbuşi în Groapă, împroşcându-i cu apă, şi dispăru în hăul întunecat.

Simon Heap se duse ca o piatră până la fundul Gropii de o Sută de Picioare, unde se luptă disperat să se desprindă din firele lipicioase ale Limbilor-de-Baltă. Cincizeci şi cinci de secunde mai târziu reapăru la suprafaţă, aproape fără suflare şi acoperit de melci putrezi. Lui Merrin i se întoarse stomacul pe dos din cauza mirosului, dar ceva îl atrăgea spre Simon. Îi întinse mâna şi îl trase afară din groapă. Simon rămase grămadă pe iarba verde, bolborosind, plin de mâl din cap până în picioare, ba mai scuipând şi câţiva melci care îi intraseră pe gât. Merrin se aşeză lângă străinul apărut nu se ştie de unde. Se gândea că poate e un Semn, un salvator. Poate că îl va ajuta să scape de cicăleala Mătuşii Zelda şi de porţia zilnică de varză. Simţindu-se vinovat faţă de ea, ridică privirea, dar Mătuşa Zelda se repezise în căsuţă şi rămăsese acolo.

Simon se ridică în capul oaselor, scuipă un şuvoi de apă mâloasă şi atunci îl văzu pe Merrin.

— De unde l-ai luat? întrebă el pe un ton autoritar.

— Ce? întrebă Merrin, simţindu-se jignit.

Oare de ce toată lumea îi vorbea de parcă greşise cu ceva?

— Ocheanul.

— De nicăieri. Adică… l-am găsit. E al meu.

Simon îl cântări din ochi. „Ce băiat ciudat”, se gândea el. „Poate că îmi va fi de folos. Ce-o fi

făcând aici, pierdut în mijlocul Mlaştinii?”

— Locuieşti cu vrăjitoarea cea bătrână? îl întrebă.

— Nu, răspunse Merrin îmbufnat, de parcă Simon îl acuzase de vreo faptă rea.

— Ba bine că nu. Unde ai putea sta în locul ăsta mizerabil?

— Mda, zâmbi uşor Merrin. E un loc mizerabil, nu? O căsuţă prăpădită, plină de borcănaşe cu poţiuni scârboase. Habar nu are ce sunt vrăjile adevărate.

Simon îl privi printre gene:

— Dar tu ştii?

— Păi, da. Am fost Ucenic al celui mai bun Necromant care a existat vreodată. Avea totală încredere în mine. *Totală*.

Simon era uimit. Vasăzică acesta era fostul Ucenic al lui DomDaniel. Fusese consumat, dar supravieţuise cumva. Trebuie să fie ceva mai mult de capul lui decât se vedea. Atunci, lui Simon îi veni o idee.

— Cred că îi duci dorul, zise el compătimitor.

— Mda, făcu Merrin, încercând să se convingă singur că într-adevăr îi lipsea DomDaniel. Sigur că da.

Simon îl măsură pe Merrin din cap până în picioare. Nu era exact ce îi trebuia, dar s-ar fi putut folosi de el. Pe deasupra, voia şi să pună mâna pe Ochean.

— Vrei o slujbă? îl întrebă.

— O slujbă? făcu Merrin, luat prin

surprindere.

— Da, ceva asemănător cu ce ai mai făcut înainte.

— Cât de asemănător? întrebă Merrin bănuitor.

— De unde să ştiu, zise Simon enervat, dacă nu ştiu exact ce făceai înainte? Vrei sau nu?

— Merrin! se auzi vocea furioasă a Mătuşii Zelda. Merrin, pleacă de lângă omul acela *răul* Vino înapoi imediat!

Apoi, fiindcă avea treburi mult mai urgente, intră din nou fuga în căsuţă.

Merrin o văzu dispărând în căsuţă. Cum îndrăznea vrăjitoarea asta bătrână să ţipe aşa la el? De ce îşi închipuia că va face cum îi spune ea?

— Hi, zise Simon, pierzându-şi răbdarea, vrei slujba sau nu?

— Da, zise Merrin. O vreau.

— Bate palma, zise Simon.

Merrin apucă mâna întinsă de Simon şi, până să se lămurească ce se întâmplă, simţi că braţul îi e smuls din umăr.

— Aaau! ţipă el de durere, şi apoi picioarele i se desprinseră de pământ.

Cu oarecare dificultate, Simon reuşi să se ridice destul de sus ca să-l treacă pe deasupra căsuţei, deşi unul din picioarele lui Merrin se prinse în acoperişul de stuf şi gheata îi căzu din picior. Merrin se uită îngrozit în jos la acoperiş, căindu-se deja pentru hotărârea lui pripită.

— Ajutor! strigă el.

Vocea lui pătrunse prin horn, dar nu ajunse decât în visele urâte ale Băiatului Lup, care delira de febră. Mătuşa Zelda nu auzi nimic. Era prea ocupată ca să bage de seamă că băiatul pe care îl salvase după ce fusese consumat, pe care se căznise şi izbutise să îl vindece, o părăsea şi se întorcea de unde venise.

COBORÂREA

Corabid *Dragon* se *apropia cu* repeziciune de pământ. Septimus reuşise cu mare greutate să evite prăbuşirea pe o insuliţă invadată de găini, dar Corabia-Dragon era sleită de puteri. Acum capul îi atârna în jos, ochii îi erau înceţoşaţi şi aripa bună tremura de oboseală.

— Spune-i că nu mai avem mult. Se vede râul, zise Septimus către Jenna, care îi şoptea cuvinte de îmbărbătare dragonului. Spune-i că, dacă mai poate rezista câteva minute…

— Suntem îngrozitor de aproape de pământ,

Sep, zise Nicko uitându-se peste margine.

Treceau pe deasupra unei zone foarte verzi, ceea ce însemna că erau gata-gata să se scufunde în Bulboană.

— Poate că ar trebui să căutăm un loc de aterizare forţată.

— Cum ar fi…?

— Nu ştiu. Un loc neted, îmi închipui.

— O coborâre în Bulboană, poate? Cu o droaie de Mărunţei în jurul nostru?

— Hai, Sep, nu e nevoie să te răsteşti la mine.

Septimus stătea cu ochii aţintiţi la râu.

— Tot ce îmi doresc e să ajungă la Castel. *Aaa*! făcu el când corabia se înclină ameninţător. Hai, hai, murmură el. Poţi, ştiu că *poţi*.

Nicko îşi concentra toată puterea ca să îi transmită ceva din încrederea lui dragonului. Se simţea neajutorat şi pentru el era cel mai rău lucru din lume să se simtă neajutorat pe o barcă.

Puntea se înclină şi mai tare.

— Nu vom ajunge până la râu. Nu poţi face o aterizare forţată?

— Nu mi s-a întâmplat în ultima vreme. Mi-e *teamă*.

— Ştiu.

Corabia-Dragon căzu din nou şi Septimus simţi că stomacul i-a rămas undeva în urmă.

— Ne prăbuşim, Sep, zise Nicko posomorât.

— Da. Ne oră… ia stai! Ce e aia? Of, asta ne mai trebuia.

Un norişor alburiu apăruse deasupra

Mlaştinii şi se îndrepta în viteză către ei.

— Simon nu se dă bătut, după câte văd. Şi nu cred că a venit să ne ajute. Phii, ce iute zboară!

În câteva clipe norul ajunse la ei şi o ceaţă albă, groasă, învălui corabia.

— Îl vezi, Sep? se auzi vocea lui Nicko din ceaţă.

— Nu, unde e?

Septimus se ţinea de cârmă şi privea încruntat înainte, deşi nu vedea decât peretele alb de ceaţă, pregătindu-se să audă Fulgerul nimicitor sau plescăitul apei din Bulboană.

Deodată, vocea Jennei ajunse până la el prin ceaţă, entuziasmată.

— Dragonul spune că norul îl ridică şi îl duce.

Chiar în acea clipă Septimus simţi cum corabia se destinde. Nu se mai cutremura la fiecare bătaie de aripă, iar scârţâiturile şi gemetele care însoţeau încercările disperate ale dragonului de a rămâne în aer dispărură şi ele. Nu se mai auzea decât fâsâitul slab al aerului în timp ce Corabia-Dragon era purtată pe sus.

— Nu e Simon, nu-i aşa, Sep? şopti Nicko, înspăimântat de norul cel alb.

— Nu, e... de fapt, nu prea ştiu ce c. H straniu, răspunse Septimus.

— Mm, oare unde ne-o duce? zise Nicko, speriat de norul cel ciudat care îi amintea de ceva sau de cineva, dar nu îşi dădea seama de ce sau de cine.

Şi lui Septimus îi era teamă. La început se

simţise uşurat, dar acum nu mai era în largul lui. Nu îi plăcea că nu mai mâna el corabia. Roti cârma, dar aceasta se mişca uşor, iar corabia nu îi mai dădea ascultare.

Prin ceaţă se auzi din nou vocea Jennei:

— Nu te mai juca cu cârma!

— *Ce*? strigă Septimus.

— Dragonul spune să laşi cârma în pace. În scurt timp vom coborî.

— Unde?

— Pe râu, unde altundeva?

Septimus simţi cum corabia lasă botul în jos şi începe să coboare. Ţinea cârma drept, căci nu ştia ce altceva ar fi putut face. Deodată simţi mirosul râului. Coborau repede, dar el nu vedea nimic. Dacă se izbeau de o barcă? Sau coborau prea brusc şi se scufundau? Ce bine ar fi fost dacă norul s-ar duce şi l-ar lăsa să vadă încotro se-ndreaptă. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, ceaţa se strânse până ajunse iar un norişor şi se îndepărtă iute, înapoi spre Mlaştinile de unde venise.

Septimus nu se uită unde se duce norul. Privirea lui era aţintită spre apa verde-întunecat a râului, care le venea în întâmpinare. Înaintau prea repede, mult prea repede.

— Mai încet! îi strigă el dragonului.

În ultimul moment, chiar înainte să lovească apa, dragonul întinse aripile cât de mult putea, înălţă capul şi lăsă coada în jos. Se izbi de apă cu zgomot mare, sări în sus şi în jos şi alunecă încolo

şi încoace pe apă, trecând în viteză prin faţa unui grup de pescari bătrâni, renumiţi pentru poveştile lor scornite despre aventuri la pescuit. Aşa se face că, în acea seară, la taverna „Păstrăvul vesel”, nu se mirară că nu îi crezu nimeni când îşi povestiră ultima aventură. Spre sfârşitul serii nici chiar *ci* nu mai credeau povestea.

Corabia-Dragon încetini în cele din urmă cam la o jumătate de milă mai sus pe râu, chiar înainte de un cot. Se aşeză pe apă şi întinse aripa teafără ca să prindă vântul, dar, fiindcă aripa beteagă atârna neputincioasă, începu să se învârtească în cerc, până când Nicko luă o vâslă şi vâsli pe partea cealaltă ca să poată merge drept.

Septimus se aşeză obosit lângă cârmă şi Jenna veni alături.

— Bravo, Sep, ai fost grozav.

— Mulţumesc, Jen.

— Norul acela… zise Jenna. Ne-a ţinut să nu ne prăbuşim?

Septimus încuviinţă din cap.

— A fost foarte ciudat. Mirosea a ceva… mi-aducea aminte de ceva…

— De căsuţa Mătuşii Zelda, zise Jenna bucuroasă.

— Ce? Unde?

— Nu. De *nor* vorbeam. Norul mirosea a varză fiartă.

În Căsuţa Păzitoarei, Băiatul Lup se trezise dintr-un somn adânc şi, pentru prima oară de când pusese mâna pe Potaie, simţi că mâinile nu îl mai

dureau. Se străduí să se ridice şi să îşi aducă aminte unde se află. Încet, încet îşi aminti cum îşi luase 412 rămas-bun de la el, îşi aminti de căsuţă, dar cu siguranţă nu îşi amintea de uriaşa damigeană aflată acum în pragul uşii de la intrare. Băiatul Lup nu mai văzuse niciodată aşa ceva. Lângă damigeană era un dop imens, iar lângă dop stătea

Mătuşa Zelda, care se învârtea de colo-colo privind îngrijorată cerul înserării. Damigeana avea aceeaşi mărime şi cam aceeaşi formă ca Mătuşa Zelda.

Văzând că Băiatul Lup se trezise, Mătuşa Zelda veni şi se aşeză oftând lângă el.

Băiatul o privi cu ochii împăienjeniţi:

— 412. e bine?

— Aşa sper, răspunse Mătuşa Zelda cu ochii la damigeană. A, uite că vine!

Chiar atunci, nişte firicele de ceaţă albă intrară plutind în cameră şi se prelinseră în butelcă. În scurtă vreme, firicelele deveniră un şuvoi gros care intră pe uşă şi apoi în damigeană. Mătuşa Zelda sări în sus şi se repezi la damigeană, urmărind şuvoiul de ceaţă cum intră învârtindu-se cu mare iuţeală.

Ceaţa se prelinse timp de câteva minute, umplând toată butelca. După ce ultimul firicel de ceaţă intră în damigeană, Mătuşa Zelda scoase o sticluţă dintr-unul din multele buzunare ale rochiei ei peticite. Se ridică pe vârfuri şi picură în butelcă un strop dintr-un lichid alb strălucitor.

Ceaţa se răsuci nebuneşte şi se strânse până ajunse un ghemuleţ alb.

— Bun, făcu Mătuşa Zelda. Acum e din nou Concentrat de Nor.

Ridică dopul uriaş cu amândouă mâinile şi îl îndesă pe gura damigenei. Apoi, cu biluţa albă de Concentrat de Nor rostogolindu-se înăuntru, o împinse până în cealaltă parte a camerei, deschise o uşă mare, ascunsă după un raft de cărţi, şi împinse damigeana într-un dulap.

După ce uşa dulapului se închise cu un uşor ţăcănit, Mătuşa Zelda ieşi din căsuţă. Se duse încet până la capătul insulei şi privi departe, peste Mlaştini, căutând vreo urmă a Corabiei-Dragon. Nu văzu însă nimic, niciun semn care să îi arate ce se întâmplase. Mătuşa Zelda clătină din cap, sperând că totul era bine – altceva nici nu putea face – şi se întoarse în Căsuţă. Acum era gata să se ocupe de Simon Heap. Era pregătită să îl trimită pe calea lui întunecată şi să îl smulgă pe amărâtul de Merrin din ghearele lui, până nu era prea târziu.

Dar când o luă pe cărare se împiedică de o gheată maronie. O ridică, văzu paiele din acoperiş prinse în şireturi şi îşi dădu seama că pentru Merrin era deja prea târziu.

ÎNTOARCEREA

A doua zi dimineaţa devreme, în timp ce Stăpânul Dragonului, ostenit, moţăia la cârmă, Corabia-Dragon trecu pe lângă Steiul Corbului şi o luă la stânga, acolo unde şanţul de Apărare se

desprindea din râu. Corabia-Dragon înainta hotărâtă, urmărită doar de câţiva pescăruşi plictisiţi şi de Una Brakket.

Menajera, care nu dormise prea bine în ultima vreme, tocmai se trezise dintr-un vis rău, care avea legătură cu Marcia Overstrand, deşi nu îşi putea aminti în ce fel anume. Stătea la fereastră şi se simţea uşurată că se trezise, dar, când văzu Corabia-Dragon, se înnegură. „Cred că încă mai visez”, îşi spuse ea. Se uită afară să vadă dacă Marcia era pe corabie şi se enervă văzându-l pe băiatul care îi era Ucenic; însemna că Marcia nu putea fi departe. Menajera oftă şi îşi dori din tot sufletul ca visul să ia sfârşit şi, dacă s-ar putea, Marcia să dispară pe veci. Stătea şi privea Corabia-Dragon, care dădu cotul şi se îndreptă spre atelierul lui Jannit Maarten.

Atelierul era pustiu atunci când Corabia-Dragon trase la ponton. Nicko sări jos de la provă, în mână cu o parâmă albastru-azuriu, pe care voia să o lege de un stâlp de îndată ce corabia se oprea. Dar Corabia-Dragon avea alte planuri, se pare.

— Hoo! strigă Nicko, alergând ca să ţină pasul cu corabia. Opreşte-o, Sep! Trece de ponton!

Septimus se trezi de-a binelea.

— Nu vrea să se oprească, Nik. Jen, spune-i să se oprească! se auzi un plescăit atunci când parâma căzu în apă, căci

Nicko fusese nevoit să îi dea drumul ca să nu

alunece şi el după ea. Septimus fu cuprins de panică. Oare cum să opreşti o corabie, mai ales dacă vrea să facă după capul ei? Jenna strigă către Septimus:

— Spune că nu a ajuns încă unde voia să meargă.

— Unde? întrebă Septimus.

Corabia-Dragon se îndrepta spre un canal pustiu din capătul şantierului naval, care nu ducea nicăieri, din care cauză i se spunea Fundătura.

— Nu a ajuns acolo unde se simte în siguranţă! strigă Jenna. Ţine-te bine, Sep. Intră aici!

Corabia-Dragon făcu un ocol mare şi se întoarse aşa încât să fie cu faţa spre Fundătură. Nicko îi ajunsese din urmă şi alerga pe chei, ţinând pasul cu corabia care înainta pe Fundătură spre zidul gros de piatră al Castelului. Corabia-Dragon, îşi dădu Nicko seama înspăimântat, înainta prea repede ca să se mai poată opri – avea să se izbească de zidul Castelului.

Ştiind că nu se mai putea face nimic, strigă din toate puterile:

— Opreşte-te! Opreşte-o, Sep!

Dar nici Septimus nu putea face nimic. Corabia-Dragon nu mai asculta de Stăpânul ei. Aflată la probă, Jenna văzu zidul masiv venind spre ei şi se trânti pe punte, aşteptând izbitura grozavă care urma.

— Aaah! auzi ea exclamaţia de uimire a lui Nicko.

Se făcuse frig şi întuneric. Jenna simţi miros de pământ jilav şi îndrăzni să deschidă ochii. Tocmai atunci, Corabia-Dragon se opri: erau în Zidul Castelului, într-o grotă uriaşă, cu pereţii de lapislazuli şi tavan boltit.

Jenna se ridică de pe punte şi fluieră de uimire.

— Poţi să deschizi ochii, Sep. Corabia-Dragon a ajuns acasă.

* * *

La celălalt capăt al atelierului de dulgherie, o lumânare se aprinse în fereastra căscioarei dărăpănate: Jannit Maarten se trezise brusc. O clipă mai târziu, uşa casei se deschise, lumânarea apăru şi dispăru aproape imediat, scăpată din mână de Jannit.

— Pe toţi monştrii marini, ce e *asta*? exclamă Jannit.

O luă la fugă prin curte, ca o vulpe după un iepure, sărind peste bărci şi grămezile de felurite obiecte adunate acolo, şi cât ai clipi fu lângă Nicko. Jannit contemplă, amuţită de uimire, noua anexă a atelierului ei. Trebuie să recunoaştem, era ceva cam bătător la ochi pentru gustul ei sobru. Nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să îmbrace pereţii unui hangar pentru bărci în lapislazuli şi nu s-ar fi apucat nici în ruptul capului să îi împodobească cu tot felul de picturi şi desene mititele. Cât despre încrustaţiile de aur din jurul uşii – ei, bine, acelea erau de-a dreptul caraghioase. Jannit îşi dădea însă seama că era un

loc uluitor, iar înăuntru se afla o corabie nemaivăzută. Jannit, care nu se pierdea prea uşor cu firea, se arătă totuşi copleşită de ceea ce vedea şi simţi nevoia să se aşeze pe o barcă răsturnată.

— Nicko, zise ea cu voce pieritǎ, ai… ai vreo legătură cu asta? Tu ai descoperit-o?

— Nu, Corabia-Dragon a găsit-o. *Ştia*…

Nicko nu mai putu continua. În mintea lui revedea Corabia-Dragon, cu capul sus, înaintând repede, mult prea repede, prin Fundătură. Apoi, cum privea îngrozit zidul masiv al Castelului ridicat ameninţător în faţă, atenţia îi fusese atrasă de sclipirea unui disc de aur încastrat sus în perete, un disc despre care nici nu avusese habar că se află acolo. Dragonul scosese pe nări un fuior de foc, iar când flăcările atinseseră discul, blocurile mari de piatră se topiseră în faţa lui, dând la iveală uimitoarea grotă de lapislazuli. Corabia-Dragon pătrunse maiestuoasă înăuntru şi se oprise. Era cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse Nicko vreodată. Păcat ca nu fusese şi Jannit de faţă.

Septimus şi Jenna coborâră de pe corabie şi merseră cu grijă pe cheiul pardosit cu marmură al Casei Dragonului. Ajunşi afară, se uitară, împreună cu Jannit şi Nicko, la Corabia-Dragon, care se aşeză în Casa Dragonului ca o lebădă în cuib.

— Ştiţi, zise Jannit după o vreme, când eram copil am citit o poveste despre aşa ceva. Eram un mic băieţoi, şi mătuşa mea mi-a dat să citesc o

carte minunată. Cum îi zicea oare?… A, da, îmi amintesc: O *sută de poveşti neobişnuite şi ciudate pentru băieţii plictisiţi*. De acolo mi se trage dragostea pentru bărci.

Dar, bineînţeles, asta nu poate fi corabia despre care am citit…

— Hi, zise Septimus iute, aceea era doar o poveste… Jannit îi aruncă o privire, amintindu-şi că Septimus e Ucenicul Marciei.

— Da, zise ea repede, bineînţeles.

Jenna şi Septimus îi lăsară pe Nicko şi Jannit lângă Corabia-Dragon şi plecară la Turnul Vrăjitorilor. Septimus verificase traista rezistentă la dragoni şi văzuse cu mare uşurare că Scuipăfoc dormea încă. Purtându-l cu grijă, ca să nu îl trezească, porniră pe străzile pustii, târându-şi picioarele de oboseală. Luna nouă apusese şi era întuneric, dar Jenna şi Septimus se simţeau în siguranţă noaptea pe străzile Castelului, spre deosebire de cele din Port. Ştiau fiecare cotitură şi fiecare răspântie, străduţele pe care era bine să le ocoleşti şi scurtăturile cele mai la îndemână. Când se apropiară de Calea Vrăjitorilor, noaptea se risipi în lumina torţelor, dar ei se furişară pe o ulicioară lăturalnică. Puţin după aceea, Septimus deschise o portiţă veche de lemn, de care puţini ştiau, şi intrară în curtea Turnului.

Hotărâseră că Jenna va petrece restul nopţii în Turnul Vrăjitorilor şi se va întoarce la Palat dimineaţa. Jenna urcă treptele de marmură în urma lui Septimus; acesta murmură parola şi uşile

grele de argint se deschiseră fără zgomot.

Traversară tăcuţi Sala Mare. Jenna privi inscripţia de pe mozaicul pardoselii: FIJI BINE-VENIŢI, PRINŢESĂ ŞI UCENIC ÎNTORŞI CU BINE, FII BINE-VENIT, SCUIPĂFOC. Culorile literelor erau acum mai şterse, aşa cum se cuvenea pe timp de noapte. Jenna nu se obişnuise nici acum cu Turnul. Mirosul puternic de Magie o ameţea uşor şi, deşi îşi dădea seama că în jur se aud sunete magice, nu le putea auzi prea bine, ca şi cum nu ajungeau chiar până la urechea ei. Merse cu grijă pe podeaua care părea făcută din nisip şi urcă împreună cu Septimus pe scara spiralată de argint. Când scara începu să se învârtă în sus, se aşezară amândoi pe o treaptă, să se mai odihnească până ajungeau în vârful Turnului.

Pe timp de noapte, scările mergeau încet, fără nici cel mai mic zgomot. Pe jumătate adormită, Jenna îşi lăsă capul pe umărul lui Septimus şi numără etajele până sus. Fiecare etaj era învăluit într-o lumină albastră-purpurie, iar din camerele Vrăjitorilor bătrâni răzbătea până la ei sunetul înăbuşit al sforăielilor. Când se apropiară de al douăzecilea etaj, Jenna şi Septimus se ridicară, pregătindu-se să coboare. Deodată, Jenna îl apucă de mână.

— Uite… şopti ea.

— Ce caută aici? mormăi Septimus.

Coborâră amândoi de pe scară şi se apropiară în vârful picioarelor de uşa purpurie a Marciei. O

persoană slăbănoagă, îmbrăcată în robă cafenie, tivită cu albastru, aşa cum purtau Vrăjitorii debutanţi, pe cap cu o căciulă caraghioasă, din stofă cadrilată, ale cărei urechi erau legate sub bărbie, stătea pe un scăunel în faţa uşii, dormind cu capul căzut în piept.

— Cine e? întrebă Jenna.

— Arcanu, răspunse Septimus.

Omul se trezi pe loc.

— Ce? Ce? făcu el, uitându-se buimăcit în jur, până când ochii îi căzură asupra lui Septimus. Ce faci aici, 412? se răsti el.

Septimus luă poziţia de drepţi. Nu se putuse controla; timp de o clipă, i se păruse că e iar în Armata Tânără şi că nesuferitul de Arcan ţipa la el.

Dar Arcanul reveni îndată cu picioarele pe pământ şi îşi aduse aminte îngrozit cine era Septimus acum.

— Ah… ăăă… iertare, Ucenicule. A fost o scăpare. Îmi pare rău. Nu am vrut să te jignesc.

Fiindcă Septimus nu îşi venise încă în fire, Jenna se adresă politicos Arcanului:

— Stăm aici în noaptea asta, ne daţi voie să intrăm?

Arcanul miji ochii ca să vadă mai bine. Nu avusese niciodată vederea bună (fusese unul dintre multele motive pentru care nu fusese bun ca Vânător Adjunct) şi nu îşi dăduse seama că mai era cineva cu Septimus. Când văzu cu cine avea de a face, sări în sus atât de iute că trânti

scăunelul.

— Vai de capu' meu… E… iertare preaplecată, Prinţesă, nu v-am văzut.

— Nu e nimic, Arcanule, zise Jenna, zâmbind încântată de efectul pe care îl avea. Ne dai voie să intrăm?

— Nu. Vă rog să mă iertaţi. Am ordin să nu las pe nimeni să intre pe uşă. Măsuri de siguranţă. Iertare. Îmi pare nespus, nespus de rău, zise Arcanul cuprins de panică.

— De ce? întrebă Jenna.

— Nu fac decât să mă supun ordinelor, Prinţesă, răspunse Arcanul şi făcu o mutră nenorocită.

Dar Septimus se săturase de el.

— Dă-te la o parte, Arcane, zise el. Intrăm, cu sau fără voia ta.

Făcu un pas înainte şi uşa purpurie îl recunoscu. Se deschise singură şi Septimus intră urmat de Jenna în apartamentul Marciei. Rămas afară, Arcanul îşi frângea mâinile de deznădejde.

Înăuntru era întuneric beznă.

— Oare de ce nu ne-a lăsat Arcanu să intrăm? şopti Jenna. Doar nu s-o fi întâmplat vreo nenorocire?

Septimus rămase tăcut câteva clipe, aşteptând ca Inelul lui cu Dragon să înceapă să lumineze.

— Nu, spuse el. Nu simt nimic întunecat. Adică, doar Umbra de care ştim. Şi aud… da, sunt sigur că aud respiraţia Marciei. Ia ascultă.

— Nu aud nimic, Sep.

— Nu? În sfârşit, nici nu prea ai cum. Eu învăţ să aud Respiraţia omenească de Dincolo. Aşa te-a găsit tata, să ştii. Şi tot aşa m-a găsit Marcia pe mine, când eram îngropat în zăpadă. Încă nu mă pricep bine, dar pot cu uşurinţă să o aud pe Marcia.

— Aha. Dar cum… cum ştii că nu e respiraţia Umbrei?

— E la mintea cocoşului. Umbra nu respiră, prostuţo. Nu e vie. Şi, în orice caz, nu e om.

Cu toate acestea, Jenna nu prea se simţea în largul ei.

— E prea întuneric aici, Sep.

Septimus atinse o lumânare aflată lângă căminul mare de piatră. Lumânarea se aprinse, aruncând pete întunecate dănţuitoare pe pereţi şi luminând Capcana pentru Umbre, care se înălţa ameninţătoare într-un colţ, asemenea unui păianjen în aşteptarea prăzii. De câte ori se uita într-acolo, pe Jenna o trecea un fior – nu ştia de ce, dar Capcana îi amintea de Observator.

— Ţi-e frig, Jen? o întrebă Septimus.

Pocni din degete şi câteva beţişoare de aprins focul săriră în cămin şi se aprinseră singure. Apoi doi buşteni mari se ridicară ascultători din coşul cu lemne, se aşezară peste beţişoarele aprinse şi luară foc. În scurtă vreme camera se încălzi şi Jennei nu îi mai fu atât de teamă.

— Hai să te conduc în camera Vrăjitorilor musafiri, o îmbie Septimus. E chiar frumoasă, ai

să vezi.

Jenna se codea, cu gândul la Umbra care era în camera de sus, urmărind-o pe Marcia.

— Mulţumesc, Sep, spuse. Aş prefera să rămân aici, lângă foc.

Septimus o privi cu atenţie. Vizita nedorită făcută acasă la Simon, în mijlocul Magiei întunecate, nu îi făcuse deloc bine.

— Bine, Jen, zise el. Stau şi eu cu tine.

Ceva mai târziu, o siluetă înaltă apăru în cadrul uşii şi îi văzu pe cei doi dormind, înfăşuraţi în cele mai bune pături purpurii pe care le avea. Marcia îi privi îndelung, zâmbind. Până la urmă, fostul Şobolan Mesager, cât era el de enervant, avusese dreptate. Se întorseseră cu bine. Sigur, ea ştiuse de la bun început că aşa va fi, dar asta nu însemna că se bucură mai puţin să îi vadă.

Marcia plecă în vârful picioarelor. Umbra mai rămase o clipă, privind la cei doi copii adormiţi, cu ochii galbeni sclipind de răutate, după care se întoarse şi urcă scara de piatră în urma Marciei.

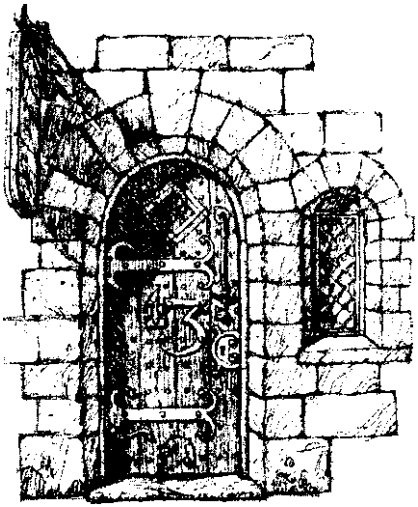

ÎN CĂUTAREA UNUI *DRAXX*

Ce mai e şi asta? ţipă Marcia înfuriată. Uitase cât se bucurase noaptea dinainte, când îi văzuse pe Septimus şi pe Jenna teferi. În această dimineaţă Marcia nu era în toane bune. Când se trezise, găsise Umbra întinsă pe perna ei. Nu era ceva neobişnuit, fiindcă în ultimele luni Umbra devenise din ce în ce mai vizibilă, mai ales dimineaţa devreme. Până atunci rămăsese tăcută. Acum însă, Marcia fusese trezită din somn de o voce joasă, venind parcă din mormânt, care o tot chema pe nume: „Marcia… Marcia… Marcia…

Marciei i se urcase sângele la cap şi aruncase în Umbră cu una dintre cele mai bune botine ale ei, dar, bineînţeles, botina trecuse prin ea. De fapt, zburase prin cameră şi spărsese o vază mică de sticlă pe care Alther i-o dăruise Marciei atunci când, Ucenicul lui fiind, învăţase o Proiecţie

deosebit de grea. Spargerea vazei o scosese din fire mai mult decât ar fi crezut şi, drept urmare, coborâse scările cu o falcă în cer şi una în pământ. „M-am săturat până peste cap de Umbră”, îşi zisese ea, după care dăduse uşa bucătăriei de perete şi îi spusese ibricului *să se mişte mai repede*. După ce mâncase de dimineaţă, se hotărâse să se ducă neîntârziat la bătrânul Viezur şi să îi ceară să îi dea pe loc Opritorul – ultima piesă a Capcanei pentru Umbre.

— *Septimus*, strigă ea.

Septimus se trezi tresărind şi în prima clipă nu îşi dădu seama unde se află, dar Marcia avu grijă să îl lămurească.

— Turnul Vrăjitorilor, zise ea încrucişându-şi supărată braţele, e un loc al Magiei, nu o menajerie.

— Poftim? întrebă Septimus nedumerit.

— Uită-te şi tu ce s-a ales de cele mai bune pături pe care le aveam – toate sunt pline de *găuri*. Nu ştiu unde ai găsit molia asta uriaşă, dar să faci bine să o duci înapoi de unde ai luat-o.

— Ce molie uriaşă? făcu Septimus, întrebându-se dacă nu cumva îi scăpase ceva.

— Hmm? făcu şi Jenna, ieşind de sub grămada de pături.

— Bună, Jenna, zise Marcia. Îmi pare bine că te-ai întors. Şobolanul a spus… mă rog, afurisitul

de şobolan a trăncănit vrute şi nevrute, o grămadă de prostii, după cât mi-am dat eu seama… dar a spus că ai făcut Vizita de Solstiţiu. Bravo!

— Mulţumesc, zise Jenna somnoroasă.

Se ridică în capul oaselor şi scoase piciorul printr-o gaură mare din pătură. Mişcă degetele, surprinsă parcă să le vadă, şi atunci ceva verde ţâşni spre piciorul ei.

— Au! ţipă ea.

— Scuipăfoc! făcu Septimus, luat prin surprindere.

Mătuşa Zelda îi spusese că dragonul va creşte dintr-odată, uneori chiar peste noapte, dar nu se aşteptase chiar la ceea ce vedea. Scuipăfoc rosese punguţa rezistentă la dragoni şi ieşise din ea. Era acum de mărimea unui căţel. Septimus îl înşfăcă şi îl desprinse de pe piciorul Jennei.

— Te-a muşcat rău, Jen?

— Nu, nu cred. Am încă toate zece degetele, spuse Jenna frecându-şi piciorul zgâriat de ghearele dragonului. Sep – adăugă ea uitându-se la puiul de dragon care lingea mâna lui

Septimus, sperând să capete micul dejun – parcă aseară nu era atât de mare.

— Nu, mormăi Septimus.

Îşi dădea seama că intrase în bucluc şi nu îndrăznea să se uite la Marcia. Ştia ce va spune aceasta. Ceea ce se şi întâmplă.

— Ţi-am atras atenţia, Septimus. Fără animale de companie. Nici papagali, nici iguane, nici broaşte ţestoase, nici…

— Bine, dar Scuipăfoc nu e un animal de companie. Este o unealtă magică, la fel ca iepurele din curte, pe care îl folosesc ca să mă antrenez.

— Septimus, un dragon nu e nici pe departe un iepure de antrenament. Nici nu ai idee ce necazuri…

Parcă vrând să întărească spusele Marciei, Scuipăfoc se zbătu până se smulse din braţele lui Septimus şi, odată ajuns jos, se repezi drept la Marcia. Văzuse botinele purpurii din piele de piton. Amintirile strămoşilor lui se treziseră în el, spunându-i că dragonii şi şerpii sunt duşmani juraţi. Pe deasupra, îşi zisese că un şarpe purpuriu ar fi tocmai bun de o gustare înainte de micul dejun. Desigur, prin mintea lui de dragon în vârstă de două zile nu trecuse şi ideea că botinele nu erau decât o piele de şarpe, nici că înăuntru se aflau picioarele unui Vrăjitor puternic şi – în acel moment – nervos, care ţinea foarte mult la încălţările sale şi, în schimb, nu-i avea la inimă pe puii de dragon. Scuipăfoc se repezi ca o săgeată verde, lucitoare, spre piciorul drept al Marciei şi se apucă să roadă.

— Au! ţipă Marcia, scuturând disperată piciorul. Scuipăfoc învăţase însă lecţia cu două zile în urmă, când

Septimus îl scuturase de pe deget. Se ţinu bine şi îşi înfipse dinţişorii de dragon în pielea de şarpe.

— D-ră dumul! bolborosi Marcia, încurcând cuvintele. Scuipăfoc înfipse şi mai tare dinţii în

piele.

— Du dramul! ţipă Marcia.

Scuipăfoc strânse din dinţi şi scuturǎ tare pielea de piton.

— Dă drumul! ţipă Marcia din nou, de astă datǎ nimerind bine cuvintele.

Scuipăfoc dădu drumul botinei de piton şi, ca şi cum nu l-ar fi interesat deloc pielea de şarpe, se duse lângă Septimus şi se aşezǎ, aruncându-i Marciei priviri pline de urǎ.

Marcia se prăbuşi pe un scaun, frecându-şi piciorul şi uitându-se la botina sfâşiatǎ. Septimus şi Jenna nici nu mai îndrăzneau să respire. Ce avea să spunǎ Marcia?

— Îmi închipui, zise Marcia după o lungă tăcere, îmi închipui că *pacostea* asta te-a învăţat de stăpân.

— Mmda, recunoscu Septimus.

— Aşa m-am gândit şi eu, zise Marcia oftând. Ca şi cum nu aveam destule pe cap, Septimus. Ai idee cât de mari cresc?

— Îmi pare rău, se scuză Septimus. Promit să am grijă de el, negreşit. Am să îi dau de mâncare, am să îl învăţ să nu facă în casă, am să îl scot la plimbare… am să fac tot ce trebuie.

Marcia nu părea însă prea convinsă.

— Nu l-am luat eu, răspunse Septimus îmbufnat. A ieşit din piatra pe care mi-a dat-o Jenna.

— Nu mai spune, făcu Marcia, puţin mai îmbunată. Chiar aşa? Ai ajutat un pui de dragon să

iasă din ou… măi, măi… nu e puţin lucru. În sfârşit, deocamdată va trebui să stea în camera ta. Nu vreau să mai strice ceva pe aici.

În plus – dar se ferea să îi spună lui Septimus – nu voia ca micul dragon să se molipsească de ceva de la Umbră. Dacă avea să devină tovarăşul lui Septimus, atunci Marcia dorea să îl păzească de Magia întunecată cât mai mult posibil.

Marcia vru să afle în amănunţime cum scăpase Jenna de Simon, iar când îi povestiră cum venise Corabia-Dragon la Castel, Marcia avu o expresie triumfătoare.

— Vasăzică eu sunt Păzitoarea acum, murmură ea.

Septimus nu era prea convins.

— Nu cred, spuse el. Sunt sigur că tot Mătuşa Zelda e Păzitoarea…

— Nici vorbă nu poate fi, îl întrerupse Marcia. Cum ar putea fi tot ea? E departe, în Mlaştini, la multe mile distanţă. Corabia-Dragon e aici, la Castel, unde îi e locul. A judecat foarte bine lucrurile. Ei, această Păzitoare va avea grijă de ea. Arcanule!

Arcanul deschise uşa cam speriat.

— M-aţi chemat, Doamnă Marcia?

— Da. Ia treisprezece Vrăjitori şi du-te cu ei la atelierul de construit bărci. Vor păzi Corabia-Dragon cu preţul vieţii lor. Ai înţeles?

— Treisprezece Vrăjitori… Corabia-Dragon… hm… cu preţul vieţii. Aăă, da. Mulţumesc, Doamnă Marcia. Asta e tot?

— Cred că deocamdată e de ajuns pentru tine, Arcanule.

— Într-adevăr. Mulţumesc, Doamnă Marcia.

— A… Arcanule!

Arcanul, care era nerăbdător să plece, se opri.

— Aăă… da, Doamnă Marcia?

— După ce ai terminat poţi veni cu noi la micul dejun. Arcanul făcu o mutră lungă.

— Oh, făcu el, dar apoi, amintindu-şi că trebuie să se poarte politicos, adăugă: Mulţumesc, Doamnă Marcia. Mulţumesc foarte mult.

Micul dejun fu un chin pentru Arcan. Stătea ca pe ace, neştiind cum să se poarte faţă de Jenna şi Septimus, ca să nu mai spunem de Marcia, care îl înspăimânta de-a dreptul.

— Arcanule, ţi-am spus să nu îi laşi să intre pe *Vrăjitori*, nu pe Ucenic. Nu vezi diferenţa? îl luase Marcia la rost, în timp ce maşina de gătit dădu cafeaua în foc – a doua oară în săptămâna aceea.

Maşina de gătit nu era niciodată în formă dimineaţa, aşa că la micul dejun era întotdeauna încordată şi speriată. Pe deasupra, ibricul era enervat fiindcă Marcia ţipase la el şi nu se putea concentra asupra trebii pe care o avea de făcut. Iar ca să pună capac la toate, mai era şi un dragon care îi rodea de zor un picior. Se auzi un şuierat puternic, cafeaua se vărsă pe plita încinsă şi se prelinse pe jos.

— Curăţă, ordonă Marcia.

O cârpă de vase sări jos din chiuvetă şi şterse repede cafeaua vărsată.

Arcanul nu prea mânca la micul dejun. Stătea ţeapăn, învârtind în mâini căciula cadrilată şi aruncând priviri speriate spre colţul unde Scuipăfoc înfuleca hămesit gris cu lapte.

După micul dejun – care pentru Scuipăfoc constase în doi pui la frigare, trei pâini, o găleată de gris cu lapte, o faţă de masă, un galon de apă şi căciula Arcanului – Septimus, Jenna şi Arcanul rămaseră la masă în timp ce Marcia îl duse pe dragon sus, îl împinse în camera lui Septimus şi baricadă uşa. La masă, toată lumea tăcea stânjenită. Arcanul ţinea în mână urechile detaşabile ale căciulii cadrilate; urechile erau acum umede, fiindcă Scuipăfoc le scuipase afară după ce furase căciula Arcanului şi o înghiţise.

Jenna se ridică în picioare.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise ea, dar aş vrea să mă întorc la mama şi la tata. Vii şi tu, Sep?

— Poate ceva mai încolo, Jen. Aş vrea să văd dacă Marcia are să îmi dea ceva de făcut.

— Îţi spun eu ce să faci, spuse Marcia, intrând în bucătărie niţel cam ciufulită. Te duci neîntârziat la Scriptoriu şi faci rost de *Manualul Draxx pentru dresajul dragonilor*. Ai grijă să fie ediţia originală pentru Vrăjitori, cea rezistentă la foc. Să nu te încurci cu ediţia broşată, ieftină – nu va rezista nici cinci minute.

— Fii pe pace, spuse Septimus voios. Am cartea asta, spuse şi flutură *Ghidul practic al*

crescătorilor de dragoni.

— Prostia aia! izbucni Marcia. Unde ai găsit-o?

— Mi-a dat-o Mătuşa Zelda, zise Septimus, şi mi-a spus că trebuie să fac rost de…

— …*Almanahul puilor de şopârlă cu aripi*, îi luă Marcia vorba din gură. Altă prostie. În orice caz, nu îl vei găsi, pentru că a fost tipărit pe hârtie foarte inflamabilă. Trebuie să găseşti un *Draxx*, Septimus, nimic altceva nu îţi va fi de folos.

Din camera de sus se auziră nişte bufnituri puternice, care nu prevesteau nimic bun. Jenna şi Septimus ieşiră în grabă din apartamentul Vrăjitorului Neobişnuit şi porniră în căutarea unui *Draxx*.

O luară pe Calea Vrăjitorilor, deşi tot le mai era teamă să nu vadă apărând un cal negru şi un călăreţ întunecat, însă totul arăta ca într-o zi obişnuită. Se făcuse ora zece, soarele strălucea printre norii albi, duşi de vânt, iar Calea Vrăjitorilor era plină de slujbaşi plecaţi cu treburi importante – sau prefăcându-se că au treburi importante – şi cumpărători care căutau prin vrafurile de cărţi şi pergamente întinse pe mesele din faţa prăvăliilor.

— Ce e cu Marcia? întrebă Jenna când se apropiară de Scriptoriu. E mai arţăgoasă decât de obicei.

— Aşa e, răspunse Septimus întristat. Cred că Umbra începe să pună stăpânire pe ea. Dacă aş putea să o ajut…

— Ştii ce, Sep, spuse Jenna vizibil îngrijorată, poate ar fi bine să stai cu noi la Palat o vreme.

— Mulţumesc, Jen, dar nu pot să o las pe Marcia singură, cu Umbra care o urmăreşte peste tot. Are nevoie de mine.

Jenna zâmbi – ştia că aşa îi va răspunde Septimus.

— Bine, dar dacă nu mai suporţi să stai cu Marcia, ai să vii la Palat să îi spui mamei, promiţi?

— Promit, zise Septimus şi o strânse în braţe. La revedere, Jen. Salută-i pe mama şi pe tata din partea mea. Spune-le că voi veni să îi văd mai târziu.

O urmări pe Jenna din priviri până când ajunse la Palat şi intră pe poartă. Atunci împinse uşa Scriptoriului, al cărui clopoţel clincăni, şi intră în prăfuitul birou de primire.

— Salutare, Sep! se auzi o voce bucuroasă de sub pupitru.

— Salut, Cărăbuş, zâmbi Septimus.

— Cu ce pot să-ţi fiu de folos, preaînţeleptule Ucenic? întrebă Cărăbuş scoţând capul de sub pupitru. Ascultă, nu poţi să îmi faci repede un Farmec de Găsire? Am pierdut tocul preferat al bătrânului Foxy. L-au apucat năbădăile.

— Păi, n-ar trebui… bine, hai, ia Magnetul meu, zise Septimus scoţând din chimir un mic magnet roşu şi întinzându-i-l lui Cărăbuş. Îndreaptă capătul deschis spre locul unde crezi că ar putea fi tocul şi gândeşte-te la el. Oricum, trebuie să fii destul de aproape, fiindcă Magnetul

nu e foarte puternic. Am să fac rost de unul mai bun când am să termin Proiectul Cine caută găseşte.

— Mulţumesc, Sep.

Cărăbuş luă Magnetul şi dispăru sub pupitru. După doar câteva clipe reapăru triumfător, în mână cu un toc negru, subţire.

— Mi-ai salvat viaţa, Sep. Rămân îndatorat, zise înapoindu-i Magnetul. Ai venit cu o treabă anume? Pot să te ajut cu ceva?

— Aăă… am nevoie de Manualul Draxx pentru dresajul dragorilor.

— Pentru Vrăjitori, rezistent la apă sau la foc, pentru Vrăjitori avansaţi? Carte vorbitoare sau poze mişcătoare? Ediţie de lux sau populară? Cu copertă verde sau roşie? Nouă sau la mâna a doua? Mare sau…

— Ediţia pentru Vrăjitori, rezistentă la foc, îl întrerupse Septimus. Dacă eşti atât de bun.

Cărăbuş plescăi din buze.

— Hmm. Cam greu. Nu ştiu dacă mai avem vreuna.

— Dar ziceai…

— Ei, teoretic le avem pe toate. Dar în realitate nu e aşa. Un *Draxx* e lucru rar. Majoritatea au fost roase foarte repede. Sau au ars. În afară de ediţia rezistentă la foc, îmi închipui.

Apoi, văzând dezamăgirea zugrăvită pe chipul lui Septimus, adăugă repede:

— Uite, fiindcă e pentru tine, am să te las în

Depozitul de Cărţi şi Amulete Sălbatice. Dacă mai e vreuna, numai acolo o putem găsi. Poţi să o cauţi chiar tu. Hai cu mine.

Septimus se strecură pe după pupitrul mare, iar Cărăbuş, după ce se asigură că nu era nimeni prin preajmă, descuie o uşă înaltă, ascunsă în lambriurile de lemn care acopereau pereţii. Cărăbuş deschise uşa – Septimus observă că era blindată cu scânduri groase – şi duse degetul la buze.

— Să umbli cu băgare de seamă, Sep. Nu avem voie să intrăm aici. Şi să nu faci vreo mişcare bruscă. Bine?

Septimus dădu din cap şi intră după Cărăbuş în Depozitul de Cărţi şi Amulete Sălbatice. Cărăbuş închise grijuliu uşa şi

Septimus rămase fără glas: avea sentimentul că e din nou în Pădure, înconjurat de jderi. Depozitul de Cărţi şi Amulete Sălbatice era prost luminat şi, pe deasupra, mirosea a menajerie. Era o încăpere lungă, arătând mai degrabă a coridor, pe pereţii căreia se aflau şiruri de rafturi, înălţate până la tavan şi închise cu gratii de fier în spatele cărora erau înghesuite Cărţile Sălbatice. Septimus merse precaut în urma lui Cărăbuş printre şirurile de rafturi, însoţit de un cor de mârâituri groase, zgrepţănat de gheare şi fel de fel de foşnete – cărţile se agitau în spatele barelor ruginite de fier.

— Îmi pare rău, e cam dezordine aici, zise Cărăbuş în şoaptă, adunând de pe jos un pumn de Amulete rupte sau purtând urme de colţi, de care

erau lipite smocuri de blană.

Lui Septimus i se păru că aveau şi pete de sânge uscat.

— Azi-noapte a fost o mică încăierare între Amuletele din Ghidul Vrăjitorului Ahriman Aardvark şi o Broşură de Vrăji pentru Jderi. Un tâmpit care nu ştie alfabetul le-a pus alături. Nu era o privelişte prea îmbietoare. Ia să vedem… Dinozauri… Drosophila… nu, asta vine după. Aha, Dragonii ar trebui să fie aici, dacă avem vreo carte despre ei. Uită-te şi vezi ce găseşti. Eu mă duc să verific dacă nu cumva mă caută cineva în biroul din faţă. Să nu intre careva la bănuieli.

Cărăbuş se grăbi să plece, lăsându-l pe Septimus printre cărţile acoperite cu blană, pene şi solzi.

Ţinându-se strâns de nas, şi ca să nu mai simtă mirosul dar şi fiindcă simţea că îi vine să strănute, Septimus se chiori prin semiîntuneric, sperând să găsească o carte pe care scria *Draxx*. Cărţilor nu le plăcea să se uite cineva la ele. Se foiau de colo-colo, iar vreo două dintre cele mai mari şi păroase mârâiră ameninţător. Septimus nu găsi nici urmă de *Draxx* şi nici de altă carte despre dragoni.

Tocmai când se uita printre gratii la o carte cu solzi, Cărăbuş îl bătu pe umăr.

— Hii! ţipă Septimus.

— Şşş, făcu Cărăbuş. Fratele tău e aici.

— Nicko? A zis ce vrea?

— Nu Nicko. Simon.

CAMERA ERMETICĂ

Septimus rămase cu gura căscată.
— Simon! Ce caută aici… din nou?

— A venit la babacu' lui Foxy. Numai la el vine, pufni Cărăbuş în semn de dezaprobare. Sunt prieteni la cataramă ăştia doi. Hai cu mine.

Cărăbuş îl apucă pe Septimus de mânecă şi îl trase până la capătul şirului de rafturi cu gratii. Cărăbuş îngenunche lângă o gaură de aerisire, dar sări imediat înapoi, speriat de un şuierat puternic venit de la *Formule de venin antişarpe-strigoi*.

— Pff, urăsc şerpii. Mi-a stat inima de frică. Ştii ce, Sep, ţie nu ţi-e frică de şerpi. Ia vino aici. Oricum, vei auzi mai bine.

— Ce să aud, Cărăbuş? întrebă Septimus strecurându-se între Cărăbuş şi *Formulele de venin antişarpe-strigoi*.

Cărăbuş îi arătă o gaură de aerisire în perete:

— Camera Ermetică e de cealaltă parte a peretelui. Ştii care – camera lui Foxy al bătrân, unde fac tot felul de chestii secrete. Eu trebuie să ţin gaura asta astupată, dar uneori e cam înăbuşitor aici şi simţi nevoia de un pic de curent. Ascultă, Sep, se aude absolut *totul*

Septimus îngenunche lângă Cărăbuş şi deodată vocea lui Simon se auzi limpede, de parcă ar fi fost lângă el. Părea enervat.

— Uite ce e, Hugh. Dacă îţi spun că ceva nu e în regulă cu Amuleta asta a Zborului, înseamnă că

aşa e. Nu poţi conta pe ea. Dacă vrei să ştii, am scăpat cu viaţă ca prin urechile acului. Era cât pe ce să îl scap pe noul meu ajutor în Bulboană – între noi fie vorba, chiar că ar fi meritat, mojicul nerecunoscător! Eu îi ofer o şansă cum nu întâlneşti de două ori în viaţă, iar el se răzgândeşte în timpul Zborului.

— Nu trebuia să iei pasageri, se auzi vocea dezaprobatoare a Scribului Ermetic Şef. Arta Zborului nu e companie de taxiuri.

— Ia nu mai face pe firoscosul, Hugh. Fă-i ceva. Sunt sigur că poţi. Mai învigoreaz-o un pic.

— *Să o învigorez*? se auzi vocea lui Hugh Fox, care părea de-a dreptul scandalizat. E vorba de Arta Uitată a Zborului – cea mai secretă dintre toate Artele – iar tu vii şi îmi ceri să o învigorez. Amuleta asta e cea mai veche pe care am văzut-o vreodată. Uită-te ce aur – nici mai mult, nici mai puţin decât aurul tors de Păianjenii din Aurum – atât de pur şi fin'că abia dacă îndrăzneşti să-l atingi.

— Ia mai slăbeşte-mă, Hugh, zise Simon, acum scos de-a binelea din fire. Oricât de minunată ar fi blestemăţia asta, nu e bună de nimic dacă zbori dintre cei vii cu ea. Până la urmă, nici nu sunt sigur că e într-adevăr Amuleta Zborului, fiindcă nu face nici jumătate din câte mi-ai spus că poate face.

Hugh Fox bolborosea de furie:

— Te asigur, Simon Heap, că asta e, şi nu alta. Am cercetat ani de zile şi am găsit-o exact acolo

unde mă aşteptam – ascunsă cu un Farmec întunecat în coperta acestei cărţi. (Aici, Septimus îl auzi pe Hugh Fox cum trânteşte demonstrativ ceva pe masă.) Amuleta trebuie respectată, Simon, nu *învigorată*.

— Ascultă, Fox, zise Simon, de astă dată pe un ton ameninţător. Sfatul meu e ca tu *pe mine* să mă respecţi. Astăzi e Ziua cea Mare. Am pus aproape totul la punct. Dacă totul iese bine, vei avea un nou Vrăjitor Neobişnuit pe care să îl slujeşti. Unul *ca lumea*. Şi pe deasupra – chiar dacă eu însumi trebuie să ţi-o spun – un Ucenic de ispravă, nu un mucos din Armata Tânără, care nu ştie deosebi o amuletă stricată de un ciorap vechi.

— Ţi-am mai spus, Simon, zise Hugh Fox tăios, eu nu mă amestec în politică. Dacă vrei să ştii părerea mea, prea mulţi Vrăjitori Neobişnuiţi s-au perindat pe aici. Cel pe care îl avem acum e foarte bun. Şi băiatul la fel.

Răspunsul lui Simon avu darul să îl îngheţe pe Fox:

— Dacă aş fi în locul tău n-aş mai scoate o vorbuliţă, Fox. Doar dacă nu cumva vrei să fii consumat…

— Poftim? întrebă Hugh Fox şi din vocea lui îţi dădeai seama că e îngrozit de-a binelea.

— Aşa cum ai auzit. Vezi ce faci cu Amuleta. Nu glumesc. Mă întorc peste o oră şi vreau să o găsesc reparată.

— Să văd ce pot face, răspunse Hugh Fox posomorât.

— Să o repari, Fox. Oricum, îţi va face plăcere să afli că e ultimul drum pe care îl fac pe aici. Am ultima bucată. Vezi?

Scribul Ermetic Şef scoase un geamăt când Simon bătu în ceva care suna a gol şi râse scurt.

— Să nu mai faci aşa ceva, zise Hugh Fox. Nu mă interesează cine a fost, dar poartă-te cuviincios.

— Să nu îmi spui tu mie ce să fac, se răsti Simon la el. De fapt, vei afla cine a fost, adică este, destul de curând. Acum fă bine şi deschide uşa.

Se auzi un şuierat puternic, apoi se lăsă liniştea.

— E sărit de pe fix…

Ce mai credea Scribul Ermetic Şef despre fratele cel mare al lui Septimus nu se mai auzi pentru că el închise cartea cu o bufnitură.

— Ai auzit? îi şopti Septimus lui Cărăbuş după ce se ridicară şi se întoarseră la rafturile cu Cărţi şi Amulete Sălbatice. Cum adică, un *nou* Vrăjitor Neobişnuit?

— Ştii ce, Sep, zise Cărăbuş când ajunseră la uşa care dădea în biroul din faţă. Toată lumea de aici crede că e cu mintea dusă. Ne vin mulţi din ăştia pe aici. Toţi cred că vor conduce lumea cu o mână de Vrăji întunecate.

— Poate că el chiar o va conduce, făcu Septimus.

Cărăbuş nu răspunse. După ce se văzu în biroul din faţă, se întoarse spre Septimus şi îi

spuse:

— Uite ce zic eu: mă duc şi îl scot pe bătrânul Foxy de acolo timp de câteva minute. Tu te strecori înăuntru şi iei Amuleta Zborului. Ca să îi punem beţe în roate. Ce zici?

Cărăbuş dispăru în semiîntunericul Scriptoriului. Se întoarse într-o clipă, făcându-i semne disperate lui Septimus.

— Hai, Sep, repede. Avem noroc. Bătrânului Foxy i s-a făcut rău – i se mai întâmplă câteodată – şi s-a dus să se culce. Vino cu mine.

Septimus venea des în Scriptoriu, aşa că toţi îl cunoşteau şi scribii nici măcar nu ridicară privirea când traversă, în urma lui Cărăbuş, culoarul care ducea la Camera Scribului Ermetic Şef. Culoarul era strâmt, întunecos, şi avea o groază de cotituri, ca să încetinească fuga oricui ar fi pătruns în Camera Ermetică. Ajunşi la capătul culoarului, Cărăbuş şi Septimus intrară într-o încăpere mică, văruită în alb şi mobilată simplu, luminată de flacăra unei singure lumânări. Camera era circulară, ca să împiedice farmecele sau descântecele rele să se ascundă prin colţuri. Cea mai mare parte din cameră era ocupată de o masă mare, rotundă, iar de perete era sprijinită o oglindă veche, mai înaltă decât Septimus. Dar Septimus nu băgă nimic de seamă când intră: ochii îi rămaseră aţintiţi la ceea ce era pe masă. Nu Amuleta Zborului, care era încă prinsă de cingătoarea lui Simon, aruncată neglijent pe masă, ci cartea groasă de alături.

— Asta e cartea Marciei! zise el uimit.

— Şşş! făcu Cărăbuş.

— Da, asta e, zise Septimus bucuros. O avea la ea atunci când DomDaniel a păcălit-o să se întoarcă la Castel în timpul Marelui îngheţ. I-a luat-o DomDaniel şi nu a mai văzut-o de atunci. A căutat-o peste tot. Uite, asta e: *Risipirea* Negurii.

Cărăbuş nu înţelegea.

— Atunci cum de a ajuns la bătrânul Foxy? întrebă el.

— Hi, n-o să mai fie la el multă vreme, spuse Septimus hotărât. Marcia va coborî să o ia înapoi de îndată ce îi spun unde este.

Cărăbuş îşi propuse să o şteargă de acolo de îndată ce o va vedea pe Marcia venind la Scriptoriu.

— Ia Amuleta, Sep, şi hai să ieşim de aici, zise Cărăbuş, îngrijorat ca nu cumva Hugh Fox să apară în cameră.

Amuleta Zborului era o săgeată de aur, mai mică decât se aşteptase Septimus şi împodobită cu modele complicate, lucrate în aur. Aripioarele făcute din aur alb erau îndoite şi deformate, şi Septimus se întrebă dacă nu cumva din această cauză avusese Simon necazuri. Întinse mâna să o ia, dar atunci ceva se mişcă pe masă. Cingătoarea lui Simon se răsuci, se preschimbă într-un şarpe roşu cu trei stele negre pe ceafă şi se încolăci în jurul Amuletei. Şuieră, cu capul ridicat, gata să lovească.

— Aaa! ţipă Cărăbuş îngrozit şi îndată duse

mâna la gură ca să nu i se audă ţipătul.

Era însă prea târziu: cineva din Scriptoriu îl auzise.

— Heeei „se auzi o voce şovăielnică din culoarul cu şapte coturi. E cineva aici?

— Sep, Sep, trebuie să ieşim repede de aici, îl îndemnă Cărăbuş. Hai odată.

— Heeeiii, se auzi vocea din nou.

— Fii pe pace, Bâtlane, strigă Cărăbuş. Ucenicul s-a rătăcit printre rafturi. Îl aduc eu afară.

— Bun. Eram cam îngrijorat, Cărăbuş. Domnul Fox mi-a spus să fiu atent la ce se întâmplă în Cameră.

— Nicio problemă, Bâtlane. Ieşim îndată. Nu e nevoie să vii încoace, strigă Cărăbuş cu voioşie prefăcută, după care adăugă în şoaptă către Septimus: *Ai de gând să vii sau nu*?

Septimus se uita la şarpe, nevrând să renunţe la Amuleta Zborului.

— A, plecăciune, domnule Fox, se auzi vocea piţigăiată a Bâtlanului răsunând în Cameră.

Septimus şi Cărăbuş se priviră cuprinşi de panică.

— Ce faci? Dă-te din calea mea, se auzi vocea enervată a Scribului Ermetic Şef.

— Hopa… ăăă… scuzaţi, domnule, chiţăi Bâtlanul. Acela era piciorul dumneavoastră?

— Da, e piciorul meu. Dă-te jos de pe el!

— Da. Da, desigur, mă dau, domnule Fox. Scuze, scuze.

— Fă bine şi întoarce-te la pupitrul tău şi nu te mai scuza atât.

— Scuze, adică, da, domnule Fox. Dacă m-aş putea strecura pe lângă dumneavoastră, cu voia dumneavoastră, domnule Fox… Scuze.

— Oh, dacă m-ar ţine nervii…

În timpul cât îi trebui Bâtlanului să se desprindă de domnul Fox, să se scuze din nou şi să fugă înapoi la pupitrul lui, Cărăbuş trase de un mâner mare de alamă fixat în perete. Se auzi un şuierat înăbuşit, dar de data aceasta nu era al şarpelui. Sub masă, o trapă secretă se ridică încet din podea şi o suflare îngheţată pătrunse în cameră.

— Coboară acolo, Sep, imediat! îl îndemnă pe Septimus.

Septimus se mai uită odată cu regret la şarpele care stătea încolăcit în jurul Amuletei Zborului, sâsâind şi mai supărat fiindcă i se păruse că şuieratul trapei din podea venea de la un alt şarpe. Dar fiindcă paşii lui Hugh Fox se apropiau cu iuţeală, Septimus înhăţă cartea Marciei şi se strecură prin trapă, urmat imediat de Cărăbuş.

*I*TUNELURILE DE GHEAŢĂ

n urma lor, *trapa se închise* bine, cu un şuierat uşor. Septimus începu să tremure. Sub Camera Ermetică era întuneric beznă şi un frig care îţi pătrundea până în oase. Inelul cu Dragon împrăştia o lumină gălbuie, caldă.

— Ce chestie grozavă ai, Sep, spuse Cărăbuş admirativ. Dar am eu ceva mai bun pentru

întunericul de aici.

Cărăbuş deschise o cutiuţă de metal.

Înăuntru era o piatră netedă care dădea o lumină albastră, vie, făcând să scânteieze pereţii albi din jur.

Septimus făcu ochii roată, gândindu-se că probabil erau într-un fel de pivniţă, dar descoperi cu uimire că se aflau în mijlocul unui tunel lung, alb, care se întindea cât vedeai cu ochii în faţa şi în spatele lor.

— Aici o să se uite întâi de toate bătrânul Foxy, şopti Cărăbuş, aruncând priviri îngrijorate spre trapă. Am face bine să plecăm.

Cărăbuş luă de pe perete o scândură mare, cu benzi de metal pe ambele părţi. Puse scândura pe pardoseala albă, se aşeză pe ea şi zâmbi:

— Urcă la bord, Sep.

Septimus făcu un pas, dar picioarele îi fugiră de sub el şi căzu cu o bufnitură.

— Au, se văietă el. E alunecoasă ca gheaţa. Ce e asta, Cărăbuş?

— Gheaţă, rânji Cărăbuş. Hai, Sep, ridică-te.

— Gheaţă? Dar suntem în mijlocul verii. Unde ne aflăm, Cărăbuş?

— În Tunelurile de Gheaţă, bineînţeles, răspunse Cărăbuş. Unde credeai?

— Nu ştiu. Într-o cameră secretă de sub Camera Ermetică, de exemplu. *Tunelurile de Gheaţă*… ce sunt astea?

— Credeam că ştii. Tu, Ucenicul Numărul Unu, nu se poate să nu ştii. Hai, Sep, urcă-te pe

sanie.

Septimus abia dacă mai avea şi el loc. Se lipi de Cărăbuş şi de-abia atunci îşi dădu seama că lăsase cartea Marciei jos, pe gheaţă.

— Stai puţin, Cărăbuş, nu ştiu unde să pun cartea.

— Atunci stai pe ea, îi răspunse Cărăbuş, nerăbdător să se vadă plecat de acolo. Dar grăbeşte-te. Bătrânul Foxy poate să îşi scoată nasul ascuţit în orice clipă.

Septimus se ridică, trânti cartea pe sanie şi se aşeză pe ea. Nu prea se simţea în apele lui, căci nu îi plăceau câtuşi de puţin Tunelurile de Gheaţă. Bătea un vânt rece, aducând cu el vaiete şi ţipete. Simţi că i se ridică părul pe ceafă.

— Aşa, zise Cărăbuş voios. Ţine-te bine că am plecat.

Sania porni ca din puşcă, aproape trântindu-l pe Septimus pe jos, dar nici nu ajunseseră la primul cot că se şi auzi şuieratul cunoscut – trapa se deschidea. Cărăbuş coti spre perete ca să oprească şi închise cutiuţa. Septimus băgă mâna în buzunar ca să ascundă lumina Inelului cu Dragon, şi rămaseră nemişcaţi în întunericul îngheţat, ţinându-şi respiraţia.

Deodată, o rază de lumină străpunse întunericul, venind dinspre trapă. Capul Scribului Ermetic Şef apăru prin deschizătură, arătând ca o lampă ciudată. Faţa lui ascuţită se roti la dreapta şi la stânga, apoi vocea îi răsună în tunel, mai profundă şi mai pătrunzătoare decât era în

realitate.

— Nu fi caraghios, Bâtlane. Nu e nici urmă de Cărăbuş aici. Ce i-ar fi venit să intre aici, doar nu e Zi de Inspecţie? Şi de ce să ia cartea? Ia nu mai încerca să dai vina pe alţii când doar tu eşti răspunzător…

Restul frazei se pierdu în şuieratul trapei care se închidea.

— Hai să ieşim de aici! şopti Septimus.

Cărăbuş deschise din nou cutia cu piatra luminoasă şi sania porni în viteză prin tunel.

Mergeau repede, iar Cărăbuş conducea sania cu multă îndemânare. După câteva minute Cărăbuş mai încetini. Septimus, care se ţinuse atât de strâns că i se albiseră degetele, se mai destinse şi privi peste umăr.

— Nu are rost să ne grăbim, Sep, zise Cărăbuş. Nu se poate ţine nimeni după noi – avem singura sanie vrăjită.

— Eşti sigur? întrebă Septimus, care se tot uita peste umăr.

— Bineînţeles. Doar e sania mea. Numai eu fac inspecţiile.

— Dar ce inspectezi, Cărăbuş? întrebă Septimus în timp ce sania urca singură o pantă mai abruptă. Şi de ce?

— Habar n-am *de* ce, Sep. Nu mi-a spus nimeni. Vin aici o dată pe săptămână, fac o tură cu sania şi mă uit să nu fie crăpături, să nu se topească gheaţa pe undeva, să nu fie ceva în neregulă… chestii din astea. A, şi verific să fie

toate trapele sigilate.

— Cum adică, sunt *mai multe* trape?

— Da, o mulţime. Toate casele vechi au câte una în pivniţă. Lasă capul în jos şi nu respira, orice ar fi – vine Hilda.

Septimus se ghemui tocmai când o şuviţă albă de ceaţă se îndreptă răsucindu-se spre ei, scoţând un fel de vaiete. Năluca Gheţii trecu pe deasupra săniei, apoi se învârti în jurul lor, urmărindu-i şi îngheţându-i până în măduva oaselor. Cum stătea aplecat, Septimus simţi că firele de păr îi trosneau de îngheţate ce erau; simţi că până şi aerul din nas şi din gură îi îngheaţă şi, pentru o clipă, îi se temu că se va sufoca. Dar Năluca dispăru brusc, jeluindu-se şi răsucindu-se prin Tunelurile de Gheaţă.

— Pfui, suflă Cărăbuş din greu, mai ales că acum mergeau la deal. Am scăpat, s-a dus. Vreo oră şi ceva nu o s-o mai vedem. Cam atât îi ia ca să facă tura. Dar până atunci noi vom fi ajuns de mult la Turnul Vrăjitorilor.

— Tunelul merge până la Turnul Vrăjitorilor? se miră Septimus, luptându-se să îşi recapete respiraţia.

— Tunelurile de Gheaţă merg peste tot, Sep. Mă rog, merg pe sub părţile vechi ale Castelului. Leagă Turnul Vrăjitorilor de Palat, de prăvăliile de pe Calea Vrăjitorilor şi de casele vechi de lângă şanţul de Apărare. Hopa, vine o curbă mai strânsă!

— Aaa! Nu merge aşa repede, Cărăbuş. Dar

cum se face că sunt îngheţate în plină vară? Chiar că nu înţeleg.

— Cred că s-a întâmplat cu multă vreme în urmă, când ceva s-a stricat sau nu a mai mers bine, zise Cărăbuş cam în doi peri. Acum nimeni nu mai vrea să scape de gheaţă, de teamă să nu iasă afară ce e sub ea.

— Adică ce, Cărăbuş?

— Habar n-am. Ţine-te bine.

Cărăbuş coti ca să evite două năluci palide, îmbrăcate în robe cenuşii, zdrenţuite, şi Septimus fu cât pe ce să cadă de pe sanie.

— Îmi pare rău, Sep, zise Cărăbuş îndreptând sania şi mergând mai departe. Nu pot să sufăr să trec prin fantome, mai ales prin astea două. Mereu mă întreabă pe unde e ieşirea. Mă scot din minţi.

Sania aluneca uşor pe gheaţa lucioasă. Mergea la fel de uşor la deal, dacă panta nu era prea abruptă, ca şi la vale. Septimus se obişnuise cu vântul rece şi fantomele care mai apăreau din când în când şi aproape că se simţea bine, când Cărăbuş frână brusc şi închise cutia luminoasă. În faţa lor, o rază strălucitoare de lumină venea din tavanul tunelului.

— Ce e aia? întrebă Septimus.

— Cineva a desigilat o trapă, răspunse Cărăbuş în şoaptă.

— Cine? întrebă Septimus şi inima începu să îi bată cu putere.

— E trapa de la casa lui Van Klampff,

răspunse Cărăbuş tot în şoaptă.

— Uite, făcu Septimus speriat, coboară cineva.

Prin deschizătură apărură două picioare încălţate cu ghete de patinaj. Septimus îşi zise că probabil era Una Brakket, fiindcă grăsunul de Van Klampff nu ar fi încăput niciodată prin deschizătură. Picioarele se legănară puţin, parcă cel care voia să coboare nu era hotărât, apoi o siluetă bine cunoscută sări jos şi aterizâ pe gheaţă ca o pisică. Aplecat în faţă, parcă gata să sară asupra cuiva, Simon Heap cerceta întunericul.

— Cine e acolo? strigă el nesigur, fiindcă ochii încă nu i se obişnuiseră cu bezna.

— Simon! exclamă Septimus.

— M-a strigat cineva? întrebă Simon cu o voce care parcă nu era a lui. Cine eşti?

— Cărăbuş, trebuie să scăpăm de aici, şopti Septimus speriat.

Cărăbuş nu aşteptă să i se zică de două ori. Întoarse sania şi plecă, împroşcând înjur o trombă de gheaţă spartă.

— Hei! se auzi vocea lui Simon care, deşi nu îi venea să creadă, recunoscuse tunica verde a Ucenicului pe care îl ura atât. Ce cauţi aici, copil de pripas?

— Vine după noi, Cărăbuş! ţipă Septimus, uitându-se înapoi şi văzându-l pe Simon care, ca un patinator experimentat ce era, prinsese repede viteză şi se apropia ameninţător.

— Nu ne ajunge, Sep, zise Cărăbuş, sigur pe

el, cotind după un colţ şi luând-o drept spre cele două fantome pe care le ocolise puţin mai devreme.

— Ne scuzaţi… pe unde e ieşirea, vă rugăm… ne puteţi spune… ieşirea, ieşirea, ieşirea…? răsuna vocea lor prin tunel.

— E tot în urma noastră? strigă Cărăbuş.

— Da!

— Ei, atunci ţine-te bine!

Cărăbuş se năpusti pe un tunel mai mic, frână brusc şi sări jos. Cât ai clipi, îl împinse pe Septimus, cu sanie cu tot, printr-o uşă deschisă în peretele de gheaţă şi trânti uşa. Răsuflând greu, Cărăbuş se prăbuşi pe gheaţă.

— Ho intrare de serviciu, rânji el. Nu are cum să dea de ea. Septimus se trânti şi el pe jos, privind deasupra, la tavanul cămăruţei săpate în gheaţă. Uşa era tot un bloc de gheaţă, iar acum, că era închisă, Septimus nu o deosebea de restul peretelui. Se gândi că probabil mai era o uşă la fel pe partea opusă.

— Cărăbuş, zise el, eşti grozav.

— Lasă, Sep. Vrei un Sfârâici?

— Un ce?

— Sunt bune şi fierbinţi. Le ţin aici pentru când mi-e foarte frig.

Cărăbuş scoase o cutiuţă pitită după două lopeţi şi o pătură. O deschise şi se uită înăuntru.

— Am cu aromă de banane şi scrumbii şi… ăăă… de sfeclă, îmi pare rău, Sep. Cred că pe cele bune le-am mâncat deja.

— Ce are aromă de sfeclă, Cărăbuş?

— O chestie de mestecat. De care vrei?

— De banane, te rog.

— Adică, de banane cu scrumbii?

— Da, da. Mătuşa Zelda făcea o plăcintă de banane cu scrumbii de te lingeai pe degete.

— Chiar aşa? Poţi să le iei pe toate, dacă vrei.

* * *

Zece minute mai târziu, Cărăbuş deschise cu grijă uşa şi aruncă o privire afară. Singurul semn că Simon fusese pe acolo erau două şiruri de urme ale patinelor lui, ceea ce însemna că trecuse prin faţa uşii, apoi se întorsese, dar, spre marea uşurare a lui Cărăbuş, nu se vedea niciun semn cum că Simon s-ar fi oprit să cerceteze ascunzătoarea lor. Cărăbuş şi Septimus se suiră imediat pe sanie şi o luară înapoi către tunelul principal.

— Uite ce zic eu, Sep. Mergem pe scurtătură către Turnul Vrăjitorilor. Nu aveam de gând să o iau pe acolo fiindcă sunt multe suişuri şi coborâşuri, dar îmi dau seama că, cu cât ieşim mai repede de aici, cu atât mai bine. Eşti de acord?

— Ba bine că nu.

După câteva minute şi multe cotituri, Cărăbuş opri sania şi îi arătă un indicator cioplit în gheaţă pe care scria, cu litere de gheaţă neagră, *SPRE TURNUL VRĂJITORILOR*. Literele erau desenate după moda veche, iar alături, o săgeată frumos împodobită arăta spre un tunel mult mai mic şi mai strâmt, al cărui capăt se pierdea în beznă.

— Am ajuns, zise Cărăbuş. Acum să te ţii bine. N-o să fie prea plăcut.

Sania coti brusc pe tunelul spre Turnul Vrăjitorilor şi se opri un moment, parcă vrând să îşi ia inima în dinţi, după care porni. Septimus văzu cu groază că gheaţa parcă se deschisese sub ei şi cădeau drept în jos, ca o piatră aruncată într-un puţ.

— Uuuoooaaa!

Strigătul de încântare al lui Cărăbuş răsună în urma lor, în timp ce alunecară pe o pantă aproape verticală, se loviră de gheaţa de la fund, apoi zburară în sus, pe o pantă la fel de abruptă, ţâşniră în aer când ajunseră sus, aterizară pe o porţiune mai netedă şi se opriră cu o zdruncinătură. Septimus nici nu îşi recăpătase respiraţia când Cărăbuş coti scurt la stânga şi apoi şi mai scurt la dreapta, punct în care Septimus şi sania se despărţiră. Cărăbuş frână derapând şi ridicând o trombă de gheaţă, apoi întoarse sania şi veni încet înapoi, căutându-l pe Septimus.

— A fost o cursă pe cinste, nu? Să mă vezi la curbele triple – acolo mă pricep cel mai bine.

— Nu chiar acum, Cărăbuş, mulţumesc, zise Septimus ridicându-se de pe gheaţă şi pipăindu-şi vânătăile.

— Mă rog. Bine că am ajuns. Serviciul de taxi la dispoziţia clientului, Sep. Ce zici de asta?

Cărăbuş îi arătă o intrare boltită, sculptată, bineînţeles, tot din gheaţă, deasupra căreia erau

două litere măiestrit desenate:

T.V.

— Aici e. Am ajuns, zise Cărăbuş.

— Uf, făcu Septimus privind intrarea cam cu îndoială. Hai să mergem, Cărăbuş, mai spuse şi luă *Risipirea* Negurii de pe jos.

— Cum adică? Şi eu? făcu Cărăbuş surprins.

— Păi, înapoi nu prea te mai poţi întoarce. Ce-o să-i spui lui Foxy?

— Fir-ar să fie! La asta nu m-am gândit.

Cărăbuş se dădu jos de pe sanie şi o legă de un inel de argint prins în gheaţă. Apoi, văzând privirea uimită a lui Septimus, îi explică:

— Trebuie să le legi, altminteri pleacă pe te miri unde. Înainte, fiecare avea câte o sanie, iar sania Turnului Vrăjitorilor era ceva cu totul deosebit, după cât se spune. Asta fiind ultima sanie vrăjită, chiar că nu aş vrea să dispară.

— Desigur, încuviinţă Septimus. Hai, vii, Cărăbuş?

De voie, de nevoie, Cărăbuş îl urmă pe sub bolta de gheaţă. Dincolo se afla o scară de gheaţă, iar pe prima treaptă era aşezată o fantomă aproape transparentă, îmbrăcată în robă purpurie, de Vrăjitor Neobişnuit. Fantoma dormea tun.

Septimus se opri brusc, Cărăbuş alunecă şi se izbi de el, drept care Septimus alunecă şi el, intrând în fantomă.

— Oo… aaa… gemu fantoma, trezindu-se tresărind. Cine e?

— Eu… eu sunt, se bâlbâi Septimus. Ucenicul.

— Ucenic? Care ucenic? întrebă fantoma bănuitoare.

— Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit, zise Septimus.

— Nu-i adevărat. Nu semeni deloc cu Ucenicul meu. Septimus şovăia, neştiind cum să îi dea vestea cea proastă bătrânului Vrăjitor.

— Ştiţi, îmi pare rău că trebuie să vă spun, zise el cu blândeţe, dar nu mai sunteţi Vrăjitorul Neobişnuit. Sunteţi o fantomă. Aţi… aţi murit.

— He, he. Te-am prins, băiete. *Bineînţeles* că am murit. Nici nu aş sta aici, să îmi pierd minţile de plictiseală, dacă aş fi în viaţă. Cum te cheamă, băiete?

— Septimus Heap.

— Ce spui? Măi, măi, măi. Bine, poţi să urci.

— Dar prietenul meu?

— Poate şi el să urce. Hai, duceţi-vă. Când ajungeţi sus o luaţi la stânga şi spuneţi parola. Vă veţi afla în dulapul pentru mături, chiar lângă Sala Mare.

— Mulţumesc foarte mult, spuse Septimus zâmbind. Vrăjitorul Neobişnuit se cuibări pe treaptă şi închise ochii.

— Cu plăcere, zise el. Mult noroc, fiule. Vei avea nevoie de el.

CĂRĂBUŞ ÎN TURN

Septimus împinse uşa dulapului pentru mături şi aruncă o privire afară. Aşteptă până când un mic grup de Vrăjitori Obişnuiţi, adânciţi într-o discuţie despre vreme, trecură pe lângă ei,

apoi se furişă afară împreună cu Cărăbuş. Septimus ştia că, fiind Ucenicul Marciei, avea dreptul să se afle în dulapul de mături al Turnului Vrăjitorilor dacă aşa îi era vrerea, dar nu voia ca nişte Vrăjitori curioşi să se apuce să flecărească, dându-şi cu presupusul cu privire la nenumăratele motive pentru care Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit ar dori să se afle în acel dulap.

— Hai, Cărăbuş, zise Septimus.

Cărăbuş nu răspunse. Rămăsese ţintuit pe loc, cu ochii la pardoseala în multe culori.

— Mi-a scris numele! exclamă el cu glas piţigăiat de uimire. Pardoseala mi-a scris numele – FII BINE-VENIT, CĂRĂBUŞ. N-am mai auzit de aşă ceva.

— Întotdeauna face aşa, răspunse Septimus distrat, uitând cât de uluit fusese când i se întâmplase şi lui pentru prima oară.

— Iar acum scrie FII BINE-VENITĂ, PRINŢESĂ. Vine şi ea aici, Sep? Chiar vine?

Cărăbuş o văzuse adesea pe Jenna plimbându-se pe Calea Vrăjitorilor, dar nici nu visase măcar să o întâlnească vreodată.

— Cine, Jenna? Nu cred, Cărăbuş. Cred că s-a dus acasă. Uşile de argint ale Turnului se deschiseră şi, spre uimirea lui Cărăbuş, în prag stătea Jenna, profilată în lumina puternică a verii. O clipă, chiar şi Septimus fu uimit, nu fiindcă o vedea pe Jenna – care avea acum parola de intrare în Turn şi putea veni şi pleca când poftea – ci fiindcă afară era cald şi frumos. Cât fusese prin Tunelurile de Gheaţă uitase că afară soarele strălucea şi cerul era albastru.

— Bună, Sep, zise Jenna. Poţi să te duci să o vezi pe mama? I-am spus că te-ai întors teafăr şi nevătămat, dar zice că vrea să te vadă cu ochii ei.

— Sigur că da, Jen. Dar mai întâi am nişte treburi. Simon e aici.

— Simon… aici?

— Hi, nu chiar *aici*. E acolo, jos, spuse Septimus.

Jenna nu înţelegea.

— Cum adică, sub podea?

Septimus coborî vocea.

— Sub Castel sunt Tuneluri de Gheaţă. Simon e acolo, *pe patine*.

Jenna izbucni în râs:

— Hai, Sep, încerci să mă păcăleşti? E vară. Vara nu e gheaţă.

— Şşş, făcu Septimus. Nu vreau să mai audă cineva… Bună dimineaţa, Pascalle. Bună dimineaţa, Thomasinn. Bună dimineaţa, bună dimineaţa, le spuse zâmbind Vrăjitorilor care se întorceau.

— Bună dimineaţa, Ucenicule, îi răspunseră ei în cor.

Septimus aşteptă până când Vrăjitorii ieşiră afară, la soare.

— Şi asta nu e tot, Jen. E adevărat, Simon are Amuleta Zborului. Am văzut-o chiar eu. A lăsat-o în Camera Ermetică. Aş fi luat-o, dar cingătoarea lui s-a preschimbat într-un şarpe şi…

— Tuneluri de Gheaţă… Camera Ermetică… *un şarpe*? se minună Jenna, făcând ochii mari. Sep, pe unde ai umblat? Parcă te duseseşi să iei un exemplar din *Draxx*.

— Da, m-am întâlnit cu Cărăbuş şi… s-au întâmplat tot felul de lucruri.

Cărăbuş se foia pe loc, stânjenit. Nu îi era deloc la îndemână să se afle în Turnul Vrăjitorilor, faţă în faţă cu Prinţesa. Nu că ea l-ar fi băgat în seamă, bineînţeles. Iar cel mai bun prieten al lui, Sep, se schimbase parcă dintr-odată. Nu mai era băiatul cu care se putea trage de şireturi şi pe care îl putea stropi cu spumă de suc.

— A, bună, Cărăbuş, zise Jenna, lăsându-l cu gura căscată.

— De… de unde ştiţi cum mă cheamă? se bâlbâi el.

— Scrie pe pardoseală, râse Jenna. Mi-am

închipuit că tu eşti. Arăţi exact cum te-a descris Septimus.

— S…Sep v-a povestit despre mine? zise Cărăbuş înroşindu-se până în vârful urechilor.

— Sigur că da. Eşti cel mai bun prieten al lui.

— A… făcu Cărăbuş, nemaigăsind nimic de spus.

Porni în urma Jennei spre scări şi fu cât pe ce să cadă când scara de argint începu să se învârtească. Ajunşi sus, Cărăbuş era atât de ameţit că abia se mai ţinea pe picioare. „E de o mie de ori mai bine prin Tunelurile de Gheaţă”, îşi zise el, mergând împleticit în urma lui Septimus şi a Jennei. Apoi simţi că se îneacă: văzuse uşa masivă, purpurie, care ducea la locuinţa Marciei şi nu îi venea să creadă că e la ultimul etaj al Turnului Vrăjitorilor, în faţa uşii Vrăjitorului Neobişnuit. Nimeni, nici măcar Bătrânul Foxy, nu ajungea la *ultimul etaj*. Dacă avea nevoie să îl vadă pe Vrăjitorul Neobişnuit, era primit în Sala Mare. Nu urca niciodată scările.

Arcanu moţăia liniştit pe un scaun. Septimus trecu pe lângă el şi, ca întotdeauna, uşa purpurie îl recunoscu pe Ucenic. Se deschise şi Septimus îl împinse prieteneşte pe Cărăbuş înăuntru.

— Hai, Cărăbuş, zâmbi el. Nu e un loc chiar atât de elegant. Şi chiar că nu era. Camera Marciei, unde de obicei toate stăteau la locul lor, era întoarsă cu susul în jos. Pe podea erau împrăştiate mobile fărâmate, amestecate cu ghivece, farfurii şi vaze sparte.

Cărăbuş tăcu mâlc. Din câte ştia el, locuinţa Vrăjitorului Neobişnuit arăta întotdeauna în halul ăsta – şi auzise câteva istorioare despre cum trăiesc Vrăjitorii de la unchiul lui, care făcea curăţenie în locuinţele din Hardughie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Jenna uluită.

Septimus înghiţi în sec. Lipsea ceva, ceva care dominase camera de vreun an încoace. Apoi îşi dădu seama că era încă acolo, dar făcută bucăţi.

— *Capcana* pentru Umbre, bâigui el. E făcută bucăţi. Şi… şi unde e Marcia?

— Poate că a luat-o Umbra, Sep, răspunse Jenna în şoaptă. Ia uite, zise ea deodată, apucându-l pe Septimus de braţ şi arătându-i ceva care se mişca sub un maldăr de draperii purpurii care fuseseră smulse de la fereastră. Umbra… e acolo, dedesubt.

— Să ieşim repede de aici, zise Septimus.

Dar tocmai când Septimus, Jenna şi Cărăbuş se dădeau înapoi spre uşă, ceea ce se afla sub draperiile purpurii se năpusti spre ei, se împiedică de un vraf de perne de catifea sfâşiate şi se izbi de o măsuţă aflată în drum. Măsuţa se răsturnă şi se făcu bucăţi. Apoi o coadă lungă, verde, ieşi din vălmăşagul de draperii şi trânti şi ultima vază rămasă întreagă.

— Vai, Scuipăfoc, ce dragon *rău* eşti! făcu Septimus, pe jumătate îngrozit, pe jumătate bucuros. Ce-ai făcut aici?

Auzindu-se strigat, Scuipăfoc ieşi de sub

draperii. Dragonul, care era acum cam de mărimea unui ponei mic, veni tropăind spre Septimus, dând frenetic din coadă, bucuros că îşi vede stăpânul.

— Şezi, Scuipăfoc. Şezi! îi zise Septimus ferm, dar fără niciun rezultat.

Scuipăfoc îşi freca botul de tunica lui Septimus şi lovea cu coada în podea, cu atâta putere că funinginea începu să cadă valuri-valuri din hornul căminului.

— Asta e noul tău animal de companie, Septimus? se auzi o voce bine cunoscută venind din grămada de funingine.

Alther se ridică şi pluti afară din cămin.

— Nu îmi vine să cred că ai convins-o pe Marcia să te lase să ţii un dragon aici. Jos pălăria – adică, mi-aş fi scos-o, dacă aş fi avut. A, bună ziua, Prinţesă. La fel şi băiatului de la Scriptoriu.

— Bună, Alther, răspunse Jenna, bucuroasă că Alther apăruse, aşa cum făcea de multe ori, tocmai când aveau nevoie de el.

Cărăbuş, căruia îi pierise glasul, reuşi să zâmbească puţin.

Septimus nu zise nimic. Se bătea cu Scuipăfoc pe o bucată din Capcana pentru Umbre, pe care dragonul era hotărât să o roadă. Septimus reuşi să smulgă o bară neagră, lungă, din colţii lui Scuipăfoc, dar dragonul l-o luă înapoi cât ai zice peşte, trecând cu coada chiar prin genunchii lui Alther.

Lui Alther nu îi plăcea să se treacă prin el. De

câte ori se întâmpla aşa ceva, i se făcea rău.

— Chiar că ar trebui să găseşti un Draxx, zise el cam prost dispus.

— *Ştiu*, răspunse Septimus, cu gândul în altă parte. Ajunsese la un fel de târg cu dragonul. Acesta luase jumătate de bară, iar Septimus cealaltă jumătate, la care se uita acum cu o expresie nedumerită şi speriată.

— Alther, zise el, e ceva în mijlocul barei… parcă ar fi un os.

Reconstituirea

Scuipăfoc dormea sforăind lângă cămin. Alther încercase să îl ducă înapoi în camera lui Septimus, dar dragonul crescuse brusc de când nu îl mai văzuseră, aşa că nu mai încăpea pe scări. Din fericire, Septimus găsise resturile *Ghidului crescătorilor de dragoni* (cartea era pe jumătate roasă) şi reuşise să descifreze o formulă de Hipnoză pentru Somn (bine morfolită de Scuipăfoc). Hipnoza funcţionase, spre mirarea lui.

Jenna, Septimus şi Cărăbuş se apucară de o treabă care nu le făcea deloc plăcere: adunau bucăţile sparte ale Capcanei pentru Umbre şi scoteau din ele felurite oase.

— Eu credeam că noi, la Numărul Treisprezece, ne ocupăm de chestii ciudate, dar aici e mult mai rău. Astfel de treburi aveţi de făcut în fiecare zi? întrebă Cărăbuş, desfăcând nişte piese curbate, care fuseseră în partea de sus a Capcanei şi în care se găseau coastele unui om.

— Nu, nu chiar în *fiecare* zi, răspunse

Septimus, strâmbându-se pentru că tocmai scosese un os lung şi subţire dintr-o piesă care fusese în colţul Capcanei. Dar azi e ultima joi din lună, Cărăbuş, aşa că la ce poţi să te aştepţi?

Cărăbuş îi mai dădu o coastă Jennei, care aranja oasele pe podea.

— Faceţi aşa ceva în ultima joi a fiecărei luni… zise el nedumerit, apoi, văzând un zâmbet pe faţa lui Septimus, înţelese: A, ha-ha, Sep! Cât pe ce să mă prinzi. Cu aceasta sunt paisprezece, doamnă.

— Jenna, îl corectă Jenna. Spune-mi Jenna, Cărăbuş.

— A, scuze… Jenna. Ei, cu asta sunt paisprezece coaste, iar aici mai sunt câteva. Ia uită-te cât de frumos au fost puse înăuntru. Sunt atât de bine ascunse, că n-ai fi ghicit nici într-o sută de ani. A, uite încă una… cincisprezece.

— Bravo, Cărăbuş. Mulţumesc.

— Plăcerea e de partea mea, doamnă… Jenna.

Jenna se uită îngrozită la puzderia de oase şi le aranja cu grijă, încercând să găsească locul fiecăruia. Încet, încet, pe covorul chinezesc de mare preţ al Marciei apărea forma unui schelet omenesc, pe care Jenna îl completa pe măsură ce Septimus şi Cărăbuş îi dădeau alte oase.

— Câte oase sunt până acum, Jen? întrebă Septimus după o vreme.

— Păi… zise Jenna, încercând să îşi aducă aminte ce învăţase la şcoală, la orele de anatomie… sunt două braţe aproape întregi şi…

hmm… opt degete, fiindcă lipsesc degetele mari, sau cel puţin aşa cred. Mai sunt o mulţime de oscioare, dar nu ştiu unde le e locul, poate la încheieturi… Lipseşte un picior şi, din fericire, nu avem craniul.

— Aha, zise Septimus, întunecat la faţă, scoţând o piesă lungă şi subţire de sub o canapea răsturnată. Cred că al doilea picior e aici.

— Ce năzdrăvănie, murmură Cărăbuş, dându-i Jennei mai multe oscioare.

Jenna le aranjă acolo unde credea că le este locul, apoi se ridică în picioare şi privi rezultatul. Părea a fi un schelet complet, doar craniul fiind lipsă. Alther veni plutind lângă ea. Strălucea puţin şi era mai transparent ca de obicei, ceea ce – după câte ştia Jenna – însemna că era foarte îngrijorat.

— Ce e asta, unchiule Alther? întrebă Jenna.

— Prinţesă, cred că este o Reconstituire. E limpede că este o Reconstituire incompletă, dar aş vrea să ştiu cât de incompletă.

— Păi, să numărăm oasele, spuse Jenna. Dacă am şti câte oase sunt într-un schelet, am afla.

— Numai că nu ştim câte oase sunt într-un schelet, zise Septimus. Cel puţin eu nu ştiu.

— Nici eu, zise Jenna.

— Două sute şase, zise Cărăbuş.

— Cărăbuş… m-ai lăsat cu gura căscată. Eşti sigur? întrebă Septimus.

— Sigur. Le-am numărat odată, când am dat testul pentru postul de la Scriptoriu. M-au lăsat două minute să mă uit la un schelet. Apoi au făcut

oasele grămadă şi a trebuit să le pun la loc, numărându-le. Am numărat două sute, iar bătrânu' Foxy mi-a spus să mai adun şase pentru că în fiecare ureche mai sunt câte trei oscioare care nu se văd. Aşa că sunt două sute şase cu totul.

— Atunci numără-le tu, Cărăbuş, zise Jenna. Te pricepi mai bine ca mine.

— Pfui, nu, mulţumesc, făcu Cărăbuş înfiorat. Nu pot suferi oasele. Mă ia cu tremurici.

Jenna făcu o figură atât de dezamăgită că băiatul se răzgândi pe loc.

— Bine, lasă, se oferi el. Le număr, dacă vrei.

Cărăbuş strânse din dinţi şi se apucă de treabă. După ce numărase oasele de cinci ori, zise:

— Aşa e. Sunt toate oasele aici, în afară de craniu.

— Altfel Reconstituirea ar fi completă, zise Alther.

— Dar de ce să reconstitui un schelet omenesc? întrebă Septimus. De obicei se reconstituie schelete de şobolani sau de şerpi, nu-i aşa?

— De obicei, da, încuviinţă Alther. Numai că acesta seamănă îngrozitor de tare cu o Reconstituire personală, iar acestea sunt mortale.

— Mă scuzaţi, murmură Cărăbuş. Ce este o Reconstituire?

— Ce bine că ai întrebat, zise Jenna. Nici eu nu ştiu.

Cărăbuş se înroşi ca sfecla.

— Este un vicleşug întunecat, murmură Alther, plutind deasupra scheletului şi cercetându-l cu atenţie. Reconstituirea este o cale de a intra într-un loc unde altminteri nu ai putea intra. Vrăjitorul – de obicei un Vrăjitor ia asupră-şi această sarcină, pentru că e primejdioasă – izbuteşte, prin diverse şiretlicuri, să poarte oasele unei fiinţe peste pragul locului unde doreşte să intre. Persoana pe care vrei să o vatămi trebuie să le aducă personal şi de bunăvoie – nu poţi pur şi simplu să le arunci înăuntru pe fereastră. Oasele trebuie aduse unul câte unul, iar când ultimul – neapărat craniul – este trecut peste prag, creatura se recompune şi îndeplineşte sarcina care i-a fost încredinţată. Nu poate fi oprită cu niciun chip. Dar Reconstituirea personală – care se face din oase de om – este cel mai rău vicleşug dintre toate. La o simplă atingere, Menitul moare – dar asta nu e tot, după aceea petrece un an şi o zi în Cazne. Cel puţin eu, când am devenit fantomă, nu a trebuit decât să stau un an şi o zi în sinistra Cameră a Tronului... dar să fii în Cazne atâta vreme... t teribil... teribil, încheie Alther clătinând din cap.

Septimus simţi că i se face rău.

— Menitul e Marcia, nu-i aşa, Alther? zise el în şoaptă.

— Aşa se pare, Ucenicule. Dar nu pot înţelege cum de a putut Viezur să...

— Ce să facă, Alther?

Uşa purpurie se deschise de perete şi, spre uimirea tuturor, Marcia intră cu o falcă în cer şi

una în pământ, urmată îndeaproape de Umbra ei. Marcia avea în braţe un fel de cutie mare de pălării.

— Vai de mine! ţipă ea. *Blestematul* de dragon. Nu pot să cred.

— Marcia, spuse Alther cu voce stăpânită. Avem aici o Reconstituire. Trebuie să îmi spui ce ai în cutie.

— Ce tot îndrugi acolo, Alther? Septimus, să duci imediat beleaua asta de dragon în curte. Să nu îl mai văd aici!

Septimus nu îi răspunse. Se repezi la Marcia şi o împinse, încercând să o scoată afară pe uşă.

— Ieşi, Marcia. Trebuie să ieşi de aici.

— Septimus, ce faci? zise Marcia uluită, împingându-l la rândul ei.

Septimus o îmbrânci şi atunci ultima bucată a Capcanei pentru Umbre – un Opritor mare, rotund – căzu pe jos şi se sparse. Priviră cu toţii, îngroziţi, cum un craniu iese dintre cioburi şi se rostogoleşte spre oasele întinse pe podea. În câteva clipe îşi regăsi corpul.

Reconstituirea era completă.

Recunoaşterea

Scheletul se *ridică nesigur*, clătinându-se uşor, dar îndată, ca o marionetă trasă de sfori, se îndreptă şi se repezi înainte, drept spre Marcia.

Marcia era palidă dar stăpânită. Se dădu

înapoi încet, încercând să îşi facă un plan.

Alther văzu că Umbra o urmărea pe Marcia şi nu îi plăcu deloc ceea ce vedea. Umbra nu mai era creatura gârbovită, fără formă, pe care Alther o văzuse un an întreg urmând-o pe Marcia peste tot. Acum devenise aproape materială – o fiinţă dreaptă, înaltă, cu ochi galbeni strălucind de nerăbdare în timp ce se învârtea pe lângă Marcia, aşteptând.

— Ellis Crackle! şopti Alther. Auzindu-şi numele, Umbra ridică ochii.

— Alther, ce fel de glume sunt astea? se răsti Marcia la el.

— Umbra ta, Marcia. Este Ellis Crackle.

— În clipa asta, Alther, puţin îmi pasă cine este Umbră. Marcia se dădu înapoi, călcând pe o pernă sfâşiată. La rândul lui, scheletul făcu un pas înainte, clincănind din oase. Marcia mai făcu un pas înapoi, iar scheletul mai înaintă un pas.

— Haida de Alther, să ştii că nu e de glumă, zise Marcia, dar vocea o trădă – era speriată de-a binelea.

— Ştiu, zise Alther încet. Nu e decât o cale de scăpare. Marcia se dădu iar înapoi, şi scheletul înaintă spre ea.

— Trebuie să îl recunoşti, spuse Alther, plutind la câteva palme deasupra podelei, ţinând pasul cu Marcia.

— Nu pot, Alther. Nu ştiu cine este.

Jenna însă ştia. Cât timp aranjase oasele se gândise bine.

— Este DomDaniel, zise ea. Nu poate fi decât el. Marcia îi aruncă o privire, luându-şi pentru o clipă ochii de la schelet.

— Cum adică, Jenna?

Jenna îşi ţinu privirile aţintite asupra Marciei, evitând să se uite la schelet. Nu putea să mai privească rânjetul craniului şi găvanele goale ale ochilor care o urmăriseră când era în Observator.

— Este *DomDaniel*. Simon avea craniul lui, dar nu şi oasele. Mi-a spus însă că găsise toate oasele în Mlaştină. Chiar mă întrebam unde sunt…

— Eşti sigură, Prinţesă? o întrebă Alther cu blândeţe.

— Da, zise Jenna. Da, da, sunt sigură.

Marcia se frământa, vorbind singură.

— La fel de bine s-ar putea să nu fie el… să fie o păcăleală… de fapt, pun rămăşag că e o păcăleală… ar fi în stare de aşa ceva… să reconstituie un biet marinar de pe corabia blestemată… pe de altă parte, poate că e o dublă păcăleală şi chiar *ele*… i-ar plăcea să fie chiar el acela care… Of, Alther.

— Trebuie să ai încredere în Jenna. Recunoaşte-l, Marcia. *Acum*, zise Alther încet şi autoritar, îndrumând-o pe Marcia ca şi cum i-ar fi fost încă Ucenic.

Scheletul era foarte aproape de Marcia şi deja ridicase braţul drept ca să o atingă. Marcia se albi la faţă şi zise în şoaptă:

— Dacă Recunoaşterea e greşită, Alther, atunci… atunci… s-a zis cu mine.

— Marcia, nu ai ce pierde. Dacă te *atinge*, oricum s-a zis cu tine.

Scheletul făcu un pas mare înainte.

Marcia făcu şi ea un pas mare înapoi şi se opri, pentru că dădu cu spatele de uşă. Pocni din degete şi se auzi un zdrăngănit puternic: două bare groase de argint ieşiră din perete şi blocară uşa. Apoi se auzi un hârâit – uşa purpurie se încuia definitiv. Marcia zâmbi amar: cel puţin restul Turnului Vrăjitorilor era ferit de prăpădul care ar fi urmat dacă Reconstituirea reuşea. Se sprijini de uşă ca să îşi adune forţele şi începu. Un abur purpuriu de mare Magie o învălui pe Marcia, luminându-i ochii verzi, adânci, şi aruncând sclipiri pe mantia ei lungă, purpurie.

Pe neaşteptate, scheletul se repezi spre ea, dar Marcia ridică mâna şi strigă:

— Recunosc!

Scheletul rămase nemişcat. O privi batjocoritor, atât cât putea face asta un craniu, îşi încrucişă braţele şi începu să bată nerăbdător din picior, ca şi cum ar fi zis „Hai, să te văd ce poţi”.

Marcia era pusă la grea încercare.

— Uite, Alther, ştie ce am să spun şi nici nu îi pasă, zise ea tulburată. Cred că Jenna se înşală.

— Vrea să te păcălească, răspunse Alther, mult mai încrezător decât era de fapt.

Nesigură, Marcia îi aruncă un zâmbet trist.

— Să ai grijă de Septimus, Alther. Mă întorc într-un an şi o zi ca să văd ce ai făcut.

— Aşa voi face. Acum recunoaşte.

Marcia ridică braţul, cu un deget îndreptat spre schelet. Trase aer în piept şi rosti încet şi ritmic:

Cu mâna pe inimă, Ochi în ochi, Te recunosc Drept.».

Aici vocea i se poticni. Îi privi cu dragoste pe Septimus, pe Jenna, pe Alther şi chiar pe Cărăbuş, gândindu-se că era poate ultimul lucru pe care îl făcea în viaţă fiind.

…DomDaniel!

Se auzi un vaier înfiorător. Jenna împietri de groază, crezând că Marcia fusese cea care ţipase.

Vaierul continua, umplând camera. Nemaiputând să îndure, Cărăbuş se trânti pe jos şi îşi îndesă capul într-o pernă. Jenna îşi înfipse degetele în urechi, dar Septimus ascultă. Nu îşi astupase urechile, fiindcă voia să audă sunetul marii Magii, voia să o simtă şi, mai presus de toate, voia să fie părtaş la această Magie.

Septimus făcu un pas spre Marcia, care, ca să se apere, se înfăşurase în mantia ei magică şi se lipise de uşa încuiată. În faţa ei stătea scheletul, cu braţele întinse ca să apuce Amuleta Akhu de la gâtul Marciei. Septimus văzu că ceaţa purpurie care o învăluia pe Marcia era din ce în ce mai întunecată şi mai deasă, iar siluetele Marciei şi a scheletului nu se mai vedeau bine.

Alther clătina din cap, îngrijorat de vaierul care nu se mai sfârşea. Ceva nu era cum trebuie. Recunoaşterea nu avea efect.

Septimus se apropie de ceaţa purpurie.

— Nu! strigă Alther, încercând să se facă auzit pe deasupra urletului asurzitor. Dă-te înapoi, Septimus. Marea Magie e primejdioasă.

Septimus nu îl luă în seamă. Urletul devenise insuportabil şi Septimus intră în ceaţa magică. Înăuntru era o linişte desăvârşită şi totul părea încremenit. Îşi dădu seama că Marcia îl văzuse, fiindcă o vedea mişcând buzele, deşi nu se auzea nimic, şi ridicând mâna ca să îl oprească să se apropie.

Septimus rămase pe loc, vrând să înţeleagă ce se petrece. Acum vedea forma lui DomDaniel începând să apară în jurul oaselor; recunoscu tichia Necromantului, părul răvăşit, pelerina neagră, lungă, şi mai ales mâinile butucănoase întinse spre Amuletă. Marcia recunoscuse corect, aşa că Septimus nu înţelegea de ce nu se întâmplă nimic. Îşi dădu însă repede seama de ce: Marcia era în inferioritate numerică.

De-abia acum văzu şi Septimus ceea ce văzuse Alther. Umbra nu mai era o formă nedesluşită, ci un tânăr ai cărui ochi galbeni luceau sălbatic, a cărui gură era strâmbată într-un rânjet oribil. Ellis Crackle, fost Ucenic al lui DomDaniel, stătea alături de Marcia şi contracara Recunoaşterea.

Mergând încet, de parcă era sub apă, Septimus înaintă prin ceaţa magică spre Marcia. Îl văzu pe Ellis Crackle întinzând mâna ca să îl dea deoparte şi îşi dădu seama că acum era vorba de o înfruntare între Ucenici. Septimus ridică mâna;

palmele li se întâlniră şi Septimus simţi răceala atingerii Umbrei. Îl privi pe Ellis Crackle în ochi şi Ellis Crackle îi întoarse privirea, galben contra verde. Septimus se concentră cât putea de tare şi, încet dar sigur, îl ţintui pe Ellis, care nu i se putu împotrivi.

Dintr-odată, Alther, Jenna şi Cărăbuş îl văzură pe Ellis Crackle ţâşnind afară din vârtejul de ceaţă purpurie, transformat într-o pală de fum negru. Umbra se răsuci şi se rostogoli prin cameră, căutând cu disperare o cale de ieşire. Atât aştepta şi Alther – să vadă Umbra părăsind-o pe Marcia – ca să facă ceea ce rar făcea – să stârnească ceva. O rafală de vânt deschise cea mai mare fereastră din cameră, iar Umbra lui Ellis Crackle zbură afară şi se topi în aerul cald al verii.

După întunericul din cameră, strălucirea soarelui o orbi pe Jenna şi trecură câteva clipe până să îşi dea seama că pe pervaz era cineva, o siluetă umană profilată în cadrul luminos al ferestrei. Partea din afară a pervazului era foarte lată şi pe ea, legănându-se primejdios de tare, se afla Simon Heap.

Alther făcu fereastra să se închidă, dar Simon o împinse şi sări în cameră. Jenna se trase înapoi, iar Cărăbuş, care tocmai ieşise de sub pernă, o luă ocrotitor pe după umeri. De această dată, însă, nu Jenna, ci scheletul îl interesa pe Simon.

Odată cu dispariţia lui Ellis Crackle, ceaţa Magiei începu să se risipească, scoţând la iveală trei siluete, dintre care una, având braţele încă

întinse spre Marcia, se dezintegra cu repeziciune.

Simon se repezi la aceasta.

— Sunt aici, Stăpâne! strigă el. Noul tău Ucenic e aici!

Simon era atât de nerăbdător să îşi ocupe locul ca Ucenic al lui DomDaniel că nu se întrebă de ce Marcia era încă în viaţă, altminteri şi-ar fi dat seama că Reconstituirea nu izbutise. Dar, când ajunse la ultimele scame de ceaţă magică, Simon se opri; o expresie de groază i se zugrăvi pe faţă.

DomDaniel nu arăta deloc bine. De fapt, DomDaniel arăta mai rău decât îl văzuse vreodată, chiar şi decât atunci când ieşise afară din Mlaştină, în chip de schelet mânjit de noroi. Oasele roase de Mărunţeii din Mlaştină erau cel puţin bine curăţate. Nu se muiau şi nu se topeau, lăsând în urmă o băltoacă scârboasă, şi nici nu scoteau clefăitul acela insuportabil.

— N… noul tău Ucenic e aici… S…Stăpâne, bâigui Simon, dându-şi deodată seama că Marcia şi Septimus erau chiar în faţa lui.

Marcia se sprijinea de braţul lui Septimus; amândoi priveau, albi la faţă, cu aceeaşi expresie de repulsie şi totodată de uşurare, cum DomDaniel se topeşte şi începe să se prelingă pe podea. Recunoaşterea îşi făcea în sfârşit efectul.

Simon îşi dădu seama că lucrurile nu stăteau deloc aşa cum şi-ar fi dorit el. Atunci, un hohot grav, nepământean, se răspândi în cameră.

— Neghiobule, cum crezi că ai putea fi Ucenicul meu? Ţi-am spus să scapi de Odrasla

Reginei – o treabă uşoară – şi ce s-a întâmplat? Nu numai că ţi-a scăpat în trei rânduri, dar s-a mai şi întors aici şi *a umblat cu oasele mele*. M-a asamblat pe covor, de parcă aş fi fost un joc pentru copii. Doar *tu* eşti de vină, netrebnicule. Nici măcar o *dată* nu mi-a trecut prin minte să te fac Ucenicul meu; n-ai fost niciodată decât un trepăduş. Adevăratul meu Ucenic a fost aici tot timpul, urmărind… urmărind ca o Umbră.

Vocea lui DomDaniel se stinse. O baltă neagră, urât mirositoare, se întinse pe podea şi se adună în jurul cizmelor lui Simon.

— Nelegiuitule, voiai să mă tragi pe sfoară! urlă Simon. După tot ce am făcut pentru tine şi oasele tale scârboase. Mi-ai promis!

Asemenea unui copil care dă cu piciorul într-o grămadă de frunze uscate, Simon izbi cu cizma în băltoacă, împrăştiind lichidul vâscos prin cameră.

— Să nu faci aşa ceva! strigă Marcia. Ieşi afară, Simon, sau vrei să te fac eu să ieşi?

Simon se dădu înapoi.

— Nu-ţi face griji. Plec. Nici nu aş suporta să stau aici, lângă nişte *impostori*.

Vocea i se frânse şi el îl privi cu ură pe Septimus.

— Dar nu vei scăpa de mine cu una, cu două. Mi s-a promis că voi fi Ucenic şi am să fiu. *Am să fiu*.

Cu acestea, alergă la fereastră, o deschise şi se căţără pe pervaz. Stătu acolo o clipă, ca să îşi ia inima în dinţi, apoi se aruncă în gol, fără să îi mai

pese dacă Amuleta Zborului avea să îi fie de folos sau nu, fiindcă toate planurile lui se duseseră de râpă. În timp ce Simon cădea, Amuleta Zborului intră în funcţiune şi el pluti, nesigur pe el, deasupra Curţii Turnului Vrăjitorilor (spre uimirea unui grup de Vrăjitori Obişnuiţi care se întorceau de la cumpărături). În tot acest timp, nu avea decât un gând: să se răzbune.

În camera Marciei, cele două bare groase de argint se traseră zdrăngănind înapoi în zid, deblocând uşa purpurie, iar zăvorul descuie uşa hârâind uşor. Atunci se auzi o bătaie timidă la uşă.

— Mă scuzaţi, veni vocea sfioasă a Arcanului din cealaltă parte a uşii, ăăă… toate bune? Aveţi nevoie de ajutor?

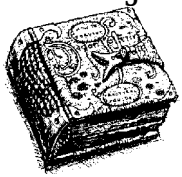

*M*ântâiul Zbor *arcia stătea pe scaunul Arcanului*, în faţa uşii, strângând la piept *Risipirea* Negurii. Uşa purpurie era din nou barată, numai că, de această dată, se aflau cu toţii afară, cu excepţia lui Scuipăfoc, şi ascultau Farmecele de Purificare, Reparare şi Izgonire a Magiei întunecate care se petreceau în apartamentul Marciei. Aceasta, îngrijorată că puiul de dragon fusese stropit atunci când Simon împroşcase cu DomDaniel prin cameră, îl lăsase pe Scuipăfoc înăuntru ca să se cureţe de Magia întunecată.

Arcanul se simţea gazdă a unei petreceri

nedorite. Neştiind prea bine cum să procedeze, încercă să ducă o conversaţie politicoasă.

— Este vorba de o Curăţire de cinci minute, Doamnă Marcia? întrebă el, storcându-şi creierii să îşi aducă aminte Programele de Curăţire pe care le învăţase cu o săptămână înainte.

— Cinci minute, pufni Marcia dispreţuitoare. Ar fi nevoie de mult mai mult decât de cinci minute ca să scăpăm de mâzga întunecată împrăştiată prin cameră. Ca să nu mai vorbim de dezastrul pe care l-a făcut puiul de dragon. Nu, nu, e un farmec fără sfârşit.

— Fără sfârşit… vai de mine.

Aici Arcanul se împotmoli şi nu mai ştiu ce să spună. Se şi văzu petrecându-şi tot restul vieţii în faţa uşii, bătându-şi capul să găsească subiecte de conversaţie politicoasă cu Marcia Overstrand. Ideea nu îi surâdea câtuşi de puţin.

— Un farmec fără Sfârşit durează atât cât durează, îl lămuri Marcia. Nu se opreşte decât când a terminat treaba. Ai putea învăţa şi tu ceva de aici, Arcanule, fiindcă, pe cât îmi aduc eu aminte, capitolul despre farmece fără Sfârşit este chiar pe ultima pagină a Programelor de Curăţire.

— O! A, da!! Şi eu îmi aduc aminte, acum că mă gândesc mai bine, Doamnă Marcia.

Arcanul se foia pe loc şi înghiţea în sec, dar Marcia nu îi mai dădu nicio atenţie. Avea lucruri mai importante la care să se gândească.

— Alther, vreau să te duci şi să îi aduci pe Viezur şi pe menajera aceea oribilă. Să îi aduci

îndată aici. Vreau să ştiu ce au de spus în apărarea lor.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar eu am fost respins din acea casă. Marcia, regret nespus că ţi-am dat un sfat rău, zise Alther clătinând mâhnit din cap. Nu îmi vine să cred că, după tot ce a făcut Otto Van Klampff pentru mine, fiul lui a putut să o ia pe cărări greşite.

— Nu te învinuiesc pe tine, Alther, răspunse Marcia. O învinuiesc pe Una Brakket. Şi pe Hugh Fox. Tu mi-ai spus să mă feresc de Hugh Fox, dar nu te-am ascultat.

— Umbra începuse să pună stăpânire pe tine, zise Alther. Nu mai erai tu însăţi.

— Nu l-am ascultat nici pe Septimus, când mi-a spus că Simon a luat-o pe Jenna, mai zise Marcia. Erau atâtea lucruri care ar fi trebuit să îmi dea de gândit, dar nu am vrut să le văd.

— Nu *puteai* să le vezi, Marcia, nu că nu ai vrut, îi răspunse Alther. E îngrozitor să fii urmărit de o Umbră.

Marcia se ridică brusc şi Arcanul se repezi să ţină scaunul să nu se răstoarne.

— Hi, Alther, acum Umbra s-a dus şi văd lucrurile limpede. Chiar şi când Umbra mă urmărea, am avut atâta minte cât să ţin sub observaţie locul unde era fabricată Capcana pentru Umbre. Un lucru e sigur: deşi Simon a tot cărat oase timp de un an, nu le-a adus în casa lui Viezur pe uşa de la intrare. Niciunul dintre Pândarii mei nu l-a văzut intrând.

— Pândari? Ce Pândari?

— Foşti soldaţi din Armata Tânără. Cei de la Căminul de Readaptare. Sunt printre ei câţiva băieţi de ispravă, care vor să devină Vrăjitori…

— De ispravă! pufni Septimus. Erau îngrozitori. Ori de câte ori mă duceam pe acolo mă beşteleau în fel şi chip.

— Le-am spus să se poarte natural. Nu voiam să intre cineva la bănuieli. Şi-au jucat foarte bine rolul şi am fost mulţumită de ei. Au stat afară, pe chei, zi şi noapte, pe ploaie, pe vânt… Au fost foarte devotaţi. Cred că vor ieşi nişte Vrăjitori buni din ei, după ce mai cresc.

Septimus se lumină dintr-odată.

— A venit prin Tunelurile de Gheaţă! Aşa trebuie să fi făcut de la bun început!

— Şşş! făcu Marcia speriată. Nu vorbi în faţă… Arcanule, du-te pe Drumul Vaselor şi adu-i pe Viezur Van Klampff şi pe Una Brakket aici. Pune-i în Camera de Fier de lângă Sala Mare până când îmi fac timp să îi văd. Apoi faci la fel cu Hugh Fox. Ai înţeles?

Arcanul se înclină şi plecă grăbit spre scara spiralată, fericit că între îndatoririle lui de gazdă nu intrau şi alte treburi.

Nu după multă vreme se auzi un hârâit slab, care îi anunţa că uşa se debloca. Uşa se deschise şi intrară într-o cameră imaculată, reparată, purificată, din care orice urmă de Magie întunecată fusese izgonită. Chiar şi Marcia părea mulţumită – până când dădu cu ochii de Scuipăfoc,

întins pe cel mai bun covor chinezesc din cameră.

— A năpârlit, strigă Marcia, nevrând să creadă ceea ce vedea. Pe cel mai bun covor al meu. Afurisită lighioană!

Scuipăfoc nu îi dădu nicio atenţie. Era ocupat să îşi desfacă aripile pentru prima oară. Puful moale cu care fuseseră acoperite căzuse şi zăcea acum într-un strat gros pe covorul Marciei. Tot ce îşi dorea Scuipăfoc în această clipă era să-şi desfacă aripile şi să-şi ia zborul, iar Marcia ştia destul despre dragoni ca să-şi dea seama că nimic nu l-ar fi putut opri.

— Va trebui să îl ducem pe rampa de lansare, zise Marcia. Nici nu mă gândesc să-l las să-şi încerce întâiul Zbor aici.

— Ce rampă de lansare? întrebă Septimus nedumerit.

— Hi, cea veche, de la fereastra pentru dragoni, zise Marcia arătând cu mâna spre fereastra pe care Simon o făcuse să se deschidă.

— Aha, făcu Septimus, înţelegând în sfârşit de ce deasupra ferestrei era cioplit în piatră un mic dragon cu aripile întinse.

— Nu-ţi face griji, zise Marcia, nu e nicio primejdie. Toţi Vrăjitorii Neobişnuiţi trebuie să ţină rampa în stare de funcţionare, fiindcă nu se ştie niciodată când poţi avea nevoie de ea. Din păcate, e un loc unde pot ateriza idioţi ca Simon Heap.

Îl momiră pe Scuipăfoc afară, pe rampă, cu o cutie de biscuiţi găsiţi de Septimus sub chiuvetă.

Erau puţin cam umezi, dar asta nu îl deranja pe dragon. Stătea mulţumit pe rampă, ronţăind la biscuiţi şi rotindu-şi ochii pe deasupra Castelului, care, de sus, semăna cu o tablă de Contraofensiva Pedestraşilor.

Marcia avea câteva lucruri importante de spus.

— Uite ce e, Septimus, zise ea. Nu vreau să faci nimic complicat la întâiul Zbor. Faci doar o tură în jurul turnului şi aterizezi în curte. Ai nevoie de un Navigator?

— U… un ce? întrebă Septimus, simţind că îl lasă genunchii.

— Draxx, regula 16 b, paragraful viii spune aşa: Se *poate folosi un Navigator numai dacă acesta a participat la* întâiul Zbor. Aşa că e acum ori niciodată dacă vrei un Navigator.

— Să nu mă alegi pe mine, zise Cărăbuş cu părere de rău în glas, în timp ce o ajută pe Marcia să împingă coada dragonului afară pe fereastră. Sunt legat prin contract de ucenicie la Scriptoriu pentru încă cinci ani. Nu am zi liberă decât o dată la două săptămâni – dacă am noroc. Nu cred că sunt potrivit de Navigator. Pe de altă parte, cred că rămân fără slujbă după toate…

— Bineînţeles că vei avea o slujbă, îl întrerupse Marcia. Ceea ce nu se poate spune despre Hugh Fox.

— Mulţumesc, se bâlbâi Cărăbuş.

— Vin eu cu tine, Sep, se oferi Jenna. Voi fi Navigatorul tău, dacă vrei.

— Chiar ai vrea, Jen? spuse Septimus, luminându-se puţin la gândul că cel puţin nu va fi singur la câteva sute de picioare deasupra pământului.

— Sigur că aş vrea. M-aş simţi onorată.

Pe rampa de lansare, Scuipăfoc terminase şi ultimul biscuit după care, ca să nu risipească firimiturile, înghiţi şi cutia. Trase pe nas aerul serii, simţind fiorul pe care îl simt toţi dragonii înainte de întâiul Zbor. Strănută cu putere şi, de nerăbdare, pocni cu coada în pervaz. Marcia şi Cărăbuş săriră înapoi.

— Ai face bine să te grăbeşti, Septimus, zise Marcia. Nu vreau să îşi ia zborul fără tine, altminteri Castelul va fi bântuit ani de zile de un dragon fără călăreţ.

Septimus făcu un efort şi ieşi afară, pe rampa de lansare. „Dacă vrei, poţi”, îşi spuse el. „Te-ai urcat într-un copac înalt de trei sute de picioare, ai mers pe un podeţ gata să se rupă la mansarda casei vrăjitoarelor şi ai zburat cu o corabie. Nu îţi este teamă de înălţimi. Câtuşi de puţin”. Dar orice îşi spunea Septimus, picioarele păreau să nu-i dea ascultare; le simţea moi, ca o gelatină lăsată afară, la soare.

— Hai, Sep, îl îndemnă Jenna, urcându-se după el pe rampă.

Îl luă pe după umeri şi făcură împreună câţiva paşi spre marginea rampei. Septimus se clătină când simţi că vântul care bătea în vârful Turnului Vrăjitorilor îi ciufuleşte părul.

— Nu ai să păţeşti nimic, îi şopti Jenna. Uite, Scuipăfoc te aşteaptă să i te urci în spinare.

Fără să îşi dea prea bine seama cum de reuşise, Septimus se trezi aşezat pe gâtul dragonului, de fapt, în adâncitura dintre ceafă şi umeri. Locul părea făcut anume pentru el, iar Septimus, spre uimirea lui, se simţea în siguranţă acolo. Solzii dragonului, deşi netezi, aveau margini un pic aspre, împiedicându-l să cadă, iar ţepii mari, crescuţi ca o coamă pe gâtul puternic al dragonului, 1 se potriveau de minune în palmă.

Jenna nu stătea la fel de bine.

— Dă-te puţin mai încolo, Sep, îl rugă ea. Stau prea aproape de aripi.

Septimus se mută mai în faţă şi Jenna se aşeză şi ea în adâncitura dintre ceafă şi umeri.

— Foarte bine, zise Alther, zburând în jurul lor. Ţineţi minte trei lucruri. Mai întâi, decolarea. După ce sare, va cădea ca o piatră. Dar, credeţi-mă, va fi doar pentru o clipă sau două. Aşa începe întotdeauna întâiul Zbor. Apoi va deschide aripile. Pe urmă, cum îl conduci. Dai cu piciorul pe stânga ca să o ia la stânga şi la fel cu dreapta. Două lovituri pe stânga ca să coboare şi două lovituri pe dreapta ca să urce. Sau îi poţi spune, pur şi simplu. E un dragon deştept, va înţelege. În al treilea rând, voi fi tot timpul cu voi. Veţi fi în siguranţă.

Septimus dădu din cap, nerăbdător, dar Marcia şi Cărăbuş se uitau temători pe fereastră.

— Sunteţi gata? întrebă Marcia.

Septimus făcu semn că da.

— Hai! strigă Marcia. Împinge-l tare, Cărăbuş!

Marcia şi Cărăbuş îi dădură un brânci dragonului, dar fără niciun rezultat – Scuipăfoc stătea bine pe rampa de lansare.

— Aoleu! icni Marcia, împingându-l încă o dată. *Mişcă-te*, tândală ce eşti!

La fel ca un săritor care regretă că s-a urcat pe trambulina cea mai înaltă şi ştie că nu mai e cale de întoarcere, Scuipăfoc se duse până la marginea rampei târându-şi picioarele şi îşi încârligă degetele pe ea. Şovăia, uitându-se la golul uriaş de dedesubt şi apoi la curtea din jurul turnului, care părea tare departe. Septimus închise ochii şi se agăţă bine de ţepii dragonului. În spatele lui, Jenna simţi că aripile se zbat pentru o clipă, dar nimic nu se întâmplă.

— Uite ce e, dragon nătâng, să nu-ţi închipui că poţi veni înapoi, că nu am să te las! strigă Marcia. Iar dacă nu ţi s-a urât cu binele, îţi iei zborul chiar acum!

Unindu-şi forţele, Marcia şi Cărăbuş împinseră şi restul cozii dragonului pe rampă.

Şovăiala lui Scuipăfoc se schimbă în spaimă. Marcia nu era o adevărată mamă de dragon, dar avea în schimb multe dintre calităţile pentru care erau renumite mamele de dragon, iar Scuipăfoc nu simţea nicio deosebire.

— Fă cum îţi spun şi ia-ţi *zborul*! ţipă Marcia şi trânti fereastra în spatele lui.

Scuipăfoc făcu ceea ce i se spusese. Se aruncă de pe rampă şi căzu ca o piatră. Căzu, căzu fără să se oprească, trecând de etajele nouăsprezece, optsprezece, şaptesprezece… Şi tot aşa, trecură glonţ pe lângă etajele şaisprezece, cincisprezece şi paisprezece. La al treisprezecelea, Scuipăfoc îşi dădu seama ce are de făcut. La al doisprezecelea îi dădu prin minte cum să procedeze. La al unsprezecelea întinse aripile. La al optulea le deschise în sfârşit, iar la al şaptelea, când Septimus şi Jenna pierduseră orice speranţă, aripile verzi se desfăcură larg, prinseră vântul şi dragonul se ridică graţios, până când ajunse din nou în vârful Turnului Vrăjitorilor. Marcia, care se albise la faţă, zâmbi cu gura până la urechi, iar Cărăbuş scoase un chiot de bucurie.

— Uf, slavă Domnului că s-a terminat cu bine, mormăi Alther, care devenise aproape transparent de frică, şi pluti până la dragon şi pasagerii lui speriaţi. Vă simţiţi bine? strigă el cam gâfâind, pentru că Scuipăfoc învăţase să dea din aripi şi, bucurându-se de senzaţia zborului, prinsese *viteză*.

Septimus încuviinţă din cap.

— Daţi o roată în jurul turnului şi apoi aterizaţi în curte, strigă Alther.

Septimus clătină din cap. Vedea în depărtare un punct negru, care zbura dezordonat. Era Simon Heap, care tocmai trecuse de acoperişurile caselor de lângă atelierul de dulgherie şi cobora în partea cealaltă.

— Şo, Scuipăfoc. Şo pe el, strigă Septimus.

În atelierul lui Jannit toată lumea era adunată în jurul Corabiei-Dragon. Jannit o remorcase afară din Casa Dragonului şi o întorsese cu capul spre intrare. Jenna îl rugase deja pe Nicko să o întoarcă din noaptea trecută, deoarece însăşi Corabia-Dragon îi ceruse acest lucru. Lui Nicko îi venea greu să se obişnuiască cu ideea că avea de-a face cu o fiinţă vie şi de aceea nu înţelegea de ce e important în ce parte stă cu capul, dar Jenna stăruise.

UN ULTIM Zbor

Din bărcuţa remorcher, Jannit cerceta Corabia-Dragon cu ochi de cunoscător. Ajutată de Nicko, prinsese aripa ruptă într-o atelă şi o legase de cală, dar aripa era zdrobită şi din ea se prelingea un lichid verde care picura în apă. Nici dragonul nu arăta prea bine. Solzii îşi pierduseră strălucirea, ochii i se înceţoşaseră, ţinea capul aplecat iar coada îi atârna fără putere.

— Nu arată bine deloc, strigă Jannit către Rupert Gringe, care era alături de Nicko pe punte şi dădea ordine lucrătorilor.

Rupert clătină din cap.

— Nu prea văd ce am putea face, zise el nemulţumit. După mintea mea, aş zice că are nevoie de o şmecherie vrăjitorească.

Cei trei Vrăjitori, aleşi de Jannit fiindcă păreau cel mai puţin supărători din cei

treisprezece trimişi de Marcia să stea de pază lângă Corabia-Dragon, scoaseră exclamaţii de nemulţumire.

— Auzi, „şmecherie vrăjitorească”, bombăniră ei. Nicko nu zise nimic. Nu îi plăcea felul în care vorbise

Rupert, dar îşi spunea că probabil are dreptate. Ce se putea face într-un atelier obişnuit pentru o Corabie-Dragon care respira, era vie?

— Ce… exclamă Rupert deodată, zărind o mişcare deasupra lui. Un tâmpit s-a aruncat de pe acoperiş. A, nu… ţestoase ţepene!… Chiar *zboară*!

Nicko se uită în sus şi inima i se strânse:

— Simon, murmură el. E Simon.

— Ce? Simon al tău?

— Nu e *al* meu, zise Nicko indignat. Repede, Rupert. E primejdios. Du Corabia-Dragon înăuntru.

Numai că Rupert Gringe era ca vrăjit de silueta îmbrăcată în negru, care venise peste zidul Castelului şi se îndrepta spre ei, zburând încet, ca o cioară rănită.

— *Chiar* aşa. E lepădătura de Simon Heap, izbucni Rupert, ridicând pumnul ameninţător. Dă-te jos, Heap. Sau vrei să vin să te dau eu?

— Rupert, îi şopti Nicko. Nu îl scoate din sărite.

— Să-l scot din sărite? Ei, las că îi arăt eu lui! strigă Rupert, ca să fie auzit de Simon. Heap! Nu te mai zbânţui prin aer ca o fetişcană la Sărbătoarea Solstiţiului de Iarnă. Vino încoace şi

luptă-te ca un bărbat.

— Taci, Rupert, îl rugă Nicko. Nu i te pune în cale. Are un Fulger nimicitor.

— Sigur, şi mătuşa Gertie e Regina din Saba. Aha, uite-l că vine încoace. Hai, Heap, nu te sfii! Ha, ha!

Simon Heap avea mari necazuri cu Amuleta Zborului. Doar după ce se ridicase în aer şi o pornise către Turnul Vrăjitorilor îşi dăduse seama că Scribul Ermetic Şef nu reparase Amuleta. Nu mai îndrăznise să se întoarcă şi să îl pună să o repare, fiindcă nu putea cu niciun chip să întârzie la întâlnirea cu DomDaniel, când trebuia să-şi înceapă noua lui Ucenicie. Habar nu avea că, şi dacă s-ar fi întors, Hugh Fox nu ar fi putut face nimic, fiindcă toate codurile şi încriptările erau în Carte, în *Risipirea* Negurii.

Simon de-abia reuşise să zboare peste zidurile Castelului şi îşi încorda toată voinţa ca să rămână în aer. Vedea bine Corabia-Dragon şi ştia că de această dată nu mai putea greşi. „Trei e cu noroc”, îşi spuse el, „sau cu nenoroc, dacă eşti cumva un mutant, o amestecătură de corabie şi dragon”. În timp ce zbura stângaci deasupra atelierului, Simon scoase ultimul Fulger nimicitor din chimir. În ultima vreme folosise multe Fulgere nimicitoare şi Merrin nu se pricepuse să îi pregătească altele, dar asta nu avea importanţă. Corabia era o ţintă sigură. De această dată nu avea cum să greşească. Nătărăul de Rupert o să se înveţe minte să mai ţipe la el. Va omorî doi

iepuri dintr-o lovitură – sau poate mai mulţi.

Simon aprinse Fulgerul nimicitor.

Se auzi un ţipăt, urmat de două plescăituri puternice. Nicko îi făcuse vânt lui Rupert Gringe în şanţul de Apărare şi sărise după el. Blestemând fiindcă pierduse ocazia de a l-o plăti cu vârf şi îndesat lui Rupert Gringe, Simon aruncă Fulgerul nimicitor. Fulgerul se rostogoli prin aer, bubuind şi huruind.

Cu o iuţeală de care nu i-ai fi bănuit, cei trei Vrăjitori se aruncară şi ei în şanţul de Apărare.

Fulgerul nimicitor izbi Corabia-Dragon chiar în pupă, trecu prin lemnăria aurită ca un cuţit prin unt şi căzu pe fundul şanţului, unde explodă, trimiţând o trombă de apă în aer. Năpădită de un val uriaş de spumă şi aburi, Corabia-Dragon dispăru încet sub apă şi căzu pe fundul şanţului.

În bărcuţa remorcher, Jannit Maarten rămăsese cu gura căscată, îngrozită de ceea ce se întâmplase. Nimeni, niciodată, nu îndrăznise să se atingă de vreo barcă aflată în grija ei. Apucă prima armă care îi veni la îndemână – un ciocan mare – şi îl aruncă spre Simon. Jannit avea braţul puternic şi ciocanul zbură prin aer, trecând la câteva degete de Simon. Apoi zbură mai departe, făcând o curbă frumoasă prin aer. Un dragon care tocmai sosea, aflat la întâiul său Zbor, reuşi cu mare greutate să evite primul (dar nu şi ultimul) proiectil cu care dădea nas în nas, şi asta fiindcă Navigatorul îl prevenise la timp.

Simon îl văzu pe Scuipăfoc şi nu îi veni să îşi

creadă ochilor – sau mai bine zis ochiului, fiindcă Simon avea încă un ochi bandajat după ce Băiatul Lup îl lovise cu piatra. Ce mai voia şi impostorul de frate-său? De ce apărea întotdeauna nepoftit, chiar când îţi era lumea mai dragă? Şi cum de era călare pe un *dragon*?

După ce izbutise să scufunde Corabia-Dragon prinse curaj. Cu toate că nu mai avea Fulgere nimicitoare, iar Amuleta Zborului îi juca feste, Simon se simţea de neînvins. Era simplu ca bună ziua: îi împingea întâi pe unul, apoi pe celălalt de pe dragon şi cu asta se termina. Adio, Ucenic venetic! Adio, domnişoară Prinţesă!

Simon se aruncă prin aer, vrând să îl ajungă pe Septimus.

Navigatorul îl văzu venind şi strigă:

— Jos, Sep, jos!

Septimus îl lovi pe dragon de două ori în partea stângă şi Scuipăfoc începu să coboare în viteză către pădurea de catarge ascuţite de sub ei.

— La dreapta! ţipă Navigatorul. Aterizează pe ponton!

Septimus îl lovi o dată pe dragon în dreapta, apoi de două ori în stânga şi Scuipăfoc se îndreptă repede către ponton, unde Jannit îşi aducea bărcuţa, de care erau traşi cei trei Vrăjitori.

Dar Simon nu voia să renunţe. Se năpusti către Septimus, dar atunci îşi dădu seama că Amuleta Zborului trăgea la dreapta, din care cauză se îndrepta acum spre nasul lui Scuipăfoc. Dragonii au nasul sensibil, iar lui Scuipăfoc nu îi

făcu deloc plăcere că fusese lovit chiar în nas. Deschise instinctiv botul ca să îl muşte tare pe Simon, dar atunci îl apucă strănutul, un strănut urieşesc.

Haa… să… ptiu!

La fel ca dopul unui sticle de suc spumos scuturată bine, o pleaşcă de salivă caldă de dragon îl izbi pe Simon şi îl trimise rostogolindu-se prin aer. Saliva de dragon este o substanţă corozivă. Îl plesni pe Simon în stomac, atât de tare că i se tăie respiraţia, şi, în câteva clipe, îi arse pelerina, tunica şi cingătoarea roşie cu cele trei stele negre ale lui DomDaniel. Simon era la a treia tumbă prin aer când Amuleta Zborului i se desprinse din cingătoare şi căzu, ajungând în lada cu scule pe care o folosise Jannit ceva mai devreme.

Simon se prăbuşi din cer.

Atunci, fără să stea pe gânduri, Septimus îi ordonă dragonului:

— Prinde-l!

Scuipăfoc ştia exact ce are de făcut. Se lăsă în jos ca o piatră şi îl prinse pe Simon doar cu câteva clipe înainte să se izbească de pământ. Apoi ateriză pe pontonul care trosni îngrozitor, gata să se rupă, tocmai în locul unde fusese întinsă aripa Corabiei-Dragon nu cu multă vreme în urmă. Navigatorul căzu cu o bufnitură şi se ridică mânios în picioare.

— La ce a trebuit să faci asta, Sep? întrebă Jenna, sărind repede cât mai departe de Simon,

care zăcea nemişcat pe spinarea lui Scuipăfoc.

Septimus nu îi răspunse, cu ochii numai la Simon.

— Nu… nu a murit, nu-i aşa? o întrebă pe Jannit, care îl trăsese pe Simon jos de pe spinarea dragonului şi încerca să vadă ce e cu el.

Simon zăcea nemişcat pe ponton, alb la faţă, cu roba neagră găurită în zeci de locuri de saliva de dragon, cu părul blond, cârlionţat, năclăit de sudoare şi cu ochii închişi. Jannit îngenunche şi puse urechea pe pieptul lui.

— Nu, murmură ea. Inima îi bate. Şi-a pierdut doar cunoştinţa.

La sunetul vocii lui Jannit, Simon deschise puţin ochii şi gemu.

— Hei, voi de colo, strigă Jannit la Vrăjitori, ia veniţi încoace să vedem la ce sunteţi buni.

Cei trei Vrăjitori, cu hainele şiroind de apă, se apropiară supuşi.

— Ajutaţi-mă să îl duc la carceră, le spuse Jannit.

Jannit şi cei trei Vrăjitori îl apucară pe Simon de mâini şi de picioare şi îl cărară în capătul celălalt al curţii, la carceră – o cameră micuţă de cărămidă, lipită de zidul Castelului, fără ferestre, dar cu o uşă groasă de fier închisă cu trei zăvoare solide, bine unse.

— Eu tot nu înţeleg de ce ai făcut asta, Sep, zise Jenna supărată.

— Dar ce am făcut? întrebă Septimus, mângâind nasul învineţit al lui Scuipăfoc.

— L-ai salvat pe Simon.

Septimus privi în sus spre Jenna, nedumerit de supărarea din vocea ei.

— Păi, ce altceva aş fi putut face? se miră el.

— Să îl laşi să cadă. Eu aşa aş fi făcut, zise Jenna şi izbi supărată cu piciorul într-o pietricică, trimiţând-o în şanţul de Apărare.

Septimus clătină din cap:

— E fratele meu, spuse el cu tristeţe în glas.

TURNUL DE PAZĂ

Nicko insistase să-şi pună masca – nici prin gând nu îi trecea să îl lase pe Rupert să coboare pe fundul şanţului, la Corabia-Dragon, fără el. Jannit trebuise însă să îi explice cum să procedeze, fiindcă Nicko nu mai folosise niciodată masca. Era o invenţie a lui Jannit, care îi spunea „masca de inspecţie” şi o folosea când controla partea de sub apă a bărcilor. Masca era o bucată ovală de sticlă, cu marginile îmbrăcate în piele moale, care se potrivea fix pe faţă şi se lega la ceafă cu o bentiţă de piele. Sticla era tare şi groasă, de culoare verde-închis, din care cauză nu se putea vedea prea bine sub apă, dar, oricum, era mai bine decât să ţii ochii deschişi în apa mâloasă a şanţului.

Nicko ştia să înoate bine. Când băieţii erau

mici, Silas îi dusese adesea afară din Castel, pe o plajă mică, aflată chiar dincolo de Podul fără întoarcere, şi acolo învăţase Nicko să înoate. Sub apă nu mai înotase însă niciodată, iar acum, când se lupta împreună cu Rupert să scoată din mâl capul mare al Corabiei-Dragon, Nicko simţea că îi plesnesc plămânii dacă nu respiră.

Nicko ridică degetul mare al mâinii în semn de victorie şi înotară amândoi spre suprafaţă, scoţând capul dragonului la aer. Jenna îi aştepta, în mână cu o chingă de pânză tare în care prinse iute capul dragonului ca să îl poată ţine mai bine.

— Bravo, băieţi. V-aţi descurcat foarte bine, zise Jannit, aşezând cu grijă capul pe mal, unde întinsese singurul ei covor persan, special pentru dragon.

Jenna rămăsese cu ei. Septimus îl dusese pe Scuipăfoc înapoi la Turnul Vrăjitorilor, dar Jenna refuzase să meargă cu el. Prin urmare, Septimus, care nu voise să zboare fără Navigator, îl dusese pe Scuipăfoc pe jos, stârnind senzaţie pe oriunde trecea.

Jenna îngenunche lângă capul năclăit de noroi al dragonului, sperând să afle vreun semn de viaţă, dar nu văzu nimic. Capul zăcea nemişcat, iar pleoapele grele, verzi, erau strâns închise. Jenna şterse cu blândeţe noroiul de pe urechile aurite, apoi, cu marginea tunicii, curăţă mâlul adunat pe pleoapele solzoase. Îi vorbea dragonului aşa cum făcuse întotdeauna, dar, de această dată, nu primi niciun răspuns.

Jannit se aplecă şi cercetă capul dragonului cu ochi de cunoscător. Nu se vedea nicio rană sau stricăciune, dar cum ar fi putut să îşi dea seama? Avea de-a face cu o corabie sau cu o fiinţă vie? Dacă era vie, atunci putea oare să respire sub apă? Iar dacă nu putea, se înecase, sau fusese ucisă de Fulgerul nimicitor? Jannit Maarten clătina din cap a îndoială. La asta nu se pricepea.

— A… murit? întrebă Jenna în şoaptă.

— N…nu ştiu, domniţă, răspunse Jannit, puţin stânjenită de faptul că Prinţesa însăşi stătea lângă ea, plină de noroi din cap până în picioare, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Dar o vom scoate din apă în câteva clipe, de îndată ce băieţii vâră chinga sub chilă. Vom face tot ce e nevoie. Putem să îi reparăm chila, să arate ca nouă.

— Dar o poţi face să deschidă ochii? întrebă Jenna.

— Ah… n-aş băga mâna în foc, răspunse Jannit, care nu făcea niciodată o promisiune de care nu se putea ţine.

Deodată, Jenna ştiu ceva. Nu îşi dădea seama cum, dar ştia cu siguranţă: Corabia-Dragon era pe moarte şi Mătuşa Zelda era singura care o putea salva.

Jenna se ridică în picioare.

— Am ceva de făcut, zise ea. Stai cu ea până mă întorc?

Jannit dădu din cap în semn de încuviinţare şi Jenna o rupse la fugă. Traversă în goana mare curtea atelierului şi tunelul mucegăit şi ieşi pe

străzile însorite ale Castelului. Se repezi în sus pe prima scară întâlnită, care o duse la drumul pe care santinelele îşi făceau rondul şi care mergea de jur-împrejurul zidurilor Castelului şi se îndreptă spre Turnul de Pază de la Poarta de Răsărit. „E ultima ei şansă”, îşi repeta Jenna în gând, iuţind pasul, fără să îi pese de abisul pe lângă care trecea. Piatra drumului era tocită şi netedă şi de vreo câteva ori piciorul îi alunecă şi ea fu gata să cadă. „Mergi mai cu grijă, nu îi vei fi de folos Corabiei-Dragon dacă pici în curte de la înălţimea asta”, încercă ea să se liniştească singură.

Zidul Castelului cotea şi se răsucea, urmând mulţimea de case clădite alandala. Jenna ţinea ochii aţintiţi spre Turnul de Pază, aflat ceva mai departe şi care dădea spre Pădure. Se strădui să meargă în ritm constant şi, în scurtă vreme, ajunse la picioarele Turnului transpirată, roşie la faţă, abia respirând.

Stătu câteva clipe ca să îşi recapete răsuflarea şi simţi în nări mirosul acru al unor lăzi de gunoi pline ochi, aliniate lângă uşiţa de lemn care ducea la turn. Pe uşă era un anunţ şters de ploaie:

BIROUL DE RELAŢII CU CLIENŢII
SERVICIUL DE ŞOBOLANI MESAGERI

ŞOBOLANI CONFIDENŢIALI AUTORIZAT!
DE CURSĂ LUNGĂ DESCHIS NON-STOP

Sub anunţ era o notiţă de dată mult mai recentă:

ÎNCHIS

Jenna nu avea de gând să se lase cu una, cu două. Împinse uşa cu putere şi fu cât pe ce să se rostogolească într-o cămăruţă întunecată.

— Nu ştii carte? E *închis*, o întâmpină o voce morocănoasă din întuneric.

— Pe anunţ scrie că e deschis NON-STOP, spuse Jenna apăsat.

— Iar pe notiţă scrie că e ÎNCHIS, răspunse vocea. Biroul e închis. Poţi veni mâine. Acum te rog să mă scuzi, vreau să încui.

— Nu mă interesează, zise Jenna. Am nevoie de un Şobolan Mesager chiar *acum*. E ceva urgent, o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Ei, toţi spun aşa, zise şobolanul evaziv, înhăţându-şi servieta diplomat şi pornind spre uşă.

Jenna i se puse în cale. Şobolanul, o lighioană cafenie, destul de corpolentă, ridică privirea şi abia atunci văzu bine cu cine vorbea. I se puse un nod în gât.

— O, făcu el. Aăă... hm. Nu mi-am dat seama că dumneavoastră sunteţi, Maiestate. Iertare, vă rog.

— Nu are nicio însemnătate. Tot ce vreau e să trimiţi mesajul.

Jenna rămase în uşă, iar şobolanul se întoarse la birou, deschise servieta şi se apucă să verifice o lungă listă de nume, clătinând din cap.

— Maiestate, zise el cu părere de rău, nu doresc decât să vă fiu de folos, dar în momentul de faţă toţi Şobolanii Mesageri sunt trimişi cu diverse însărcinări. De aceea am şi închis biroul. Cel mai curând vă pot găsi unul mâine-dimineaţă…

— Mâine-dimineaţă va fi prea târziu, îi tăie Jenna vorba.

Bătrânul şobolan se în tristă.

— Îmi cer scuze, Maiestate. Ştiţi, am avut o perioadă cam grea – câţiva dintre cei mai buni şobolani tineri au căzut răpuşi de o molimă care s-a răspândit prin ţevile de canal, iar acum jumătate din personal e în vacanţă. Iar pe deasupra am avut atâtea solicitări de cursă lungă, de nici nu le mai ştiu numărul.

— Bine, atunci iau un Şobolan Secret, zise Jenna. Stanley este disponibil?

Şobolanul se prefăcu a nu înţelege.

— Şobolan Secret? se minună el. Mă scuzaţi, dar aşa ceva nu există.

— Hai să fim serioşi, izbucni Jenna, scoasă din sărite. Bineînţeles că există. Eu una ştiu prea bine.

Şobolanul se ţinea tare pe poziţie.

— Chiar că nu ştiu despre ce vorbiţi. Acum trebuie să plec, Maiestatea Voastră. Aş putea trimite un Şobolan Mesager la Palat mâine, la prima oră. Vă este convenabil?

Răbdarea Jennei ajunsese la capăt.

— Uite ce e, zise ea pe un ton categoric. Vreau un Şobolan Secret, chiar *în acest moment*.

E un ordin. Dacă nu îmi faci rost de unul, Serviciul Secret Şobolănesc îşi va *înceta* existenţa. Ca să nu mai vorbim de Serviciul de Şobolani Mesageri. Ai priceput?

Şobolanul înghiţi în sec şi îşi făcu de lucru cu hârtiile.

— Am… am să chem repede pe cineva, zise şi, spre surprinderea Jennei, scoase capul pe o ferestruică de lângă masă şi zbieră: Stanley! Hei, Stanley! Ia să-ţi văd coada! Pronto!

În câteva clipe Stanley îşi făcu apariţia la fereastră.

— Humphrey, nu te enerva, că năpârleşti. Ce te-a pus aşa pe foc?… A… făcu el dând cu ochii de Jenna.

— Ai fost solicitat, Stanley, zise şobolanul, vrând parcă să se scuze.

— Aha, zise Stanley fără pic de entuziasm.

Jenna nu mai pierdu vremea cu explicaţii.

— Stanley, zise ea repede, vreau să duci un mesaj urgent Mătuşii Zelda. *Trebuie* să vină aici de îndată. E singura speranţă pentru…

Stanley ridică laba – un gest pe care Jenna îl cunoştea prea bine.

— Nu, spuse el cu hotărâre.

— Ce? făcu Jenna şi aruncă o privire către Humphrey, care părea consternat.

— Vă rog să mă scuzaţi, zise Stanley şi intră pe fereastră direct pe masă. Astă-seară nu sunt disponibil.

— Ba eşti, îl contrazise Humphrey.

— Ba nu sunt, îi replică Stanley. Dawnie m-a invitat la ea acasă, la cină. Din câte am înţeles, ea şi soră-sa s-au ciorovăit. Cât despre mine, am învăţat lecţia. Înainte puneam slujba pe primul loc, iar Dawnie venea a doua. Gata, s-a terminat.

— Bine, dar… protestă Jenna.

— Ştiu ce veţi spune, Maiestate, şi vă cer iertare, dar în seara asta Dawnie are întâietate, chiar dacă ar fi să îmi pierd slujba. Iar acum vă rog să mă scuzaţi; vreau să aleg nişte flori din cutia de gunoi, până nu se goleşte.

Cu acestea, Stanley făcu o mică plecăciune şi trecu pe lângă Jenna, cu capul sus.

Rămasă cu gura căscată, Jenna îi deschise uşa şi îl văzu sărind jos de pe drumul de pază şi dispărând pe după un acoperiş.

— Mda, zise Humphrey, chiar că nu mai ştiu ce să zic.

— Nici eu, zise Jenna. Era ultima mea speranţă. De fapt, nici nu cred că Mătuşa Zelda ar fi putut ajunge aici la vreme. Nu cred că mai avem mult timp. Bună seara.

— Bună seara, Maiestate, îi spuse Humphrey Jennei, care închise încet uşa şi o porni înapoi spre atelierul lui Jannit.

CARCERA

În carceră, Simon Heap deschise ochii şi gemu. O clipă crezu că se află în Temniţa Numărul Unu, dar apoi îşi dădu seama că o rază subţire de lumină venea printr-o ferestruică zăbrelită şi se mai linişti. În Temniţa Numărul Unu era întuneric beznă fiindcă era închisă ermetic şi, deşi locul unde se afla acum mirosea urât, nu mirosea nici pe departe atât de urât ca în Temniţa Numărul Unu. Custodele Suprem îi arătase odată lui Simon Temniţa Numărul Unu şi acesta nu o mai putuse uita.

Simon se ridică încet. Capul îl durea, stomacul îl durea şi mai tare dar, din câte îşi putea da seama, nu avea niciun os rupt. Nu înţelegea de unde erau găurile mari din tunica lui până când, într-o clipă, revăzu scena. Dragonul… veneticul… Amuleta Zborului – pierdută. Simon gemu din nou. Ce înfrângere… Era dezamăgit de sine. Nu numai că Marcia nu îl invitase niciodată să devină Ucenicul ei, dar acum se adeverea că nici DomDaniel nu îl voise – şi asta după tot ceea ce făcuse Simon pentru el. Îi adunase oasele lipicioase, se dusese de nenumărate ori la Scriptoriu cu ele, avusese de-a face cu ţâfnosul de Hugh Fox, care îl privise întotdeauna de sus, şi, mai rău decât toate, făcuse nu ştiu câte drumuri prin mohorâtele Tuneluri de Gheaţă ca să ducă oasele femeii aceleia oribile, Una Brakket, ferindu-se să nu fie văzut de bătrânul Viezur. Se întâmplase ca uneori chiar să îi dea o mână de ajutor să pună oasele blestemate în Amalgam, pentru ca Una să poată ajunge la timp la lecţia de dansuri populare. Ce prost fusese. Iar apoi, ca să pună capac la toate, şarlatanul de frate-său îşi face apariţia călare pe un *dragon*. Era un mucos de unsprezece ani şi, pe lângă că era Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit, mai avea şi propriul lui dragon. „Cum naiba de a *reuşit*?”

Simon stătea pe jos în carceră, plângându-şi singur de milă. Nimeni nu voia să ştie de el. Nimic nu îi mergea bine. Viaţa era o mizerie, şi nu era cinstit.

După o vreme, sentimentul de mânie cu care trăia mai tot timpul puse din nou stăpânire pe el. Se ridică în picioare şi cercetă celula. Avea să le arate el că nu îl puteau îmblânzi pe Simon Heap – va ieşi din carceră cât ai clipi. Supărat, Simon împinse uşa, dar aceasta nici nu se clinti. Auzi însă afară nişte şoapte speriate:

— Încearcă să *iasă*…

— Ce ne facem?

— O fi periculos?

— Hai, Brian, nu te prosti.

— Ia nu vă mai împungeţi unul pe altul. Vrăjitorul Neobişnuit va veni în scurtă vreme.

Simon rânji cu gura până la urechi. „Las-o să vină. Eu nu voi mai fi aici să o întâmpin”, jubila el, căci acum ştia unde se află.

Cu mulţi ani în urmă, Jannit extinsese atelierul ca să cuprindă şi vechiul Chei al Vămii, ce nu mai era folosit. Carcera de cărămidă, în care erau închişi marinarii beţi sau persoanele dubioase care ajungeau pe apă la Castel, era singura parte din Vama Castelului rămasă în picioare, iar Jannit o păstra ca să depoziteze uneltele mai de soi. Încă mai avea uşa grea de fier cu trei zăvoare solide şi o cheie uriaşă de alamă în încuietoare. Simon era mai mult ca sigur că mai avea şi chepengul care ducea în Tunelurile de Gheaţă.

Îngenunche şi se puse pe treabă, îndepărtând cât putea de repede pământul adunat pe podea de sute de ani. Din fericire pentru el, în celulă găsi o

lopată foarte bună, aşa că în scurtă vreme lopata lovi chepengul de metal aflat cam la un picior sub pământ.

Chepengul sigilat se deschise uşor, mai ales că Simon ştia cum să procedeze. O pală de aer îngheţat îl izbi în faţă. Simon se strecură prin deschizătură şi ajunse în Tunelurile de Gheaţă, bine cunoscute lui.

Toţi cei treisprezece Vrăjitori – căci Jannit se grăbise să îi aducă şi pe ceilalţi zece rămaşi pe pontonul din faţa atelierului – stăteau cuminţi în jurul carcerei în momentul când Marcia intră ţanţoşă în atelier, însoţită de Sarah şi Silas Heap.

Sarah şi Silas ţinuseră morţiş să îl vadă pe fiul lor cel mare. Nu le venea să creadă ceea ce le spusese Marcia şi se hotărâseră să aibă o discuţie faţă în faţă cu el.

— Măcar de data asta, spusese Sarah, va fi nevoit să stea şi să asculte. Nu va mai putea fugi, cum face de obicei.

Jannit îi duse până la carceră. Părea mică şi slăbuţă pe lângă Marcia, a cărei robă de mătase purpurie se umfla în adierea brizei de seară.

— Am ajuns, Doamnă Marcia, spuse ea oprindu-se lângă Vrăjitorii adunaţi în cerc. E înăuntru. L-am pus acolo acum vreo două ore şi cred că şi-a venit în fire între timp. Avea un cucui

urât de la dragonul pe care l-a atacat.

— Vai de mine, se îngrijoră Sarah. Ce bine ar fi dacă nu s-ar mai purta aşa prosteşte.

— Cu toţii dorim acelaşi lucru, Sarah, zise Marcia neînduplecată. Din păcate, ceea ce face el nu se mai cheamă „prostii”. Cred că mai degrabă s-ar numi „uneltiri cu gândul de a face rău”.

— Vai, Silas, se văietă Sarah. Ce ne facem?

— Trebuie să vorbim cu el, Sarah, zise Silas blând. Să vedem ce are de zis. Nu-ţi mai face sânge rău. Simon e bărbat în toată firea acum.

Cei doi Vrăjitori care stăteau la uşă se dădură respectuoşi în lături ca să-i facă loc Vrăjitorului Neobişnuit. Jannit trase zăvoarele, răsuci cheia grea de alamă în broască şi deschise uşa grea de fier.

— Simon! strigă Sarah şi se repezi în carceră înainte ca cineva să o poată opri. Simon… *Simon*?

— Tu *ştiai* de chepengul ăsta? întrebă Marcia mânioasă. Jannit Maarten se uita nedumerită la chepengul de metal care rămăsese ridicat în mijlocul celulei.

— Nu, zise ea scurt.

Nu îi plăcea felul în care îi vorbea Marcia, dar şi mai mult o enerva să descopere ceva de care nu avea habar în atelierul ei.

— Ce… ce e *asta*? întrebă Sarah şi se sprijini de Silas, disperată să vadă că Simon fugise din nou.

— Nimic, zise Marcia iute. Nimic de care e nevoie să ştii. Vreau ca acest chepeng să fie sigilat

pe loc. Unde e Alther?

Alther Mella pluti prin aer până la ea.

— Alther, mai sunt Bătrâni care au străbătut Tunelurile? Vreau ca fiecare chepeng să fie păzit până când sunt verificate toate Sigiliile.

— Singurul Bătrân potrivit care nu e total ramolit stă de pază la chepengul care dă în Turnul Vrăjitorilor, zise el. Eu însumi nu am fost niciodată în Tuneluri. Nimeni nu se ducea acolo pe vremea mea.

— Nici acum nu ar trebui să se ducă nimeni, Alther. În afară de Inspectorul Tunelurilor. Ah, Hugh Fox are multe explicaţii de dat. După ce se gândi puţin, Marcia adăugă: Alther, vrei tu să te duci cu un Vrăjitor până la Scriptoriu şi să aduci nişte Ceară de Sigilat? Măcar să sigilăm chepengul ăsta.

— Pe mine vă rog să mă scuzaţi, interveni Jannit. A sosit şlepul din Port. Aştept un transport de marfă.

Şi cu acestea plecă spre ponton, unde trăgea o barjă lungă, încărcată cu maldăre de cutii şi coşuri.

Jenna, care nici nu se gândea să se apropie de Simon Heap, se întoarse la Corabia-Dragon. Se aşeză lângă ea, o mângâie blând pe cap şi îi murmură cuvinte de încurajare la ureche, aşteptând de la ea un semn de viaţă. În acest timp, Nicko şi Rupert se străduiau să bage chingile de cânepă sub burta corăbiei. Când şlepul venit din Port trase la ponton, Jenna ridică privirea şi o văzu

pe Jannit cum prinde parâma aruncată de un marinar şi o leagă de un stâlp de pe chei. Apoi mai văzu ceva – sau, mai bine zis, pe *cineva* – şi se sperie de moarte. Era străinul negricios din Port.

Bărbatul stătea în picioare pe punte, gata să sară pe ţărm. Avea păr lung, negru, legat pe frunte cu o bandă argintie, iar tunica roşie de mătase era mototolită şi pătată. Se vedea că făcuse un drum lung.

Jenna îngheţă de groază. Se ascunse după capul Corabiei-Dragon şi atunci auzi vocea groasă, cu accent străin, a bărbatului adresându-i-se lui Jannit:

— Iertaţi-mă, doamnă, am auzit că Prinţesa s-ar afla pe aici. E într-adevăr aşa?

— Dar cine sunteţi dumneavoastră? întrebă Jannit bănuitoare.

— Sunt în căutarea Prinţesei, zise străinul fără să fi răspundă la întrebare, apoi, văzând agitaţia din jurul carcerei, adăugă: Se află cumva acolo Vrăjitorul Neobişnuit, doamnă?

— O fi, zise Jannit în doi peri, făcându-şi de lucru cu nodul parâmei.

— Scuzaţi-mă, trebuie să mă duc să îl văd.

— Să o vedeţi, îl corectă Jannit, dar străinul deja se îndepărtase.

— Scuzaţi-mă, zise străinul ridicând vocea şi apropiindu-se de grupul adunat în jurul carcerei. Aş putea să vorbesc cu Vrăjitorul Neobişnuit?

Marcia se întoarse spre el şi străinul păru pus în încurcătură. Se opri un moment şi se căută prin

buzunare.

— Alther? zise el. Alther, *tu* eşti?

Marcia nu îi răspunse, dar se făcu albă la faţă.

— Aha, i-am găsit, făcu străinul triumfător, scoţând o pereche de ochelari cu ramă aurită şi punându-i pe nas.

În acea clipă, pe faţa lui se citi uimirea.

— Marcia Overstrand! exclamă el. Vrăjitor Neobişnuit! Să vezi şi să nu crezi.

— Milo? întrebă Marcia cu glas pierdut. Milo Banda? Eşti chiar *tu*?

Străinul părea copleşit de emoţie. Dădu din cap, fără să scoată un cuvânt, iar Marcia îl strânse în braţe – lucru care o îngrozi de-a binelea pe Jenna.

— Unde ai fost atâta vreme? îl întrebă Marcia. Credeam că ai murit.

Chiar în acea clipă, din Fundătură se auzi un strigăt: Nicko scăpase una dintre chingile de cânepă în apă.

De-abia atunci văzu Marcia în ce stare vrednică de plâns se află Corabia-Dragon.

— Jannit! ţipă ea. Jannit, ce s-a întâmplat?

Dar Jannit nu prea avea chef de vorbă. Voia cu orice preţ să ridice Corabia-Dragon din apă înainte să se întunece şi era sătulă până peste cap de Vrăjitorii care se învârteau prin atelierul ei. Aşa că spuse obosită:

— Du-te şi ia altă chingă, Nicko, şi să încercăm din nou.

Jenna văzuse cum îl întâmpinase Marcia pe străinul cel negricios şi nu îi venea să îşi creadă ochilor. Acum, văzând că Marcia vine spre Corabia-Dragon, ba încă îl mai aduce şi pe străin cu ea, Jenna sări în picioare şi, până să apuce vreunul din ei să îi spună o vorbă, se repezi spre tunelul care ducea afară din curtea atelierului.

avea nici cea mai vagă

Jenna o rupse la fugă pe străzi şi ulicioare, îndreptându-se spre Palat. Strângea în pumn cheia de aur pe care l-o dăduse Mătuşa Zelda – cheia de la Camera Reginei. Din păcate, nu

CAMERA REGINEI

idee unde s-ar putea afla Camera Reginei, şi

probabil că nimic din ce se afla acolo nu ar fi putut salva Corabia-Dragon. Era însă singura şansă, deoarece vedea limpede că Marcia era în cârdăşie cu străinul şi nu putea avea încredere în ea.

Acum înţelegea cum trebuie să se fi simţit Septimus atunci când îi spusese Marciei că Simon o răpise, iar Marcia nu îl crezuse. Dădu colţul în fugă şi se izbi de Scuipăfoc.

— Au! ţipă ea.

— Jen! exclamă Septimus luat pe nepregătite. Credeam că eşti lângă Corabia-Dragon. Tocmai veneam să te văd. Iar Scuipăfoc nu voia să rămână în curte. De fapt, a ros aproape în întregime Cuşca Dragonului pe care i-au construit-o Vrăjitorii debutanţi şi…

Aici se opri, văzând expresia deznădăjduită a Jennei.

— Dar ce s-a întâmplat, Jen?

— Vai, Sep, dragonul… e pe moarte. Iar străinul din Port… e *aici*. A venit după mine!

— Cum?

— Şi, ce-i mai rău, Marcia îl cunoaşte! S-a bucurat mult să îl vadă. L-a *strâns în braţe* chiar.

Septimus era uluit. Marcia nu strânsese niciodată pe cineva în braţe. Niciodată.

— Sep, hai cu mine. Mă duc la Palat, poate găsesc Camera Reginei. Cine ştie, poate dau acolo de ceva care să salveze Corabia-Dragon. O poţiune, sau poate altceva… Ştiu şi eu…

— Sigur, merită să încercăm. Hai, Scuipăfoc. Ia stai puţin, Jen, dar nu ştii unde e Camera

Reginei.

— Aşa e, dar Mătuşa Zelda a zis că o voi găsi când Va veni Vremea. Poate că Vremea aceea e acum.

Jenna şi Septimus ajunseseră pe la jumătatea Căii Vrăjitorilor când Septimus se văzu nevoit să rămână în urmă cu Scuipăfoc; dragonul îl făcea de râs ziua în amiaza mare. Jenna întoarse capul şi îl văzu pe Septimus cum se uită la o balegă cât toate zilele, pe care Scuipăfoc tocmai o făcuse drept în mijlocul Căii Vrăjitorilor. Neştiind ce să facă, Septimus se hotărî să o lase acolo şi să meargă mai departe.

— Hei, tu, ăla cu dragonul! se auzi o voce din spate.

Septimus se întoarse şi văzu un tânăr slăbuţ, cu o figură serioasă, îmbrăcat într-o tunică din pânză de casă, care alerga după el cu un sac şi o lopată. Tânărul îl ajunse din urmă şi îi întinse sacul şi lopata.

— Societatea de Protecţie a Căii Vrăjitorilor… Supraveghetor al Curăţeniei Străzilor, se prezentă el suflând greu. Murdărirea Căii Vrăjitorilor este o infracţiune. Vă rog să curăţaţi murdăria făcută de animal şi să o luaţi cu dumneavoastră.

Septimus se uită îndoit la sacul mare pe care i-l dăduse omul.

— Bine, dar nu cred că va încăpea în sac, spuse el adunând balega cu lopata, în timp ce Jenna ţinea sacul, îndemnându-l să se grăbească.

Soarele apunea, iar Billy Pot pleca

împingându-şi Dispozitivul, ostenit după o zi care îi pusese răbdarea la grea încercare – şopârlele-de-pajişte îşi făcuseră iar de cap. Când îi văzu pe Jenna, Septimus şi Scuipăfoc venind, se lumină la faţă. Billy Pot mirosise o dată balegă de dragon, pe când urma un curs ca să îşi ia Diploma de Crescător de Şopârle, şi de atunci nu mai uitase mirosul. De fapt, majoritatea celor care mirosiseră o dată balega de dragon nu îi mai puteau uita mirosul.

— Scuzaţi-mă, tinere domn, zise Billy Pot apropiindu-se în goană. Vă rog să mă scuzaţi că îndrăznesc… Aş vrea să vă întreb dacă aţi fi dispus să vă despărţiţi de conţinutul sacului pe care îl purtaţi. V-aş fi etern recunoscător. Nu e nimic mai bun decât nişte balegă de dragon, strategic plasată, ca să pui şopârlele la respect. Sunt disperat. De când a trecut calul acela peste Dispozitiv, nu le mai pot stăpâni şi…

— Sigur, zise Septimus. Ia-l, te rog.

— Înţelegeţi, domnule, visez de multă vreme să găsesc un pic de balegă de dragon. Chiar am visat că găseam. Dar unde mai poţi găsi un dragon în zilele noastre? Pentru un Crescător de Şopârle, cum sunt eu, e un coşmar. Un coşmar, repetă Billy Pot clătinând amărât din cap. Bineînţeles, dacă nu doriţi să îmi daţi sacul, am să înţeleg.

— Nu, te rog, te *rog* ia-l, zise Septimus şi îi întinse sacul umflat lui Billy Pot, care zâmbi pentru prima oară în ziua aceea.

Ajungând la poarta Palatului, Jenna, Septimus

şi Scuipăfoc auziră vocea subţiratică a lui Godric:

— Aaa, bună seara, Prinţesă. Ce plăcere să vă revăd. Bună seara şi ţie, Ucenicule. Cum merge cu Transformarea? Ţia reuşit Tripla Transsubstanţiere?

— Sunt pe aproape, răspunse Septimus trăgându-l pe Scuipăfoc după el.

— Bravo ţie, zise Godric şi adormi la loc.

În foişorul din aripa de răsărit a Palatului, Scuipăfoc se foia, scheuna şi zgâria cu ghearele treapta de jos a unei scări spiralate. Septimus îl legase de un inel prins în perete, parcă anume pus acolo, şi îi dăduse comanda „şezi”.

— Sunt sigură că e pe aici, spuse Jenna, concentrându-se asupra cheii de aur în timp ce urca scara.

Când ajunse la platforma din vârful foişorului, Jenna scoase un chiot de bucurie.

— Da! Uite, Sep, uite! Am găsit-o!

— Unde? întrebă Septimus, privind-o nedumerit.

Jenna îl privi întrebătoare.

— Te ţii de glume, Sep. Nu crezi că e uşa asta de aur cu desene pe ea şi gaura cheii chiar în mijloc, cu un smarald deasupra – la fel ca şi cel de pe cheie?

— Ce uşă de aur? întrebă Septimus.

Atunci Jenna înţelese şi se înfioră de emoţie.

— Nu vezi nimic? şopti ea.

— Nu, răspunse Septimus, puţin intimidat. Nu văd nimic. Adică, văd un perete gol de pe care au

căzut bucăţi de zidărie.

— *Aici* e, Sep. Eu o văd, crede-mă. Acum am să bag cheia în broască, spuse Jenna, nu prea sigură pe ea. Mă aştepţi până mă întorc?

— Sigur că da.

— Ce ciudat! Am să încerc cheia, ce zici?

— Da. Hai, Jen. Ia stai! Spui că broasca e în mijlocul uşii?

— Da. De ce? întrebă Jenna cu îngrijorare în glas.

— Atunci ai grijă să te dai repede la o parte de îndată ce ai răsucit cheia în broască. Uşa se va deschide ca podul de peste şanţul de Apărare. Te face una cu pământul dacă nu te fereşti.

— Chiar aşa? De unde ştii?

— Hi, sunt lucruri pe care eu le ştiu, zise Septimus dându-şi importanţă.

— Eşti un caraghios, zise Jenna.

Septimus se dădu înapoi şi privi cu uimire cum Jenna împinge cheia în faţă până când capătul îi dispare. Apoi Jenna sări brusc înapoi şi îi zâmbi. Septimus îi zâmbi şi el, după care o văzu cum face câţiva paşi înainte şi dispare prin peretele gros de piatră.

Uşa de aur se închise tăcută în urma Jennei. Se afla într-o cameră mică, surprinzător de primitoare. În cămin ardea focul, iar alături se afla un fotoliu confortabil. Aşezată în fotoliu, cu ochii la foc, stătea o femeie tânără, îmbrăcată într-o tunică din mătase grea, roşie, şi înfăşurată într-o mantie aurie. Peste pletele negre purta o coroniţă

de aur la fel cu cea pe care o avea Jenna. Când Jenna intră în cameră, femeia sări în picioare. Ochii violeţi îi străluceau de bucurie. Făcu un pas şi, nerăbdătoare să ajungă la Jenna, trecu prin fotoliu de parcă nici nu ar fi fost acolo.

Jenna nu văzu însă nimic, şi poate că era mai bine aşa. În faţa ei stătea fantoma Reginei, sorbindu-şi din ochi fiica pe care nu o mai revăzuse de când avea doar o zi. Dacă ar fi văzut-o, Jenna nu ar fi avut cum să nu bage de seamă pata mare de sânge care se întindea pe partea stângă a mantiei mamei sale, chiar dacă nu ar fi observat gaura făcută de glonţ, ascunsă în faldurile tunicii roşii.

Regina se dădu înapoi ca să o lase pe fiica ei să se pb mbe prin Cameră. Văzu că Jenna se uită nedumerită la focul din cămin şi la fotoliul gol. Văzu cum Jenna îşi strânge braţele la piept şi tremură uşor în timp ce se învârtea prin Cameră, uitându-se prin toate cotloanele de parcă zărise ceva anume. Ceea ce căuta Jenna cu disperare era ceva – nici ea nu ştia ce anume – care să o ajute să salveze Corabia-Dragon.

Ştiind că nu îi era îngăduit să se înfăţişeze fiicei ei, Regina aştepta, sperând ca Jenna să găsească singură ceea ce căuta. Jenna era însă gata să renunţe; Camera nu era locul magic pe care şi-l închipuise. Era doar o cameră de zi goală, cu un cămin în care ardea focul, un covor, o măsuţă, un fotoliu şi – Jenna zâmbi deodată – un dulap vechi, dar nu un dulap obişnuit. Căci pe uşa

lui stătea scris POTTUNI INSTABILE ŞI OTRĂVURI SPECIALE.

Jenna deschise uşa şi intră.

Dulapul era gol, ca şi Camera. Pe peretele din faţă erau patru rafturi de lemn, frumos sculptate dar complet goale. Nici urmă de sticluţele cu poţiuni, ierburi de leac sau remedii, ori de cărţile cu farmece sau secrete despre Corabia-Dragon pe care sperase Jenna să le găsească. Deznădăjduită, dădu cu mâna pe rafturi, să se asigure că într-adevăr nu era nimic acolo. Nu era decât praful adunat cu trecerea vremii. Apoi văzu că sub unul dintre rafturi, ascunse în lambriul gros de mahon, erau câteva sertare micuţe. Parcă îi mai veni inima la loc. Apucă mânerul de aur şi trase cu putere. Sertarul se deschise uşor şi din el se răspândi un miros de ciocolată cu mentă învechită şi praf de mucegai. Jenna pipăi înăuntru cu degetele, dar sertarul era la fel de gol ca şi rafturile. Refuzând să creadă, deschise pe rând toate sertarele, dar nu găsi nimic.

Când ajunse la ultimul sertar, deznădejdea o copleşise. Ştia că e ultima şansă, fiindcă altundeva nu mai avea unde să se uite. Când trase de bumbul de aur, simţi că se mişcă ceva înăuntru, ca şi cum ar fi declanşat un mecanism, şi în acelaşi timp auzi un clic uşor în spatele ei. Uşa dulapului se închise şi ea rămase pe întuneric.

Jenna împinse uşa, dar aceasta nu se clinti. Din ce în ce mai speriată, împinse cât putu de tare, dar uşa era înţepenită şi, după cât i se păru

ei, era încuiată. Nu ştia ce să facă. Era limpede că rămăsese închisă acolo. Doar Septimus ştia unde se află, dar el, oricât ar fi vrut, nu avea cum să o ajute. Avea să rămână pe veci acolo, în beznă…

Dintr-odată, Jenna îşi dădu seama că dulapul nu era chiar atât de întunecos pe cât i se păruse. Pe sub uşă se vedea o dâră subţire de lumină. Neştiind ce să creadă, Jenna mai împinse o dată uşa, care, spre bucuria ei, se deschise uşor.

Jenna făcu un pas afară şi se trezi pe dalele de piatră din căsuţa Mătuşii Zelda.

TÂNĂRA REGINĂ

Septimus se *aşează pe jos* în faţa uşii, uitându-se la tencuiala care se desprindea de pe perete şi întrebându-se când se va întoarce Jenna. Încerca să îşi închipuie ce făcea în Camera Reginei şi de ce zăbovea atât de mult, dar aşteptarea nu II de ranja. De mult voise să se uite mai bine la ceva, un obiect pe care Jannit îl găsise în lada ei cu scule şi i-l dăduse spunând:

— Cred că îţi va prinde bine, domnişoru Septimus.

Băgase mâna în buzunar şi îi pusese în palmă Amuleta Zborului.

Amuleta 1 se părea ciudat de cunoscută, de parcă o mai ţinuse în mână. Era o Amuletă neaşteptat de simplă, ţinând seama de puterea pe care o avea. Aurul vechi era zgâriat, iar aripile săgeţii, cât mai rămăsese din ele, erau ciuntite şi îndoite. Cum stătea şi o privea, Septimus simţi un

fel de furnicătură în palmă şi, aproape fără să se gândească, scoase din Chimirul lui de Ucenic propria lui Amuletă, perechea de aripi micuţe de argint pe care Marcia 1 le dăduse atunci când îl întrebase dacă vrea să îi devină Ucenic. Lui Septimus îi plăcea foarte mult Amuleta. Dacă o ţinea în mână şi se concentra, se putea înălţa cam la zece picioare deasupra pământului, dar nu putea zbura. Nu aşa cum făcuse Simon. Septimus visa adesea că zboară şi de multe ori se trezea convins că într-adevăr poate, dar întotdeauna fusese dezamăgit.

Acum, stând în faţa uşii, pe podeaua rece de piatră, şi aşteptând-o pe Jenna, Septimus întinse amândouă palmele, în fiecare cu câte o Amuletă. Amândouă erau frumoase, fiecare în felul ei. În stânga simţea puterea străvechii săgeţi de aur, iar în dreapta gingăşia aripioarelor de argint. Privindu-le, simţea Magia Amuletelor pătrunzându-l şi făcând aerul să vibreze în jurul lui.

Deodată simţi o *mişcare*.

Aripioarele se ridicară drept în mijlocul palmei, fâlfâind încolo şi încoace, asemenea unui fluture care se încălzeşte la soare. Vrăjit, Septimus le privi cum se înalţă din palma lui dreaptă şi se îndreaptă spre cea stângă, unde se aşezară uşurel pe Amuleta Zborului. Se stârni un fulger magic de lumină, aurul şi argintul se contopiră şi aripioarele îşi reluară locul cuvenit ca aripioare ale Amuletei Zborului.

Septimus apucă Amuleta Zborului, acum întregită, cu două degete. Era fierbinte, atât de fierbinte încât aproape că nu o putea ţine. Simţea un fel de furnicături în degete şi îl apucă dorinţa fierbinte de a zbura. Sări în picioare şi se duse la fereastra îngustă care dădea spre grădinile Palatului. Privi umbrele lungi ale înserării, ascultă privighetorile cântând în copaci şi îl apucă din nou dorul să zboare; îşi închipui cum ar fi dacă ar coborî în picaj spre pajişti, speriind păsărelele, trecând chiar deasupra Râului… Cu părere de rău, Septimus îşi luă gândul de la zbor. Tocmai când punea Amuleta Zborului în Chimirul lui de Ucenic – fiindcă nu voia să mai fie ispitit să îl folosească – Jenna ieşi din zid. Luat pe nepregătite, Septimus sări în picioare.

— Jen… începu el dar se opri mirat, căci în urma ei apărură Mătuşa Zelda şi Băiatul Lup.

— Vai, Septimus, zise Mătuşa Zelda, apropiindu-se de Septimus, care rămăsese cu gura căscată de uimire. Mă bucur să te văd bine sănătos. Hi, dar nu avem timp de pierdut. Veniţi cu mine. Trebuie să mergem repede la Corabia-Dragon.

Mătuşa Zelda porni să coboare scara şi Septimus auzi exclamaţia ei de surprindere când se izbi de Scuipăfoc.

— Culcat, Scuipăfoc. Da, îmi pare foarte bine să te văd. Acum, dă-te jos de pe piciorul meu, te rog.

Septimus nici nu mai trebui să dezlege

dragonul, fiindcă acesta rosese deja aproape toată funia cu care îl legase. Ieşi după Mătuşa Zelda şi Jenna pe uşa mică de la poalele foişorului şi se îndreptară împreună spre Poarta Palatului. Mătuşa Zelda mergea cât putea de repede şi, spre mirarea celorlalţi, părea să cunoască până în cele mai mici amănunte străduţele şi ulicioarele Castelului. Cei care treceau pe stradă erau uimiţi să vadă un cort mare, peticit, care venea spre ei în mare viteză. Se lipeau de ziduri şi, când cortul trecea pe lângă ei, urmat de Prinţesă, Ucenicul Vrăjitorului Neobişnuit şi un băiat cu înfăţişare sălbatică şi mâinile bandajate – ca să nu mai spunem de un pui de dragon – se frecau la ochi, nevenindu-le să creadă.

În scurtă vreme, Mătuşa Zelda şi suita ei ieşiră din tunelul care trecea pe sub zidurile Castelului şi dădea în atelier. Îi întâmpină vocea lui Jannit, care răsuna printre bărcile răsturnate:

— Hai, sus! Hai, sus!

Mătuşa Zelda gemu înspăimântată. Încet, încet, ridicat de o mână de lucrători care trăgeau ritmic de frânghie, corpul Corabiei-Dragon, mânjit de nămol şi picurând de apă, apărea din canal. Coada verde cu ţepi aurii atârna moale, iar capul dragonului zăcea tot pe malul canalului. Nicko era aşezat alături şi mângâia solzii verzi de pe botul lung al dragonului, lipsiţi acum de orice strălucire.

Rupert Gringe era pe puntea Corabiei-Dragon. Şiroia de apă şi era plin de noroi din cap până în picioare, fiindcă se scufundase până la

fundul şanţului de Apărare şi fixase chinga de cânepă sub burta corăbiei. Acum îşi ridicase masca şi alerga pe punte de colo-colo, dând ordine şi verificând frânghia.

Îngrozită, Mătuşa Zelda traversă curtea în fugă, ferindu-se de funiile şi ancorele care zăceau pe jos, alături de catarge rupte şi lanţuri ruginite, şi se aşează lângă Nicko.

— Mătuşa Zelda? se minună Nicko.

— Da, eu sunt, dragule, răspunse ea, întinzând mâna şi atingând capul inert al dragonului.

Stătu aşa câteva clipe, clătinând din cap, de parcă nu îi venea să creadă.

— Jenna, Septimus, veniri repede. Aşezaţi-vă lângă mine. Noi trei – Păzitoarea, Tânăra Regină şi Stăpânul Dragonului – trebuie să facem asta.

— Ce anume? întrebă Jenna, nerăbdătoare.

— Tripla Transsubstanţiere, zise Mătuşa Zelda, căutându-se prin buzunarele rochiei din petice.

— A, da, Sep ştie cum, spuse Jenna bucuroasă.

— Nu, nu ştiu, zise Septimus.

— Ba da, ştii. Adică aproape că ştii. Te-am auzit când i-ai spus lui Godric.

— Asta doar fiindcă prima oară când m-a întrebat i-am spus că nu, iar el s-a necăjit foarte

tare şi a început să se vaiete. După ei s-au luat toate Fantomele Bătrâne din Palat. A fost îngrozitor, mai ales că nu se mai opreau. A trebuit să mă duc după Marcia, iar ea mi-a spus să nu fiu rău şi să îi fac pe plac bătrânului ramolit. Am citit însă despre asta, ca să îi pot răspunde lui Godric dacă îmi pune întrebări. E vorba de cele patru elemente, nu-i aşa, Mătuşă Zelda?

— Într-adevăr, Septimus, răspunse aceasta, scoţând o punguţă veche de piele dintr-un buzunar. A trecut de la o

Păzitoare la alta de nu se mai ştie când. O păstrăm într-o cutie încuiată, numită La Mare Ananghie. Fiecare Păzitoare speră că nu va fi nevoită să o folosească, dar ştie că într-o zi Va veni Vremea. Pe cutie e gravată o profeţie:

O Vreme Va veni cândva, Cu Doi din Trei Ea va Zbura. Tu Grijă ai când Vremea Vine şi Ţine Triplul lângă Tine.

— Nimeni nu ştia ce înseamnă, dar când Septimus a găsit Inelul cu Dragon mi-am dat seama că, pentru prima oară de la Hotep-Ra, eram din nou trei – Stăpânul Dragonului, Regina şi Păzitoarea. Iar când tu şi Jenna aţi plecat în zbor cu Corabia-Dragon am ştiut că prima parte a profeţiei s-a împlinit şi că Venise Vremea. Eram pregătită, dar când Jenna a ieşit din dulapul cu poţiuni, aşa cum făcea mama ei la fiecare Solstiţiu de Vară, am… ce mai, m-am înecat cu sandvişul cu varză. Ia să vedem ce avem aici…

Mătuşa Zelda răsturnă punguţa de piele şi

trei potire de aur, mici cât un degetar, smălţuite cu albastru pe margine, căzură pe covorul plin de noroi. Mai scuturǎ o datǎ punguţa, dar nu mai căzu nimic. Băgă mâna înăuntru, dar tot nu găsi altceva. Deznădejdea i se zugrăvi pe faţă.

— Precis că mai trebuia să fie ceva. Niciun fel de instrucţiuni… nimic. Betty Crackle e de vină, a fost atât de delăsătoare… Ce putem face cu trei potire goale?

— Cred că ştiu eu ce, zise Septimus încet.

Mătuşa Zelda îl privi cu un respect sincer.

— Chiar ştii?

— Da, spuse Septimus. Pui potirele în faţa fiinţei pe care vrei să o readuci la viaţă… spuse el, încercând să îşi aducă aminte corect ceea ce citise.

Într-adevăr, Septimus citise tot ce îi căzuse în mână despre Tripla Transsubstanţiere, dar când o întrebase pe Marcia despre Cele Trei Potire ea îi răspunsese că dispăruseră de sute de ani.

— Fă cum ştii tu, Septimus. Aşa şi trebuie, căci tu eşti Stăpânul Dragonului.

Dragonul nu dădu niciun semn de viaţă când Septimus, Jenna şi Mătuşa Zelda se aşezară în semicerc lângă capul lui. Nicko se ridică fără o vorbă şi se trase mai deoparte, luându-l şi pe Băiatul Lup cu el. Nicko simţea puterea înaltei Magii şi prefera să stea la distanţă. Băiatul Lup era speriat. Făcuse ochii mari şi rânjea, arătându-şi dinţii galbeni, uimit să îl vadă pe fostul lui tovarăş din Armata Tânără cum îşi foloseşte

puterile magice.

— Cele patru elemente din această Vrajă, zise Septimus în şoaptă, sunt Pământul, Aerul, Focul şi Apa. Dar pentru a readuce la viaţă dragonul folosim doar unul. Cred că ar trebui să fie Focul.

Mătuşa Zelda încuviinţă.

— A avut prea multă parte de celelalte, zise ea.

— Jen? întrebă Septimus.

— Da, şopti ea. Focul.

— Bine, spuse Septimus. Acum fiecare dintre noi trebuie să aleagă un element din cele trei rămase.

— Pământul, zise Mătuşa Zelda. Pământ bun, sănătos, în care cresc verze.

— Apa, zise Jenna. Fiindcă arată minunat pe apă.

— Iar eu aleg Aerul, spuse Septimus, fiindcă azi am zburat cu Corabia-Dragon. Şi fiindcă pot zbura.

Mătuşa Zelda îi aruncă o privire întrebătoare, dar Septimus era prea ocupat să aranjeze potirele, aşa că nu observă.

— Acum, zise el, ne luăm fiecare potirul şi punem elementul ales în el.

Jenna se duse repede şi umplu potirul cu apă din şanţul de Apărare. Mătuşa Zelda se aplecă şi luă o mână de pământ. Septimus se uita la potirul lui, întrebându-se ce să facă. Pe când se uita, o ceaţă purpurie se ivi pe fundul potirului de aur. Mătuşa Zelda rămase mută de uimire: vedea

semnele Magiei apărând în jurul lui Septimus. Părul lui blond, cârlionţat, era învăluit în luciri purpurii, iar atmosfera era încărcată, ca înainte de furtună.

Sub privirile atente ale Mătuşii Zelda şi ale Jennei, Septimus adună cele trei potire şi, ţinându-le bine împreună, le răsturnă pe toate trei odată cu gura în jos. Pământul şi apa căzură pe covor, dar ceaţa purpurie se lăsă încet în jos, urmărită de o pereche de ochi verzi, una de ochi violet şi una de ochi albaştri de vrăjitoare. Când atinse grămăjoara de pământ umed, o flacără izbucni. Septimus simţi că i se pune un nod în gât; asta era partea de care se temea cel mai tare. Întinse mâinile să ia flacăra şi atunci se auzi strigătul Băiatului Lup, care îl urmărise înspăimântat de după o barcă.

— 412, nu! strigă el, simţind arsura pe propriile lui mâini.

Septimus nu simţi însă nimic atunci când adună flacăra şi o puse în nările dragonului.

Dintr-odată, dragonul trase flacăra pe nas, cât putu de adânc, iar după câteva clipe dădu capul pe spate, tuşi, strănută şi scoase pe nări două limbi lungi de foc. Covorul persan al lui Jannit se aprinse, iar Mătuşa Zelda, Jenna şi Septimus se dădură înapoi, speriaţi. Nicko aruncă o găleată de apă pe covor ca să îl stingă. Dragonul deschise ochii o clipă, după care capul îi căzu cu un bufnet puternic pe covorul ars şi rămase nemişcat, la fel ca mai înainte.

În atelier se lăsă tăcerea. Chiar şi Jannit se opri, aşteptând nici ea nu ştia ce.

Jenna era disperată. Îi aruncă o privire lui Septimus, sperând să primească o încurajare, dar şi el se uita înnegurat la Corabia-Dragon, convins că nu reuşise Tripla Transsubstanţiere. Mătuşa Zelda îşi drese vocea şi era gata să spună ceva, când vocea Marciei ajunse până la ei din celălalt capăt al atelierului:

— Să îmi scoată cineva blestemata asta de găleată din picior!

Un lucrător se repezi să o ajute şi trase de găleata în care Marcia călcase din nebăgare de seamă, grăbită să ajungă la Corabia-Dragon. Marcia venea acum spre ei, cu roba fâlfâind în vânt, iar când se apropie văzură că avea în mână o sticlă mare, verde.

Ajunse la ponton cu răsuflarea tăiată şi scoase dopul sticlei.

— Marcia, ce faci? o întrebă Mătuşa Zelda supărată.

— Salvez Corabia-Dragon. Ştiam că am sticla asta pe undeva. E Apă vie cu extract de şopârlă. Era ascunsă sub podeaua Bibliotecii.

— Ia-o de aici, îi porunci Mătuşa Zelda. Nu care cumva să o atingi cu aşa ceva. O va ucide.

— Zelda, nu fi caraghioasă, îi răspunse Marcia. Nu mai poţi hotărî tu soarta Corabiei-Dragon. Acum eu sunt Păzitoarea.

Jenna şi Septimus se priviră. Avea să iasă cu bucluc.

— Tu… bolborosi Zelda, nevenindu-i să creadă. Tu… Păzitoarea?

— Bineînţeles, făcu Marcia, sigură pe ea. Corabia-Dragon e acum în grija mea. Tu stai prea departe ca să poţi să îţi duci la îndeplinire îndatoririle... Ia ascultă, cum de ai ajuns aici *aşa* de repede?

Mătuşa Zelda se îndreptă de spate ca să pară mai înaltă; de fapt, era micuţă, în comparaţie cu Marcia, dar oricum, se simţi mai bine aşa. Ochii ei albaştri de vrăjitoare aruncau scântei.

— Secretele Păzitoarei nu sunt dezvăluite te miri cui, Marcia, de aceea nu pot să îţi spun cum am ajuns aici. Tot ce vreau să îţi spun e că, atât cât trăiesc, eu voi fi Păzitoarea

Corabiei-Dragon şi voi rămâne în slujba ei oricând va avea nevoie. Acum, Marcia, viaţa ei atârnă într-un fir. Va dura până când Triplul îşi va face efectul, iar în acest timp nimic, şi mai ales o Apă vie cu extract de şopârlă, care mai e şi foarte veche pe deasupra, nu trebuie să tulbure vindecarea. Ca Păzitoare, îţi spun să iei Apa vie de aici. Chiar în clipa *asta*.

Din câte îşi amintea Septimus, fu prima oară când Marcia rămase fără grai. Încercând să îşi ţină firea, puse dopul la loc cu gesturi măsurate şi apoi, străduindu-se să pară cât mai demnă, traversă curtea atelierului, ocolind cu grijă găleata. Atunci descoperi că Milo Banda, Sarah şi Silas Heap urmăriseră toată scena din umbra carcerei, ceea ce nu îi îmbunătăţi câtuşi de puţin

dispoziţia.

Zborul

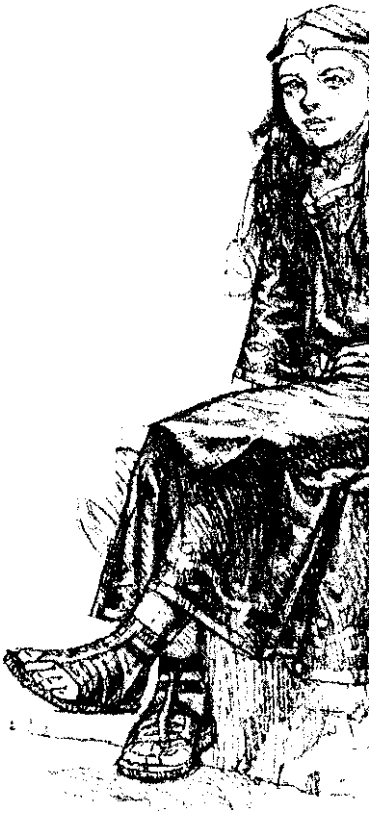

Marcia traversă încruntată şanţul de Apărare al Palatului. Mergea cu pas apăsat şi scândurile de lemn ale podului vechi răsunau sub paşii ei. Era însoţită de Milo Banda, care se ţinuse după ea de la atelier până la Palat, încercând să o împace după discuţia ei cu Mătuşa Zelda.

La intrarea în Palat, lângă scăunelul de aur unde fantoma lui Godric moţăia de obicei, stătea o

Vrăjitoare debutantă, o tânără isteaţă, judecând după ochii ei verzi, strălucitori.

— Bună seara. Bine aţi venit la Palat, spuse ea zâmbind.

— Bună seara, Hildegarde, îi răspunse Marcia.

Milo Banda rămăsese mai în spate, de parcă nu se încumeta să treacă pragul. Marcia băgă de seamă că tremura uşor şi îi dăduseră lacrimile.

— A, zise ea încet. Îmi pare rău, Milo. Nu m-am gândit… Vrei să te lăsăm singur câteva clipe?

Milo Banda dădu din cap. O luă de-a lungul Pasajului Central, uitându-se la pereţii goi şi clătinând deznădăjduit din cap.

Dintr-odată, Marcia simţi că o doboară oboseala. Recunoaşterea o secătuise de puteri şi, pe lângă asta, piciorul îi zvâcnea dureros după întâlnirea cu Scuipăfoc din acea dimineaţă. Cu un oftat de uşurare, se lăsă pe scaunul lui Godric şi îşi scoase botina. Fantoma sări de pe scaun, speriată, şi căzu mototol pe pardoseală.

— Alther, zise Marcia supărată, parcă ţi-am spus să mă scapi de toţi Bătrânii. Nu ne mai sunt de folos, acum că avem Vrăjitorii de rangul doi să facă de strajă la uşă.

— Godric a fost foarte mâhnit când i-am spus să plece, şi n-am avut inima să insist. Pe de altă parte, zise Alther şi plescăi dezaprobator, ar trebui să ai mai mult respect pentru Fantomele Bătrâne. Într-o zi îţi va veni şi ţie rândul.

Alther îl scutură pe Godric de praf şi îi lăcu

uşor vânt spre un fotoliu confortabil dintr-un colţ liniştit şi întunecos al sălii. Bătrâna fantomă adormi buştean în aceeaşi clipă şi nu se trezi decât mulţi ani mai târziu, când fetiţa Jennei intră în ea cu trotineta.

Din păcate, atunci când Jenna se întoarse la Palat, nu îi văzu pe Alther şi pe Marcia, care se odihneau într-un colţ al sălii unde nu prea ajungea lumina lumânărilor aprinse de-a lungul pereţilor. Prima persoană pe care o văzu Jenna atunci când ieşi din Pasajul Central fu străinul din Port. Când dădu cu ochii de el, Jenna scoase un strigăt şi înlemni.

Marcia sări în picioare.

— Ce e, Jenna? întrebă ea, aruncând priviri neliniştite în jur.

Jenna nu răspunse. O rupse la fugă, ieşi din Palat şi se îndreptă spre Septimus, Nicko, Mătuşa Zelda şi Băiatul Lup, lângă care se simţea în siguranţă. Aceştia veneau agale spre Palat, încercând să îl domolească pe Scuipăfoc fiindcă dragonul ţinea cu orice chip să pună gheara pe o şopârlă-de-pajişte.

— H aici! ţipă Jenna când ajunse lângă Mătuşa Zelda. Omul acela… e aici!

— Care om? se miră Mătuşa Zelda, privind mirată şi amuzată la Marcia, care venea alergând pe pajişte, încălţată doar cu o botină.

— Omul… străinul din Port. Cel care l-a apucat pe Tunet de hăţuri, care m-a urmărit, care e în cârdăşie cu Simon… Iar tu l-ai invitat la Palat.

Asta s-a întâmplat!

— Bine, Jenna, protestă Marcia, dar are tot dreptul să vină la Palat. E Milo Banda. E…

— Nu îmi pasă cine e!

— Jenna… Jenna, ascultă-mă. E tatăl tău.

Toţi făcură ochii mari.

— Nu, nu este, zise Jenna bâlbâindu-se. Tata e la atelier… cu mama.

— Da, Silas e la atelier, spuse Marcia cu blândeţe. Iar Milo e aici. Milo e adevăratul tău tată, Jenna. A venit să te vadă.

Jenna tăcu îndelung. Apoi izbucni:

— Atunci de ce nu a venit să mă vadă până acum… când eram mică?

După care o rupse la fugă peste pajişte şi o luă pe poteca ce ducea înapoi la Palat.

— Of şi vai, făcu Marcia.

* * *

Nici lui Silas Heap nu îi pică prea bine sosirea lui Milo Banda, mai ales că Sarah insistă să dea o masă festivă pe acoperişul Palatului în onoarea lui.

— Nu pot înţelege cum să ne bucurăm când băiatul nostru cel mare e prizonier în Tunelurile acelea îngrozitoare de Gheaţă, se împotrivise el.

Sarah îşi văzu de treabă aranjând masa, aşa că Silas se trânti pe unul dintre scaunele aurite ale Palatului şi rămase acolo încruntat, privind cum se înserează.

— Nici nu vreau să mă gândesc la Simon, spuse Sarah bucuroasă. Patrula de Căutare îl va

găsi în scurtă vreme şi ştiu că cel puţin va fi la căldură şi în siguranţă.

— Căldura şi siguranţa din închisoarea Castelului nu sunt ceea ce îmi doream pentru Simon, bombăni Silas.

Sarah clătină din cap.

— Silas, adu-ţi aminte că ieri nici măcar nu ştiam unde ne sunt copiii. Trei s-au întors azi – patru, dacă îl punem şi pe Simon – aşa că ar trebui să ne considerăm norocoşi. Eu astfel am de gând să privesc lucrurile.

Îndreptă faţa de masă şi îi spuse slujitorului care servea cina să se ducă să vadă cum stă bucătarul cu pregătirile.

— În orice caz, Silas, trebuie să fi facem o bună primire lui Milo Banda. La urma urmei, e tatăl Jennei.

— Îhî, făcu Silas morocănos.

Sarah aşează cu grijă sfeşnicele ei preferate în mijlocul unei mese lungi.

— Ştiam că această clipă va veni într-o zi. Nu are niciun rost să ne facem sânge rău acum.

— Nu îmi fac sânge rău, protestă Silas, dar mi se pare ciudat că a apărut după atâţia ani. Pe unde o fi umblat atâta timp? Nu prea îmi miroase a bine. Îhî.

— Nu mai face „îhî”, Silas. Parcă ai fi un moşneag urâcios.

— Hi, poate că sunt. Iar „îhî” am să fac ori de câte ori am chef, Sarah. Îhî.

Cina se prelungi până noaptea târziu. Sarah îl

aşezase pe Milo Banda în capul mesei pe care întinsese o faţă de masă simplă, albă. Jenna îşi aduse aminte de dimineaţa în care împlinise zece ani, care parcă fusese într-o altă viaţă. Jenna se dusese cât putuse de departe de Milo Banda – adică la celălalt capăt al mesei – dar numai după ce se aşezase îşi dăduse seama că stătea chiar faţă în faţă cu el. Ori de câte ori ridica privirea îl vedea cum îi zâmbeşte sau încearcă să i se uite drept în ochi.

Aproape tot timpul cât dură masa, Jenna stătu cu ochii în farfurie, spunând din când în când fraze cu subînţeles Mătuşii Zelda, care era aşezată lângă ea.

Spre miezul nopţii, torţele arseseră aproape complet, aerul se răcori şi mesenii începură să caşte. Mătuşa Zelda se aplecă spre Jenna şi îi spuse încet:

— Tatăl tău e un om bun, Jenna. Ar trebui să auzi ce are de spus.

— Nu îmi pasă ce are de spus, zise Jenna.

— O Tânără Regină înţeleaptă mai întâi ascultă, şi apoi judecă.

Când cina luă sfârşit, Marcia, Septimus şi Scuipăfoc plecară la Turnul Vrăjitorilor. Nicko plecă şi el cu Silas, care voia să îi arate o nouă colonie de Pedestraşi, descoperită în spatele unei ţevi din mansarda Palatului. Sarah îl îngrijea pe Băiatul Lup, care adormise la începutul cinei, iar Mătuşa Zelda era la bucătărie, unde încerca să îl convingă pe bucătar să pregătească varză fiartă

pentru micul dejun de a doua zi. Alther Mella se trăsese mai deoparte, într-un colţ întunecos, ca să cugete la cele petrecute în ziua aceea.

Jenna îl asculta pe Milo Banda.

— Mama ta şi cu mine ne-am bucurat atât de tare când am aflat că vom avea un copil, spunea el. Amândoi speram că va fi o fată, ca să poată deveni Regină. Bineînţeles, eu nu am fost niciodată Rege. Aici nu există acest obicei, spre deosebire de multe Ţări îndepărtate. Acolo – nu o să îţi vină să crezi – coroana revine băieţilor. Tare ciudat. Eu însă mă bucuram să nu fiu Rege, fiindcă, deşi nu eram decât un neguţător obişnuit, îmi plăcea meseria mea. Îmi plăcea să călătoresc şi speram din tot sufletul ca într-o zi să mă îmbogăţesc. Cu şase luni înainte să te naşti tu, am aflat o cale de a face avere. Cu binecuvântarea mamei tale, am închiriat o corabie din Port şi am plecat. Norocul mi-a surâs şi nu după multă vreme corabia era plină de comori pentru tine şi mama ta. Totul a mers bine, echipajul era dibaci, vântul prielnic ne-a purtat spre casă şi am ajuns în Port chiar în ziua când trebuia să vii tu pe lume. Mai potrivită zi nici că se putea. Dar apoi… când am tras la ţărm… spuse el şi cuvintele i se opriră pe buze. Îmi amintesc de parcă ar fi fost ieri… Un marinar mi-a adus vestea, îngrozitoarea veste pe care o aflaseră toţi cei din Port… că draga mea Cerys – mama ta – fusese ucisă. Împreună cu fetiţa mea.

— Eu nu am fost ucisă, murmură Jenna.

— Acum ştiu. Dar atunci… n-am ştiut. Am crezut ceea ce spunea toată lumea.

— Se înşelau. Dar de ce nu ai venit la Castel să vezi dacă e adevărat? De ce nu ai venit să mă cauţi? Ai fugit ca un laş.

— Într-adevăr, aşa ar părea. Dar atunci am simţit că nu mai pot rămâne. Am plecat la primul reflux şi am rătăcit pe mări, oriunde mă ducea vântul… până când am căzut în mâinile lui Deakin Lee.

— Deakin Lee! şopti Jenna înspăimântată, căci până şi ea, care nu era deloc interesată de piraţi, auzise de temutul Deakin Lee.

Milo îşi luă inima în dinţi şi-i zâmbi trist Jennei. Schiţă şi ea un zâmbet nesigur.

— Nu am să uit cât voi trăi cei şapte ani petrecuţi ca ostatic pe corabia lui Deakin Lee. Mă gândeam tot timpul la grozăvia petrecută cu tine şi cu mama ta…

— Şi cum ai scăpat? întrebă Jenna.

— Într-o noapte, în primăvara anului trecut, nişte valuri uriaşe au lovit corabia. Am aflat mai târziu că veneau de la o furtună întunecată care se stârnise la mii de mile distanţă, dar pentru mine au fost valuri binefăcătoare. Deakin Lee a fost măturat de pe punte, iar echipajul lui m-a eliberat. Am preluat comanda corăbiei. Câteva săptămâni mai târziu am aruncat ancora într-un mic port, unde am auzit zvonul că ai fi în viaţă. Nu îmi venea să cred, simţeam că viaţa începe din nou pentru mine. Am ridicat îndată pânzele şi am avut

vânt bun până aici, în Port. Am ancorat în larg şi am înălţat Steagul Galben ca să anunţăm Vama, iar a doua zi dimineaţa Vameşul-şef a venit la noi într-o barcă. Era de fapt o femeie, o femeie aprigă, pe nume Nettles. A aruncat un ochi la comori şi ne-a spus că va trebui să aşteptăm până se eliberează cel mai mare depozit. S-a purtat cam repezit, dar îi sunt recunoscător, căci altminteri nu te-aş fi putut vedea în seara aceea.

Jenna îşi aduse aminte de scena de la depozit. Abia acum înţelegea cele petrecute.

— Când am ridicat privirea şi te-am văzut călare pe cal, arătai întocmai ca mama ta, iar când am mai văzut şi coroniţa de pe fruntea ta am fost sigur că eşti fiica mea. Îmi pare rău, Jenna, cred că te-am speriat în seara aceea. Nu m-am gândit... Ardeam de nerăbdare să vorbesc cu tine. Jenna... Jenna?

Jenna se răsucise şi cerceta din ochi umbrele aruncate de torţele aproape stinse.

— Jenna? repetă Milo.

— Simt că e cineva cu ochii pe mine, zise Jenna.

Milo se foi pe scaun.

— Şi mie mi se pare, zise el.

Se uitară amândoi împrejur, dar niciunul nu văzu fantoma Reginei, venită să îşi vadă soţul şi fiica stând de vorbă pentru prima oară în viaţa lor.

Alther veni plutind spre Regină.

— Îmi pare bine să văd că până la urmă ai ieşit din Camera Reginei, spuse el.

Regina surâse trist.

— Trebuie să mă întorc neîntârziat, spuse ea. Dar nu am putut rezista să nu îl mai văd o dată pe dragul meu Milo şi pe fiica noastră.

— Se vede că sunt tată şi fiică, remarcă Alther.

— Într-adevăr, încuviinţă Regina. Au aceeaşi ţinută, nu?

— Dar ea seamănă nemaipomenit de bine cu tine.

— Ştiu, oftă Regina. Noapte bună, Alther.

Regina alunecă tăcută pe lângă Jenna şi Milo Banda, care priveau chiar spre ea, fără să o vadă însă. Ajunse la foişor şi păşi delicat prin peretele gros de piatră. În Camera Reginei focul ardea ca de obicei, iar Regina se aşează tăcută în jilţul ei, cu gândul la evenimentele din acea zi – ziua pe care o aştepta de atâţia ani.

* * *

Septimus, Marcia şi Scuipăfoc mergeau încet pe Calea Vrăjitorilor. Torţele ardeau pe stâlpii de argint, aruncând pe pavaj umbre jucăuşe pe care Scuipăfoc se căznea să le prindă, ţopăind încoace şi încolo. Trecuse de miezul nopţii şi prăvăliile erau închise, cu ferestrele întunecate, dar când treceau pe lângă Scriptoriu lui Septimus i se păru că vede o lumină lucind în spatele maldărelor de cărţi şi hârtii. Se uită mai atent, dar nu văzu nimic.

Marcia urcă şchiopătând treptele de marmură de la intrarea în Turn, în timp ce

Septimus îl aşeza pe Scuipăfoc în cuşca special construită pentru el, unde avea să îşi petreacă noaptea.

— Vezi să nu scape, Septimus, îi mai spuse Marcia chiar când uşile masive de argint se deschiseră în faţa Vrăjitorului Neobişnuit. Şi nu uita să tragi amândouă zăvoarele.

— Sigur că da, răspunse Septimus, iar Marcia intră în Turnul Vrăjitorilor, tot şchiopătând dar mai liniştită acum.

Septimus fu mirat să vadă cât de repede se cuibărise Scuipăfoc în cuşcă. Trase cele două zăvoare groase de fier şi se îndepărtă în vârful picioarelor. Dragonul sforăia deja de răsunau pereţii.

Era o noapte frumoasă. Curtea Turnului Vrăjitorilor era pustie. Torţele magice aşezate pe marginea de sus a zidurilor aruncau o lumină blândă, purpurie, îndeajuns de slabă ca Septimus să poată vedea puzderia de stele pe cerul nopţii.

Nu prea îi venea să intre în Turn. Ridică privirea spre stele şi îl copleşi din nou dorul lui vechi – să zboare. Dorinţa era atât de puternică încât nu i se putu. Împotrivi şi scoase Amuleta Zborului. Săgeata de aur cu aripioare noi de argint scotea un fel de zumzăit şi Septimus se simţi pătruns de fiorul Magiei. Aripioarele începură să se mişte, iar Septimus simţi că se ridică de la pământ, mai sus, tot mai sus, până ajunse la nivelul Marelui Arc. Ţinând săgeata cu două degete, o îndreptă spre Palat, apoi întinse

braţele, aşa cum îl văzuse pe Alther că face, şi… zbură.

Coborî în picaj şi urmă Calea Vrăjitorilor, zburând iute, la mică înălţime, aşa cum îi plăcea lui Alther, trecu peste Poarta Palatului şi apoi se înălţă spre acoperiş, întocmai cum visase. Dedesubt îi vedea pe Jenna şi pe tatăl ei stând liniştiţi de vorbă, sprijiniţi de creneluri. Nu prea voia să le întrerupă discuţia, dar abia aştepta să îi arate Jennei cât de bine zbura, aşa că se opri câteva clipe, aşteptând ca Milo Banda să facă o pauză. Deodată zări ceva.

Pe celălalt mal al râului, un cal galopa peste Şesuri. Pe cal – furat din faţa tavernei „La calcanul zâmbăreţ” – era însuşi Simon.

Septimus îndreptă săgeata spre silueta întunecată a fratelui său.

— Urmăreşte-l, şopti el Amuletei.

În clipa următoare se trezi zburând peste zidul Palatului şi coborând cu viteză ameţitoare spre pajiştile care se întindeau până la râu. Mirosul răcoros al apei îi umplu nările când coborî chiar deasupra râului, speriind şi câteva raţe. Însoţit de măcăitul supărat al raţelor, Septimus trecu râul şi se opri deasupra acoperişului de stuf al unei căsuţe singuratice, uitându-se după fratele lui. Ceva mai încolo, pe drumul prăfuit care şerpuia printre Şesuri, văzu un călăreţ care dădea pinteni calului, gata să se piardă în noapte. Se îndreptă într-acolo cât putea de iute şi îl ajunse din urmă pe Simon. La început zbură fără să fie

văzut, ţinând fără niciun efort pasul cu calul asudat de oboseală.

În cele din urmă, Simon îşi dădu seama că era urmărit.

— Nu scap de tine! ţipă el şi trase de hăţuri, oprindu-se brusc şi stârnind un nor de praf.

Septimus coborî încet drept în faţa calului.

— Mi-ai… mi-ai luat Amuleta Zborului, se bâlbâi Simon de furie când văzu săgeata de aur în mâna lui Septimus.

— Da, am Amuleta Zborului, zise Septimus, zburând repede într-o parte, căci Simon întinsese mâna să îl prindă.

Dar Amuleta nu e a mea. Amuleta Zborului nu aparţine nimănui, Simon. Ar fi trebuit să ştii că o Amuletă Străveche este propriul ei stăpân.

— Nerod îngâmfat! mormăi Simon.

— Ce ai zis? îl întrebă Septimus, deşi auzise foarte bine.

— Nimic. Dă-te la o parte din calea mea, veneticule, şi nu cumva să îndrăzneşti să mai îmi ţintuieşti calul, că n-o să îţi placă ce păţeşti.

— Nici nu aveam de gând, îi răspunse Septimus, zburând în faţa calului. Am venit să îţi spun să pleci de aici.

— Asta şi fac, bombăni Simon cătrănit.

Septimus rămase însă în faţa calului.

— Vreau să îţi mai spun şi că, dacă mai încerci vreodată să îi faci vreun rău Jennei, vei avea de a face cu mine. Ai înţeles?

Simon îşi privi fratele mai mic. Septimus îi

întoarse privirea; ochii lui verzi aruncau săgeţi. Simon nu mai zise nimic, pentru că recunoscu forţa lui Septimus – era puterea celui de-al şaptelea fiu al celui de-al şaptelea fiu.

— Ai înţeles? repetă Septimus.

— Mda, mormăi Simon.

— Acum poţi să pleci, zise Septimus pe un ton stăpânit şi se dădu într-o parte ca să îi facă loc.

De pe cal, Simon privi în jos spre băiatul mic, neajutorat, aflat în mijlocul Şesurilor la ora aceea târzie din noapte. O clipă se gândi cât de uşor i-ar fi să îl facă să dispară. Nimeni nu va avea să mai ştie vreodată de el. Nimeni nu va bănui niciodată… Dar nu făcu nimic. Dădu pinteni calului şi plecă în galop, strigând peste umăr:

— Ce bine era dacă *într-adevăr* erai mort când te-a luat moaşa!

Septimus zbură încet înapoi la Turnul Vrăjitorilor. Cuvintele lui Simon îi răsunau în minte.

Zâmbea. Fusese acceptat şi de ultimul dintre fraţii lui.

CE S-A ÎNTÂMPLAT ÎNAINTE…

BILLY POT

Cu câtăva vreme în urmă, Billy Pot avusese o prăvălie unde vindea reptile. Lui Billy îi plăceau foarte tare şopârlele şi şerpii şi se specializase în creşterea pitonilor purpurii. Cel mai mare piton dintre cei crescuţi de Billy trăia în curtea din spate a atelierului lui Terry Tarsal, pantofarul. Terry nu putea suferi şerpii şi numai după multă

codeală acceptase să folosească pielea pe care aceştia o lăsau când năpârleau ca să îi facă Marciei botine cu vârf ascuţit.

Atunci când Custodele Suprem cumpărase o colonie de ţestoase clămpănitoare de la Billy şi îi ordonase să se mute în Palat ca să aibă grijă de ele, Billy nu îndrăznise să spună nu. Nepoata lui Billy, Sandra, preluase prăvălia şi, cu toată împotrivirea lui Billy, se apucase să vândă fel de fel de hamsteri şi iepuri cu blană lungă. Micile animale cu blană s-au dovedit a fi foarte populare, aşa că, în scurtă vreme, Sandra i-a propus lui Billy să-i cumpere prăvălia.

Cu banii luaţi de la Sandra pe prăvălie, Billy a clădit adăposturile pentru şopârle de pe malul râului, a construit Dispozitivul şi s-a dedicat eternului său ideal: pajiştea perfectă. Când familia Heap s-a mutat în Palat împreună cu Jenna, Silas l-a rugat pe Billy să rămână ca să îl ajute să scape de ţestoasele clămpănitoare. Billy a rămas acolo, dar stârpirea ţestoaselor s-a dovedit a fi o treabă imposibilă, iar Billy a renunţat după ce a fost cât pe ce să îşi piardă un deget între fălcile unei ţestoase deosebit de agresive.

UNA BRAKKET

Una Brakket fusese femeie de serviciu la Cazarma Armatei Tinere pe vremea când Septimus începea să se ţină pe picioare. Unei nu îi plăceau băieţii, nici chiar cei din Armata Tânără, care erau ascultători şi speriaţi, aşa că în scurtă vreme s-a transferat, devenind menajera

Vânătorului şi Gonacilor lui. Una îl admira foarte tare pe Vânător, deşi probabil că el nici nu o băgase în seamă. Într-o zi a întrebat-o unde îi sunt şosetele şi Una a fost în al nouălea cer de fericire multe zile după aceea. Chiar s-a apucat să fi ascundă şosetele Vânătorului, pentru ca acesta să o mai întrebe unde sunt, dar întâmplarea nu s-a repetat.

Când Custodele Suprem şi-a luat tălpăşiţa şi Jenna a venit la Palat ca Prinţesă, Una a profitat de Proiectul „A doua şansă" lansat de Marcia şi Alther. A făcut cerere pentru un post de femeie de serviciu la Palat, dar nu l-a căpătat, fiindcă Sarah s-a speriat de înfăţişarea ei. Cei care se ocupau de Proiect au trimis-o în cele din urmă la Profesorul Viezur Van Klampff, care a luat-o ca menajeră doar fiindcă i-a fost frică să o refuze.

În adâncul sufletului însă, Una ţinea cu DomDaniel şi s-a înscris în Detaşamentul Restauraţiei, o reţea secretă de persoane care doreau să îl vadă întors la Palat. Grupul se reunea în fiecare sâmbătă seara, sub pretextul unor cursuri de dansuri populare. La una dintre aceste reuniuni l-a cunoscut Una pe Simon Heap.

PROFESORUL VIEZUR VAN KLAMPFF

Viezur Van Klampff descindea dintr-o familie de profesori din tată în fiu. Cu multe sute de ani în urmă, profesorul Doris

Van Klampff elaborase o formulă complicată, pe care o ţinuse secretă, pentru a scăpa de Bântuieli precum Umbra Marciei sau Spectrul

care îl aşteptase pe Alther pe vremea când era Ucenicul lui DomDaniel. Deşi cu toţii nişte genii în matematică, profesorii Van Klampff erau inexplicabil de creduli şi deosebit de uituci, iar Viezur nu făcea excepţie.

După ce tatăl lui Viezur, Otto, sărise în aer odată cu vechiul Laborator Van Klampff, pe când amesteca un Amalgam extrem de instabil, Viezur s-a hotărât să renunţe la experimentele ştiinţifice şi să ducă o viaţă liniştită pe malul şanţului de Apărare. Când s-a mutat în casa de pe Drumul Vaselor, a descoperit cu groază că la capătul unui labirint de tuneluri se afla un străvechi laborator. Timp de mulţi ani, Viezur a încercat să uite de laborator, dar până la urmă ispita a fost prea mare şi el s-a hotărât să continue ceea ce începuse tatăl său. A perfecţionat Amalgamul lui Otto până când a devenit un paravan desăvârşit contra energiei întunecate, dar totodată, fără voia lui, a creat o ascunzătoare ideală pentru oasele lui DomDaniel.

Viezur Van Klampff era mult prea încrezător în ceilalţi şi nu avea nici cea mai vagă idee că Una era înscrisă în Detaşamentul Restauraţiei.

CĂRĂBUŞ

Cărăbuş era singur la părinţi. Crescuse în Hardughie, unde părinţii lui aveau două camere mari chiar dedesubtul locuinţei familiei Heap. Printre primele amintiri ale lui Cărăbuş era scena în care mama lui bătea furioasă cu coada măturii în tavan, strigând: „Da mai potoliţi-vă odată!” Părinţii îi interziseseră să se joace cu copiii soţilor

Heap, ceea ce îi făcea şi mai interesanţi, iar Cărăbuş se împrieteni în scurtă vreme cu Jo-Jo Heap, care era de o seamă cu el.

La vârsta de unsprezece ani, Cărăbuş trecuse dificilul examen de intrare la Scriptoriu, spre încântarea şi mândria mamei lui. La început fusese Băiat-Bun-la-Toate, dar mai apoi, după ce Inspectorul căzuse de pe sanie şi îşi fracturase glezna, lui Cărăbuş i s-a încredinţat sarcina de a face inspecţia săptămânală a Tunelurilor de Gheaţă.

Cărăbuş îl plăcea mult pe Septimus, pe de o parte fiindcă îi amintea de Jo-Jo, iar pe de alta fiindcă îi împărtăşea interesul faţă de Magie şi gusturile trăsnite în materie de sucuri acidulate. Ca şi Septimus, Cărăbuş ura Magia întunecată deoarece, aşa cum îi mărturisise lui Septimus la un pahar de Suc spumos, „Toate chestiile astea întunecate te deprimă. După ce individul ăla îngrozitor s-a întors în Turnul Vrăjitorilor, mi-a murit hamsterul, mamei i-a ieşit un furuncul enorm pe vârful nasului, iar pisica a fugit de acasă. Şi toate astea din cauză că, fiind la serviciu, nişte chestii întunecate s-au lipit de mine şi le-am dus acasă. Groaznic”.

Şi Septimus îl plăcea pe Cărăbuş şi avea încredere totală în el.

BORIS ARCANUL

Boris nu-şi mai aducea aminte să-i fi zis cineva şi altfel decât „Arcanul”. La început, mama lui se străduise să îi spună „Boris”, dar, încă de pe

vremea când începuse să se ridice în picioare, renunţase şi ea, la fel ca toţi ceilalţi, şi îi spusese doar Arcanul – nici ea nu ştia de ce, dar Boris i se părea prea familiar.

Arcanul îşi pusese în cap să devină Vânător. Fugise de acasă şi se alăturase Haitei de Gonaci din Tărâmurile Rele, acolo unde DomDaniel pregătea asasinarea Reginei. Arcanul îşi dăduse toată silinţa la antrenamente, dar nu era prea apreciat. Renunţase să se mai spele pe dinţi încă din copilărie şi nu avea de gând să se apuce acum, când maică-sa nu mai era lângă el să îl cicălească. Avea supărătorul obicei de a plescăi din limbă, ceea ce îi enerva pe cei din preajmă şi, colac peste pupăză, creştea foarte repede, aşa că în scurtă vreme fu prea înalt pentru meseria de Vânător.

Dovedindu-se demn de numele pe care îl purta, Arcanul deveni Vânător Adjunct, dar se opri aici. După răsturnarea Custodelui Suprem se înscrise în Proiectul „A doua şansă” şi fu acceptat ca Vrăjitor debutant – un post de probă pentru cei trecuţi de o anumită vârstă sau care nu aveau antecedente magice.

Ambiţia Arcanului era acum să devină Vrăjitor adevărat. Voia să ajungă cel puţin Vrăjitor Obişnuit, dar în gândul lui îşi spunea că nu va refuza postul de Vrăjitor Neobişnuit dacă i s-ar oferi. Nu a fost niciodată cazul.

JANNIT MAARTEN

Dacă i-ai fi cerut lui Jannit să îţi vorbească despre ea, ţi-ar fi răspuns scurt: „Construiesc

bărci”. Atât. Jannit nu prea avea timp de politică şi chiar mai puţin timp pentru Vrăjitori. Nu o interesa nimic din cele ce se petreceau la Castel; pentru ea, lumea se rezuma la atelierul de lângă Castel. Noaptea dormea neîntoarsă în hamacul ei, în zori se trezea şi apoi îşi petrecea ziua fericită, construind, reparând, vopsind şi răzuind sau făcând una dintre sutele de treburi complicate şi mâncătoare de timp de care au nevoie bărcile.

Măcar că lui Nicko nu îi venea să creadă, Jannit fusese şi ea o fetiţă la vremea ei. Uitase însă totul despre perioada aceea, poate pentru că îşi petrecuse copilăria într-o fermă micuţă, pierdută între Şesuri, şi nu îi plăceau găinile, nu putea suferi vacile şi ura porcii. Părinţii ei nu înţeleseseră de ce, la vârsta de paisprezece ani, Jannit fugise de acasă, îmbrăcată ca un băiat, şi se angajase pe o corabie. La vârsta de nouăsprezece ani se întorsese, cu propria ei corabie, şi deschisese atelierul de construit bărci, chiar alături de Cheiul Vămii, acum părăsit. Jannit era cât se poate de mulţumită de viaţa pe care o ducea şi nu pleca de la atelier decât în situaţii cu totul deosebite.

POTAIA

Potaia chiar fusese odată o minge de tenis. Zăcuse timp de doi ani într-un şanţ plin de apă de lângă Clubul Municipal de Tenis, după ce fusese aruncată afară pe fereastră de un jucător enervat. Fusese roasă bine de şoareci şi încet, încet se descompunea, până în ziua când Simon Heap a

zărit-o, a pus-o în buzunar şi a dus-o la Observator.

În lunile care au urmat, Potaia a stat închisă într-o cutie sigilată, sub atenta îngrijire a lui Simon Heap, care umplea regulat cutia cu gaze şi poţiuni, o descânta ore în şir şi o înconjura cu Farmece pe Dos. Când, în cele din urmă, Potaia se trezi la viaţă, auzi descântecele murmurate de Simon la miezul nopţii şi simţi mirosul emanaţiilor întunecate pe care Simon le sufla în cutie. Rămase în cutie, nelămurită dar curioasă să vadă ce va urma.

Apoi, într-o noapte, la întunecarea Lunii, Simon o scoase din cutie şi Potaia văzu lumea pentru prima dată. Îi plăcu ceea ce vedea; Simon era şi el mulţumit de ceea ce crease. Potaia lumina tare şi părea inteligentă; era supusă şi învăţa repede. În scurtă vreme îşi urma Stăpânul peste tot şi îi deveni cel mai credincios şi devotat slujitor.

SORA MEREDITH

După ce i se dădu drumul din Azilul pentru Persoane cu Vedenii şi Năzăreli, Sora Agnes Meredith, fostă Moaşă Matroană, fostă hoaţă de copii, luă drumul spre Port. Bătu îndelung străzile, căutându-şi fiul, pe Merrin, dar nu avu noroc. În cele din urmă, când termină banii pe care îi primise de la Azil, îşi găsi o slujbă de femeie de serviciu într-o mizeră casă cu camere de închiriat de pe Uliţa Frânghierilor, chiar lângă Soborul Vrăjitoarelor din Port.

Proprietăreasa era o anume Florrie Bundy, o

femeie grasă, arţăgoasă şi ranchiunoasă. Florrie era într-o gâlceavă permanentă cu vecinele ei, Vrăjitoarele din Port, şi tocmai cearta aprinsă din cauza unui pliculeţ de ceai – care, pretindea Florrie, îi fusese aruncat intenţionat drept în cap – îi pusese capăt zilelor. Vrăjitoarea Linda, care, într-o zi, neavând altceva mai bun de făcut, îi aruncase într-adevăr un pliculeţ de ceai în cap, se sătură până la urmă de zbieretele lui Florrie şi îi făcu un Farmec de împuţinare. În următoarele săptămâni, Farmecul de împuţinare o redusese pe Florrie la mărimea unui pliculeţ de ceai; într-o dimineaţă geroasă alunecase pe gheaţă, căzuse în canalul de lângă uşa din spate şi se înecase.

Agnes Meredith urmărise cu mare interes împuţinarea lui Florrie. Într-o zi, când nu îşi mai găsise minuscula stăpână, Sora Meredith pusese stăpânire pe casă ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. În scurtă vreme o transformase după gustul ei: lipise tapet de mătase pe pereţi, scrisese bileţele cu tot felul de mesaje misterioase şi le lipise prin casă şi umpluse locul de flori uscate şi păpuşi. Se simţea foarte bine în compania păpuşilor, ba chiar, după o vreme, nici nu îl mai căută pe Merrin. „De la păpuşi măcar ştii la ce să te aştepţi”, gândea ea.

MAUREEN

După un incident în bucătăria Palatului, Maureen fugise în Port împreună cu Curăţătorul de Cartofi Şef. Ea şi Kevin strângeau bani ca să cumpere un birt. Când Kevin s-a angajat ca

bucătar pe o mare navă comercială care pleca în jurul lumii, Maureen intră ca slujnică la Casa Păpuşilor, singura slujbă pe care o găsi în acel moment. Nu era slujba la care ar fi visat, dar reuşea să pună deoparte bacşişurile pe care i le dădeau clienţii mai darnici, iar faptul că stătea în dulapul de sub scară însemna că nu plăteşte pentru casă. Aştepta cu nerăbdare să se întoarcă şi Kevin, ca să îşi poată construi căsuţa lor undeva, pe lângă Port.

SOBORUL VRĂJITOARELOR DIN PORT: VERONICA

Veronica era cea mai bătrână Vrăjitoare din Sobor, dar nu ajunsese Vrăjitoare-Mamă pentru că uita de la mână până la gură şi, pe deasupra, era şi somnambulă: pleca dormind din

Sobor şi rătăcea zile în şir nu se ştie pe unde. Veronicăi îi plăceau şobolanii, o trăsătură pe care o moştenise de la tatăl ei, Jack, cel care trăia în stufărişurile de la marginea Mlaştinilor Ierboase. La fel ca tatăl ei, Veronica avea o colecţie întreagă de cuşti cu şobolani în diferite stadii de descompunere.

LINDA

Linda era cea mai tânără dintre Vrăjitoare şi, după cum se lăuda chiar ea, nu se dădea în lături de la nimic. Celelalte Vrăjitoare găseau că e nostimă, dar nu puteau spune acelaşi lucru despre renghiurile pe care le juca. Linda avea o fire aprigă şi o înclinaţie pentru vrăji nesuferite, pe care le făcea oricui o supăra. Iar după întâmplarea

cu urechile de elefant ale Dorindei, niciuna dintre Vrăjitoare nu a mai îndrăznit să o contrazică. Pamela, Vrăjitoarea-Mamă, îşi dăduse seama că Linda promite şi o pregătea în taină să îi devină succesoare.

DAPHNE

Daphne era cea mai tăcută din Sobor. Se învârtea de colo-colo cu un zâmbet pe faţă, dar nu vorbea cu nimeni.

CE s-a întâmplat înainte… 537

Bucuria ei era colonia de care uriaşi pe care îi creştea şi care rodeau, încet dar sigur, toată lemnăria casei. Daphne ţinea foarte mult la carii ei, singurii cărora le adresa cuvântul.

PAMELA

Pamela era Vrăjitoarea-Mamă şi singura cu adevărat întunecată din Sobor. Bineînţeles, toate Vrăjitoarele credeau că sunt întunecate, dar numai Pamela era cu adevărat. Petrecuse câţiva ani împreună cu DomDaniel în Observator, iar când se întorsese le spusese atâtea poveşti întunecate celorlalte că intrase groaza în ele, deşi mai degrabă ar fi băut zeamă stricată de broască decât să recunoască. Pamela avea propria ei cameră încuiată, pe lângă care celelalte se fereau să treacă, iar noaptea, când dinăuntru se auzeau nişte urlete care îţi îngheţau sângele în vine, restul Vrăjitoarelor din Sobor îşi înfundau degetele în urechi şi încercau să adoarmă.

DORINDA

Dorindei nu prea îi păsase cum arată până la

întâmplarea nenorocită cu urechile de elefant. Ştia că nu arată prea grozav, fiindcă avea nasul cam coroiat după ce se izbise de o scară de incendiu. Cât despre părul ei, nu fusese niciodată mulţumită de el. Renunţase însă complet să se mai îngrijească după ce Linda o acuzase că trage cu urechea la discuţia ei particulară cu un tânăr Vraci pe care îl adusese acasă într-o seară. Dorinda negase sus şi tare – deşi tot Soborul ştia că se furişase până la uşă şi ascultase prin gaura cheii. Linda se făcuse foc şi pară şi o înzestrase pe Dorinda cu o pereche de urechi de elefant (din cele cu adevărat mari, de elefant african), strigând că „dacă tot se învârte prin casă dând din urechi, măcar să aibă ce flutura”. Din noaptea aceea, Dorinda purta un prosop mare înfăşurat în jurul capului, pretinzând că tocmai se spălase pe cap, deşi ştiau cu toatele şi Dorinda ştia că ştiau – că sub prosopul uriaş se ascundeau două urechi de elefant african, împăturite cu grijă. Era un farmec permanent, şi nici măcar Pamela nu o putuse scăpa de el.

HUGH Fox, SCRIBUL ERMETIC ŞEF

Hugh Fox fusese un scrib mărunt în Scriptoriu timp de douăzeci şi cinci de ani, până când fusese ales să devină Scrib Ermetic Şef.

Atunci când DomDaniel o amăgise pe Marcia să se întoarcă din Mlaştinile Ierboase, îi luase cartea pe care o avea cu ea, *Risipirea* Negurii. Necromantul îi dăduse cartea lui Waldo Watkins, cel care era atunci Scribul Ermetic Şef, şi îi ceruse

să se folosească de Puterile ermetice întunecate pe care le are orice Scrib Ermetic Şef ca să îi dezlege secretele. Watkins refuzase, iar în noaptea aceea, în drum spre casă, dispăruse fără urmă şi nu mai fusese găsit vreodată.

DomDaniel stăruise să fie înlocuit imediat şi se făcuse o Tragere la Sorţi, adică o ceremonie specială: fiecare scrib îşi punea tocul într-un Vas mare de porţelan vechi. Vasul era dus în Camera Ermetică şi lăsat acolo peste noapte. A doua zi dimineaţă, unul dintre tocuri era găsit pe masă, iar celelalte rămâneau în Vas. Rânduiala era ca cel mai tânăr dintre scribi să fie trimis să aducă tocul aflat pe masă.

Cu toate acestea, atunci când Hugh Fox fusese ales, DomDaniel insistase să meargă el însuşi în Camera Ermetică să ia tocul. Atunci când se întorsese, în mână cu un toc negru, ros la capăt, care îi aparţinea lui Hugh Fox, nimănui nu îi venise să creadă. Nici măcar lui Hugh Fox. Se răspândise zvonul că Alegerea nu fusese corectă, dar nu se putuse dovedi nimic.

Adevărul e că DomDaniel pusese înapoi în vas tocul unui alt scrib, Jillie Djinn, o fată talentată şi foarte învăţată, şi îl scosese pe al lui Hugh Fox, pentru că îşi dăduse seama că Hugh putea fi omul lui de paie.

Aşa se face că Hugh Fox a fost iniţiat în secretele Codexului Criptic, a primit Sigiliile Oficiale şi a fost uns după datină ca Scrib Ermetic Şef. Spre necazul lui DomDaniel, Hugh Fox şi-a

bătut capul în zadar cu Dezlegarea secretelor cărţii care îi fusese smulsă Marciei, reuşind totuşi să găsească Amuleta Zborului, ascunsă în copertă, tocmai când DomDaniel se transforma într-o grămăjoară de oase pe fundul Mlaştinilor Ierboase.

După dispariţia lui DomDaniel şi întoarcerea Marciei la Turnul Vrăjitorilor împreună cu Septimus, Detaşamentul Restauraţiei îl ameninţase pe Hugh Fox că va avea aceeaşi soartă ca bietul Watkins dacă nu îi permite lui Simon Heap să intre în Tunelurile de Gheaţă, iar Hugh fusese de acord. Apoi, când Simon Heap îi ceruse Amuleta Zborului, l-o dăduse fără să crâcnească. DomDaniel avusese dreptate: era într-adevăr un om de paie.

BÂTLANUL

Colin Bâtlanul fusese odată Gardian Custode. Fusese recrutat fără voia lui dintr-un sătuc aflat la marginea Păşunilor, pe când era un copil visător care îşi trecea zilele păscând oile tatălui său. Bâtlanul pierduse mai multe 01 decât putea număra tatăl lui, care renunţase să mai spere că va ieşi un bun păstor din fiu-său. Aşa că atunci când Plutonul de Recrutare a Gardienilor Custozi îi promisese că „va face om din el”, tatăl lui îi făcuse bocceaua cât ai clipi şi îl trimisese de acasă, cu toate protestele mamei lui, care ţinea la el ca la ochii din cap.

Din fericire pentru Bâtlan, sosise chiar atunci când regimul Custodelui Suprem lua sfârşit; la o

lună după ce fusese recrutat, se înscrise în Proiectul „A doua şansă” şi fusese primit la Scriptoriu. Bâtlanul era într-al nouălea cer de fericire.

FANTOMELE DIN TUNELURILE DE GHEAŢĂ

Eldred şi Alfred erau fraţi, amândoi lucrători în piatră. La fel ca mulţi alţii, fuseseră aduşi pe vremea Marii Catastrofe. Lucraseră acolo îndelung, în condiţii grele, ca să repare spărturile din tuneluri, dar nu reuşiseră. Se numărau printre cei treizeci şi nouă de lucrători care fuseseră surprinşi de 542. Septimus Heap: Zborul

A A

Îngheţul Neprevăzut şi nu mai văzuseră lumina zilei. Împreună cu tovarăşii lor, ei continuau să bată tunelurile, nedându-şi seama că trecuseră sute de ani de când fuseseră îngheţaţi. Amândoi fraţii erau convinşi că au viaţa înainte şi că nu aveau nevoie decât de cineva care să le spună pe unde e ieşirea.

ELLIS CRACKLE

Ellis Crackle fusese ucenicul lui DomDaniel pe vremea când Necromantul era pentru prima oară Vrăjitor Neobişnuit la Castel, cu mulţi ani în urmă. Ellis era un tânăr trândav şi dizgraţios, cu prea puţin talent pentru Magie, dar DomDaniel nu se sinchisi. Îl alesese pe Ellis pentru că era fratele lui Betty Crackle. La acea vreme, Betty Crackle era Păzitoarea Corabiei-Dragon. Deşi era o Vrăjitoare Albă şi nu voia să facă decât bine, era foarte neglijentă şi zăpăcită şi de aceea nu stârnea

decât necazuri. Mătuşa Zelda îi luase locul după ce Betty plecase spre Port într-o noapte de iarnă şi fusese surprinsă de Marele îngheţ.

Ellis Crackle fusese chiar şi mai uituc decât sora lui, dar DomDaniel bănuia că în Căsuţa Păzitoarei se află ceva foarte important – ceva ce îl împiedica să pună mâna definitiv pe Castel – şi voia să descopere ce anume. Cu Ellis ca Ucenic, spera el, va găsi o cale de a pătrunde secretul.

Din păcate pentru DomDaniel, chiar după ce Ellis devenise Ucenic, se certase la cuţite cu Betty. Betty se săturase să îl tot audă lăudându-se cu postul important pe care îl avea şi, mai fiind şi invidioasă din fire, îi sărise ţandăra. Vrăjise Căsuţa, ca să nu mai poată fi găsită de Ellis, şi nu mai vorbise niciodată cu fratele ei. Aşa se face că DomDaniel nu află despre Corabia-Dragon de la Căsuţa Păzitoarei şi nici măcar nu ştia unde se află Căsuţa.

Când Mătuşa Zelda veni la Căsuţă în locul lui Betty Crackle, Ellis nu îi mai putea fi de niciun folos lui DomDaniel. Îl luă pe Alther Mella drept Ucenic, iar Ellis fu suspendat – un proces întunecat, chinuitor şi îndelungat, prin care cineva era redus la starea de Umbră. După aceea, DomDaniel îl păstră pe bietul Ellis pentru când ar mai avea nevoie de el, şi chiar se nimeri bine, căci deveni Umbra Marciei.

HILDEGARDE

Hildegarde lucrase la Consiliul Custozilor, la departamentul de contabilitate, a cărui principală

ocupaţie era să mai limiteze cheltuielile exorbitante făcute de Custodele Suprem. Era o treabă imposibil de dus la bun sfârşit. Mai târziu, Hildegarde a fost transferată la Secţia de Vânzări, care vindea forţat toate bogăţiile Palatului. Hildegarde începuse să ţină la tablourile, mobilele de preţ şi podoabele pe care trebuia să le vândă, dar se tocmea la sânge şi obţinea un preţ bun pe ele.

Fusese foarte mulţumită atunci când, înscriindu-se în Proiectul „A doua şansă”, fusese primită ca învăţăcel pentru postul de Vrăjitor de rangul doi. Nu prea se simţea bine să facă de pază la Palat, iar când vedea locurile goale de unde fuseseră luate atâtea bogăţii şi vândute, avea mustrări de conştiinţă. Era hotărâtă să devină Vrăjitor Obişnuit şi să îşi răscumpere vina.

Elogii pentru Septimus Heap’s, Cartea întâi MAGIE

O fascinantă şi încântătoare primă carte a acestei serii. *Kirkiis* Ra *cu’s* Amuzament, mister şi nişte personaje grozav de simpatice…

„Voya r;

O istorisire curgătoare, carismatică.

ALA Booklist

Bestseller nr. i *Nou York Jyiws* Bestseller *Publishers Weekly* Bestseller Book Sense : 978 – 973 – 128 – 056 – 1

9789731280561